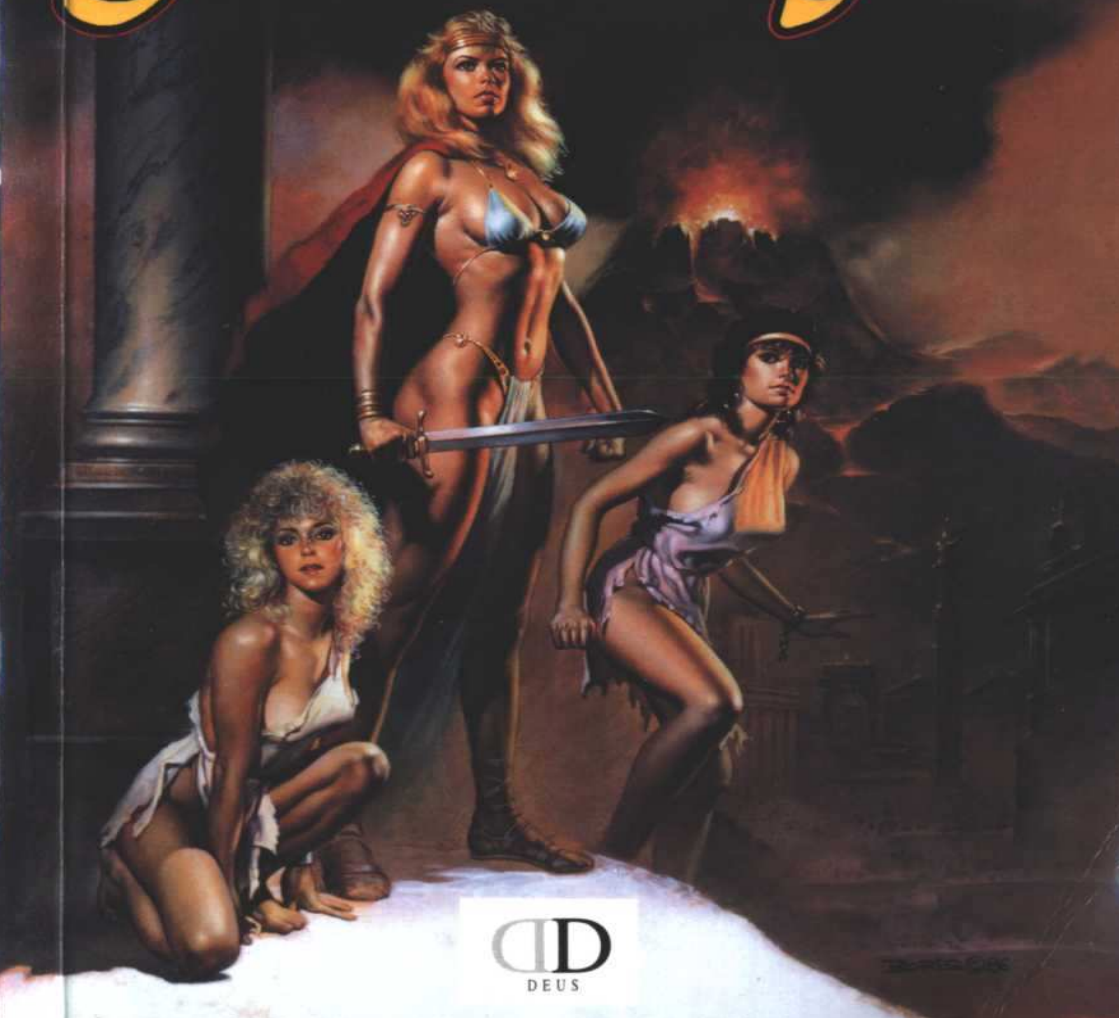
UNIVERSUM

Krev elfů

ANDRÉ NORTON, MERCEDES LACKEY

DEUS

UNIVERSUM

THRILLER SCIENCE FICTION FANTASY HOROR

Po úspěšném společném projektu Elvenbane se obě velké vypravěčky epické fantasy opět spojily, aby dokončily příběh o dívce Shaně, zrozené ze zapovězeného spojení příslušnické rasy elvenlordů a pozemské matky. V její osobě dochází k naplnění dávného proroctví o svržení rasy nenáviděných elvenlordů, neboť Shana je obdarovaná neochvějnou mocí, ze které mají strach i všemocní elvenlordi.

Pokračování nejlepší knihy roku podle amerického Knižního klubu Science fiction.

ISBN 80-86215-27-X

9 788086 215273

Cena včetně DPH 159 Kč

Krev elfů

ANDRÉ NORTON, MERCEDES LACKEY

DEUS

Název originálu:

ELVENBLOOD

Poprvé vyšlo roku 1995
v nakladatelství *Tom Doherty Associates, Inc.*
v New Yorku

Copyright © 1995 by André Norton, Ltd.
and Mercedes Lackey
Copyright © 1998 for Czech translation
by Dana Burianová
Copyright © 1998 for Cover by Boris Valejo
Copyright © 1998 for the Czech edition by
MUSTANG Ltd.

ISBN 80-86215-27-X (Deus)

Věnováno tk

1

SHEYRENU UŽ UNAVOVALY NADŠENÉ VÝKŘIKY, které se kolem ní ozývaly už nejméně hodinu. Lidské hlasy podle elfích měřítek hrubé a těžkopádné, jí obvykle nevadily. Až dnes.

„Ó, paní, přísahám, že nikdo dosud neměl tak nádherný plášť!“ Bezejmenná světlovlasá otrokyně z matčiny družiny potřásala hlavou nad třpytivými záhyby Sheyrenina pláště. Možná mluvila pravdu. Během svého života toho asi mnoho neviděla. Plášť byl ušitý z damaškového hedvábí měňavé paví modři, která perleťově pableskovala. Samotná barva byla sytější a jasnější než cokoli v přírodě.

Mizernější barvu už si nedokážu představit. Ta barva ji úplně překřičí. Bude vypadat jako duch, který si vypůjčil kostým, aby si dodal zdání života.

„Opravdu!“ chválila jiná. „Uchvátíte každého lorda, který na vás pohlédne!“

Jenom kdyby se jim líbila dívka, která se podobá mrtvole vypravené na pohřeb. Ani sebesilnější nános líčidel jí nikdy nemůže dodat tolik barvy, aby jí plášť slušel. Hodil se pro zemitou krásu lidské konkubíny, ne však pro elfí slečnu. Zvláště když je ještě bledší, než elfové obvykle bývají. To je pro otce typické, že vybral něco, co nebude zdůrazňovat ji, ale moc. *Jeho* moc, díky které jí mohl takový plášť pořídit.

Sheyrena an Treves přestala vnímat štěbetání lidských otrokyň. Přála si být někde hodně daleko. Její šatna vykládaná modrým mramorem ji svazovala. Neměla žádná okna. Zato byla přeplněná otrokyněmi. Kromě osobních otrokyň tu byly také dívky které jí poslala matka. Sheyreně připadalo, že se jim brzy nebude dostávat vzduchu. V pokoji bylo horko násobené množstvím parfémů. Podvědomě toužila uniknout.

Kdyby tak mohla být venku! *Seděla bych na louce, kterou objevil Lorryn, a pozorovala motýly – nebo bych se projížděla na koni kolem hranic panství…* Úplně se ztratila ve svých snech o úniku. V mysli byla daleko od té místnosti a ode všeho, co s ní souviselo. Představovala si, jak závodí na koni s Lorrynem podél pískovcové zdi, vítr vane do tváře, Lorryn je několik kroků před ní…

Lorryne, přijď a zachraň mě! Ach, to je ale naivní myšlenka! Před zvyklostmi, které se dědí po generace, se nelze zachránit.

Dvě z jejích osobních služek, zrzavá dvojčata zavržená z otcova harému, jejichž jména si nikdy nemohla zapamatovat, jí něco řekly a čekaly na odpověď. Vytrhly ji ze snění. Potřásla hlavou a vynořila se z myšlenek.

„Prosím, paní, je čas na spodní plášť," zopakovala bezvýrazným hlasem dívka, která stála vpravo. Sheyrena vstala a dovolila jim přinést spodní plášť. Otrokyně byly zvyklé, že poslední dobou upadala do stavů podobných tranzu. Pokud byly někdy netrpělivé, nedávaly to na sobě znát. Tak je vycvičili. V domě V'layna Tylara lorda Trevese by si nikdo nedovolil projevit takovou neposlušnost, jakou byla netrpělivost vůči elfům. Sheyreniny otrokyně měly v obličeji stejně strojený úsměv, jaký bývá k vidění na oficiálních portrétech. Tak to chtěl otec. Sheyrenu to pokaždé znervózňovalo. Nikdy nemohla uhodnout, co si otrokyně myslí.

Kdybych věděla, co si myslí, mohla bych se podle toho řídit. Stejně pochybuji, že jsou jejich myšlenky lichotivé. Bojím se, že nemají moc důvodů k přátelským úvahám o mé osobě.

Poslechla jejich pokyny a obrátila se ke čtyřem otrokyním, které přinášely plášť jako svátost. Zvedla ruce. Po kůži jí lehce klouzalo hedvábí, které jí na okamžik zahalilo hlavu, když jí tři otrokyně přetahovaly plášť v barvě zeleného moře přes hlavu a ruce. Kolem bosých nohou se jí vlnila sukně. Plášť byl střižen tak, aby Sheyrenu pevně obepínal. U krku měla odvážný výstřih. Od boků se rozšiřovala sukně, která se podle poslední módy vlnila do dlouhé vlečky…

Takže vypadám jako zelený prut, který unáší vlna. Opravdu přitažlivá. Určitě se mi budou všichni smát! Další oblečení, které vybral lord Tylar, aby ukázal, že jeho dcera nezaostává za poslední

módou. Vůbec mu nevadilo, že poslední výkřik módy na ní vypadá směšně. Ale z druhé strany, *chtěla* vůbec vypadat přitažlivě?

Ne. Ne, nechci. Nechci manžela, nechci žádné změny. I když vedu ubohý život, nechci se stát majetkem nějakého lorda podobného otci. Koneckonců otec sám šaty vybral, nemůže mi dávat vinu za to, že vypadám směšně.

Sheyrena se trochu uklidnila. Jestliže nebude mít dnes večer úspěch, otec bude hledat viníka. Bude lepší, když mu nedá žádnou záminku, aby vinu svalil na ni. Lord Tylar důrazně vysvětlil manželce a dceři, že tato slavnost je pro rod Trevesů důležitá. Radost na jeho tváři, když dostal pozvánku, aby se nejen zúčastnil, ale aby také přivedl svou dceru, se vyrovnala jen okamžiku, kdy se dozvěděl, že se ztrojnásobila cena krmiva pro otroky. Pole ostatních lordů tenkrát zničila obilná sněť, jen jeho pozemků se nedotkla. Rodokmen lorda Tylara byl dobrý, ale nijak oslnivý – a finanční prostředky získal jen na základě dobrého odhadu na trhu. Dědeček lorda Tylara byl obyčejný vysloužilec a jenom chytrost dovedla rod Trevesů tak vysoko. Lord Tylar *nebyl* zakládajícím členem Rady. Byl zvolen teprve nedávno. Za normálních okolností by se nikdy nedostal do kontaktu s rodem Hernalthů a už vůbec by nebyl pozván na oslavu.

„Otočte se, prosím."

Pozvání neobdrželi prostřednictvím teleze, ale přinesl je poslíček. Nebyl to lidský otrok, ale elf. To ukazovalo, jak vzrostl lordův význam od toho hrozného střetu s míšenci. Pozvánka vyrytá do plátku čistého zlata musela být vytvořena pomocí kouzel. Nepřímo poukazovala na sílu a um jejího tvůrce.

V'kas Ardeyn el-lord Fortren lord Hernalth si dovoluje požádat rod Trevesů o milou společnost na slavnosti, kterou pořádá jeho poručník, V'sheyl Edres lord Fortren, na jeho počest u příležitosti převzetí zemí a majetku rodu Hernalthů. Dále si dovoluje požádat, aby na této slavnosti byla představena Vaše dcera. Nebylo třeba psát datum a čas. I nejubožejší vysloužilec v panství lorda Tylara věděl, kdy lord Ardeyn přebírá titul, stejně jako všichni věděli, *proč* dědic rodu Fortrenů zdědil titul Hernalthů – i přes důsledné protesty bratra lorda Dyrana, nutno dodat.

„Zvedněte trochu ruce, prosím."

Je divné, že mu dali jméno Treves. Lord Treves a lord Edres si v Radě vyměnili pár ostrých slov. Lord Treves ve vzteku odešel. Vzal si to málo majetku, které měl, a stal se pod záštitou jednoho z oponentů lorda Edrese vysloužilcem. Mohla jenom doufat, že taková nepříjemná situace zapříčiní, že se lordu Ardeynovi nebude líbit. Jakmile totiž požádal, aby byla představena, dal velmi jasně najevo, že nepořádá jenom slavnost, ale také že hledá nevěstu.

„Otočte se trochu, prosím."

Už je to téměř rok, kdy zemřel lord Dyran a jeho syn a dědic. O dědictví se stále vedly spory. Ale Rada, jejíž členem byl i lord Tylar, nakonec rozhodla, že majetek a titul může zdědit pouze nejstarší žijící syn – pokud nezůstali jiní dědicové. Protože nic nesvědčilo o opaku, předpokládalo se (vědělo se o *dvou* tělech), že se Dyranův dědic Valyn proměnil v kouř spolu s otcem. Zůstalo tedy ještě Valynovo dvojče, které ve zdraví žilo v domě svého dědečka jako jeho budoucí dědic.

Tak se stal mladý Ardeyn dvojnásobným dědicem a zároveň začal být dvojnásobně žádán pro sňatkové spojenectví.

Nevadilo, že lord Edres pravděpodobně nejmenuje Ardeyna během několika příštích století dvojnásobným lordem. Už nyní Ardeyn disponoval značným osobním majetkem. Vlivem už se vyrovnal svému dědečkovi. Lord Ardeyn si všiml podpory lorda Tylara při prosazování své žádosti a nyní bude jeho pomoc odměněna. I když je téměř vyloučeno, že ocenění bude mít formu sňatku s Sheyrenou. Na to měl lord Ardeyn *příliš* vysoké postavení. Lord Tylar je zbohatlík, i když není zcela bez vlivu. „Spusťte ruce, prosím."

Není pochyb o tom, že každá nezadaná elfí dívka patřičného postavení dostala pozvánku, aby přišla ukázat svou chůzi na počest lorda Ardeyna – nebo přesněji řečeno, jeho dědečka. Sheyrena v duchu ani na okamžik nezapochybovala, kdo vybere Ardeynovi nevěstu. Pouze ti šťastní, kteří neměli rodiče nebo opatrovníky, si sami vybírali partnery. Jestliže bude mít mladý lord štěstí, dědeček se *možná* zeptá na jeho názor. Předpokládala však, že mladý lord je natolik závislý na svém poručníkovi, že by svolil i k svatbě s mulou, kdyby si to lord Edres přál.

Stejně jako já bez protestu přijmu sňatek s mulou, když si to můj otec bude přát. Nezáleží na tom, co si myslím, protože moje city nejsou důležité, uvažovala odevzdaně, zatímco jí dívky utáhly živůtek spodního pláště tak těsně, že se z něj stala Sheyrenina druhá hedvábná kůže. Výsledkem však nebylo zvýraznění jejích poněkud skrovných vnad. Spíše naopak.

Pozvání nehovořilo o tom, že mají být na slavnosti představeny i jiné dívky. Nebylo třeba. Ve všech budoárech po celé zemi se hovořilo o tom, že lord Ardeyn hledá nevěstu a výhodné spojenectví. Ne nutně v tomto pořadí. Může to být i opačně. Dnes večer přijde spousta svobodných a nezadaných elfích žen, od děvčátek, která si ještě hrají s panenkami, až po vdovy, které mají vliv a vlastní majetek. Lord Ardeyn je jenom jeden, z čehož vyplývá, že se na slavnosti objeví také mnoho svobodných elfích mužů, jejich rodičů nebo zástupcům, kteří budou hledat případnou nevěstu. Tak vznešená událost, kvůli které stojí za to na chvíli odložit sváry a jednu krátkou noc předstírat počestnost, se nekoná příliš často. Na slavnosti může vzniknout nespočetně nových spojenectví. Staré spory se mohou vyřešit…

„…vlečku, paní, zvedněte, prosím, nohu.“

…a nové vzniknout. Otrokyně ji požádaly, aby se otočila kolem dokola. Hedvábné záhyby sukně se rozvířily a za šustění znovu zplihly. Dívky přinesly svrchní plášť. Sheyrena znovu zvedla ruce a nechala si oděv přetáhnout přes hlavu. Vypadala jako obrovská panenka, kterou mají obléci. Po těle se jí rozlévalo těžké hedvábí a přidávalo tíhu neviditelnému nákladu neštěstí, který jí spočíval na ramenou.

Takže mě otec bude předvádět jako jednu ze svých drahých klisen, aby mi mohli všichni nezadaní lordové zkontrolovat zuby a chůzi. Stejně jako předvádí Lorryna jako drahého hřebce otcům všech dívek našeho postavení. Otcova vůle je nade vše. Byla dobře vychovaná. Skrývala svůj nesouhlas, ale v krku se jí zadrhlo její neštěstí jako ledová kostka, která svírala hrdlo. Děvčata se zaobírala krajkami po straně pláště. Sheyrena zavřela na chvíli pálící oči, aby nad sebou znovu získala kontrolu.

Bylo těžké, opravdu těžké získat zpět nacvičený klid, zvláště při nevalných vyhlídkách příštích okamžiků. Nikdy jí nebylo dobře mezi cizinci. Už několikrát ji otec představoval společnosti – s výhledem na možný sňatek. Pokaždé chtěla někam zalézt a schovat se. Dělalo se jí mdlo při pomyšlení, že se bude muset celý večer předvádět tuctům, stovkám, tisícům cizinců sešněrovaná v tomhle vynálezu – převlečená za plášť.

„…a tahle stuha se musí více utáhnout, pokuste se na chvíli nedýchat…“

Matka se Sheyrenu už několik týdnů snaží přesvědčit, že to bude skvělá příležitost. Možná jediná příležitost, aby se dohodl sňatek, který by vyhovoval otci, ale *také* Sheyreně. Je to vzácná příležitost setkat se s lordem, který hledá nevěstu, dříve, než jí bude určen. Možná si najde mladého lorda, který by se líbil *jí.* Někoho, kdo by jí dovolil pokračovat ve výletech mimo budoár, který by ji nevěznil ve čtyřech zdech, jak si většina lordů myslí, že je správné.

To byly matčiny argumenty a ještě mnoho dalších lichotek v podobném smyslu. Matka tvrdila, že chápe pochybnosti své dcery. Neklidné myšlenky, které jí poslední dobou probíhají myslí, a její neochotu domlouvat *jakýkoli* sňatek. *Co o tom může vědět? Viridina an Treves nikdy nebyla schopna nesprávné myšlenky. Vždy to byla dokonalá, poslušná lady, poddajná a příjemná, ochotná ke všemu, co si přáli její otec a její lord…* Jak může někdo jako ona rozumět myšlenkám, které v těchto dnech probíhají myslí její dcery?

„Podržte ruku tady, prosím.“

Právě nyní by dala Sheyrena vše, co má, aby mohla onemocnět, jako to dělají lidé, aby měla výmluvu a mohla zůstat doma. Ale přes svou vnější křehkost jsou elfí ženy odolné vůči nemocem stejně jako elfí muži.

Je příliš pozdě, abych si přivodila bolesti hlavy, jako to udělal Lorryn. Nikdo by nevěřil, že záchvat není jenom předstíraný.

Otáčela se podle pokynů otrokyň, zvedala a spouštěla ruce, zatímco ony pobíhaly se šněrováním, přetahovaly jí přes spodní rukávy dlouhé rukávy svrchního pláště, které zametaly podlahu, a upevňovaly je k ramenům zlatými stuhami.

Zajímalo by mě, jestli vypadám tak prkenně, jak se cítím.

Zmítala se v protichůdných myšlenkách. Přes ponižující pomyšlení, že otec nemohl vybrat horší šaty a že bude vypadat úplně příšerně před davem cizinců, žila nadějí, že ji nikdo nebude ani vzdáleně považovat za zajímavou.

Bude lépe, když si o mně budou myslet, že vypadám jako nemocná větev, než kdybych měla být…

Než kdybych měla být – co? Zasnoubená s někým jako je otec.

Matka by řekla, že to není až zas tak špatná vyhlídka. S tím nemohla souhlasit. Ale vždyť se o ni matka nestarala ani z poloviny tak jako o Lorryna. Kdyby byl dnes na jejím místě, chvátala by ho tak rychle vyměnit za nevěstu?

„Byla byste tak laskavá a zůstala chvíli klidně stát…?“

Ale Viridina nebyla jako ona. Viridina byla zvyklá na svůj úděl. Sheyrena během posledního roku letmo nahlédla do světa a nechtěla se vzdát.

V mnoha směrech bylo lehčí být neuznávanou dcerou lorda Tylara než jeho ženou. Celý Viridinin život byl svázán tolika pravidly a zvyky, že mohla sotva dýchat, aby některé z nich neporušila. Většina zvyků pramenila ze starých časů, kdy byly ženy v neustálém nebezpečí a jejich manželům nebyly lhostejné. Dnes je jiná doba. Zvyky jsou však zavedené, a proto se musejí dodržovat do posledního písmene. Sheyrena nebyla donedávna pro rod vůbec důležitá. Její starší bratr byl důležitý, byl to dědic, *muž.* Ve společenské třídě lorda Tylara je více svobodných žen než mužů. Byl příliš pyšný, než aby ji provdal za potomka nižší třídy. Zároveň by se neodvážil pohlížet výš. Lord Tylar, jako ostatní lordové v Radě, se zabýval nejdříve pověstmi a poté i samotnou existencí Zhouby elfů…

„Ukročte si, prosím, doprava.“

Potom přišla druhá Válka čarodějů, která zabírala všechnu jeho pozornost. Sheyreny si nevšímal, pokud byla dostatečně svědomitá, dostatečně trénovaná a pokud se s ní správně zacházelo.

Zjistila, že je nejraději sama. Jedinou výjimkou byl její bratr. Nikdy se nesnažila najít si přátele. Nezajímaly ji věci, kterými její vrstevníci trávili čas. Po několika večírcích rychle zjistila, že patří k typu, který si sedne do kouta a zůstane tam celý večer. Bylo jí nepříjemně a cítila se sama. Přála si jít domů.

„… a tenhle záhyb má jít *takhle*…“ Nelíbilo se jí, jak se ztrácí sebeovládání v opilosti. Nechápala, proč jsou pomluvy tak zajímavé. Byla příliš obyčejná, než aby přitahovala pozornost mužů. Přemýšlela, co všechny láká na hrách, kterých se každý účastnil, a jak něco tak bezmyšlenkovitého může být zábavné. Mnohem raději si našla koutek v zahradě, četla a rozebírala své podivné myšlenky.

Během posledního roku jich měla mnoho. Poprvé začaly, když se učila přetvářet květiny.

„Myslím, že to tady budeme muset přistehnout.“

Začala nenávidět triviální vyučování, které jí nařídil otec. *Lorryn se učí silou tříštit skály a já se učím přetvářet květiny.*

Nikdy se nedozví, jestli má stejnou moc jako Lorryn, protože elfí dívky neučili nic jiného než zbytečnosti. Přetváření květin, vzdouvání vln a podobné věci. Slyšela nejasné zprávy o několika velmi málo elfích ženách, které měly moc jako muži. Nikdy však žádnou nepotkala. Navíc pochybovala, že by se některá z nich chtěla podělit o své tajemství. Před tímto vyučováním jí nikdy nepřišlo, že vlastní ve svých rukou sílu, kterou u nižádný elf nepředpokládá.

Právě během vyučování si uvědomila něco divného, vzrušujícího a trochu děsivého.

Stejná síla, jakou používám k přetváření květiny, by mohla být použita jiným způsobem – například k zastavení srdce. Je to zbytečné vyučování? Kdyby někdy takovou sílu potřebovala, vyučování by vůbec nemuselo být zbytečné.

„Co je to? Nit? Ne, ustřihněte ji.“

O svém objevu matce neřekla. Věděla, že by Viridinu vystrašila. Několik dní neměla tušení, že to bude fungovat. O pár dní později našla v zahradě ptáka, který vlétl do okna a zlomil si páteř. Bez přemýšlení ukončila ubožákovu bolest – a zastavila mu srdce.

V hrůze utekla do svých komnat před tím, co udělala. Čin však zůstal činem, stejně jako síla zůstala silou a znalost znalostí.

Od té chvíle se dívala na svět jiným pohledem. Tajně experimentovala se svou silou. Používala vrabce a holuby, kteří se slétali do zahrady. Nejdříve jim jenom zlehka měnila zabarvení nebo délku peří. Potom se přestala bát a zahrada se zaplnila exotickými tvory s vínovým, modrým, zlatým a zeleným peřím, s ocasy

podobnými vlečce a límečky z jemného peří. Všichni jí zobali z ruky. Něco jí říkalo, že drobné změny mohou být stejně důležité – a stejně nebezpečné – jako kouzla, která provozoval Lorryn.

Zároveň se bála tuto novou sílu používat. Žádná elfí žena se toho ještě nikdy neodvážila. Možná k tomu měly důvod. Možná to nebylo nic jiného než iluze moci. Je pravda, že mohla z vrabce udělat barevného ptáčka. Ale k čemu je to dobré? Co to dokazuje?

„Byla byste tak laskavá a sundala nohu z rukávu, prosím?“

Ale co když ne? Co když je síla opravdová? Co když objevila, o čem nikdo jiný neví?

Tajné myšlenky se jí usadily v duši. Proto už nic nedokázala netečně přijímat. Nejtěžší bylo překonat, jak otec zachází s ní a s matkou. Zdálo se, že ani jedna z nich nesplňuje jeho představy.

Tenhle plášť je jasným důkazem, jak málo jim věří v důležitých věcech. Sheyrena věděla s naprostou jistotou, že otec vchází do Viridinina budoáru s příjemnou tváří, pouze když chce, aby šla hrát vzornou manželku před jeho vlivnými přáteli. Jinak dával přednost otrokyním v harému. Soustavně matku srovnával se svými posledními favoritkami. Viridina vždy dopadla mizerně.

Nezávidím jim, pomyslela si a koutkem oka pohlédla na jednu z dvojčat. *Otec má vrtkavé choutky. Jeho favoritky nikdy dlouho nevydrží.*

Když taková dívka upadne v nemilost, má lord Tylar zlomyslné potěšení v tom, že je posílá jako služky do manželčina nebo dceřina budoáru. Sheyrena zatím nepřišla na to, jestli chce otec mučit matku přítomností krásných bývalých milenek nebo jestli chce mučit bývalé milenky přítomností právoplatné manželky, kterou nelze vyměnit za jinou. Pravděpodobně obojí.

Viridina to přijala tiše bez jediné námitky se stejnou odevzdaností jako vše, co jí přinesl život. Vůbec kráskám z harému nezáviděla. Mezi životem v harému a životem v budoáru nebyl žádný rozdíl až na to, že Viridina nemohla být vytlačena jinou ženou. Neměly o nic víc volnosti než jejich údajná paní. Ale také o nic méně. Sheyrena postupně začala chápat, že rozdíl mezi harémem a budoárem je jedině v tom, že budoár je harém pro jednu ženu. Jen když přišlo na Lorryna a jeho blaho, jevila Viridina známky zájmu.

Byl to však pouze tajný majetnický strach, jako by se bála, že se mu něco stane. Pozorovala Lorryna a starala se o něj se zájmem, který se obvykle věnuje postiženému. Lorryn byl ale zdráv. Nebo snad záchvaty *krysheinu* znamenaly, že není tak v pořádku, jak si Sheyrena myslí? Jsou s Lorrynem nějaké tajné potíže, o kterých Reně nesmí říci? Kdyby to byla pravda, proč by jí to *Lorryn* nesvěřil? Nikdy před ní neměl žádné tajnosti!

Viridina se může smířit se svým údělem lad) ‘, ale Sheyrena by takový život nesnesla.

Je lepší být ignorovaná dcera než ponížená žena někoho jako je otec.

Nyní byla obklopená všemi otrokyněmi. Každá prováděla drobné úpravy pláště, šněrování, jako by nebyla nic jiného než krejčovská panna a plášť byl důležitý host. Sheyrenu napadla náhle absurdní myšlenka, že právě toto je možná pravda. Že plášť má svůj život a své vlastní záměry a že sama není nic víc než nosič, který ho má donést na místo, kde bude obdivován!

V určitém smyslu to byla pravda. Plášť představuje lorda Tylara, jeho sílu, bohatství, postavení. *Ona* není nic než prostředek, jak všechno tohle ukázat. Pouze vhodný vlajkonoš. Důležitá je zástava, ne ruka, která ji drží. Tenhle úkol může splnit *cokoli.*

I kdybych byla tak slabomyslná jako Ardeynova matka, stejně by mi navlékl tenhle plášť a poslal mě na slavnost. Kdybych byla moudrá jako Vyšší lordi, našel by způsob, jak mě umlčet, abych neodpoutávala případné zájemce od jeho *důležitosti.*

Ona a matka nebyly pro otce nic víc než věci. To není nový objev, ale nikdy to nebylo tak očividné. Představovaly majetek, byly šachovými figurkami. Jejich cena byla v tom, jak se s nimi dalo co nejprospěšněji táhnout.

Sheyrena byla uzavřená ve vrstvách pláště jako v pouzdře jeho moci a nic to nemohlo změnit. Věděla to a přesto se uvnitř ozýval vytrvalý hlas: „Proč ne?“

Protože tak to je, řekla tomu hlásku. *Vždycky to tak bylo a vždycky to tak bude. Určitě to nezmění jedna bezvýznamná žena, protože ženy nejsou pro nikoho důležité.*

Hlásek však odmítal tuhle odpověď přijmout. Otrokyně ji požádaly aby si sedla. Chtěly jí upravit vlasy Hlásek se znovu ozval: „Opravdu ne? A co míšenci? A co Zhouba elfů? Je to také jenom žena.“

Na to neměla Sheyrena odpověď. Vyšší lordi si byli jisti, že se všech míšenců už dávno zbavili. Mysleli si, že zajistili, aby se další nerodili. Míšenci, kteří používají směs lidských a elfích kouzel, představovali pro elfy jedinou sílu, která kdy ohrozila jejich nadvládu nad světem, jenž kdysi dávno dobyli. Přes všechna preventivní opatření se však míšenci *rodili.* Ještě horší bylo, že unikali odhalení a dožívali se věku, kdy mohli plně využít své nadání. Jedním takovým dítětem byla i dívka, která nešťastnou náhodou nebo snad řízením osudu odpovídala popisu „spasitele“ v lidské „Legendě o zkáze elfů“. *Ona* našla spojence, o kterých Vyšší lordi neměli ani potuchy.

Draky.

Sheyrena vzdychla při pomyšlení na draky. Hrudník jí svírala skořápka pevně sešněrovaných šatů. Nikdy žádného *neviděla,* ale mnohokrát o nich slyšela vyprávět. Jak ráda by nějakého alespoň zahlédla! Plujícího, ladného, zářícího za letu pod slunečními paprsky barvami vzácných kovů. Někdy se jí o nich v noci zdálo. Ráno se občas probouzela se slzami touhy na tvářích a pocitem ztráty.

„Natočte hlavu sem, paní.“

Byli to draci, kteří naklonili váhy na stranu čarodějů a pomohli jim odolat dokonce i armádám tří Vyšších lordů. Odehrál se děsivý masakr, který se dotkl mnoha elfů. Prvním mezi elfy byl mocný, napůl smyslů zbavený lord Dyran. Sheyreně se šeptem donesla zpráva, že zemřel rukou svého vlastního syna. Stěží se tomu dá uvěřit. Ale kdo by před rokem věřil, že existují draci?

Nakonec byli elfové nuceni přistoupit na smír. Čarodějové byli vykázáni za hranice panství elfů. Elfové na oplátku slíbili, že je nechají v klidu.

Otec tvrdí, že jsme je porazili. Nechali jsme je jít jenom proto, že jejich pronásledování nestálo za to. (V duchu si dovolila projevit náznak opovržení.) *Posledně když bavil hosty, hovořil o tom celé*

hodiny. Stejně jako ostatní. Podle otcova chování by si každý myslel, že jsme je opravdu porazili!

Okamžitě se někde uvnitř ozval hlásek. „Možná, že lordi okolí neovládají tolik, jak by si přáli," zašeptal zrádně. „Možná, že nejsou tak mocní, jak si *ty* myslíš. Možná nejsi tak bezvýznamná, jak se tě snaží přesvědčit."

To je všechno hezké, odpověděla mu zasmušile, *ale co mám přesně udělat, abych dokázala, jak jsem svobodná?*

Poté hlas konečně umlknul, protože nemohl nabídnout žádné řešení. Koneckonců byla to jenom její tvrdohlavá rebelie.

Jedna myšlenka však zůstala. Lorryn často říkal o druhé Válce čarodějů, že to byla „v lepším případě remíza, v horším zmatený útěk". Vůbec však přitom nemyslel čaroděje. Co když moc Vyšších lordů zeslábla? Znamená to, že by ženy měly prostor, aby si samy zařídily svůj život uprostřed rvačky lordů o znovunabytí pozic?

„Skloňte, prosím, hlavu."

Ale jak? To byla zásadní otázka. Jak uniknout pustému životu, ke kterému byla předurčena už v okamžiku narození? Tyhle myšlenky měly svůj vlastní život a vyvíjely se, ať s tím souhlasila nebo ne.

Otec mě může donutit, když bude chtít. To je další fakt. Může užít nekonečné množství nepříjemných trestů, když odmítne spolupracovat. Může ji uvěznit a omezit jí přísun potravin.

Dokonce mi může připevnit obojek a zajistit si poslušnost pomocí kouzel. Doslechla se, že takový postup bývá používán na dívky, které se mají provdat za velmi nepříjemného elfa. Je jednoduché ukrýt takovou věcičku v nákladném klenotu. Takové šperky se často vyrábějí pro oblíbené otrokyně. Při pouhém pomyšlení na takovou věc se jí sevřelo hrdlo, že skoro nemohla dýchat. Rychle se snažila dostat pod kontrolu své myšlenky, než si jich všimnou otrokyně.

Ne, pro ni neexistuje únik. Jenom minimální volnost, kterou má nyní jako dcera. Má jí více, než kolik by měla jako manželka. Jen aby zůstala!

Ne že bych měla představu, co bych dělala, přiznala si. Jenom se cítila příliš dlouho zamčená v budoáru. Nudila se a jenom poslouchala hovor otrokyň. *Chci* něco *udělat se svým životem, i když*

nevím co. Nechci se stát další roztomilou loutkou jako matka. Alespoň tohle vím jistě. Nesnesla bych to.

Pozorovala v zrcadle otrokyně, které jí česaly a splétaly vlasy. Náhle ji udeřilo do očí, nakolik se matce *podobá.* Na mysli jí vytanula nepříjemná myšlenka. Byla lady Viridina vždy dokonalá elfí dáma? Nebo ji donutili, aby to předstírala, až z ní vyprchal poslední záchvěv vlastní vůle a maska se stala skutečností?

Mohlo by se tohle stát mně?

Velmi nepříjemná myšlenka. Sheyrena od ní chvatně prchla. Lady Viridina nyní ani nikdy dříve nijak neprojevila, že by byla jiná, než jaká se zdá. Sheyrena není jako její matka. Viridina by ji nikdy nepochopila.

Kdybych se bývala narodila jako chlapec… O tomhle už přemýšlela tisíckrát. Kdyby se tak narodila jako chlapec, Lorrynův mladší bratr, a ne sestra. Stejně si byli téměř tak blízcí jako bratři, i když to zvyky předepisovaly právě naopak. Díky matčině majetnické potřebě kontrolovat jeho blaho strávil Lorryn mnoho času v budoáru, místo aby čas trávil se svými mužskými vychovateli. Viridina ho v tom podporovala. Její fanatická ostražitost otupěla vždy, když byly obě její děti pohromadě. Lorryn sdílel s Sheyrenou mnoho hodin vyučování. Nesčetněkrát byla jeho stínem oblečená do Lorrynových odložených šatů. Zdálo se, že si toho nikdo nevšímal. Dokonce i dnes kdykoli otec opustil sídlo, pašoval ji Lorryn v převleku za mužského otroka ven a dělil se s ní o zážitky z jízdy na koni a lovu. V době nepřítomnosti otce vždy povolila disciplína, nikdo Lorryna tak přísně nehlídal a jeho postavení ho chránilo před vtíravými otázkami.

Milovala ty vyjížďky, ačkoli se jí z tradičních závěrů lovů dělalo špatně. Snažila se vyhnout zabíjení. Byl to Lorryn, kdo jí vyprávěl většinu toho, co věděla o *skutečném* konci události, kterou Lorryn nazýval „druhou Válkou čarodějů“.

„Zavřete, prosím, oči.“

Sheyrena vyhověla žádosti a dál se věnovala svým myšlenkám. Vyvodila si, že Lorryn získal většinu svých znalostí od ostatních ellordů. Mladých dědiců a mladších synů, se kterými se stýkal. Sheyreně bylo jasné, že by starší lordi nebyli nadšeni, že se od bratra dozvěděla tyhle informace. Jenom zlomek z nich byl pro ně

lichotivý. Lorryn a jeho vrstevníci neměli vysoké mínění o inteligenci a schopnostech svých rodičů.

Měla pocit, že Lorryn potají obdivuje již mrtvého Valyna, dědice lorda Dyrana, který spojil své síly s čaroději a stal se tak zrádcem své vlastní rasy Lorryn přísahal, že to udělal, aby zachránil svého míšeneckého bratra Mera. Netušila, kde se to dozvěděl. Vypadal posedlý touto částí příběhu, Sheyrena se naopak nemohla nabažit historek o dracích.

Ach, draci…

Otrokyně se nyní zabývaly její tváří. Pomocí malinkých štětečků a kelímků s kosmetickými prostředky se jí snažily dát podobu živého tvora. To bude nelehký úkol. Sheyrena má nejsvětlejší vlasy, jaké si dokážete představit. Ve tváři obvykle nemá ani stín barvy. Oči mají tak světle zelenou barvu, že se zdají šedivé. Všechno, o co se pokusí s kosmetikou, bude vypadat nepřirozeně. Přinejlepším se bude podobat porcelánové soše, přinejhorším – klaunovi.

Momentálně měla naději spíše na klauna.

Lorryn jí také řekl o ženě, které říkali Zhouba elfů a která se spojila s draky. Něco podobného Sheyrena už zaslechla, když se otec bavil s hosty. Otec však nikdy nepřiznal, že by taková osoba vůbec někdy mohla existovat.

Nijak ji to nepřekvapilo. Zhoubou elfů byla dívka *z ještě k tomu* míšenka, musela tedy ztělesňovat vše, co lord Tylar nenáviděl a čeho se bál.

Kdybych si mohla vybrat něco jiného než být chlapcem, chtěla bych být jí. Jak by *tohle* šokovalo lady Viridinu! Právě o tomhle Sheyrena snila za tmavých nocí – že je Zhoubou elfů. Že může sama rozhodovat, že upravuje svět podle *své* vůle díky *svým* kouzlům, že létá oblohou na drakovi. To je přece život!

Kdybych byla Zhoubou elfů, otec by mě nemohl zastavit. Nebylo by nic, co bych nemohla dělat. Mohla bych jít, kam bych chtěla, prohlédnout si, co chci vidět, být vším, co bych si přála!

Znovu se ponořila do snění. Otrokyně se drobnými štětečky dotýkají tváří, víček a rtů, jakoby se na ni sypaly tisíce motýlích polibků. Představovala si sama sebe, jak sedí na obrovském šarlatovém drakovi a vznáší se pod bezmračnou oblohou tak vysoko

nad lesy, že se stromy slily do zeleného mechového koberce. Nikde ani stopa po zdech nebo budovách. Ve snech ji drak nesl k horám, které nikdy neviděla. Zdvíhaly se jim vstříc, vysoké štíty se třpytily fantastickými křišťály, růžovým křemenem, ametysty a…

Zdvořilé odkašlání ji probudilo ze sna. S lítostí otevřela oči a hodnotila v zrcadle výkon otrokyň.

Bylo to strašné. Ale také nejlepší, co mohly udělat. Věděla to. Oči vytlačila sytá paví modř, kterou jí nanesly na víčka.

Na tvářích měla souchotinářské červené kruhy, které připomínaly klauna, jak předpokládala. Růžové vyšpulené rty jako by jí vůbec nepatřily.

Nedovolila si pochválit jejich práci, ale také neprojevila nespokojenost. Pokud se to lordu Tylarovi nebude líbit, ať jim to řekne *sám.*

Když nepromluvila, pustily se otrokyně do závěrečné úpravy vlasů.

Rozpuštěné vlasy byly její jedinou ozdobou. Začaly z nich ale stavět budovu, která se hodila k oděvu. Výsledkem byl dojem, že má na hlavě paruku z vybledlých koňských žíní. Velkou část jich nahromadily na temeno v pevných loknách, copech a vlnách. Nechaly kolem tváře povlávat jen několik zvlněných a zpevněných praménků. Nyní jí připevňovaly všechny ozdobné spony, které nařídil otec. Byly samozřejmě z pravého těžkého zlata a smaragdů.

Kdybych se oblékala sama, vybrala bych si světlé růžové hedvábí s květinami a stuhami, perlami a bílým zlatem. Tohle ne. Splývala bych sice s pozadím, ale nevypadala bych jako šašek.

Když skončily, nikdo by ji nepoznal. To bylo jenom dobře. Nechtěla, aby ji někdo poznal, když vypadala takhle.

Nebylo by to tak zlé, kdyby s ní byl Lorryn. Rozesmál by ji, pomohl by jí udržet si nadhled. Držel by z dosahu všechny, které neměla ráda. Lorryn však dostával záchvaty migrény – jediné nemoci, které *mohli* elfové podlehnout. Dnes ráno zrovna jeden takový záchvat dostal.

To je jedině dobře. Nechtěla, aby ji takhle viděl.

# # #

Lorryn ležel na posteli. Jedním okem sledoval dveře, druhým ošoupanou knihu o pradávném vyhynulém kmeni lidí zvaném Železní lidé. Neustále naslouchal, zda neuslyší kroky za dveřmi. Pečlivě si vybral pozici, ve které mohl upustit knihu na podlahu a rukama si přikrýt oči při sebemenším zvuku nebo pohybu za dveřmi ložnice. Naštěstí bylo pravděpodobnější, že lord Tylar vejde do synových komnat s fanfárou a celým průvodem, než aby se snažil syna nachytat.

Nesnášel, když musel předstírat *kryshein* – strašnou bolest hlavy doprovázenou dezorientací, která neobstála ve srovnání s žádnou z lidských nemocí. Příčinou záchvatu bylo nadměrečné používání kouzel. Podváděl, a tak si nedovolil dokonce ani po odchodu lorda Tylara opustit pokoj. Lorryn *nikdy netrpěl* takovými záchvaty na rozdíl od mnoha elfů. Bolest poukazovala buď na velkou ctižádost nebo na předčasnou vyspělost dítěte co se týče kouzel. Viridina mu doporučila už dávno, aby předstíral záchvaty *krysheinu* právě proto, že ochromovaly snadno se předstíraly a těžko by se dokázalo, že nejsou opravdové. Také proto, že záchvaty *krysheinu* nepřímo dokazovaly, že Lorryn je mocný kouzelník. Lord Tylar byl očekávaně a nepřiměřeně pyšný na to, že jeho syn trpí záchvaty.

Zvláště při této příležitosti se mu protivilo předstírat záchvat. Chtěl se zúčastnit slavnosti. Ne že by se těšil na akci, která mohla být v lepším případě velmi nudná, ale nechtěl nechat ubohou Renu, aby se o sebe musela postarat sama. Lord Tylar se nebude ani v nejmenším zajímat o její pocity a blaho. Bude se starat jen o lorda Ardeyna a jeho družinu. Lorryn věděl, co se děje na takových velkých slavnostech. Byly příliš velké, než aby se daly dobře zvládnout. Když se účastníci opili, dály se různé věci. Renu mohou obtěžovat, ponižovat, může se stát terčem posměšků nebo krutých vtipů, bude muset čelit narážkám podnapilých zpustlíků nebo mladých horkokrevných bláznů. Předci vědí, že si *své* vypil, když byl mladší, a narážkami také nešetřil, než zjistil, kam až může za jít. Samozřejmě, že se jí nic *vážného* nestane. Bude tam mnoho střízlivých sluhů lorda Ardeyna, kteří budou dohlížet, aby se nikdo nepokusil odvléci nezkušenou elfí dívku proti její vůli. Než se stačí

něco *opravdu* stát, přispěchá několik otroků, oddělí gentlemana od jeho oběti a nahradí ji lidskou dívkou. Poté ho odešlou na jeho určené místo v zahradě. Ctnost a předpokládaná cudnost elfí dívky zůstane nedotčena. *Nikoho nezajímá, co si o tom myslí otrokyně. Ubožačky.*

Ne, Rena nemůže přijít k fyzické újmě. Mohou ji však vystrašit nebo zranit a to také nechce. Je tak křehká, tak zranitelná…

Byla by v pohodě, dokonce i na větší události než je tahle. Kdyby byla trochu statečnější. U všech předků! Přál bych si, aby měla občas pevnější páteř! Chová se, jako by se opravdu dokázala prosadit a potom složí ruce do klína a dělá, co jí řeknou. Nepotřebovala by mě, kdyby se naučila bojovat sama za sebe!

To bylo příliš tvrdé. Okamžitě se za to zastyděl. Kdy se mohla Rena naučit bojovat sama za sebe? To bylo poslední, co lord Tylar chtěl, aby se naučila. Řádně poddajná dcera, dobře vychovaná, dobře trénovaná, která se podřídí všemu, co po ní otec požaduje.

Právě o *tohle* lord Tylar usiloval.

A právě tohle pravděpodobně získá. Lady Viridina už riskuje samotný život kvůli svému synovi a má velmi málo času nebo energie, aby se obávala o osud své dcery…

Ozvalo se tiché klepání: dvakrát, pomlka, potom třikrát. Upustil knihu a sklouzl z postele v okamžiku, kdy Viridina škvírou mezi dveřmi vklouzla dovnitř. Byla oblečena na slavnost do stříbrného hedvábí a diamantů. Mohla by být živoucí křišťálovou sochou vytesanou rukou mistra.

„Nemohu zůstat," řekla tiše naléhavým hlasem. „Jenom jsem ti přišla říct, že jsem zaslechla Tylara při telezi. Tvůj odhad byl správný."

„Takže Vyšší lordi nastrojili past na míšence mezi mládeží, která navštíví tuhle slavnost." Ztuhla mu krev v žilách při pomyšlení, o jaký vlásek unikl. „Zajímalo by mě, kdy vydal Tylar rozkazy ohledně Reny Mohl její vzhled změnit pomocí drobných iluzí – pokud ovšem neměl zvláštní důvod, který by ho donutil iluze nepoužít."

Matka pokývala hlavou. „Má tam být celá řada zaklínadel rušících iluze. Vytvoří je nejmocnější členové Rady. Každý jimi

bude muset projít. Říká se, že míšenec byl Valyn a ne jeho sluha Mero.“

„Jako by nemohli uvěřit, že se elf vzbouřil proti takovému posedlému sadistovi, jakým byl Dyran,“ opovržlivě se ušklíbl Lorryn.

Ale Viridina zavrtěla hlavou. „Ne. Bojí se jenom staří muži. Předstírají, že to nebylo povstání, ale vrozené zlo a nevypočitatelnost míšenců, když nyní usoudili, že byl mezi nimi *jeden* míšenec, mohou tu být další. Bojí se. Jednají ze strachu.“

Lorryn zakašlal. „Možná, že se bojí, ale mají pravdu,“ připomněl jí s jemnou ironií. „Přinejmenším je mezi nimi ještě jeden míšenec.“

Viridina k němu rychle přistoupila a dala mu prst na ústa, než stačil říct více. „Všude tu jsou nastražené uši,“ zašeptala varovně.

„Tady ne,“ odpověděl s jistotou, kterou ona nemohla sdílet. Nemohla, protože byla jenom elf. *On* je míšenec. Má kouzelné nadání po matce a svém skutečném otci. Skutečný otec ho naučil používat kouzla, než mu matka dala svobodu. Poslala ho, aby se připojil k psancům. K lidem, kteří unikli otroctví. V celém sídle není jediná mysl, kterou by nemohl přečíst. *Věděl*, že je nikdo neposlouchá.

„Musím brzy odejít,“ řekla a slabě se na něj usmála. „Jenom jsem ti přišla říct, že jsi měl pravdu. Od této chvíle si musíme počínat ještě mnohem opatrněji. Stále však nevím, jak jsi to uhodl.“

Neodpověděl. Jenom se sklonil a políbil jí ruku. Otočila ji a na chvíli ji položila na jeho tvář.

Vstal a začal přecházet. „Když mě Tylar požádal, abych mu pomocí kouzel pomohl vytvořit pro Renu ozdoby, tehdy jsem poprvé uvažoval o pasti. Proč se namáhat s tvořením pravých výtvorů, když by byla jednoduchá iluze mnohem efektivnější a mnohem lépe by se v ní Rena cítila?“

Pomalu kývla. Pohybem se rozjiskřily krystaly vetkané do jejích vlasů.

Chůzí si nervy neodpočinou, ale uvolní si tak alespoň nějakou energii. „Když jsem se od tebe dozvěděl, že Tylar nařídil, abys zapůjčila své otrokyně, aby pomohly vylepšit Renin vzhled malovátky, moje podezření se upevnilo. Tehdy už jsem *věděl*.“

„Aha!“ vykřikla. „Iluze by byla mnohem efektivnější a mnohem lichotivější než to, co zmohou ty nemotory s kosmetikou. To bylo od tebe opravdu chytré!“

Pokrčil rameny. „Chytré ne, stačilo se jen dobře dívat. Takže jsem byl odvolán, abych pro Renu tvořil neobvykle složité klenoty z těžkého zlata a smaragdů. Nejen náhrdelník a prsteny, ale také ozdobný pás, který sahá až k zemi, náramky a ozdoby do vlasů.“ Lorrynovy výtvory budou existovat tři nebo dokonce čtyři týdny. V důsledku takové snahy byl jeho záchvat *krysheinu* zcela pochopitelný a omluvitelný. Tylar se bude moci celé hodiny chvástat synovým hrdinstvím. Dokonale tak omluví jeho nepřítomnost. Protože past má být tajemstvím, nikdo neuhádne pravý důvod jeho neúčasti na slavnosti. Trpět bude jenom Rena. A to jenom trochu.

Neměl z toho radost. V sázce však bylo mnohem více než Renino blaho. Začínalo to vypadat, že je ohroženo jeho vlastní tajemství.

„Je na tebe až směšně pyšný,“ odpověděla. Trochu se jí při tom zkřivil ret a maska vyrovnanosti dostala trhlinu. Potom vzdychla. „Tvůj skutečný otec by na tebe byl mnohem pyšnější. Ale z úplně jiných důvodů.“

Zpozorněl. Lady Viridina se často o jeho skutečném otci nezmiňovala. Lorryna počala s lidským otrokem v době, kdy na ni začal být Tylar velmi hrubý, protože nebyla schopna otěhotnět. S mužem, kterému důvěřovala a který přišel s ní z otcova domu. Ten muž jí byl zcela oddán. Jaké byly její city k němu, to Lorryn nevěděl. Pravděpodobně se to také nikdy nedoví. Jediná mysl, do které se odmítl podívat, patřila právě matce. Viridina se o takových věcech se synem nebavila a on by nikdy nenarušil její soukromí. *Věděl* jenom, že ještě v době, než se stala Tylarovou manželkou, vyřadila Garthův obojek a uvolnila tak jeho nadání ke čtení myšlenek. Potom těchto schopností Garth využíval, aby ji chránil.

Svěřila se synovi, že nikdy neočekávala, že přežije kojenecké období. Podle všeho, co do té doby o míšencích slyšela, usoudila, že dítě bude slabé a nemocné a že zemře dříve, než dosáhne druhých narozenin.

„Litueš někdy…“ začal.

„Nikdy,“ řekla suše. „Ani jednou.“

Její kouzelná moc byla přinejmenším stejně silná jako Tylarova. Možná že je i větší. Když se narodil Lorryn, měl už na sobě iluzi čisté elfí rasy. Viridina udržovala tuto iluzi dnem i nocí, ve spánku i v bdění, dokud nebyl tak starý a silný, aby svou iluzi dokázal udržovat sám.

Tylar se zalykal štěstím nad silným zdravým synem, kterého mu dala. Jestli ji někdy lekala Lorrynova síla, byla příliš opatrná, než aby to dávala najevo. Ironií osudu dala hned další rok život Sheyreně, Tylarově skutečné dceři, která byla od pohledu křehká stejně, jako byl Lorryn plný života. Dvě děti Tylarovi stačily. Otevřeně dával přednost láskyplné společnosti svých konkubín. O Viridinu se přestal zajímat.

„Nikdy ti to nebudu moci splatit…“ zašeptal.

Prudce ho přerušila. „Jsi moje dítě,“ řekla. V očích se jí zračila ohnivá vůle, která jí pomáhala v boji. „Jsi *moje* dítě, jenom moje, ne jeho. Nemáš mi co splácet.“ Síla skrytá v jejích slovech ho zastavila v chůzi.

Byl si vědom toho, co pro něj matka udělala. Tehdy nemohla předvídat, co bude dál. Vše by bylo v pořádku, kdyby se věci vyvíjely normálně. Viridina bez problémů udržovala jeho iluzi. *On sám* by s tím také neměl příliš starostí. Nikdo by neměl šanci jejich tajemství odhalit.

Pokud by se neobjevila Zhouba elfů.

„Musím jít,“ řekla. Rychle se otočila a proklouzla dveřmi ven dříve, než jí mohl cokoli odpovědět.

Pokračoval v chůzi. *Zhouba elfů, malá dívenka. Kolik povyku způsobilo jedno dítě…*

V mnoha ohledech byla tahle dívenka pro rod Trevesů prospěšná. Kdyby nebylo jí, nerozpoutala by se druhá Válka čarodějů a vysoké posty v Radě by byly bezpečně obsazeny stejnými lordy, kteří vládli už nejméně půl století. Druhá Válka čarodějů se *však konala,* díky vojenským a politickým chybám řady vysoce postavených lordů prořídly Lord Tylar čekal, připravený na útok, a také zaútočil.

Dívka však přinutila každého elfího lorda, aby si s bolestí a se strachem uvědomil, že dny míšenců *neminuly*. Že se míšenci rodí, že jsou pašováni a ukrýváni v divočině. Tajemství bylo venku. Nyní, když už většina míšenců není na dosah, léčí si elfové svůj strach vyhledáváním těch, které *mohou* potrestat už proto, že vůbec existují.

Teoreticky na tom nebylo nic zvláštního. Každý se přece musí bát bytostí, které kromě elfích kouzel navíc ovládají i kouzla lidská, u lidí potlačovaná obojky, které otroci dostanou kolem krku, jakmile jsou dost staří pro výcvik.

Teoreticky. On však byl ve zcela neteoretickém nebezpečí. A ze všechno mohla ta zrzavá holka.

Nemohl se na ni zlobit. Nejspíš měla nad situací zrovna tak malou kontrolu, jakou má on nad svým postavením…

Stejně bych si přál, aby se objevila za života někoho jiného. Nebo aby se alespoň objevila v době, kdy bych se zbavil lorda Tylara a sám byl v bezpečné pozici lorda Trevese…

Chladná, ale nevyhnutelná úvaha. Byl nucen sledovat ponížení své matky a sestry po příliš dlouhou dobu. Na něj se lord Tylar nikdy ani v nejmenším nerozčílil. Představoval pro něj další kus cenného majetku. Nic víc a nic míň. Surovost lorda Tylara vůči majetku, kterého už si tolik necenil, byla den ode dne větší. Už dlouho pro něj lady Viridina neměla cenu. Lorryn nedávno přemýšlel, že on a Rena nejsou jedinými prostředky sňatkového spojenectví. Je tu také *sám* lord Tylar.

Samozřejmě, pokud je naživu lady Viridina, nepřipadá něco podobného v úvahu, ale…

O elfích ženách se však všeobecně ví, jak jsou křehké. Jakmile se Rena provdá a odejde se sídla a mě vypraví k někomu váženému, abych dostal lepší vzdělání v zacházení s panstvím, nebudou tu žádní svědci.

Až na lidské otroky, samozřejmě. Ti se však dají lehce umlčet.

Jestliže na tohle přišel Lorryn, musel na to přijít také lord Tylar. Lorryn viděl lorda, jak pozoruje svou ženu s leskem v očích, který se mu nijak nelíbil. Aniž by něco řekl matce, začal pozvolna plánovat způsob, jak se vyrovnat s jejím manželem a zbavit se ho dříve, než jí něco provede.

Všechny plány byly zpřetrhány zjevením Zhouby elfů.

Hodil sebou na postel. O knihu už dávno ztratil zájem. Kéž by se Zhouba elfů objevila jindy!

Asi neměla jinou volbu, stejně jako on. Nyní byly jeho plány zcela jiné. Týkaly se jeho přežití. Nějak bude muset přežít tuhle těžkou dobu, než se elfové přestanou trochu bát a zastaví vyhledávání míšenců ve vlastních řadách.

Žaludek se mu začal převracet při pomyšlení, co by ho čekalo, kdyby ho našli. *Budu muset naplánovat něco jiného. Jak se dostat pryč a kam utéci. Vzhledem k tomu, kolikrát jsem během poslední doby předstíral nemoc, abych se vyhnul odhalení, bych měl začít s plánováním útěku hned, dokud mám čas.*

2

OTROKYNĚ POMOHLY SVÉ PANÍ vstát a odvedly ji k zrcadlové stěně, aby si prohlédla jejich práci. Rena zírala na odraz v zrcadle. Žaludek se jí svíral strachem. Úprava vlasů, plášť, šperky a kosmetika vykonaly své. Výsledek byl opravdu tak hrozný, jak se bála.

Ne, rozhodla se po chvíli uvažování. *Není to tak hrozné, jak jsem si myslela. Je to horší.*

Oba pláště byly z hedvábí. Ten spodní byl světlejší a lehčí než svrchní. Jejich účelem bylo vytvořit zvlněnou linii, jako by byla vlnou uprostřed moře. Měly se vlnit – jemně a smyslně – a naznačovat, co je pod nimi skryto, aniž by něco odhalily.

Na její drobné postavě však pouze visely. Padaly jí rovně dolů z ramen. Ani trochu nenaznačovaly, co je pod nimi skryto, protože upřímně řečeno nebylo co naznačovat. Oba pláště se chvástaly dlouhými vlečkami, které se za ní měly ladně vlnit. Takové vlečky se dají v přeplněné místnosti těžko zvládnout. Nevrle vlečku odkopla. *Všechno by bylo v pořádku, kdybych byla jako matka, kdybych měla prestiž a každý mě znal. Nebo kdybych byla krásná jako Katarina an Vittes. Ostatní si nevšimnou ani tak mě jako toho, že za sebou táhnu šest loktů látky. Budu si muset dávat pozor, aby na ni nešlápli. Bude štěstí, když mě někdo napůl nesvleče, až mi v chůzi přišlápne vlečku.*

Hedvábí spodního pláště v barvě mořské zeleně bylo bez vzorů. Pouze na manžetách a lemování jej zdobily zlatem protkávané stuhy. Na vrchním plášti v barvě paví zeleně byl vzorek. Smaragdové kameny tvořily motiv sovy, symbol rodu Trevesů. Tohle bylo na jejím hubeném těle horší než samotné hedvábí. Motiv totiž měl obrovské rozměry. Nikdy nebyla vidět *celá* sova, pokud nebyla úplně rozvinutá vlečka. Motiv měl symbolizovat, že je Rena chloubou rodu. Když si ho ale oblékla, vypadal spíš jako kus staré drapérie.

Nebo se budou lidé divit, proč ukazujeme symbol bez hlavy, bez ocasu nebo bez křídel.

Tmavý odstín dával více než kdy jindy vyniknout její bledosti. *Opravdu* vypadala jako mrtvola. Ztuhlý výraz a líčení způsobily, že vypadala jako mrtvola upravená před pohřbem.

Okouzlující. Naprosto okouzlující. Ale jenom do té doby, než se pokusím usmát. Do té doby nebudu vypadat jako šašek.

Vlasy – ne, nechce myslet na své vlasy. To je katastrofa. Na hlavě jí vybudovali jakousi konstrukci, pomník prázdnoty. Architektovu nejstrašnější noční můru. Z jejího pohledu bylo horší tu věc nosit, než se na ni dívat. Smaragdové a zlaté ozdoby byly tak těžké! Obávala se, že ji rozbolí hlava ještě dříve, než slavnost skončí. Na bílém hrdle jí visel masivní smaragdový náhrdelník. Na její vkus *příliš* připomínal obojky otroků. Zápěstí jí obepínaly obrovské náramky ruce jí tížily prsteny. Cítila se přikovaná na místě pásem, který ji pevně svíral v pase a padal až dolů na zem.

Doufám, že mě nikdo nevyzve k tanci. V tom všem se nemohu ani pohnout.

Smaragdy byly velké nejméně jako nehet na palci. Zlato, do kterého smaragdy zasadili, bylo často v plátech velkých jako dlaň. Šperky by se dobře vyjímaly na obzvláště domýšlivém bojovníkovi nebo na kypré (a silné!) konkubíně. Rozhodně se nehodily pro *Renu.*

Vzdychla a odvrátila se od zrcadla. Není důležité, jak si připadá. *Ona* není důležitá. Stejně není nic jiného než stojan. To nejlepší, co může dnes večer udělat, je posadit se někam, kde by mohl lord Ardeyn (nebo nějaký jiný vhodný uchazeč) obdivovat její šperky, plášť a sílu, kterou reprezentují. Sílu, kterou by mělo zdědit každé její budoucí dítě. Lorryn takovou sílu přece také zdědil, ne?

Dívky čekaly, až něco řekne. Chválu nebo nesouhlas. Těžce máchla rukou. „Otec s vámi bude pravděpodobně spokojený," řekla jim. Nebyla schopna tvrdit to samé o sobě. „Myre, zůstaň prosím. Ostatní mohou jít."

Na tvářích otrokyň se zrcadlila úleva. Poklonily se a rychle opustily místnost. Zanechaly v místnosti jenom Reninu oblíbenou otrokyni Myre. Děvče jako jedno z mála nepatřilo mezi bývalé

konkubíny lorda Tylara. Už jenom proto by si ji Rena oblíbila. Myre však měla i jiné přednosti.

René na Myre nic nevadilo. Nebyla ani hezká, ani ošklivá, vysoká nebo malá. Měla obyčejnou hnědou barvu očí a vlasů. Tak vypadal její zevnějšek. Rena však věděla, že slouží pouze jako ochrana. Myre byla totiž jediným z otroků, který *věděl* něco o tom, co se děje za zdmi panství. Ačkoli se vymlouvala a byla tajemná ohledně svých zdrojů informací, byla ochotná podělit se o ně se svou paní. Takovým zprávám začala říkat „pověsti“ a „pohádky“, ale takové předstírání už dávno nebylo třeba.

Jakmile ostatní dívky odešly, Rena spustila z obličeje tenkou masku spokojenosti. Musela se usmát, když viděla Myřin znechucený obličej.

„Já vím,“ řekla jí. „Já vím. Příšerné, že?“

„Připomínáte mi obětní pannu jednoho ze starých náboženství,“ odpověděla Myre a zavrtěla hlavou. Na tváři měla ironický úsměv. „Ubožačku celou ověšenou dary bohům, takže jde dobře ke dnu, když ji strčí do obětní studny – brr!“

„Jí na tom asi moc nezáleželo, ale jako stojan na dary si opravdu připadám stejně,“ odpověděla opatrně Rena. „Mohla bys nějak zařídit, aby ty věci byly ve větší rovnováze? Mám pocit, že každou chvíli upadnu.“

„Podívám se na to,“ odpověděla Myre pohotově. „Víte, myslím, že bych mohla ‘ztratit’ několik těchle hrozných ozdob na hlavu. Pochybuji, že by se Tylar namáhal s jejich počítáním. Nikdy jsem vám, paní, nezáviděla, ale dnes večer jsem opravdu ráda, že nejsem na vašem místě. Musí být hrozné mít na hlavě takový výtvor. Už jenom myslet na všechny ty ozdoby do vlasů je samo o sobě těžké.“ Naklonila hlavu na stranu. „Hmmm. Věřím, že vás mohu zbavit dobré poloviny z nich. Ten hrozný dojem zůstane.“

„Ach, prosím,“ žebrala beze studu Rena. „Udělal je Lorryn. Samy zmizí za několik dní. Řekni mi nějaké novinky, jestli něco víš.“

„Něco ano.“ Otrokyně opatrně vyňala jednu z ozdob, upustila ji a odkopla pod toaletní stolek. „Slyšela jsem, že čarodějové našli novou pevnost a zabydlují se v ní. Tedy že našli místo, kde si novou

pevnost mohou postavit. Nechali vzkaz, že je tam uprchlí míšenci mohou najít. Ve skutečnosti jim pevnost staví draci. Nebo se to alespoň říká. Předpokládám, že je to pravda.“

„Opravdu?“ Renu nezajímali čarodějové, ale fakt, že jsou s nimi stále draci a že jim pomáhají… „Jak může drak něco stavět? Vždyť to musí být s pařáty a drápy ohromně těžké!“

Myre se rozesmála a odkopla další šperk do úkrytu. „Myslela jsem, že jsem vám to řekla, když jsem vyprávěla o válce! Draci znají také jiná kouzla než svolávání blesků. Mohou vytvarovat skálu, do jaké podoby chtějí. Roztavit skálu je pro ně stejně lehké jako pro otroka vytvarovat z hlíny hrnec.“

Rena se dívala do zrcadla a viděla sama sebe, jak se jí světle zelené oči rozšiřují údivem. „Ne, to jsi mi neřekla. Neřekla jsi mi, že znají kouzla. Tím myslím, že létání a svolávání blesků je už samo o sobě nádherné, ale kouzla… Jsou podobní velikým *dursanům z* Evelonu!“

Myre pokrčila rameny, jako by ji to moc nezajímalo. „No, předpokládám, že u něčeho tak velkého jako drak jsou kouzla logická, dokonce nezbytná. Přemýšlejte o tom. Kdybyste měla žít v jeskyni, nebylo by dobré ovládat něco, co z díry ve skále udělá místo, kde se dá lépe žít?“

Otrokyně ji zbavila dalších šperků. Poté s Reniným souhlasem poněkud povolila náhrdelník. „Věřím, že máš pravdu,“ reagovala Rena. „Každá novinka, kterou mi o nich řekneš, je zajímavější než ta předchozí! Dala bych *cokoli,* abych mohla alespoň z dálky nějakého zahlédnout!“

Otrokyně se suše zasmála. „Podle toho, jak se věci mají, se vám přání pravděpodobně splní, protože se už nechtějí skrývat. Jednoho dne možná začnou létat nad elfími panstvími! Velmi vás přitahují, že?“

Rena jenom kývla. Lorryn – kdyby tu byl, věděla, na co by se děvčete vyptával. Na Zhoubu elfů. Byl stejně posedlý čarodějnickou míšenkou jako Rena draky. Vůbec nevadilo, že bylo před otroky zakázáno jenom vyslovit její jméno. Kdyby zaslechli, že Lorryn pravidlo nedodržel, způsobil by Myre velké potíže!

Myre se nikdy nevystavuje nebezpečí. Na to je příliš mazaná. Vždy se ujistila, že jejich rozhovor nemůže nikdo zaslechnout. Přesto Lorryn riskoval více, než by si *ona* dovolila…

Rena však raději slyšela o dracích. To bylo dostatečně bezpečné téma, i kdyby je někdo *slyšel*.

„Mimochodem, co je to dursan?“ zeptala se Myre. Vzala hřeben a opatrně přerovnala Reniny vlasy, aby zakryla stopy šperků, které odstranila. „A co je Evelon?“

„Z Evelonu pocházíme,“ odpověděla dívka roztržitě, protože si v duchu živě představovala, jak draci přetvářejí horu ke svému obrazu. „Samozřejmě, nepamatuji si na něj. Ani lord Tylar, protože jsme se narodili tady. Pamatují si na něj pouze opravdu staří Vyšší lordi z Rady – třeba strýček lorda Ardeyna. Říká se, že to bylo nebezpečné místo. Tak nebezpečné, že jsme museli odejít nebo zemřít.“

„Nebezpečné?“ naléhala Myre, oči přivřené. „Jak?“

Rena pokrčila rameny. „Lorryn říká, že to byla naše chyba. Každý rod byl zapleten nejméně do tuctu sporů. Většinou šlo o krevní mstu, která se neřešila prostřednictvím gladiátorů nebo armády otroků, protože tam nejsou otroci, nejsou tam lidé. Rody cvičí svoje děti jako zabijáky, soupeří kouzly nebo vytvářejí hrozná monstra, která napadají jiné rody. V polovině případů se monstra vymknou kontrole a jsou nebezpečná pro všechny. Některé rody mají znaky právě podle monster, která vytvořily. Takoví *dursani* jsou pravděpodobně něco jako draci. Vypadají jako ohromné ještěrky, ale nemají křídla. Sežerou na co přijdou a chrlí oheň. Historikové tvrdí, že se *dursani* stali nebezpečnými, když si osvojili jednu z kouzelných mocí. Moc fascinace. Vytvořili také draky, ale draci se osamostatnili a odlétli. To byl důvod, proč se stali mnohem nebezpečnějšími než dříve.“

„Ha.“ Myre urovnala Reně vlasy ale tvářila se, že přemýšlí. „Tak proto jste opustili ten váš Evelon?“

„Myslím. Vystěhovali jsme se hlavně proto, že jsme mohli.“ Rena nevinila dědečka, že odešel, jestli byl Evelon tak hrozný, jak říkala Viridina. „Lorryn si myslí, že rody, které opustily Evelon, byly ty nejslabší. Neměly co ztratit, když zkoušely štěstí jinde. Říká, že to je důvod, proč je kolem tolik lordů s velmi slabými kouzly.“

„Tvůj bratr každou chvíli přijde na něco rozumného," řekla ironicky Myre. „Takže slabí prchli a nechali volné pole silným – kteří při vzájemných soubojích časem zničí sami sebe a všechno kolem. Myslím, že bych nestála o život v Evelonu."

„Teď mluvíš jako Lorryn," všimla si Rena a zasmála se. „Něco takového by řekl."

„Jak tvrdím, každou chvíli přijde na něco rozumného." Myre odložila hřeben a zkontrolovala své dílo. „Zkušenosti z Evelonu jsou určitě pravým důvodem, proč žádný z Vyšších lordů nikdy přímo nebojuje s jiným lordem, proč se všechno řeší intrikami a souboji gladiátorů nebo armád otroků?"

Rena přikývla. „Není to ani zákon, spíše dohoda. Za starých časů, když se budovala panství, Vyšší lordi spolupracovali, aby šlo všechno rychle. I když nyní –" teď byla řada na ní, aby se ušklíbla „– no, prasata budou nosit pláště a hrát na harfy dříve než někdo jako lord Syndar zapůjčí svou sílu, aby pomohl lordu Kylanovi. Doufám, že draci si pomáhají více než oni."

„Slyšela jsem, že ano," pochlubila se Myre. „Slyšela jsem, že si navzájem půjčují sílu a že mezi sebou nikdy nemají malicherné spory. Jenom nejhorší zrada z nich může udělat nepřátele. Říká se, že tam, kde žijí draci, trvá mír už po tisíc let. Možná právě proto pomohli míšencům. Čarodějové se snaží žít ve skrytu. Byli to lordi, kdo je napadli a chtěli je zničit. Drakům bylo asi míšenců líto a nelíbili se jim lordi, kteří se jim snažili ublížit."

„Kéž by to tak bylo," vzdychla Rena a pozorovala svůj odraz v zrcadle.

Kdybychom byli takoví, nebyla bych servírovaná na talíři jako chutná nevěsta pro uslintaného ňoumu, pomyslela si zachmuřeně. *Kdybychom byli takoví, mohla bych si dělat, co chci a otec by mě nechal na pokoji.*

Co bych dělala?

„Co dělají draci, když nepomáhají čarodějům?" uvažovala nahlas.

„Ó, nádherné věci," odpověděla okamžitě Myre. „Rádi létají, hrají hry, objevují neprobádané, používají svá kouzla, aby tvořili

krásné sochy, vyprávějí si příběhy. Zkrátka nádherné věci. Trvalo by mi celý den, než bych to vypověděla.“

Rena jenom polkla při představě takové svobody *Kéž bych mohla nějak utéci do země, odkud přišli draci! Kdybych jenom mohla jít někam, kde bych nemusela poslouchat otce, kde nejsou žádná pravidla…* Pravidla a otcova vůle ji táhly dolů stejně jako ty hrozné šperky, které otec vytvořil. Jak by mohl někdo létat s takovou zátěží?

Přát si utéct bylo tak zbytečné jako přání, aby pro ni přiletěl drak a odnesl ji odtud. Obojí bylo stejně pravděpodobné. Jak by *mohla* utéci? Nikdy nebyla za hranicemi panství! Neměla ani ponětí, jak se o sebe postarat – nevěděla, co by musela udělat, aby ji nenašli a neodvedli zpět dříve, než by se dostala přes hraniční zeď.

Útěk byl tak nepravděpodobný jako – kdyby prasata nosila pláště a hrála na harfy!

Navíc už protahuje přípravy, jak jen jí to strach dovolí. Je tu příliš dlouho. Za chvíli přijde otec, aby zjistil, proč se tak opozdila. Nebyl by potěšen, kdyby ji našel oblečenou a ošperkovanou, jak zírá do zrcadla.

Znovu vstala. Alespoň důstojně, když už ne s radostí. „Nečekej na mě, Myre. Řekni někomu jinému, ať na mě počká v komnatě, dokud se nevrátím.“

Rena chtěla ušetřit Myre před nudou dlouhého večera v prázdných místnostech.

„Komu?“ zeptala se pohotově Myre.

Rena pokrčila rameny. „Nevím a je mi to jedno. Vyber někoho, koho nemáš ráda. Vyřiď jí, že jsem to nařídila.“ Žádný otrok by si nedovolil být drzý na dceru rodu. Jestliže někdo Myre působil potíže, naskytla se jí přijatelná cesta, jak se pomstít. Všechny zásuvky a skříně budou v Renině nepřítomnosti zamčeny pomocí kouzel. Čekající služce nezbyde nic jiného než sedět a čekat v tiché a naprosto nudné převlékáme, dokud se Rena nevrátí.

Myre se lstivě zazubila a uklonila se. Pokud byl v její úkloně náznak výsměchu, Rena dělala, že to nevidí. Otočila se, aniž by čekala na odpověď. Mávla ke dveřím, které se na znamení otevřely, a vyšla na chodbu z růžového mramoru.

Chodba byla stejně jako její pokoj vytvořena předchozím vlastníkem sídla, nějakým Vyšším lordem, který měl *mnohem* více síly než lord Tylar. Každá místnost má dveře, které reagují jen na povel elfů. Nebo kouzelné závěsy jež propustí pouze určené osoby. Celé sídlo ozařovalo nekonečné světlo, dokud nebo pokud si některý elf nepřál tmavou místnost, ve které nebyla žádná okna, dokonce ani vikýř. Otroci, kteří zde žili a umírali, naposledy spařili slunce, než je odvedli na výcvik.

Některé věci zůstaly stejné, jaké byly, když zemřel původní majitel. Lord Tylar neměl dost síly, aby je změnil. Rena uvažovala, že je to jenom dobře. Navštívila jiná sídla, kde nikdy nevěděla, co leží za dalšími dveřmi – občas to byla chodba, někdy taneční sál, jindy sráz. Ne *opravdový* sráz, samozřejmě, ale pouhá iluze. Stačila Renu na okamžik vylekat k smrti. Přesně to byl účel. Říkalo se tomu vtip.

Ne, tohle je naprosto obyčejná chodba z růžového mramoru lemovaná alabastrovými schránkami. Vedla k obyčejnému růžovému schodišti, které v mírném oblouku klesalo do nižšího patra. Ještě než se dostala ke schodům, připojili se k ní tiše otroci. Její eskorta. Doufala, že na ni bude lord Tylar a lady Viridina čekat na konci schodiště a že *právě* skončili své přípravy. Rena počítala, že otce zdržela vlastní marnivost…

Zastavila se na kraji schodů a zhluboka se nadýchla, aby se uklidnila. *Hlavu vzhůru. Jdi pomalu. Pokus si dát pozor na tu hloupou vlečku. Pokus se zapomenout na tu hloupou eskortu. Mezi každým krokem udělej přestávku.…*

Opatrně sešla schody obloukovitého schodiště a zastavila se v polovině, aby si poslechla hlasy před sebou. Lord Tylar zeširoka o něčem vykládal, znělo to pompézně. To znamená, že Rena nepřichází pozdě.

Díky bohu za malé laskavosti.

Sešla zbytek schodů stejnou chůzí. Věděla, že kdyby chvátala a vypadala jen trochu nedůstojně, lord Tylar by byl znechucen. Než skončí večer, bude mít k mrzutosti ještě spoustu důvodů. Teď bude lepší zbytečně ho nedráždit.

Pozoroval ji. Srdce se jí zastavilo, když viděla, jak se otáčí ke schodišti, jakmile ji uviděl. Kriticky hodnotil každý její pohyb. Sevřel se jí žaludek. Měla potíže zhluboka se nadechnout.

Vůbec se mu nebude líbit plášť, vlasy, líčení… Nebude se mu líbit, jak jdu… Byla to automatická reakce. Objevila se vždy, když se s ním měla setkat. Nemohla se pomoci. Vždy v ní vyvolával děs.

Byl hezký dokonce i podle elfích měřítek. Ale podle těch samých měřítek byl jeho výraz a chování chladné a odtažité. Byl mnohem větší než lady Viridina nebo jeho dcera. O celou hlavu a půl. Své světle zlaté vlasy nosil jako jeho dědeček, aby tohoto důležitého muže připomínaly. Byly nakrátko ostříhané, což momentálně nebylo v módě, dokonce bez diadému nebo úzké stuhy, která se nosila kolem hlavy jako ozdoba nebo proto aby přidržovala vlasy, jak to předepisoval poslední módní trend. Jeho dlouhá ostře řezaná tvář nejevila známky jakýchkoli emocí. Rena ho však znala dost dobře, aby si byla vědoma, že jemné přimhouření jeho třpytivých očí znamená, že hledá chyby, které by mohl kritizovat.

On a lady Viridina byli oblečeni do stejných barev. Lépe řečeno oba na svém oblečení stejné barvy vynechali. Zůstala zlatá a ledově bílá. *Jeho* oděv se podobal brnění, i když ve skutečnosti brněním *nebyl*. Její oděv představoval honosnější provedení šatů, které měla Rena. Ačkoli na lady Viridině vypadalo perlově bílé hedvábí s lesklými sovami nádherně. Jediná stopa barvy, kterou Rena objevila, byla zeleň smaragdů a berylů na špercích. Ozdoby lady Viridiny byly opět kopiemi Reniných ozdob. Viridina je však nosila, jako by si ani v nejmenším nebyla vědoma jejich tíhy Lord Tylar měl šperků méně a byly jednodušší: pás, jeden prsten, jeden náramek a kroucený náhrdelník kolem krku.

Rena zastavila na posledním stupni, v duchu se třásla a čekala, co řekne otec.

Ticho natáhlo okamžik k nekonečnosti. Snažila se, aby její třas nebyl vidět.

„Dobré," řekl nakonec se zdráhavým souhlasem. „Opravdu nás budeš reprezentovat."

Skrývala úlevu stejně jako předtím obavy. Přešla několik kroků, které je dělily „Děkuji, otče," zašeptala. Neměla v úmyslu šeptat, ale nějak nemohla zvýšit hlas.

„Nebudeme tady přece stát celou noc." Než stačil dokončit větu, otočil se a vystoupil po schodech do další růžové mramorové chodby Tentokrát mířil do své pracovny k Transportnímu portálu.

Sám by nikdy nedal dohromady tolik síly, aby si vybudoval vlastní přímý Portál do budovy Rady. Získal ho však spolu se sídlem. Portál Trevesů je dopraví do budovy Rady a odtud použijí Portál Hernalthů do jejich sídla. Vstup jim umožnila pečeť vtisknutá do pozvánky. Jenom ti, kdo měli přístup k Portálům, mohli podniknout přímou a rychlou cestu na slavnost. Ti, kteří jej neměli, byli nuceni podstoupit zdlouhavou cestu přes svá panství. Měřítkem moci rodu Hernalthů byla skutečnost, že mnoho elfů prahlo po přímé cestě jejich Portálem.

Prsten na Renině pravém malíčku *nebyl* Lorrynovým výtvorem. Přestavoval pečeť se sovou vyrytou do berylu (ne do smaragdu). Tento klíč jí umožní použít Portál při návratu domů. Bez něj by byla uvězněna v budově Rady dokud by si pro ni někdo nepřišel. Zatímco smaragdy byly ceněny pro svou krásu a vyhledávány otroky kterým bylo dovoleno nosit šperky byl to beryl, kterého si cenili elfové. Pouze beryl mohl sloužit jako nosič síly a schránka na kouzla nebo mohl být použit jako obal na zaklínadla. Zeny nosily smaragdy krásné, bezcenné smaragdy *Muži* nosili beryly jako vnější znak své moci.

Rena šla za otcem. Dávala si pozor, aby nestoupla na vlečku matčina pláště. V patách ji následovala eskorta.

Když se lord Tylar přiblížil ke dveřím, otevřely se a malý průvod jimi vpochodoval dovnitř. Podle vybavení místnosti se nedalo poznat, že se jedná o „pracovnu", jak otec místnost nazýval. Ve skutečnosti v ní nebylo nic než bílý mramorový stůl a pár židlí. Žádné knihy žádné listiny Všechnu nudnou práci s účetnictvím a podobnými věcmi přenechal svým dozorcům a poddaným. Růžový mramor podlahy chodby zde ustupoval tlustým měkkým kobercům šedé barvy a růžové zdi zase nedefinovatelnému odstínu dešťových mraků. V místnosti byly dvoje dveře, oboje v tmavším odstínu barvy

koberce. Jedněmi vešli. Druhé byly přímo naproti – nebyly to však dveře v pravém smyslu toho slova. Byl to Portál.

Lord Tylar před Portálem zastavil. S rukou na klice se otočil a zamračil na svou dceru. Rena se podvědomě stáhla.

„Drž hlavu vzhůru," připomněl jí ostře. „A usmívej se."

Nečekal, jestli uposlechne jeho rozkazu. Otevřel dveře a prošel jimi. Ani na chvíli neváhal. Nyní byl už na Portál zvyklý.

Za dveřmi byla jenom tma. Zdálo se, že ho pohltila temnota v okamžiku, kdy překročil práh. Rena nikdy nepoužila tento ani jiný Portál. Lorryn, který ho už použil, řekl, že se nemá čeho bát. Přesto se jí uvnitř něco třáslo před *prázdnotou* bez jediného paprsku světla. Bývala by ustoupila, kdyby za ní nestála stráž…

…která pravděpodobně má zajistit, abych se neotočila a neutekla zpět do svého pokoje!

Zdálo se, že lady Viridina je lhostejná k dceřině strachu. Ani nezaváhala. Jednoduše následovala svého manžela. Sklonila se, ladně uchopila vlečku a překročila práh do nicoty.

Rena ztuhla.

Jeden ze strážných si významně odkašlal. Vylekala se a otočila se na něj. Věděla, že má oči rozšířené hrůzou jako králík.

„Paní, mohla byste prosím následovat lady Viridinu?" řekl muž hlasem zdrsnělým dlouholetým vykřikováním rozkazů. Jeho uhlazený, ale nesmiřitelný výraz ji nenechal na pochybách, že měl nakázáno uchopit ji a *přenést* přes práh, kdyby se vyděsila.

Takového příkoří se chtěla uchránit. Sehnula se jako matka, i když ne s Viridininou ladností, uchopila konec své vlečky do zpocených rukou a přitiskla si hedvábí na skrovné poprsí. Potom s pevně zavřenýma očima, aby *neviděla*, do čeho jde, překročila práh.

\# \# \#

Myre se zadostiučiněním vyřídila Renin rozkaz Tanhye Leisové, *obzvláště* protivné blonďaté ženské, které chtěla Myre už nějakou dobu pohnout žlučí.

Působení potíží patřilo mezi dlouho provozované tradice, kterých se Myre nehodlala vzdát.

Tanhyu zavrhli z harému kvůli sabotáži. Nyní se pokouší každému znepříjemnit život. Používá herecký talent a intriky, aby znovu nabyla výhod svého „právoplatného“ postavení. Samozřejmě, že ho nezíská. Byla příliš obyčejná na vkus lorda Tylara (a pravděpodobně by ji stejně brzy zavrhl, ale ji nemohlo nic přesvědčit o opaku). Byla si naprosto jistá, že jí místo hlavní konkubíny (nyní zastávané štíhlou a důstojnou brunetou) náleží *„právem“*. Kde přišla k takové iluzi, Myre nevěděla. Donutí ji, aby strávila večer v převlékáme lady Sheyreny Tak bude mít *spoustu* času léčit si své bebíčko. Když bude mít štěstí, vymyslí jiný plán, aby se zbavila překážek na své cestě, který bude zábavnější než poslední pokus, jak se zbavit Keri Eisové. Právě ten ji vyvrhl z harému.

Opravdu, usmívala se potutelně Myre, když pozorovala Tenhyu vracející se do převlékárny. Byla celá ztuhlá vzteky. *Jak mohou být dvounožci tak nechápaví? Řekli byste, že jí muselo být jasné, že jejího hloupého pomocníka z kuchyně jednou chytí. A že mu ani to, že je dobrá v posteli, nezabrání, aby na ni všechno vyzvonil, jakmile mu dají nůž pod krk. Vždyť se snažila svést jednoho strážného, aby poničil Keriin vzhled! Chtěla, aby to vypadalo jako nehoda. To byl hlavní důvod, proč skončila tady.*

Ještě jedna intrika a Tanhyu pošlou na chov. Žádný elf nebral hádky mezi ženami v harému tak vážně, aby té, co hádku způsobila, hned uložil nejtěžší trest. Žádný elf však také nedovolil někomu jako je Tanhya, aby ho obtěžoval. A právě nyní by ztráta Keri představovala pro lorda Tylara velkou nepříjemnost.

Pro Myre byla situace zábavnější už proto, že Keri postoupila v harému díky *jejímu* zásahu. Keri nebyla příliš přitažlivá – než Myre jedné noci vklouzla do harému a opatrně provedla v její tváři drobné změny. Od tvarování kamene byl jen krůček k tvarování masa. Kdo věděl, jak měnit podobu, lehce dokázal i tohle, pokud měl dostatečnou sílu. Příští ráno byl lord Tylar posedlý touto novou kráskou. Keriin posun na žebříčku až na místo hlavní konkubíny narušil běžný řád harému. *Proto* dostala Tanhya nápad, že se *sama* dostane na místo hlavní konkubíny stejně lehce jako Keri. Boj začal.

Je dost divné, že lordi nikdy nepřišli na to, že stejnou sílu, kterou jejich ženy přetvářejí květiny, mohou použít k zlepšování vzhledu lidských otrokyň.

Před nějakou dobou se Myre vetřela právě do téhle domácnosti, jak to jenom draci umějí – změněná do podoby lidské otrokyně. Tehdy bylo jediným jejím přáním zjistit, kolik by se toho mohla naučit a kolik potíží může elfům způsobit. Neměla jiný důvod při výběru tohoto rodu než fakt, že dozorci lorda Tylara nebyli právě ostražití při hlídání obyčejných otrokyň.

Starší draci by dostali záchvat, kdyby to zjistili. Vůbec tady neměla být a vůbec už ne v podobě člověka.

Předpokládali, že se změnila v jednorožce a je s ostatními ve stádu. Právě tohle si starší draci z Doupěte mysleli. Zbláznili by se, kdyby věděli, co dělá.

Od druhé Války čarodějů měli mladí draci – ti, co neopustili Doupě Příbuzných, aby pomohli míšencům – přísné rozkazy, které nesměly být porušeny. *Straňte se elfů.* Senioři si mysleli, že stačí sám fakt, že elfové vědí o jejich existenci. Bylo by horší, mnohem horší, kdyby znali jejich schopnosti proměny nebo kdyby věděli, jak lehce mohou být napadeny elfí domácnosti. Jenom nejstarším a nejzkušenějším drakům bylo dovoleno žít v jiné formě s elfy. Museli však mít zároveň zkušenost a schopnost zachránit se. Důvodem výletu mohl být jenom sběr informací. *V žádném* případě zasahování do života otroků nebo samotných elfů.

Ha. Jako by se měla co učit o jednorožcích. Jako Tanhya: hezcí navenek, bláznivý uvnitř a zrovna tak málo rozumu. A když už se zmiňuje o Tanhye…

Má malou skupinku příznivců a jedním z nich je náš dozorce. Jestli nechci dělat nějaké nudné domácí práce až do večera, měla bych se klidit z cesty dříve, než Maryan zjistí, kdo Tanhye doručil ty špatné zprávy.

Nejlepší a nejzábavnější místo, kam se mohla „uklidit z cesty“, představovala podle Myřiny dlouhodobé zkušenosti střecha. Otroci tam neměli vůbec co dělat, ale ona nebude otrokem, jakmile se tam dostane.

Stoupala po schodech a žebříku k střešnímu poklopu. O chvíli později přibyl na střeše další ozdobný chrlič vody v podobě sovy. Odsud měla Myre krásný výhled na zadní trakt domu. To bylo totiž skutečné dějiště událostí. Ne parková zahrada, ale kuchyňská zahrádka, stáje a vchod do příbytku otroků. Když odešli všichni páni kromě Lorryna, bude se něco dít jedině mezi otroky.

Dychtivě pozorovala otroky pobíhající za svými úkoly. Poté, co jedním *byla,* měla dobrý přehled o tom, jak by mohli Příbuzní využít přirozeného nadání lidí. Bylo by velmi příjemné mít někoho, kdo by jí olejoval kůži, hezky ji upravoval. Například by jí mohl ohřívat vodu na opravdu *příjemnou* koupel místo toho, aby si musela vystačit s teplými prameny Mohl by pro ni lovit, stahovat úlovek a porcovat ho. Mohl by jí také čistit doupě a vyhánět z něj nepříjemnou havěť.

Staříci jsou blázni, zbabělci nebo obojí, pomyslela si rozmrzele. *Pouhý fakt, že elfové vědí o naší existenci, neznamená, že mají ponětí o našich schopnostech!* Nemohou *nás vypátrat, když se mezi nimi procházíme proměnění. Naše kouzla nepředstavují iluze, které lze zrušit. Pokud se nějak nedozví, že přesouváme hmotu Ven, nikdy nebudou vědět, co hledat!* Myšlenky utíkaly starou dobře vyšlapanou stezkou nespokojenosti a rebelie. *Při správné manipulaci by mohli Příbuzní unavit obě strany sporu, míšence a elfy, do takové míry, že by se zcela vyčerpaly a my bychom mohli porazit obě najednou. Byli bychom jediní, kdo by si diktoval podmínky míru. Lidé by byli pravděpodobně tak vděční, že by nám sloužili lépe než otroci!*

Nádherný plán s tisíci možnostmi. Všechny byly ovšem momentálně blokovány tvrdohlavým odmítáním jiného postupu než opatrnosti staršími draky.

Myre nebyla v žádném případě ve svém neklidu sama. Mezi mladými draky nalezla stoupence, které dohřála omezení, která zavedli senioři. Chtěli mít právo volně se potulovat v podobě, kterou si sami svobodně zvolí. Našlo se mezi nimi také pár draků, kteří považovali nápad mít dvounohé otroky za tak skvělý jako Myre. Všichni se shodli na tom, že starší draci jsou příliš konzervativní a je třeba nahradit je v jejich postavení vůdců doupat a Příbuzných. Mělo to jenom jeden háček.

Čím je drak starší, tím má větší moc. Drak v podstatě nikdy nepřestává růst a s věkem přichází fyzická síla, obratnost v kouzlení a síla vůle. Žádný drak ani žádná *skupina* draků Myřina věku neměla nikdy naději, že by porazila staršího draka.

Skupina draků možná ne. Kdyby se v té chvíli někdo v zahradě podíval vzhůru, uviděl by, jak lapač vody zkřivil zobák a vytvořil něco jako úsměv. *Vždyť to ale nemusí být draci, že?*

Senioři se báli jak elfů, tak čarodějů. Měli k tomu dobrý důvod. Ačkoli byli menší a fyzicky slabší než draci, ovládali kouzla hrozivě účinná i na dračí poměry. V boji jeden proti jednomu by drak vyhrál – ale elfové a míšenci by nikdy nepřistoupili na osobní souboj.

Viděla jsem na vlastní oči, co dokážou míšenci i elfové. Kdybych si získala míšence na svou stranu a šikovně se s jeho pomocí zbavila starších draků, mohla bych do Rady dosadit své přátele. V celém Příbuzenstvu je mnoho nespokojenců, moji příznivci nejsou jediní. Nevidí důvod, proč bychom nyní, když už není co skrývat, měli ještě více zvýšit úsilí, abychom zůstali utajeni. Vlastně toho ani nemusím moc dělat, jenom oslabit seniory – zamlžit jim mysl nebo něco podobného – a potom v tichosti zvítězit. V době, kdy zjistí, co se děje, bude příliš pozdě, aby mě zastavili.

Jediní draci, kteří by se jí *postavili,* dávno nejsou s Příbuznými.

Tento poznatek jí však neudělal radost. Ozval se jenom trpký pocit kdesi vzadu v mysli. *Právě tito* draci jsou příčinou opatření, kterými trpí Myre a její přátelé. O to hůře, že jsou vedeni její matkou, která by ji měla podporovat, místo aby se přidala ke svéhlavému Kemanovi – Myřinu bratrovi.

Kdyby bývala matka nepřinesla domů to zatracené mládě elfa s člověkem – nebo kdyby býval měl někdo dost slušnosti, aby se ho zbavil, místo aby se stalo Kemanovým oblíbencem – nic z toho by se nikdy nestalo.

Chrlic vody tiše zavrčel.

„Mládě“ vyrostlo a těšilo se pozornosti Myřiny matky Alary kterou *měla* od začátku věnovat Myre! Je to jenom další příklad, jak byl Keman rozmazlován, ať udělal cokoli. Myre dělala pokaždé všechno špatně. I když *nakonec* mládě překročilo velmi benevolentní hranice, které stanovila Alara, a zaútočilo na Myřina nejlepšího

přítele, nebylo zabito, jak by se patřilo. Pouze ho poslali do divočiny aby se postaralo samo o sebe. Keman neudělal nic chytřejšího, než že se vydal za ním…

A co udělala matka? Nenechala ho samotného, ale vydala se za ním! Poté, co se vzepřel celému Doupěti a utekl, zabránila Alara ostatním, aby šli za ním a potrestali ho, jak by si zasloužil!

Myre se vztekala při vzpomínce, jak Alara rozmazlovala Kemana a ignorovala ji. Sevřela drápy kamenný okraj střechy tak silně, že se začal drolit. Keman, vždycky Keman!

Když se ten spratek vrátil zpátky a Myre mu ukázala jeho místo, protože ho porazila v osobním souboji, uvědomila si snad konečně Alara, který z jejích potomků je lepší? Ne! Místo toho odletěla s polovinou starších draků postarat se o drahouška Kemana. Když pomáhala Kemanovi a jeho oblíbencům, odhalila existenci draků všem, před kterými se po celá staletí skrývali!

Už jenom to stačilo, aby rozumný drak spálil mosty!

Vzteky se přestávala ovládat. S potížemi se přinutila ke klidu. Vždyť přece není sama. Lori pro ni byla *více* než matkou. Lori považovala vše, co Myre udělala nebo řekla, za absolutně správné. Lori podporovala Myre v její snaze stát se novou šamankou.

Ne že by mě k tomu matka alespoň trochu vychovala. Ach ne, všechen čas *věnovala jenom Kemanovi a jeho miláčkovi!*

Teď, když je všechno vzhůru nohama, je pro ctižádostivého draka více možností než kdy jindy, aby získal v doupěti moc. Stačí jít na to chytře.

A *jakmile dostanu Doupě do svých drápů – pokud bude mít Keman velké štěstí, možná ho i s jeho miláčkem nechám na pokoji. Na chvíli.*

Až bude mít vlastního míšence, bude získání Doupěte jen otázkou času. Jakmile bude ovládat Doupě a zbytek Příbuzných uvidí, jak je úspěšná. Nepotrvá dlouho a ostatní doupata budou chtít, aby jim vládla.

Potom budu mít všechny – elfy, míšence… a Kemana a jeho kamarády. Ani matka, ani Nejvyšší šaman mě nebudou moci zastavit.

Nejdříve sem přišla jenom ze vzdoru, ale když si uvědomila, jaká je situace v rodě Trevesů, zosnovala svůj plán. Proto tady zůstává a

vychovává Sheyrenu. Ví něco, o čem ubohá Sheyrena nemá ani zdání.

Renin bratr, Lorryn, je míšenec. Nemá s ostatními čaroději spojení – vlastně neměl, dokud se neobjevila Zhouba elfů…

Zhouba elfů. Fuj. Proč si ta malá protiva Shana pro sebe vymyslela takové jméno? Lashana jí nestačilo, musí mít jméno jako nějaká postava z *pověstí.*

…vůbec nevěděl, že *existují* nějací jiní míšenci. Nemá možnost, jak se dostat do nové Citadely i kdyby se s nimi spojil. Je příliš zaměstnán vlastním skrýváním.

Stále více ztrácí půdu pod nohama. Neví, co ví Myre. Vyšší lordi se totiž dohodli, že budou testovat mužské potomky určitého věku pomocí kouzel, rušících iluze. Momentálně mezi nimi panuje velká nedůvěra. Zvláště, když Myre začala šířit určité zprávy.

Opravdu se jí povedl dobrý tah, když dala vznik fámě, že Shanin spojenec, Valyn, byl ve skutečnosti míšenec. Jestliže Dyran, o kterém se vědělo, že nenávidí míšence více než kterýkoli jiný elf, mohl mít míšeneckého dědice, kde jinde ještě mohou číhat další čarodějové?

Lorryn ví, že se něco chystá. Několikrát už omezil návštěvy svých přátel a zcela přestal navštěvovat oficiální shromáždění. Myre měla dobrý důvod předpokládat, že dnešní slavnost patří mezi události, při kterých mladí elfové podstoupí kontrolní test. Tohle pravděpodobně byla pravá záminka pro jeho další záchvat *krysheinu* na poslední chvíli. Určitě o testování věděl nebo to uhádl.

Myre se znovu uklidnila a spokojeně přemýšlela o čelistech pasti, které se čím dál více stahují kolem Lorryna. *Nemůže se skrývat navždy. Dříve nebo později pošlou Vyšší lordi někoho, aby ho osobně zkontroloval. Tím pro něj hra skončí. Já si potom zahraju na spasitele.*

Plnila Reninu hlavu příběhy o dracích, stejně jako o čarodějích. Kreslila idylické obrázky života v doupatech a v nové Citadele. Určitě se dostávaly zpátky k Lorrynovi. Až past sklapne, objeví se v okamžiku Myre a prozradí – co?

Myslím, že si nechám fakt, že jsem drak, pro sebe. Alespoň do doby, nezbudeme v bezpečí divočiny. Dokud se nebudu muset

proměnit, abych ho mohla dostat pryč. Rena mi teď bezmezné věří. Uvěří mi, i *kdybych prohlásila, že jsem agent čarodějů. Až potom jí nabídnu, že zachráním Lorryna.*

Lorryn nebude mít důvod, aby nevěřil Reně. Myre dostane míšence ven do pouště a *potom* ho začne zpracovávat, až bude slabý žízní a hladem. Snáze se s ním bude manipulovat.

Řeknu mu, že jsou tam draci, kteří odmítají pomoci míšencům a že se je pokouším zbavit moci. Jakmile získám jeho pomoc, zbavím se seniorů. Potom musím vymyslet, jak ho udržet pod kontrolou, nebo se ho jednoduše zbavím.

Myre uvažovala o svém konečném triumfu, zatímco slunce pomalu zapadalo a zapalovalo okraje mraků na horizontu.

\# \# \#

Po první cestě Portálem se Rena třásla. Po druhé byla zmatená. Následovala otce s vířením v hlavě, příliš strnulá, než aby vnímala něco dalšího. Přijímací místnost byla přibližně velikosti otcovy pracovny. Vlastně by to za jiné situace mohla být pracovna lorda Tylara. Okamžitě byli uvítáni. Pokračovali spoře osvětlenou chodbou, takže dobře neviděla. Když procházela dveřmi, zaznamenala na kůži podivné brnění kouzel. Jako by ji někdo chtěl očarovat. Nezdálo se však, že by to mělo nějaký význam, takže událost pustila z mysli.

Nejdříve si sotva všímala svého okolí. Chodba, kterou jí vedl otec, byla tmavá, což bylo divné. Mohlo to však být kvůli efektu. Teprve když se její nohy otřely o něco jemného, co odskočilo, vystrašeně vzhlédla. Uvědomila si, že „chodbu“, kterou kráčí, tvoří kmeny stromů, že „koberec“ pod chodidly je hustý měkký mech a že „místnost“, do které vstoupili, představuje mýtinu, lesní ráj, scénu ze dnů před první Válkou čarodějů.

Nad hlavou se rozprostírala dokonalá iluze noční oblohy doplněná úplňkem a jiskřícími hvězdami. Rena poznala, že se jedná o iluzi, pouze z toho, že hvězdy byly na obloze náhodně roztroušeny a neodpovídaly souhvězdím, které znala z putování s Lorrynem. Kde by měly být zdi plesového sálu, byly jenom vysoké stromy, přímé a

dokonalé. Jejich větve nesly skleněné koule, ve kterých byla kouzly uvězněná mnohobarevná světla. Pružná podlaha se chlubila plochými bílými květy rozesetými na povrchu mechu, které otevíraly měsíčité okvětní plátky falešnému měsíci a vydávaly omamnou vůni, když na ně někdo šlápl.

Lord Tylar a lady Viridina se už dávno ztratili v davu. Rena si stoupla do skrytu stromů a s údivem si všechno prohlížela. Ještě nikdy v životě neviděla iluze nebo tvořivá kouzla v takovém rozsahu! Lord Ardeyn opravdu nešetřil. Příprava takové scény vyžadovala talent tuctu kouzelníků, kteří byli stejně dobří jako Lorryn. Možná jich bylo potřeba i více!

Cosi jí podivně zacvrlikalo nad hlavou. Lekla se a uskočila. Vzhlédla a setkala s jasnýma zářícíma očima ptáka, který měl stejně fantastické peří jako výtvory v její zahradě. Ptáček znovu zacvrlikal. Dříve než si vůbec pomyslela, že ho přiláká na dlaň, přiletí jí na rameno a odtud na ruku, kterou automaticky nastavila. Začala se s ním mazlit. Na rtech jí vykvetl úsměv. Ani se nemusela přemáhat. Měl dlouhý ocas, péřový vějíř kolem krku a světle růžové peří hebké jako pampeliška. Nastavoval se jejímu laskání, slastně zavíral oči a melodicky si broukal.

O chvíli později ze stínu vystoupila laň a žebronila, aby na ni zbyla Renina přízeň. Rena se rozhlížela dále a spatřila další potulující se ochočená zvířata a ptáky. Většinou si jich nikdo nevšímal, i když se zdálo, že touží po laskání a mazlení. Bylo jí to líto.

Museli na ně použít nějaké kouzlo, aby si udržovali odstup od občerstvení a neposkvrnili něčí oděv, pomyslela si, když zvažovala z praktického hlediska celou romantickou scénu. Právě když došla k tomuto závěru, pták odletěl a vyhledal si v blízkosti větvičku, diskrétně si ulevil a vrátil se na její ruku.

To je *přesně* styl slavností ze starých časů, o kterých Rena slyšela. Elfové si tehdy byli jisti svou mocí a ještě mezi nimi nezačaly spory. Snaží se tím lord Ardeyn něco naznačit?

Ne, to snad ne. Pravděpodobně se jen snaží udělat dojem na Vyšší lordy, kteří si pamatují, jak to chodilo za starých časů.

„Přála by si slečna víno?“

Tentokrát se Rena ovládla, neuskočila nebo nevykřikla, když se za ní ozval hlas. Laň uprchla a ptáček vzlétl na větev. Otočila se k tvorovi, který se ani v nejmenším nepodobal otrokovi, kterého očekávala.

Sluha, který jí uctivě nabízel tác nádherně broušených pohárů, měl hlavu čápa, peřím pokryté ruce a dva paňáty místo nohou. Peří však bylo zářivě modré a vínové. Takovým se nemohl pochlubit žádný čáp, kterého kdy Rena viděla. Tělo pod tunikou v barvách Hernalthů se však zdálo dost lidské.

„Ano," řekla, když ptačí muž naklonil hlavu na stranu a prohlížel si ji jedním zářivým okem. „Myslím, že ano. Děkuji."

Ptačí muž elegantně uchopil tác a odkráčel jako čáp brodící se vodou k dalšímu hostu. Rena zamrkala a pozorovala jeho chůzi.

Za chvíli jí přišlo, že má v ústech sucho. Usrkla ze svého vína. Chuť nepřipomínala nic, co kdy pila. Nebyla však překvapena. Elfí slavnosti a shromáždění jsou plná těchto drobných novinek. Víno bylo jemně sladké a vonělo po květech. Perlilo na jazyku a na patře zanechávalo výraznou, osvěžující chuť.

Když si její oči zvykly na světlo a začala rozlišovat sluhy od hostů, zdálo se, že dnes večer tu není *ani jeden* zjevně lidský sluha. Všichni byli iluzí přeměněni na roztodivné tvory, napůl ptáky nebo zvířata. Nebo dokonce hmyz. Zahlédla jednoho s obrovskýma složenýma očima a ozdobenými tykadly, jak lehce mával křídly. Vypadalo to, že se lord Ardeyn snaží *vědomě* vykouzlit slavné dny dobytí tohoto světa, kdy se lidem zapovídalo přiblížit se k pánům bez iluze nebo převleku, který zakrýval jejich přirozenost.

Pokud držela v ruce pohár, nepřiblížil se k ní žádný ochočený pták nebo zvíře. Když podala prázdnou číši dalšímu ptačímu sluhovi, vyšla ze stromů liška a otírala se jí o nohy jako kočka. Sklonila se, aby ji pohladila. Zvíře se nahrbilo proti její dlani.

Byla by dokonale šťastná, kdyby mohla zůstat na kraji „lesa" a hrát si se zvířaty…

Ale jestli mě tu najde otec, místo abych byla ve společnosti, bude se na mě zlobit.

Smutně přijala další pohár vína a rychle ho vypila, aniž by ho vychutnala. Doufala, že jí perlivé víno dodá trochu kuráže. Potom se

neochotně vydala ke středu mýtiny. Těžko se prodírala korzujícími hosty oblečenými v duhových oděvech. Nikdo si jí nevšímal. Stejně dobře mohla být jedním ze sluhů.

Svazek pestrobarevných světel osvětloval několik málo hudebníků a skupinu osob, jichž nedbalá elegance ji upozornila, že jsou opravdu *velmi* důležití. Jenom opravdu vysoce významná osobnost si mohla dovolit při takovéto události vypadat nedůležitě.

Lord Tylar byl mezi nimi. Dařilo se mu vypadat důstojně, ačkoli Rena poznala z jeho lehce zamračeného výrazu, že ho něco trápí. *Možná je znechucený, že se moc naparádil?* Ať byla příčina jakákoli, jeho zamračení nezmizelo, ani když se objevila. Stála nejisté tak, aby ji viděl. Příčina s ní buď neměla nic společného, a nebo byla příčinou *ona* a její pouhý příchod věc neurovnal.

Pokud byla otcova rozmrzelost její vinou, dozví se to po příchodu domů. Pokud se mezitím nestane něco horšího.

Náhle ji přivolal gestem. Podařilo se jí prodrat se davem až k němu. Pokud si stačila všímat, nikdo ji nezaznamenal.

Jakmile byla na dosah, uchopil ji za ruku a táhl ji mezerou mezi dvěma hosty. Najednou stála po jeho boku přede dvěma muži. Jeden byl mladý a druhý velmi starý. Věk starého muže odhadla velmi vysoko. Byly na něm patrny skutečné známky stáří. Žádný elfí lord tak nikdy nevypadal, dokud nebyl *opravdu* starý. Na rozdíl od toho, co vtloukali do hlavy otrokům, elfové nejsou nesmrtelní. I když tak lidem vzhledem k délce jejich života připadají. Oba muži byli zabráni do rozhovoru se třemi dámami. Jednou z nich byla Katarina an Vittes, která se uchváceně smála na mladšího muže.

„Lorde Ardeyne, lorde Edresi, dovolte mi představit vám svoji dceru, Sheyrenu," řekl lord Tylar do první přestávky v rozhovoru.

Starší muž se na ni usmál. Mladší se ohnul k její ruce, aniž by se na ni podíval. Pozornost lorda Ardeyna byla zcela obrácena ke Katarině. Nevnímal nic a nikoho jiného. Nezlobila se na něj. Proč by se *na ni* měl vůbec někdo dívat, když je ve stejné místnosti Katarina?

„Okouzlující," řekl nepřítomně lord Ardeyn. Potom pokračoval v rozhovoru s Katarinou, která nepotřebovala líčení ani šperky, aby zvýšila *svou* přitažlivost.

„Je mi velkým potěšením, drahá," řekl lord Edres. Uchopil její ruku stejně rychle, jako ji lord Ardeyn upustil. Když se na ni usmál, prohloubily se mu vrásky kolem očí. „Doufám, že se na naší malé slavnosti bavíte." Opravdu jí *políbil* ruku. Rena celá zmatená zčervenala. Lord Edres pustil ruku a otočil se k jejímu otci.

„Máte velmi okouzlující dítě, Tylare," řekl starý muž a přenesl úsměv z dcery na otce. „Sladká, mírná, svěží a nevinná. Jsem si jist, že ji dobře provdáte."

Tím ho jasně propouštěl. Lord Tylar nebyl tak nechápavý, aby to nepoznal.

„V to doufám, pane," odpověděl. Škubnutím za ruku Renu dostal z kruhu Ardeynových společníků.

Celá se uvnitř skrčila a čekala, že otec okamžitě určí trest. K její obrovské úlevě se však lord Tylar nechystal utrhnout jí hlavu za to, že nezaujala čestného hosta.

„Šlo to lépe, než jsem čekal," řekl tiše, když ji táhl k novému cíli. Naštěstí pro její krk *byl* Tylar dost známý, takže si hosté všimli její dlouhé vlečky a nešlapali po ní. „Lordu Edresovi ses asi líbila. Předpokládám, že jsi mu připomněla jeho dceru."

No ne, to je skvělé, připomínám mu napůl vyšinutou dceru, která se nemůže bez pomoci ani obléci.

„Opravdu. Ani jsem nedoufal, že ti Ardeyn vůbec věnuje pozornost. Zdá se, že jiná dívka dorazila jako první. Celý večer se nevzdal její společnosti." Lord Tylar vydal zvuk, který by u každého jiného muže považovala za lítostivé vzdychnutí. „No, nemohu mu jeho vkus vyčítat. Sotva bys mohla soutěžit s *takovou* kráskou."

Ačkoli si to sama myslela, zranilo ji, když totéž uslyšela od otce. Znovu zčervenala. Tentokrát hanbou.

„Nevadí, je tu spousta jiných mladých lordů. Neviděl jsem tu jediného, s kterým by vzniklo nevýhodné spojenectví." Zastavil se a hrubě ji postrčil k další skupině. Tentokrát k tanečníkům. „Jdi tam a nech se vidět. Mluv s ostatními. Víš, co musíš udělat. Nebo bys to už měla vědět."

Po těchto slovech ji opustil a vyrazil. Zřejmě za dalším houfem mužů, kolem nichž se vlnila nedefinovatelná atmosféra důležitosti. Zůstala hloupě stát na kraji skupiny tančících.

Tentokrát jí někdo *opravdu stoupl* na vlečku. Naštěstí se právě nehýbala.

„Ach, to je trápení, udělal jsem asi zase něco hloupého!“ řekl mladý muž poněkud těžkopádně. Okamžitě ho začala podezírat, že příliš pil. Podařilo se mu opustit vlečku, aniž by se do ní zamotal. Otočil se k ní, takže si ho mohla lépe prohlédnout.

Nebyl příliš pohledný. V očích se mu zračila taková prázdnota, jakou obvykle mívají ti, kteří pijí víc, než je zdrávo.

Jinými slovy – je stejnou kopií lorda Ardeyna, jakou jsem já kopií Katariny. Špatnou, rozmazanou a se spoustou vad.

„Hrozně mě, prosím, omluvte. Je mi to strašně líto a tak podobně. Jsem neohrabaný hovado, nebo tak mi to aspoň pořád říkají.“ Zachichotal se vysokým hláskem. V té chvíli si uvědomila, že nevypadá hloupě kvůli vínu – on takový byl sám o sobě.

Oprava. Do této kopie lorda Ardeyna zapomněli určitě přidat mozek.

„Nepředpokládám, že byste stála o tanec s neohrabaným hovadem, že?“ zeptal se v naději. Znovu se zachichotal své chytrosti. „Možná kdybyste si přivázala nahoru tu dlouhou věc, nezamotal abych se zase do ní a mohli bychom se párkrát otočit kolem sálu, eh?“ Zíral na ni s nadějí a dodal: „Říkají, že jsem hloupý osel, ale všichni také přiznávají, že jsem dobrý tanečník.“

V jiné situaci by mohla jeho podivné pozvání zdvořile odmítnout. Bylo jí ho však docela líto – byl tu. Zřejmě ho sem dovlekl *jeho* otec, stejně jako ji sem dovlekl ten její. Pravděpodobně ze stejného důvodu. Měl se seznámit s vhodnou ženou s dobrou vyhlídkou na spojenectví.

Vlastně to pro něj musí být těžší! Já tu jenom musím stát, správně se tvářit a doufat, že si mě někdo všimne. On musí nadbíhat.

Mile se na něj usmála a když kývla na souhlas, jeho hloupé oči se rozsvítily.

Museli ho dnes večer nesčetněkrát odmítnout, že je tak šťastný, když se mnou může tancovat. Rozhodně se svou krásou nemohu chlubit.

Zjistila, že jeho celé jméno je V’keln Gildor er-lord Kyndreth, potomek jednoho ze starých a mocných rodů. Pravděpodobně byl

zklamáním pro svého urozeného otce. Vše, co řekl o „urozeném otci“, naznačovalo, že se patriarcha rodiny několikrát pokoušel dokázat, že ubohý Gildor je potomek někoho jiného. Bylo jí ho tolik líto, že s ním dokonce tančila několikrát a nechala ho přinést víno a občerstvení.

Nebyl výborný tanečník, i když nejhorší také ne. „Průměrný“. Tak by ho označil její taneční mistr. Neznal nic jiného než nejstarší tance, proto také většinu času stáli podél parketu. Snažil se vést chytrou konverzaci. Ale byl bohužel tak tupý a hloupý, jak se obávala. Přesto znamenal jakousi společnost. Dokonce se zdálo, že má rád ochočená zvířata – ačkoli neustále mluvil o tom, že by ho více vzrušovalo lovit je, než se s nimi laskat. Pokud byla s mužem, poslouchala příkazy lorda Tylara, který by jistě proti *tomuhle* nic nenamítal.

Nakonec její společník zahlédl staršího muže, který se k nim prodíral davem, a řekl se stopou obavy v hlase: „Ach, zatraceně. Támhle je otec a vypadá to, že po mně touží. Bylo mi velkým…“

A byl pryč, jako odvolaný pes. S námahou a mnohými oklikami se prodíral davem, jak by měl na písknutí zaujmout místo po otcově boku. Nevěnoval jí už ani slovíčko.

Vzdychla a hledala si cestu hustým davem diváků na kraj iluzorního „lesa“. Zřejmě byl nedostatek jejího šarmu – nebo postavení – zřejmý i hlupákovi, jakým je Gildor. Ani jí nenabídl, že ji představí svému otci, což pravděpodobně znamenalo, že předpokládal, že mu za to nestojí.

Králíky a ptáky nezajímalo, jestli vypadá jako vosková panna v absurdním kostýmu. Když stála tady ve stínu převislých větví, nikdo jí nešlapal na vlečku.

Při jiné příležitosti se mohla dokonce bavit. Ptáčci a zvířata byli tak sladcí. Očekávaná migréna se nedostavila buď díky Myřině opatrné práci s ozdobami, nebo díky opravdu velkému množství vína, které vypila.

Vlastně se cítila rozevlátá a ne zcela pevná v kramflecích, když o tom teď začala uvažovat. Možná, že všechno to víno byla velká chyba.

Nejsem zvyklá tolik pít, ale Gildor mi neustále doléval. Vlastně docela zoufale. Myslím, že mu řekli, aby zajistil, aby každá dívka, se kterou je, měla v ruce sklenici vína, když netančí. To je možná docela dobrý nápad. Když zajistí, že se jeho partnerky opijí, nemusejí si všimnout, jaký je hlupák. Když jste pod vlivem alkoholu, všechno se zdá směšné.

Uvažovala o tom, že požádá jednoho ze sluhů, aby jí přinesl něco na sezení. Právě se k tomu chystala, když z davu vyšel otec a zjevně se sháněl *po ní*.

Zahlédl ji. *Zvířata*, utekla do úkrytů. Možná vycítila její obavy. Rázně se vydal přímo k ní. Dav mladých čumilů se před ním s respektem rozestupoval.

Znovu ji uchopil za ruku. Tentokrát byla vděčná, že ji podepírá. Nevzpírala se, když ji táhl zpět k vchodu do mýtinového tanečního sálu.

„Odcházíme, otče?“ zeptala se v naději.

Nevšiml si naděje v jejím hlase. „Dnes večer už žádný obchod nevyřídím,“ řekl krátce. „Na můj vkus tady teče víno příliš volně. Je čas jít domů.“

Všiml si, že vrávorám? pomyslela si a v panice se roztřásla zimou.

„Ardeyn má některé docela divoké přátele – je jedna ruka se skupinou kolem lady Triany – a já nechci, abys byla v jejich přítomnosti, až začnou být sprostí,“ pokračoval. „Slyšel jsem o *něm* pěkné historky – no, nevadí. Brzy bude v bezpečí. Spojenectví s rodem Vittesů je již potvrzené. Očekávám, že bude zítra veřejně oznámeno.“

Proč nejsem překvapená?

Zajímalo by ji, jestli by k tomu měla něco poznamenat, ale zdálo se, že otec nic neočekává.

„Není to nejlepší kombinace – *ty* bys byla lepší, pokud se týká dědičnosti – ale je uspokojující. Zdá se, že starý pán má pochopení pro vlastní volbu svého nástupce.“ Tón otcova hlasu prozradil, co slova skryla: Nikdy bych nedovolil zkazit takhle *svého* syna.

„Ano, pane,“ řekla automaticky. Sotva to zaznamenal.

„Viridina už šla napřed. Hledal jsem jenom tebe.“ Konečně se prolomil konec davu a vešli do prázdné chodby. Podíval se na ni. „Dělala jsi, co jsem ti nakázal? Upoutala jsi nějakého mladíka?“

Nyní byla více než vděčná Gildorovi Hlupákovi nejen za společnost. Díky němu mohla říct otci pravdu.

„Ano, pane,“ řekla vážně. „Dokonce jsem byla několikrát požádána o tanec.“

Lord Tylar se neusmál, ale v jeho pokývnutí se skrýval souhlas. „Dobře.“

To bylo poslední, co jí řekl. Jednoduše ji táhl jako velký balík prvním Portálem, přes chodbu v budově Rady a pak druhým Portálem. Jakmile se octli na druhé straně obou Portálů zpátky v růžové mramorové chodbě, pustil ji. Vzal s sebou stráže a ji nechal samotnou, aby vyčerpaná došla zpět do svých komnat a podrobila se mrzoutské péči blonďaté otrokyně, která tam na ni čekala. Ať to bylo vínem nebo vyčerpáním, sotva si všimla dívčina nevrlého chování. Tento fakt se velmi těžko prodral do jejího třeštícího vědomí.

Když se hlavou dotkla měkkého polštáře na posteli, okamžitě usnula. Nezdály se jí vůbec žádné sny.

3

RENA SE PROBUDILA SAMA OD SEBE, což bylo neobvyklé. Ráno s sebou obvykle přinášelo tři otrokyně, které ji časně budily podle otcových příkazů. Otec je přesvědčen, že dívka nemá zůstávat v posteli moc dlouho po rozednění. Tvrdí, že takový zlozvyk podporuje lenost. Rena neměla ani zdání, jak k tomu dospěl. Jak by mohla ona nebo její matka být *více* nečinné než jsou nyní?

Nečinnost však není lenost. Když byly nuceny sedět s rukama založenýma, neznamenalo to, že odpočívají.

Určitě to byl jen další způsob, jak lord uplatňoval svou vůli. Opravdu nebylo vůbec důležité, aby vstávala časně, protože když náhodou zůstala dlouho vzhůru a četla si, mohla druhý den snít v zahradě, jakmile ji služky oblékly.

Ačkoli dnešek byl výjimkou. Buď se *sama* nějakým způsobem probudila dříve než obvykle, nebo – což bylo pravděpodobnější – otec vydal příkaz, aby jí dovolili spát déle, aby se zotavila z nezvykle dlouhého večera a předpokládaného „vzrušení“ ze slavnosti. Choval se k ní přibližně se stejnou péčí, s jakou by se v obdobné situaci věnoval drahé klisně.

Dotkla se vyřezávané květiny na čelní stěně postele a nad hlavou se objevilo rozptýlené světlo právě tak silné, aby stačilo na čtení. Bylo nemožné říct, kolik je přesně hodin, protože neviděla na vodní hodiny v hale nebo na slunce. Určitě minula hodina nebo dvě od svítání. Měla však pocit, jako by bylo spíše před svítáním.

Hned za očima cítila slabou bolest. Jinak byla docela v pořádku na to, kolik minulou noc vypila vína. Příjemné překvapení. *Vím, jak si Lorryn vždy stěžoval, že je mu po víně zle. Buď víno nebylo tak silné, jak jsem si myslela, nebo jsem nepila tolik.*

Možná, že to byl ten druhý důvod. Jestli lord Ardeyn pozval kroužek obdivovatelů V’dann Triany lady (nebo by snad první dámu

rodu měla oslovovat „lord“?) Falcion, nebyla by ani trochu překvapená, kdyby se diskrétně servírovala lehčí varianta pití, než na jaké byli elfové zvyklí. Nebo to udělal alespoň v první části večírku. Dokonce i Rena slyšela historky o Trianě – zvláště nemravné lady, která krátce po porážce lorda Dyrana trvala na tom, aby mohla ze svého jména vypustit titul „er-lord“ a prohlásit rod Falcionů za svůj vlastni.

Říkalo se o ní, že si v zábavě neklade žádné meze. Lorrynovi přátelé byli proti ní děti, které hrají nevinné hry. Většina jejích příznivců se rekrutovala z potomků elfů, kteří byli jen pouhý krůček vzdáleni tomu, aby se podle rozmarů silnějšího lorda stali jeho vězni. Nebo to byli vzácné třetí nebo čtvrté děti, nepotřebné rodičům, protože žádný lord by nikdy nerozdělil svůj majetek. Žádný elf by také neoženil nebo nevdal svého potomka za nemajetného partnera, pokud mohl volit jinak. Tito potomci si mohli dovolit překračovat hranice morálky a zneužívat své moci. Nikdo se nestaral, co dělají. Nikdo jim také nesvěřil žádnou zodpovědnost. Většina z nich trávila čas na nekonečných večírcích nebo cestovala z města do města, kde bydleli v domech svých přátel nebo přátel svých rodičů. Všeobecně jim bylo dopřáváno tolik prostředků, aby byli dokonale zaměstnáni jejich utrácením a zároveň aby je nedostaly do opravdových potíží.

Což je škoda. Několik z nich je určitě chytřejších než ubohý Gildor a představovali by mnohem lepšího dědice, než jakým se kdy Gildor stane. Při té příležitosti si vzpomínám na některé dívky, které by také byly lepší než on.

Ušklíbla se při pomyšlení na Gildora. Znala lorda Tylara a věděla, že ji Gildorova pozornost dlouho neochrání. V podstatě se *chovala* podle Tylarových rozkazů do posledního písmenka. Bylo jenom dílem velké náhody, že se takový chudák jako Gildor začal zajímat právě o ni. Pro zbytek mladých er-lordů mohla být stejně jedním ze zvířat. Šance, že výsledek včerejší slavnosti potěší lorda Tylara, je mizivá.

Když budu mít štěstí, bude mít otec tolik rozumu, že mě nechá na pokoji. Když ho mít nebudu, bude vinit mě a matku, když se o mě nikdo nebude zajímat. Pravděpodobně zapomene i na fakt, že lorda Ardeyna Katarina zaujala a bude nás vinit, že jsme mu nějakým

způsobem neučarovaly! Potom mi, předpokládám, uloží další rok lekcí v tancích, hudbě, konverzaci, oblékání.…

Alespoň budu mít co dělat.

Všechno tohle vyučování jí ubere ze vzácného času, který měla jen pro sebe. Už nebudou žádné projížďky s Lorrynem, pokud se mu nějak nepodaří obelstít její učitele. Už nebude moci vysedávat dlouhé hodiny v knihovně a listovat knihami sebranými nejen rodem Trevesů, ale také předchozím rodem Kaullisů. Zbyde jí velmi málo času na zahradu a ptáčky…

Přesto bude v jistém smyslu svobodná, protože kdyby už nebyla Sheyrena an Treves, neměla by na nic z toho ani *kousek* času, ale byla by lady Sheyrena, manželka… někoho. Nakonec lord Tylar dospěje k závěru, že už absolvovala dostatečně hodin, zvláště když ji učitelé budou chválit. Potom ji nechá znovu na pokoji.

Proč by mě nechválili? ptala se v duchu kysele. *Už jsem měla tolik přednášek, jak se stát dokonalou lady, jako tři dívky dohromady. Pokud by jenom množství lekcí mělo zajistit, že Ardeyna dostanu, Katarina by mi nesahala ani ke kotníkům.*

Pokud jí další lekce získají tu trochu svobody, které se nyní těší, potom se jim podřídí a výsledek bude stát za to.

Zdá se, že za svobodu je třeba vždy platit. Čím větší svoboda, tím větší oběti, vzdychla si. *Zajímalo by mě, na kolik by mě přišla opravdová svoboda. Asi víc, než bych byla ochotná zaplatit. Bylo by příjemné alespoň vědět, že je dosažitelná…*

Sáhla pod polštář pro knihu, romantický a intrikánský příběh (cožpak jdou vždy ruku v ruce?) z doby, kdy ještě obývali Evelon.

Když už si nemůže číst o dracích, potom je tohle další oblíbené téma. Je třeba co nejlépe využít každou chviličku na čtení.

\# \# \#

Nad údolím se slunil orel. Číhal na nepozorné králíky v loukách. Lashana opatrně spojila svoji mysl s jeho a obdivovala nádherný pocit při plachtění. Poslední dobou hodně pracovala a spousta práce ji ještě čeká. S mocí – se zdáním moci – se objevila *ohromná* zodpovědnost.

Tohle údolí je nádherné, ať si ostatní říkají, co chtějí. Je mnohem lepší než původní Citadela. Staré zvyky umírají pomalu. Pravděpodobně zde budou stavět novou pevnost se stejným utajením jako starou. *Nemuseli* by ji tajit. Elfové jsou odsud daleko. Ani ona sama, ani jiní průzkumníci nezaznamenali známky osídlení několik dní cesty ve všech směrech.

Draci jsou toho mínění, že údolí je přímo požehnáno mírným podnebím. Hustý les se skládá jak z listnatých, tak z jehličnatých stromů a je velmi, velmi starý. Zvěře je tu hojně a bude jí tu vždy dost, pokud se s ní bude pečlivě hospodařit.

Jediný problém nastane ohledně rostlinné stravy. Čarodějové si natolik přivykli, že elfům odcizují věci, že jen málo z nich ví, jak se v tomto ohledu chovat v přírodě. Shana osobně pochybuje, že by našla více než tři osoby, které vědí, co mohou v přírodě jíst. *Mohli* by vyčistit pár akrů a našít obilí. Byla by to však přímá známka jejich pobytu. Pochybuje, že by tento nápad schválili starší čarodějové.

Nehledě na to, že setí a péče o úrodu představuje těžkou fyzickou práci a jen velmi málo z nich bude ochotno pracovat rukama.

Taková rozhodnutí leží v budoucnosti. Pro jednou nehodlá myslet na budoucnost. Pro jednou chce jenom pozorovat krajinu očima orla, kochat se krásou řeky, modrou oblohou a mohutnými stromy…

„Jak ses vyrovnala s pozicí hrdiny, Zhoubo elfů?“

Shana opustila mysl orla a odpoutala od něj i zrak. Zamračila se na obrovského draka Kalamadeu, který byl momentálně proměněn ve vrásčitého starého čaroděje. V této podobě měl jasně zelené oči a špičaté uši po domnělých elfích rodičích, zároveň však hrubší rysy, větrem ošlehanou kůži a šedé vlasy, které by měl zdědit po své lidské matce. „Nejvyšší šamane, byla bych ráda, kdybys mi tak neříkal,“ řekla mrzutě. „Nemám to ráda.“

„Proč ne?“ odpověděl Kalamadea a sedl si k ní na skalní útes, kterých kolem údolí byla spousta. „To jméno se k tobě hodí – nebo ty se hodíš k němu.“

„K čemu se hodím? K té aureole hrdiny nebo ke své přezdívce? Nemám ráda ani jedno z nich,“ odpověděla. Otočila se znovu k obloze a znovu hledala orla. „Nechci, aby se mi říkalo Zhouba elfů,

protože nechci, aby ostatní – aby se na mě dívali jako na nějaký symbol jejich osudu. Já jsem *já*, obyčejná, normální Lashana. Nemohu za to, že si někdo myslí, že odpovídám bláznivé legendě, kterou jste si vy draci vymysleli! Žije spousta lidí, kteří by se hodili stejně jako já! Proč neříkáte Zhouba elfů třeba *Stínoví?* Nebo Zedovi nebo dokonce Denelorovi?“

„Ale ty jsi ta, která podnítila a vedla povstání proti elfům. Dosáhla jsi osvobození alespoň několika čistokrevných otroků,“ odpověděl rošťácky Kalamadea a rozpustile ji popotahoval za pramen dlouhých vlasů. „Jsi ta, která si přizvala na pomoc draky!“

„*Ach, prosím,*“ zabručela a vzdala se dalšího pozorování zvířat. „Kdybych něco neudělala já, našel by sis *ty* způsob, jak znovu zasáhnout. *Ty* bys vedl ostatní, aby pomohli čarodějům. Moc dobře víš, že by to tak dopadlo!“

„Opravdu?“ byla jediná Kalamadeova odpověď. „Já ale nejsem hrdina, Shano.“

„Já také ne,“ řekla tvrdohlavě. Potom se vzdechem dodala: „A také nejsem žádný vůdce. Přála bych si, aby to tak bylo. Chtěla bych mít větší zkušenosti se zacházením s lidmi. Hrozně nerada přenechávám některé věci Parthovi Agonovi po tom, co se mě snažil využít. Jenomže *on* ví, jak přimět ostatní, aby dělali, co chce. Ostatní jsou stejně zvyklí, že má nejvyšší postavení. Velmi často ho bez přemýšlení poslechnou. Neposlouchají mne. *Říkají*, že jsem jejich vůdce, ale já je nedokážu naučit, aby viděli věci, které mají přímo před nosem. Podívej, našla jsem jim nejlepší místo na světě, *obrovský* jeskynní komplex nad řekou s úrodným údolím a oni se *přesto* hádají, jestli tu stavět nebo ne! Ten Caellach Gwain věcem *vůbec* neprospívá.“

„Vedeš si lépe, než si myslíš…“ začal Kalamadea. Zastavil se uprostřed věty. Shana sledovala jeho pohled a spatřila draka – v celé své úctyhodné velikosti – a jeho pasažéra, jak stoupají vzhůru podél svahu. „Aha,“ mžoural proti sluníčku. „Myslím, že to je tvůj nevlastní bratr a tvůj mladý přítel. Určitě nesou zprávu od ostatních čarodějů.“

Dobrý odhad. Drak byl malý podle dračích měřítek a jasně modrý, postava jezdce nebyla větší než Shanina. Rychle stoupali. Za

okamžik křídla zvířila prach a kousky trávy a na plácku nedaleko Shany a Kalamadey přistáli oba letci.

Z drakových zad se rychle skutálel štíhlý tmavovlasý jezdec. Shana ze zkušenosti dobře věděla, že jízda na drakovi má daleko do pohodlí. Mladík se k nim připojil, zatímco se drak proměnil v míšence, aby zabral méně místa. Shana odvrátila oči, když se Keman proměňoval v malého hnědovlasého svalnatého mladíka. Proměnu doprovázelo zvláštní vlnění, při kterém se jí pokaždé zvedal žaludek, když se dívala příliš zblízka.

„Mám dobrou a špatnou zprávu," oznámil Mero, když se dostal na doslech. Jasně byly vidět jeho smaragdové oči a lehce špičaté uši, podle kterých se poznalo, že je míšenec. „Dobrá zpráva je ta, že dokonce i Caellach konečně přiznal, že jeskyně jsou nejlepším místem pro novou Citadelu. Keman našel vzadu v jeskyních pramen a vyvedl vodu podlahou. Když máme stálý vodní zdroj uprostřed naší pevnosti, nemá cenu hledat domov někde jinde."

„A špatná zpráva?" zeptala se Shana. Podle jemného škubání Stínových úst a způsobu, jakým si odhrnoval vlasy, poznala, že zpráva bude spíše pro zasmání než opravdu „špatná".

„Špatná zpráva je, že jediné místo, kudy se dala voda vyvést, leželo ve skupině jeskyní, které jsi chtěla pro své doupě," řekl jí Mero. Škubání se změnilo v úsměv odhalující jiskřivé zuby. „Je mi to líto, ale touhle dobou už jsou pod vodou. Dovoluji si dodat, že pod velmi *studenou* vodou."

Zavrčela, ale jenom tak naoko. Komplex jeskyní, který spolu s ostatními třemi průzkumníky našla, byl tak obrovský, že si každý mohl vybrat ještě několik dalších sídel a *stále* by jej mohli všichni draci, míšenci a bývalí otroci zabydlet ještě desetkrát. I když se nacházel mnohem blíže elfům, než by si Shana přála, byl dost daleko od hranic panství, která elfové měli pod kontrolou.

Kdyby nebylo draků, byly by jeskyně opravdu špatným základem pro nový domov Přestože byli míšenci čarodějové, nemohli zavést vodu tam, kde je sucho. Ani skálu nemohou tvarovat ničím jiným než nástroji a rukama. Jejich kouzla spočívají v iluzích, v útoku a obraně, mohou pohybovat předměty nebo lidmi a velmi zřídka mohou něco vytvořit. Kdyby hledali místo pro usídlení bez

draků, museli by si vše vybudovat sami. Z neupravených jeskyní by vznikly vlhké a často nebezpečné přístřešky Ze zcela zjevných důvodů všichni souhlasili, že nová Citadela má mít vlastní zdroj vody uvnitř.

Po staletích přebývání v pohodlné Citadele, kterou postavili první čarodějové, nejsou připraveni používat ruce nebo nástroje, uvažovala Shana rozhodně ne poprvé. Než jim převrátila svět vzhůru nohama, žili čarodějové líný život v relativním přepychu. Vše, co potřebovali, ukradli pomocí kouzel elfům. Citadela už byla vybudovaná do posledního detailu. Ani se nemuseli unavovat opravováním. Když se místnost stala náhodou neobyvatelnou, dotyčný čaroděj se prostě přestěhoval. Od první Války čarodějů byly tucty, stovky a tisíce místností nepoužívaných a neobydlených. Na nudné domácí práce jako je vaření a uklízení tu byli vždy učni – míšenci ve věku dětí, které unesli agenti čarodějů dříve, než je jejich otcové a páni objevili a zabili. To byla cena za to, že se stali součástí společenství čarodějů: platili za své vyučování posluhováním váženému mistrovi, dokud všichni ostatní neuznali, že učeň ovládá kouzla. Učňů bylo vždy dost. Denelor, Shanin mistr, po celé desítky let nezvedl ani prst, aby si uklidil pokoje.

Vždycky to tak ale nebývalo. Když se čarodějové poprvé dali dohromady dělili se pouze na „zkušené“ a „nezkušené“. Žádní učni svým mistrům nesloužili. V prvé řadě všichni společnými silami budovali Citadelu. Teprve poté zosnovali povstání proti elfům, aby osvobodili sebe a lidské otroky.

No, o to se určitě postarám. Shana si nemohla pomoci, ale cítila škodolibou spokojenost. Přestože měla starého Denelora ráda, nestála o to, aby mu musela posluhovat. Spousta jiných čarodějů své situace nestydatě využívala. Nyní budou opět všichni společně pracovat, ať chtějí nebo ne. Několik lidí – bývalých otroků – jsou většinou děti. Ani nejbezohlednější čaroděj by nenutil dítě do takové práce. Pouze lord by byl tak krutý, aby dítěti mladšímu deseti let přikázal těžkou manuální práci určenou dospělým.

Ne, jeskyně by byly vhodné jen pro dočasné obývání, kdyby nebylo draků.

Draci nejen že *mohou* kouzly tvarovat skálu, oni si v tom dokonce *libují*. Keman se přihlásil, že najde vodu, jakmile si jeden ze starších čarodějů začal stěžovat, že v nové Citadele není pramen. Ostatní draci už touhle dobou přetvářejí jednotlivé části podle přání a potřeb každého jednotlivce.

Samotní čarodějové mohou věnovat své úsilí hledání zásob jídla, mohou si zařizovat příbytky a hledat způsob, jak získat věci, které byli zvyklí krást elfům. Za několik měsíců budou mít bydlení *lepší* než v Citadele. Určitě se tu budou moci lépe bránit.

„Tohle místo se mi líbí," řekl prostě Keman, když se usadil vedle svých tří společníků. Shana sledovala jeho pohled přes mírné kopce pokryté střídavě pastvinami a lesy a kývla. Pokud mohla ona nebo někdo jiný říci, nenacházely se tu známky toho, že by tu vůbec kdy někdo bydlel. Pokud tu jsou nějaké obludy jako ty, co číhaly poblíž panství elfů, bylo jich málo a zůstávaly zatím ve skrytu. Elfové pravděpodobně usoudili, že míšenci našli nové místo k usídlení, nemohou však vědět, *kde* se přesně nachází. Když budou mít čarodějové štěstí, zůstane to tak pořád. Cožpak stará Citadela nezůstala utajená po celá staletí? Určitě budou schopni po nějakou dobu uchránit *tohle místo* před objevením.

„Taky se mi to tu líbí," řekl nečekaně Mero. „Jenom si přeju, abychom se mohli zbavit těch zabedněnců, které vláčíme s sebou. Méně stěžování a více práce by věci *hodně* uspíšilo."

Shana udělala kyselý obličej. „Vím, na co narážíš," odpověděla. „Jestli uslyším ještě jeden nářek o starých časech a jak byly věci lepší, mohu se sbalit a znovu odejít. Já si v lesích vystačím. Moc ráda bych viděla, jak by mě našli!"

Nechat je tak chvíli bez „vůdce" a uvidělo by se, kam by to vedlo. Copak by někdo byl schopen přijít na to, jak všechny nakrmit a postarat se o podobné věci, když ani neumějí lovit?

„Lákalo by mě jít s tebou," odpověděl Mero. „Možná nejsem zvyklý potulovat se v divočině, ale táboření na sněhu a v dešti je lepší než poslouchat, jak si stěžují při sebemenších potížích! Mohli *zemřít* a ne stavět si nový domov. To by bylo mnohem horší, než když se nyní musejí bez lecčehos obejít!" Zavrtěl hlavou. „Asi je nikdy nepochopím. Podívej, co všechno jsi udělala – prolomila jsi

obležení, umožnila vybojovat příměří, díky tobě nás elfové nesledují – všichni čtyři jsme na průzkumu celé *měsíce*, abychom našli takové místo – co chtějí víc? Nemůžou být spokojení?“

Shana pokrčila rameny. Také to nechápe. Byla zvyklá žít v mnohem primitivnějších podmínkách, než jaké jsou tady. Vlastně za svých prvních čtrnáct let života nejedla ani jednou *vařené* maso, protože draci, kteří se o ni starali, jedli vše syrové a ona je napodobovala. Ale Mero, ubohý Valynův bratranec, zvyklý na pohodlný život osobního sluhy elfího lorda, se vandrování a protloukání přizpůsobil docela dobře. Proč toho samého nebyli schopni ti staří ufňukanci? U všech bouří, když se cítí tak poškození, proč nepoužijí svých kouzel, aby si znovu vytvořili vše, co opustili?

Protože by museli spolupracovat, spojit síly a použít trik s drahokamy, který jsem se naučila, to je to. Nikdy nebudou spolupracovat, dokud je každý nich tak žárlivý na svou moc. Nikdy nepřipustí, že by se mohli naučit něco užitečného.

Oběma odpověděl Kalamadea. „Věřím, že zdroj jejich nespokojenosti pramení pouze z toho, že už nejsme v bezprostředním ohrožení,“ řekl zamyšleně a škrábal si bradu prstem. „Jakmile pominulo nebezpečí, přestali ti staří a nepřizpůsobiví připomínat, že to byla Shana, kdo jim nejvíce pomohl proti elfům. Začali stále více narážet na to, že elfy na jejich stopu přivedla právě ona a vzpomínají na staré dobré výhody a pohodlí, o které je připravila. Připadá jim logické považovat Shanu za zdroj jejich neštěstí spíše než elfy.“

Mero zafrkal. „Další důvod, abys mě vzala s sebou, kdyby ses rozhodla opustit ufňukance: mohli by dojít k názoru, že když tu nejsi ty, budou vinit mě!“

Shana se rozesmála a poplácala svého přítele po rameni. „Dohodnuto,“ řekla mu vesele. „Když budu chtít prásknout do bot, vezmu tě s sebou.“

Keman zakoulel očima. „Když budeš chtít prásknout do bot, neměla bys to raději zapomenout říct *nám*!“ zvolal. „My draci jsme tady jenom kvůli tobě, našemu malému dvounožci. Když odejdeš, nemáme tu proč být! Myslíš, že bychom *chtěli* poslouchat jejich fňukání, kdybys je nedržela v nějakých mezích?“

„Neumím si představit, že by o to někdo stál," řekla Shana nevlastnímu bratrovi. „Už vůbec ne déle než pouhou vteřinu."

# # #

Caellach Gwain si prohlížel jeskyni, která bude po zbytek života jeho domovem. Vřel nelibostí. Drak, který ji pro něj „připravil", *opravdu* vyhladil podlahu a stěny, to je pravda. Vyvrtal větrací šachtu, takže tu už nebyla taková tma. Slíbili mu, že se později vrátí jiný drak a vytvaruje vanu a ostatní „potřebnosti". Další měl udělat komín a krb. Draci přísahali, že není potíž vytvořit dokonalé příslušenství ani dobrý zdroj tepla.

Přesto je to pořád ještě jeskyně, v jejímž rohu se smutně krčí na hromádce jeho skrovný majetek. Nikdy to nebude nic jiného než jeskyně. *Není* to pohodlný byteček o čtyřech pokojích s opravdovými stěnami, stropem a podlahou z teplého dřeva ve staré Citadele. Není tu nábytek a žádný tu nebude, dokud se ho někdo nenaučí vyrábět. Žádná postel, žádný stůl, žádná křesla – žádné koberce, žádný krb, žádné pokrývky, žádné polštáře…

Není tu nikdo, kdo by mi uklízel nebo vařil. Všechno je vzhůru nohama. Spratci, kteří by ještě dlouho měli být učni, si hrají na vůdce, a *lidé, kteří by měli být vůdci, jsou nuceni poslouchat jejich rozkazy.* Caellach se zlostně zašklebil. A *kdyby nebylo jich, seděl bych dosud v oblíbeném křesle s šálkem dobrého čaje v ruce. Nebo bych si dal svařené víno se skořicí.* Sbíhaly se mu sliny.

Nezapomněl, že ta potvora Shana je hlavním důvodem, kvůli kterému museli opustit Citadelu, a on se postará, aby nezapomněli ani ostatní. Kdyby ukvapeně nepoužila transportního kouzla, aby se se svými třemi idiotskými přáteli dostala *přímo* do Citadely ve chvíli, kdy *se pouze* domnívala, že by mohli být v nebezpečí, elfové by neměli ani tušení o existenci míšenců. Všechno by bylo takové, jaké to bylo vždycky – tak, jak to *má být. Pohodlí, klid, bezpečí.*

Kdykoli se snažil uplatnit své právo na učně, neustále mu opakovali, že „všechno je nyní jinak" a že se o sebe bude muset postarat sám. Caellach *nevidí* důvod, proč by mělo být vše jinak právě nyní. Cožpak není povinností mladých postarat se o blahobyt

starších? Cožpak to tak vždy nebylo? Senioři za to platili svou moudrostí a zkušenostmi, což bylo jenom správné.

Jenomže právě takhle oni neuvažují. „Každý, kdo se může hýbat, se o sebe bude muset postarat," řekli mu drze. „Pomůžeme ti v začátcích, ale budeš si muset vybudovat byt, až ho na hrubo opracují draci. Musíš se postarat o své potřeby."

Zatraceně, kypěl vztekem. To muselo být určitě na příkaz té Shany! Nikdy ho neměla ráda, protože jí několikrát jasně naznačil, kde je její místo. Mohl by se vsadit, že její vlastní mistr Denelor má k ruce své učně!

Co tedy má dělat, aby z tohohle udělal něco obyvatelného? Nemůže ukrást elfům, co chce, jak to bývalo za starých časů. *Právě tohle* je část ústupků, které udělala Shana, aby je donutila nechat míšence na pokoji. *Ve chvíli, kdy bych tohle porušil, dozvěděli by se, kde se nyní skrýváme. Byla by to hloupost i podle těch spratků.* Myslí si snad, že půjde do lesa a nakácí si tam stromy, aby si mohl udělat postel, skříně a židle? Má si snad utkat peřinu? Cožpak se všichni zbláznili?

Samozřejmě, že se všichni zbláznili, potvrdil sám sobě a zaskřípal zuby. *Nedělali by tohle, kdyby nebyli šílení. Za prvé by nebojovali s elfy, ale nechali by tu potvoru Shanu v bezvědomí, aby ji elfové našli. Vždyť lordi neměli důvod předpokládat, že existuje více míšenců než jeden. Měla se sama dobrovolně obětovat, aby nás zachránila! To byla její povinnost! Neměla nás zatáhnout do války, se kterou jsme nepočítali a nikdy jsme ji nechtěli! Neměla nám převrátit celý svět vzhůru nohama jenom proto, že si myslí, že je lepší než starší čarodějové!*

Po tváři se mu vzteky začínala rozlévat červeň. Přinutil se ke klidu.

Takhle to nezůstane, slíbil si. *Ani to tak zůstat nemůže. Ostatní senioři mě poslouchali, když jsem se jim nedávno pokoušel přednést svůj názor. Hodně jich asi teď kouká na díru ve skále a přemýšlí o tom, že mám pravdu. Všemu je na vině Shana. Nemáme důvod řídit se jejími radami a rozkazy, když s draky narušila staré dobré pořádky.*

Starší a moudřejší čarodějové mají konečně možnost znovu zavést řád. Už nejsou v obležení, ani se neprotloukají divočinou. Nastal čas vrátit se do starých kolejí.

Pokud se o to nepostará Parth Agon, Caellach Gwain dohlédne, aby se věci *opravdu* vrátily do normálu.

Ale do té doby…

Prohlédl si s odporem tvrdou kamennou podlahu. Pokud jejich tak moudrý „vůdce“ nepřidělil dětem jiný „důležitý“ úkol, řežou děti dole u řeky rákosí na lůžka. Touhle dobou už musely podniknout několik výprav a na břehu musí být složeno mnoho otepí, pro které si někdo přijde. Caellach pěkně prostydne, když bude spát na holé zemi.

Začal volat na jednoho ze svých učňů, aby začal přinášet rákos, poté si vzpomněl, že žádné učně *nemá.* Zavrčel vzteky

No, alespoň mi nemůže zakázat, abych nenašel logické řešení, pomyslel si rozzlobeně. *Snad si sakra nebudu muset přinést ty otepi sám!*

Aby našel svazky rákosí, nepotřeboval broušené kameny. *On je* přece starší čaroděj a nepotřebuje takové primitivní pomůcky. Jednoduše se soustředil a vyvolal svá kouzla…

Za okamžik se uprostřed místnosti objevila ohnivá zářící koule. Uvnitř se začaly zřetelně formovat svazky rákosí.

Cítil, jak z něj odchází síla, a přemýšlel, kolik by jich měl vzít.

Kolik jich unesu! rozhodl se. *Uvidíme, kdo je tady mistr!* V duchu „sáhnul“ pro svůj cíl. Na kamennou podlahu hlučně dopadl tucet svazků a přinesl s sebou vůni čerstvého vzduchu a říční vody.

Prohlédl si úlovek se samolibou spokojeností. Ve skutečnosti potřeboval na dobrou postel pouze tři tak velké svazky, ale…

Ale mohou nařezat další. Nejsou ani učni. A pro jednou mám pohodlí, které si zasloužím. Vždyť mu přece právem patří.

\# \# \#

„Takže nyní máme vodu,“ řekl Denelor Shaně a ukazoval na jezírko naplňující se čirou vodou. Na jeho kulaté dobrosrdečné tváři se zračila unavená spokojenost. Je štíhlejší než býval. Měsíce

putování divočinou ho obraly o nadbytečná kila, která s sebou vláčel. Kůži má opálenou do čokoládová, takže se jeho řídké vlasy zdají ještě bělejší. „Myslím si, že s určitou pomocí mohu obnovit některá stará kouzla. Mohli bychom za rok nebo za dva mít po celé Citadele opravdovou tekoucí vodu, studenou a teplou. Když jsem byl učeň, často jsem pracoval na instalaci, takže si z toho něco pamatuji.“ Odhodlaný pohled vystřídal úsměv. „Určitě znovuobjevíme, co uměli první čarodějové.“

Shana se na něj také usmála. Starý mentor Denelor se ohromně rychle přizpůsobil novému životu. Očekávala, že se přidá k „ufňukánkům“, ale on místo toho jako první řešil problémy, které nastaly.

„Do té doby,“ řekl, „dostanu vodu do kuchyně a vedlejších koupelen. Zítra budou draci stavět vany, prádelnu, příslušenství na praní a odpadové potrubí, aby se neznečišťovala čistá voda. Už dnes dělají komíny a krby. Vodu budeme prozatím ohřívat rozpálenými kameny vloženými do plné vany. Dokud nenajdeme způsob, jak udělat velké hrnce, nebudeme schopni dusit maso a zeleninu nebo uvařit více než šálek čaje.“

„Jídlo nebude problém,“ ujistila ho. „Předpokládám, že v lesích je spousta zvěře, spousta jedlých rostlin. Nemusíte doopravdy *lovit*, jenom pomocí kouzel přineseme zvěř dovnitř, jako jsme dříve nosili kradené zásoby. Víš, že už bude mrtvá, než se sem dostane.“

Denelor se usmál pod vousy. Zřejmě si ještě pamatoval, jak Shana, když k nim přišla, přinesla pomocí kouzel obrovského losa. Byl desetkrát těžší než on, její mistr, předpokládal, že bude schopná zvládnout. Shana určitě věděla, že to zvládne, ale on jí nevěřil, dokud mu to nepředvedla.

„Alespoň nebude jenom skopové,“ odpověděl spokojeně. „Vůbec mi nebude chybět. Mít v Citadele stádečko ovcí bylo příjemné, ale nekonečné skopové se každému časem přejídalo.“

Otočil se a odcházel do vyššího poschodí, ve kterém se začínaly budovat obytné prostory. Nižší patro zabrala voda. Ostatní dva ho následovali, zvuky jejich kroků se odrážely od stěn stoupajícího tunelu. „Ví tu vůbec někdo, jak se dá něco *vyrobit?*“ zeptal se Mero. „Tím myslím vyrobit hrnce, dělat věci rukama? Budeme potřebovat

mnoho *věcí*, postelemi počínaje a oblečením konče. Už je nebudeme moci získat od elfů. Umíte vykouzlit trvalé věci, které by se po čase nerozplynuly? Elfové to umějí, tedy někteří.“

Denelor pokrčil rameny a prohlédl si smutně svou obnošenou tuniku. „Nevím,“ přiznal se. „Musím přiznat, že jsem měl velmi lákavý nápad. Máme zakázáno krást elfům – ale je tu nějaký důvod, proč bychom nemohli krást sami sobě?“

Shana se zamračila. „Nejsem si jistá, že tě chápu,“ řekla pochybovačně, když se dostali na místo, kde končil tunel a začínaly další jeskyně.

„Nedomníváme se přece, že po našem odchodu elfové vyrabovali Citadelu, že?“ řekl její bývalý mistr. „Dokonce ani s určitostí nevíme, jestli ji vůbec našli, protože vlastně hledali nás a ne naši skrýš.“

Shana přikývla. „Jestliže ji našli, mohli zničit všechno na dohled jenom pro jistotu,“ varovala ho. „Oni jsou takoví.“

„Ano, nemyslím si však, že ji opravdu *našli*. Jsem si jist, že kolem lesa mají nějaká kouzla, která jej hlídají, a jsem si také jist, že tam rozestavili i stráže. Ale docela pochybuji, že vytvořili kouzelný štít. A i kdyby ano, jsem přesvědčen, že ho můžeš prolomit, Shano.“

Zčervenala. „Tím bych si nebyla *příliš* jistá,“ namítla, „ale myslím si, že už vím, co chceš naznačit. Upřímně řečeno – nevidím důvod, proč bychom nemohli začít systematicky vynášet věci ven. Vím, že je to daleko, ale když spojí síly několik mladších čarodějů a použijí drahokamy, myslím, že to zvládneme. V mnohém se nám tady život ulehčí.“

„Zvláště pokud začneme tím, že vynesu nábytek a majetek ufňukanců,“ dodal kysele Mero, zastrčil ruce do kalhot a ušklíbl se. „Možná potom na chvíli zmlknou.“

Denelor vzdychl. Shana věděla, že slyší téměř tolik stížností jako ona. „Také mě to *napadlo*. Stesky, jak je Shana připravila o jejich ‘práva’, by mohly na chvíli zmlknout. *Mohla* bys, Shano, dát dohromady skupinu svých přátel, všechny ty, kteří umějí pracovat s drahými kameny? Oni jediní mají dost síly aby dokázali vyprázdnit Citadelu a přinést nám zpět ty věci.“

Zakřenila se. „Jsou také jediní, kteří prolezli celou Citadelu a znají dávno zapomenuté chodby. Máte pravdu. I kdyby se elfové dostali dovnitř a něco poničili, určitě nenajdou starou část, kde jsou stále místnosti vybavené nábytkem. Starý Caellach sice nedostane *svou* postel, ale dáme mu *nějakou* postel a spoustu drobností, o kterých je přesvědčen, že se bez nich neobejde.“

„Nejdříve kuchyni, prosím,“ nabádal Denelor. „Předměty, které potřebujeme *všichni,* které budou sloužit všem dohromady Potom řeknu ostatním, že si mohou přinést seznamy a slušně vás požádat, jestli byste jim nemohli přinést něco dalšího, když nebudete moc unavení.“

Zahlédla, jak Denelor při své řeči mrknul. „Když slušně nepožádají, můžeme se dohodnout, že jsme příliš unavení, hmm? Ach, Denelore, kdybys nebyl na mojí straně, měla bych z tebe strach!“

Denelor pokrčil rameny, ale na tváři měl úšklebek.

„My draci máme také řešení,“ řekl nesměle Keman. „V okolních kopcích jsou minerály a drahokamy. Myslíme si, že zlato také. V případě, že se vám ty věci nepodaří přinést, můžeme drahokamy sesbírat, proměnit se v elfy a dojít do některého města nakoupit, co potřebujeme. Uvažovali jsme, že nejlepší by bylo přinést látky a nástroje – možná něco k jídlu, nejlépe osivo.“

Denelor se celý rozzářil. „To by bylo skvělé!“ vykřikl. Jeho hlas se odrážel od stěn budoucí kuchyně. „To řeší problém zásobování. Hrozně nerad to přiznávám, Shano, ale není mezi námi mnoho lidí, kteří rozeznají jedlou rostlinu od nejedlé. A nikdo nemůže žít jenom z masa.“

„Bála jsem se, že to řekneš,“ odpověděla rezignovaně. „No dobře.“ Chvíli si rovnala myšlenky. „To nejlepší, co můžeme v nejbližší budoucnosti udělat, je dát dohromady můj kroužek a začít vynášet věci z Citadely,“ rozhodla nahlas. „Jestli elfové nevyrabovali všechno, je tam mnoho jídla, které bylo příliš objemné, než abychom je mohli nést s sebou. Určitě tam zůstala mouka, brambory, ostatní zelenina…“

„Nezapomeň na peřiny,“ připomněl jí Denelor. „Získáš si spoustu přátel, když rychle přineseš přikrývky. Od kamene v noci rychle prostydneš.“

„A co ovce?“ zeptala se lišácky. „Znamenají vlnu na budoucí pokrývky, skopové na vaření – a už je *umím* dopravit živé. Máme tu několik lidských dětí, které by se o stádo bez problémů postaraly. A pak, ovce se rozmnožují samy.“

Podvědomě se ušklíbl a Shana se rozesmála. „Ano,“ vzdychl, „předpokládám, že je budeš muset přinést. Ale…“

„Neboj se, Denelore,“ řekla mu se smíchem. „Budou příliš cenné, než abychom je začali hned zabíjet. Ještě si počkáš, než se na stole objeví první skopové.“

„Díky bohu,“ mumlal si. Shana se vydala chodbou s Kemanem v patách hledat Zeda, prvního z jejího „kroužku“ mladých čarodějů. „Může nám naše síla zaručit, že se neocitneme v situaci, kdy bude skopové svátkem?“

Mladí čarodějové spojili své síly a ještě téhož dne byli schopni najít a přesunout poměrně velké množství věcí. Jak doporučil Denelor, první věcí, kterou přinesli pomocí kouzel ze staré Citadely byl obrovský kuchyňský kotel, a poslední věcí byla objemná hromada přikrývek ze skladů. Na přikrývky se okamžitě vrhli „ufňukánci“. V čele s Caellachem Gwainem, jak se předpokládalo. Shana si všimla, že neutrousili ani slovíčko díků. Zůstala však zticha částečně proto, že byla příliš unavená, aby se o takové nehoráznosti hodlala bavit.

Další den – posilněni výbornou ovesnou kaší z kotle, který sem dopravili jako první, a z ovsa, který přinesli naposled – začalo pro Shanu a její skupinu všechno znova. Kdo byl nejlepší v soustředění svých sil, prohledával jim známé místnosti, aby zjistil, co je uvnitř a co z toho může být užitečné.

Nejdříve se zaměřili na předměty, kterým by neublížilo, kdyby s kouzly zacházeli neobratně, a které nebyly tak těžké. To byl Shanin nápad. Trvala na něm, dokud nezjistili, co si mohou dovolit. Bylo lepší, když pokaždé přinesli jen několik málo věcí, než kdyby přepnuli své síly ve snaze „uzvednout“ příliš mnoho. Jejich prvními

cíli se staly kuchyň a skladiště. Systematicky vybrali veškeré vybavení, které bylo nepoškozené a nenapadené domácími škůdci.

Vypadalo to, že elfové Citadelu vůbec *nenašli.* Kdyby v ní míšenci zůstali, určitě by ji časem objevili. Znamenalo to, že vše zůstalo neporušené a na svém místě a že bude mít každý v Citadele nakonec svůj majetek zpátky. To bylo velmi povzbudivé.

Ačkoli stále nechápala posedlost starých čarodějů majetkem, Keman a ostatní draci zřejmě ano. Nedovedli jí to vysvětlit a po několika marných pokusech se vzdali.

„Řeknu to asi takhle," nakonec prohlásil Kalamadea s překvapivým klidem. „Čím je čaroděj starší, tím je pravděpodobnější, že se začne obklopovat známými věcmi. A tím méně bude dělat potíží, když je dostane. Je jako starý drak stočený kolem svého pokladu. Nepokoušej se pochopit proč, jenom to přijmi a využij toho."

Kývla a rozmrzele pokrčila rameny. Za vykoupení klidu to bude malá cena, uvažovala. I když tahle „cena" představovala zvýšené úsilí jejích přátel. Úsilí, za které zřejmě neuslyší ani slovíčko vděčnosti. Bylo opravdu velmi lákavé dát „ufňukance" na konec seznamu…

Kdyby to udělala, mohli by ji obvinit, že má někdo protekci. Zatímco by čekali, kňourali by ještě víc a určitě by způsobili další potíže.

„Nejdříve skladiště," řekla drakovi rozhodně. „Věci důležité *pro všechny* dříve než osobní majetek! Denelor se mnou v tomhle bodě souhlasí!"

Kalamadea jenom pokrčil rameny. „Jsou to tvá kouzla a kouzla tvých přátel," odpověděl a vyšel z holé jeskyňky, kterou si vybrala za svůj domov. Kalamadeova a Kemanova jeskyně byly poblíž. Shana předpokládala, že to byl Kalamadea, kdo vyhladil stěny a strop, vybudoval sociální zařízení a krb. Nějak jí to bylo povědomé – bylo to velmi podobné místnosti, kterou kdysi obýval *on* v systému komůrek ve staré Citadele.

V této chvíli jeskyně obsahovala jenom svazek rákosí a dvě přikrývky, které používá jako postel. Ještě tu ležel balíček kouzelných kamenů.

Postel by vůbec nebyla špatná… musela přiznat, že touha starých čarodějů po pohodlí jí nebyla až zas tak cizí.

Oděv na převlečení by se také hodil, přála si. Vše, co měla na sobě, jí sloužilo při drsné cestě divočinou už dobrého půl roku, a nedalo se téměř nosit. Často uvažovala, že si sešije novou tuniku z kůže, kterou draci svlékají. Taková tunika by snadno odolala větrům a bouřím. Zatím na šití nezbyl čas. Snad po stěhování.

Nejdříve bude muset vyprázdnit všechna skladiště. Bylo štěstí, že zdokonalili způsob přenášení předmětů. Teď se mohl uskutečňovat na takové vzdálenosti, o kterých se čarodějům dříve ani nezdálo.

Nikdy by to nedokázali, kdyby Shana jako učeň neexperimentovala s drahými kameny z malého pokladu. Chtěla zjistit, jestli se některý nedá využít na posilování kouzel. Zjistila, že kameny skutečně mohou posílit účinky kouzel a začala učit ostatní učně, jak s kameny zacházet. Když objevili skupinu lidských dětí s nadáním ke kouzlení, trvala na vedení záchranné výpravy. Proto se také setkala s Valynem a jeho bratrancem, Merem, když utíkali před Valynovým otcem. Tohle osudové setkání zapříčinilo zánik staré taktiky čarodějů.

Do dvou týdnů měl Denelor kuchyň, koupelnu a prádelnu. Byly v nich zaměstnány lidské děti, stejně jako u některých starých čarodějů. Nikdo z nich však nepatřil mezi věčné nespokojence. Byli prostě tak staří, že už na těžkou práci nestačili. Tou dobou začala Shana se svým spolkem vyklízet osobní pokoje seniorů.

Protekce neprotekce – první na řadě byly jejich vlastní pokoje a pokoje Denelorovy i když o tom byli zticha jako myšky. Svůj majetek přemístili přímo do svých pokojů, aniž by ho předtím donesli do hlavní místnosti, které začali říkat „Velká síň“. Poté potlačili vztek a začali se věnovat věcem ufňukanců, zvláště pak Gwainovým.

Opravdu jim ani *nepoděkoval.* Vlastně byl rozčilený, že mu věci přepravili do Velké síně a donutili ho tak použít jeho vlastní síly, aby je dopravil na potřebné místo.

Shana jím byla tak znechucená, že skřípala zuby, až dostala migrénu. Tím se celá činnost zastavila. Byla nejsilnější ze všech. Bez ní ostatní mohli najednou pohnout předmětem o objemu a váze

polštáře. To ji rozčílilo ještě více, takže Zed jako nejstarší vyhlásil přestávku, aby všichni zklidnili rozjitřené mysli a dali si něco k jídlu a k pití.

Než se uklidnila, snědla talíř polévky a vypila hrnek vrbového čaje. Nakonec se jí podařilo zbavit se bolesti hlavy Zlost však přetrvávala. „Je mi to líto," omluvila se, když se opět ocitla na svém místě na polštáři v přesném středu obrovské místnosti. Její hlas doprovázela ozvěna, protože strop byl příliš vysoko a byl ponechán, jak ho příroda stvořila. „Neměla bych se jím nechat tolik unést."

Zed jenom opovržlivě zafuněl, neřekl však nic. Stín položil dlaň na její ruku a pokrčil rameny. Zbytek se ušklíbl nebo se usmál podle toho, jak jim velela přirozenost. Nebylo třeba nic říkat. Caellach byl neuvěřitelně sprostý, ale kdo vládne takovou silou, jakou disponovala Shana, *musí* kontrolovat své emoce lépe než ona. Alespoň pokud se týká Caellacha. Věděla to stejně dobře jako oni. Co kdyby ji Caellach takhle otrávil – dejme tomu – uprostřed organizování obrany proti útočníkům? Co kdyby ji zrovna v tenhle nejnevhodnější okamžik postihla migréna!

„No, přinesli jsme tomu starému protivovi jeho věci a už se jím *nebudeme* muset zabývat," řekla nakonec Daene, jedno z nejstarších děvčat. Zřetelně na ni mrkla a pokrčila svůj tupý nos. „Tak tři čtyři dny bude v klidu, protože bude zaměstnán nábytkem a podobnými věcmi jako stará slepice, která musí uspořádat novou slámu v hnízdě. Celou tu dobu ho ani *neuvidíme*, to se klidně vsadím!"

Trefné přirovnání Caellacha ke kvokající rozčilené staré slepici donutilo ke smíchu dokonce i Shanu, zatímco ostatní smích dusili. „Máš pravdu. Měli bychom být vděční za klid, dokud nějaký je," odpověděla. „Teď se dáme do práce na někom, kdo nám určitě aspoň poděkuje. Parth Agon, souhlasíte? Pamatuje si někdo z vás, jak vypadaly jeho pokoje?"

„Já…" začal Zed.

„Shano!" Výkřik ode dveří se rozezněl po celé místnosti. Vzápětí se objevil i křikloun, který zakopl o práh a proklopýtal Velkou síní celý bez dechu. „Shano!" zalapal po dechu. „Shano, Denelor a velký drak tě chtějí! Dole u řeky! Je tam cizinec!"

Nejdříve mu docela nerozuměla. Potom… *Je tu cizinec? Tady? Ale ne…*

Tady v divočině, kde by neměl být nikdo jiný než čarodějové a několik lidí, které vzali s sebou? Kdo je to? A co je důležitější – *jak je našel?*

Kalamadeo! volala v duchu Nejvyššího šamana. *Je tam cizinec? Mám přinést zbraně?*

Zatím nehrozí žádné nebezpečí, odpověděl jí stejným způsobem. *Chtěl bych však, aby ses na něj podívala a promluvila s ním. Máš s lidmi větší zkušenosti než Denelor.*

Člověk? Ale jak se sem dostal? Je to uprchlý otrok? Než mohli ostatní zareagovat, vyskočila na nohy a vyběhla ze dveří.

Velká síň byla první opravdová „místnost“ v Citadele. Vedla odtud jeskyněmi více méně ponechanými v původním stavu k povrchu dlouhá točitá chodba. Jedinou známkou obydlení na tomto konci Citadely byla pravidelně rozmístěná umělá světla a uhlazená stezka. Místo bylo podobné vápencovým a alabastrovým jeskyním, ve kterých žila s nevlastní matkou a ostatními draky. Byly tam stovky fascinujících skalních formací. Slíbila si, že si je jednou pořádně prohlédne, ale až na to bude čas.

Určitě ne teď, když se tu zjevují cizinci a nikdo neví odkud!

Vpadla do slunečního svitu před vchodem do jeskyní a hnala se po stezce vedoucí k řece, kterou opatrně vysekali v křoví, které tvořilo ochrannou stěnu. Doufali, že se tak ochrání před odhalením ze vzduchu. Naneštěstí právě proto nemohla nyní vidět Denelora a ostatní dole u řeky.

Kéž bych věděla, co čekat. Kéž bych věděla, jak se dostal tak blízko, aniž ho někdo z nás zahlédl. Kéž – nemělo smysl takhle uvažovat. *Jenom se co nejrychleji dostaň dolů!* Dusala stezkou, jak nejrychleji mohla, vířila prach, stěží popadala dech, i když běžela z kopce.

Když proběhla poslední zatáčkou, na konci stromového tunelu se objevila řeka, na hladině se blýskala spousta světelných skvrn. Proti řece se tmavě rýsovalo několik postav – a něco dlouhého nízkého a tmavého v samotné vodě nebo na jejím okraji.

Když se přiblížila, ukázalo se, že je to dutý objekt, na obou koncích zašpičatělý, s prostorem na sezení. Ještě nikdy neviděla na vlastní oči kanoi, poznala ji však podle popisů z některých starých kronik.

Loď? Ale ovšem – na řece jsme nikoho neočekávali! Nejraději by si rozmrzelostí začala rvát vlasy na hlavě, že nepostavila k řece alespoň jednu stráž. Teď už je příliš pozdě.

Vedle kanoe stáli jenom tři lidé. Loď byla uvázána ke kůlu zaraženému do břehu. Denelor, Kalamadea v podobě míšence a cizinec. Viditelně na ni čekali. Denelor ani Kalamadea nevypadali rozrušení…

Jakmile si toho všimla, zpomalila do chůze, aby nebyla zcela bez dechu, až se k nim dostane, a také proto, aby si mohla cizince prohlédnout, než s ním bude mluvit.

První překvapení přišlo, když si všimla, že i když se jedná o člověka, nemá na krku obojek, ani stopy, že by někdy nějaký nosil. Jinak vypadal jako polní otrok nebo obchodník cestující s karavanou. Měl obyčejné hnědé oči, černé vlasy stažené do copu, takže bylo dobře vidět, že nemá zašpičatělé uši. Byl vyšší, velmi šlachovitý a svalnatý. Oblečen byl v odrbané tunice, jejíž původní barva se dala jen stěží určit. Přes záda měl přehozený luk, na provazovém opasku měl v koženém pouzdře nůž a na nohou jakési boty z hrubé kůže. Už několik dní se neholil, ale přes svůj špinavý a neuspořádaný zjev budil dojem, že není nebezpečný.

Alespoň zatím. Proč sem ale přišel? Může to být špeh?

„Á, Shana…“ řekl srdečně Denelor. Mával na ni, aby přišla blíže. Potom se otočil k cizinci. „Collene, tohle je Lashana.“

Cizinec kývl a přimhouřil oči. „Moc nepřipadat, co je,“ řekl jí jazykem elfů se silným přízvukem. „Neočekávat osoba jako ty, že způsobit tolik humbuk. Spousta povídek o tobě.“

„Předpokládám, že jste o mně už slyšel,“ řekla suše a snažila se před ním skrýt svůj neklid. Ještě pořád neměla tušení, co ten muž dělá u řeky – a pokud vůbec někomu slouží, potom komu.

Kývl. Jeho úzké rty se zkroutily do nepřesvědčivého úsměvu. „Těžko neuvažovat, když já vidět kouř a kolem se míhaly zvěsti o divokých rebelích.“

„Collen je průzkumníkem skupiny obchodníků, Shano," řekl Denelor. Shanino obočí vyletělo vzhůru a podvědomě o krok ustoupila. „Ach, ne, není to skupina *poddaných,*" ujistil ji spěšně, když se Collenův výraz změnil v potutelný úsměv. „Nevidíš? Nemá obojek, ani elfí kameny."

Shana zčervenala. Sama viděla, že je cizincova tunika u krku volná a že nemá na krku *nic,* co by mohlo sloužit jako obojek, který by ho vázal k lordovi. Pásek byl z provazu, obal na nůž byl z kůže a samotný nůž měl obyčejnou ovázanou rukojeť, do které nebyly zasazeny žádné beryly V případě, že by byl poddaný, ona, Denelor a Kalamadea by určitě vycítili prázdnotu, která by znamenala, že cizince očarovali, aby zablokovali jeho vrozená lidská kouzla. *Všichni* znali „tvar" takové prázdnoty.

„Přesně tak," řekl souhlasně Collen. „Žádný obojek, žádná šňůra. My být zrovna nebezpeční divoši jako vy, já říct a kočičí oka vědět my zde být."

Rozšířily se jí panenky. Něco takového prostě nečekala. „Vy chcete říct, že – jste *divocí?*" vykřikla. Do hlasu se jí vetřela nedůvěra. Už slyšela o takzvaných „divokých" lidech, ale když si sama na sobě vyzkoušela schopnosti a tvrdost elfů, nevěřila, že by „divocí" lidé mohli být schopni něčeho jiného než bídné existence. Divoké lidi elfové trpěli jen proto, aby mohli čas od času lovit dvounohou zvěř místo čtyřnohé.

Ale vždyť čarodějové žili stovky let, aniž by to elfové věděli, uvědomila si nakonec. *Za jejich panstvími jsou tedy divocí lidé. Věděli jsme to. Proč by nemohli mít své obchodníky?*

„Přesně tak," opakoval Collen. „Nebýt tak špatná život. Sobě říkat vyhnanci. Mít tak lepší zvuk." Pokrčil rameny. „Někteří naši utéct, někteří narodit ve svobodě. Nemít zem, nemít domov, ale také žádný dozorce."

„Collen by s námi rád obchodoval. Myslím, že bychom měli tyhle lidi pozvat a popovídat si s nimi, Shano," řekl jemně Kalamadea a probral ji tak z omámení. „Možná bychom jim měli co nabídnout."

Protože už stejně ví, kde jsme, nemá cenu skrývat Citadelu, dodal drak hluboko v její mysli. *Čím více jim ukážeme, tím na ně*

pravděpodobně uděláme větší dojem a tím bude více nepravděpodobné, že nás podvedou.

„Samozřejmě, Kalamadeo," reagovala na obě prohlášení. „Jak daleko je zbytek vašich lidí?"

„Nedaleko. Být zde před zmizením slunce," odpověděl souhlasně. „Uvidět vlajku, přistát."

Aniž by čekal na jejich souhlas, vytáhl z kanoe vybledlý červený hadr a přivázal ho na větev, kde ho uvidí každý, kdo popluje po řece. „Tady být," řekl spokojeně. „Teď – čekat jenom."

Chtěla se pokusit dotknout jeho myšlenek, aby se přesvědčila, že mluví pravdu. Má se o to pokusit? Když to zkusí, pozná to? A jak zareaguje?

„Dobře," řekl Denelor. „Půjdu nahoru a řeknu ostatním, aby připravili jídlo našim novým – spojencům?" Při posledním slově pozvedl obočí.

Collen pokrčil rameny. „Nemoct mluvit za ostatní," odpověděl lakonicky. „Možný. Určitě mít věci na obchod a my ochotni s nimi obchodovat."

To zřejmě Denelorovi stačilo. Vydal se zpět vzhůru mnohem rychlejší chůzí, než jaké byl před rokem schopen. Collen složil ruce a opřel se o kmen vrby. Pozoroval Shanu a Kalamadeu.

„Smíchaní," řekl nakonec. „Slyšel o vás, slyšel o zmatku vy dělat minulá léto, ale nikdy nevidět."

„Mohu říci to samé o psancích," vrátila mu mírně Shana. *Mohu ho otestovat? Měla bych se ho nejdříve dovolit?*

Zakřenil se, jako by ho její odpověď pobavila.

Kalamadea ho jenom klidně zkoumal. S klidem, s jakým prohlížel téměř vše, od bouřlivých mladých draků až po kouzla. „Proč řeka?" zeptal se nakonec.

„Nenechat stopy na vodě," přišla logická odpověď.

„Aha," řekl Kalamadea. „Ale – nejsou tu žádní elfové, ani poddaní."

Collen kývnul. „Ano. My ale *obchodovat* s obojkovými. Tak plavit a nenechávat stopy žádný způsob obojkoví nás stopovat. Nemoct sledovat, nemoct nás dostat. Nemoct dostat, muset obchodovat fér."

Shana také kývla, protože Collenovo zdůvodnění bylo zcela logické. Měla proto sklon věřit mu, pokud on *nedůvěřoval* poddaným s obojky, se kterými obchodoval. Ukazovalo to na jeho dobrý pud sebezáchovy a nechuť svěřit potenciální moc do rukou lidí, kontrolovaných elfy

„Takže proč byste nám měli věřit?“ zeptala se. „Vždyť nás přece vůbec neznáte – *můžeme* být přestrojení elfové.“

Na to se hlasitě rozesmál, zaklonil hlavu a zavřel oči. „To moct být,“ pobaveně se smál. „Kdyby nebýt důvod, proč já průzkumník.“

„A co je to?“ zeptala se Shana, protože na to viditelně čekal.

Mít talent na lidská kouzla, maličká, řekl hluboko v její mysli a zakřenil se jejímu úleku. *Tak říct Niki s ostatními, aby přijít.* Vědět, *že ty, protože já zaslyšet, když mluvit tady se starým. Takže ty mít lidská kouzla a nemít na sobě přetvářkové kouzlo.*

Zamrkala stejně jako Kalamadea, kterého zaskočil hlas ozývající se také v *jeho* mysli. Pozoruhodně silný a kontrolovaný „hlas“. Opravdu musel být kontrolovaný, protože zavolal „Niki“, aniž by to někdo „zaslechl“.

„Tak – ty chtít vidět do má hlava?“ zeptal se bodře. „No zkusit to. Nemít co skrývat.“

Když ji přímo vybídl, nezaváhala a natáhla své myšlenky, aby se dotkla jeho, než odvolá své pozvání.

Možná protože oba měli silnou mysl, dotkla se raději paměti a ne myšlenek. Nedávných zážitků, které byly ještě „čerstvé“. Byly tak silné, tak nabité emocemi, že ji přímo uchvátily jako by v tu chvíli žila místo něj a dívala se jeho očima.

Napětí bylo k prasknutí, Collenovo srdce tlouklo, hrudník měl sevřený a nedostávalo se mu dechu, když seděl ve své skrýši. Čekal a pozoroval zpoza keřů svoji spojku s poddanými obchodníky. Jejich zboží – většinou kožichy, koření, několik podivných drahých kamenů – bylo schováno nedaleko pod hromadou větví. Ostatní byli schováni dole u řeky. On sám riskoval okamžité zajetí.

Takové bylo riziko vždy, když se setkal s obchodníky. Ani jeho nadání ho nemohlo varovat, kdyby se tentokrát dohodli, že ho podvedou. Jejich myšlenky totiž „neprosákly“ prázdnotou způsobenou očarovanými obojky. V minulých letech už několik

obchodníků zajaly jiné skupiny poddaných. Právě kožichy, se kterými obchodovala jeho skupina, byly pro poddané zvláště cenné. Doufal, že nebudou chtít přijít o jejich zdroj. Ale jeden nikdy neví. Zvláště když Zhouba elfů s čaroději všechno postavili na hlavu a když dali kočičím očím co proto. Mohli by mít zisk za „uvěznění" divokého člověka, který by vyrovnal ztrátu kožichů.

Zvláště pokud byl tenhle člověk zároveň čaroděj.

Sevřel se mu žaludek, když uslyšel zvuk opatrných kroků, které se přibližovaly. Spojka dorazila a s ní okamžik pravdy.

Pomalu vstal a vykročil zpod ochrany křoví…

S trhnutím se vymanila z jeho paměti do reálného světa. Collen se jí podíval do očí a vědoucně pokýval hlavou. Třepala hlavou, aby se zbavila posledních stop toho hrozného napětí.

„Být pro vás smrt, míchaní s kočičí oči, jako s my s lidskými kouzly," řekl. „Ty vidět, jak být s námi. Nemít smysl my s vámi hrát hru. Já počítám, protože vy zatopit kočičím okám. Já s Niki vám nevyrovnat," pokračoval a mrkal očima. „Přesto my *obchodníci.* Já počítat my udělat obchod. He?"

„Kolik z vás ovládá lidská kouzla?" zeptal se pomalu Kalamadea.

„Nevidět důvod dávat vám lež," řekl mu otevřeně Collen. „Jen já a Niki. Na zbytku lodí být čtyři ruce a nikdo víc s lidskými kouzly. Pět loď."

Dvacet, dvacet pět. Docela velká skupina. Dost velká, aby se ubránila, ale ne tak velká, aby se nedala schovat, uvažovala Shana. Usmála se. „Doufám, že nejsou příliš daleko," řekla mu. „Zešílím zvědavostí!"

Místo odpovědi Collen ukázal k řece a v tu chvíli se v dohledu objevily první kanoe.

Ostatní kanoe byly mnohem větší než Collenova lodička. Pohodlně se do každé vešlo šest osob a spousta zavazadel. Člověk na přídi první lodi zahlédl Collenův hadr a tichými gesty ukázal ostatním lodím, aby zajely do krytu vrbových větví. V první lodi bylo pět lidí včetně „Niki" nadšeně zdravící Collena. Ukázalo se, že Niki je žena. Podle podoby dobře mohla být jeho sestrou. V každé ze zbylých kanoí byli čtyři lidé, ve třech bylo také po jednom dítěti a v

poslední byly děti dvě. Také tento fakt Shanu překvapil. Nepředpokládala, že psanci s sebou berou i své děti.

Na druhé straně nemuselo být právě bezpečné nechávat je někde jinde.

Lodě byly postavené ze dřeva. Každá vyřezaná z jediného kmene. Podle velikosti lodí se dalo soudit, že původní stromy musely být docela veliké. Zbytek „psanců“ byl oblečen stejně neúhledně jako Collen. Také jejich oblečení vypadalo jako posešívané z různých kousků. Bylo však naprosto čisté.

Shana a Kalamadea čekali bez známky netrpělivosti, než obchodníci vytáhli lodě na břeh. Dali si přitom záležet, aby je ukryli pod vrstvami větví a trávy Většinou pracovali beze slova – zřejmě takhle lodě ukrývali často. Shana zaznamenala, že po vodě se hlasy nesou nepříjemně dobře. Pro tyhle lidi se očividně stalo běžnou součástí života maskovat svou přítomnost a pohyby.

Když skončili, oprášili si ruce a vstali. Kalamadea jim naznačil, že ho mají následovat, což udělali bez jediného zaváhání.

Oni vědí, že jsme museli utéct elfům, takže také vědí, že jsme v nebezpečí, pokud nás odhalí. Přesto bych si myslela, že se budou bát, že se jich budeme chtít zbavit. Ne, asi ne. Pochybuji, že by měli něco, o co bychom stáli, jaký by tedy mělo smysl, kdybychom je napadli?

Tak uvažovala Shana. Nemělo by také smysl, aby psanci zaútočili na čaroděje – byli ve výrazné menšině a zcela jistě to věděli.

Collen zpomalil, aby mohl jít vedle ní. „Já doufat, že uskutečnit obchod, vy a my, říkat,“ řekl jí tiše. „My obchodovat se vzácnostmi pro obojkoví. Já doufat vy mít lepší věc než kožichy?“

Shana se nad tím zamyslela. „Možná ano,“ řekla opatrně. „*Vlastníme* něco, co by mohlo být užitečné vám a vašim lidem. Máme takové bodce, které jsou pro elfy osudnými jako elfí rány pro mne nebo vás.“

Collenovy oči se při té zmínce rozšířily. Poprvé ukázal známky překvapení. „Nelhat?“

„Nelžu,“ ujistila ho. „Jediné škrábnutí a jsou na zemi. Dobrý zásah a *umírají*. Myslím, že oba dobře víme, jak je těžké zabít elfa.“

Nehodlala mu říct, *kde* získali čarodějové takové bodce, které byly ve skutečnosti vyrobeny ze špiček dračích drápů. Kdyby se zeptal na draky, nechala by Kalamadeu rozhodnout, co by měl Collen vidět nebo slyšet. Nebylo však na škodu obchodovat s jejich speciální zbraní. Na míšence neměla žádný zvláštní účinek. Tělesná odolnost a délka života míšenců se spíše přibližovala lidem než elfům. Kdyby někdo někdy *potřeboval* takovou zbraň, bylo by trestuhodné nedat mu ji.

Každý další mrtvý elf je jenom k lepšímu. Tak to cítila Shana. Za celý svůj život viděla jenom jednoho elfa, který za něco stál. Byl příliš odlišný od všeho, co kdy o elfech slyšela. Valyn byl ve svém rodě anomálií – elfí lord se svědomím a srdcem.

„*Zatraceně* rád bych mít takovou věcička, děvče," lapal toužebně po dechu Collen. „To být svatý pravda."

S potěšením kývla. V té chvíli došli k otvoru do jeskyní.

Tri patra velký vchod budil respekt. Otevíral se v úbočí kopce a obepínaly ho lesy. Jak draci, tak čarodějové neudělali nic, co by změnilo jeho vzhled. Zvenku nebyla vidět ani světla, ani uhlazená stezka uvnitř. Kalamadea si vykouzlil lampu a pokračoval dál. Shana si také vytvořila vlastní světlo a uzavírala průvod.

Zem tady byla trochu nerovná a obchodníci čas od času zakopli. Jejich kroky se odrážely od stěn klesající chodby Když vkročili do tmy a šera, několik dětí cosi nervózně šeptalo svým rodičům. Shana se pro sebe usmála. Byli dokonale vyvedeni z míry.

Stezka náhle prudce zatočila. Právě v *tomto* zlomu začínala uměle vykouzlená světla, aby zvenčí nebyla vidět.

Draci umístili lampy s patřičnou opatrností, aby osvětlovala nejen cestu, nýbrž také mohutné skalní výtvory. Poprvé Shana zaslechla hlas někoho jiného než Collena. Nejdříve děti a potom i dospělí si začali tiše povídat. V údivu a bázni si ukazovali na jednotlivé tvary.

To nejlepší však ještě nepřišlo. Jeskyně se zúžila a hned vzápětí se rozšířila do Velké síně. Umělá světla byla všude. V koulích podél zdí a dokonce i ve skupinkách u stropu. Když lidé vešli do prostorné síně, zamrkali a začali se rozhlížet dílem překvapením, dílem úlekem.

Denelor se o vše dokonale postaral. Zařídil, aby přinesli lavičky a stoly, světla a spoustu jídla. Postaral se také, aby na jídlo přišlo hodně čarodějů, včetně Partha Agona. Dospělí stejně jako děti měli oči jako koláče při pohledu na tolik lidí, ale Collena nic nezaskočilo. Opustil Shanu, přešel do čela zástupu a krátce poděkoval Denelorovi a uvedl své lidi na místa ke stolu. Nezávisle na tom, co dříve prohlásil, nebyl jenom „průzkumník“, byl jejich skutečným vůdcem.

Shanin závěr se shodoval s útržkem jeho paměti, který zahlédla.

Denelor taktně dohlédl nejen na to, aby s ním seděl Parth Agon a aby Shana a Kalamadea seděli u cizincova stolu, nýbrž aby bylo přítomno také několik lidských dětí, které Shana zachránila a přivedla do staré Citadely. Collenův lid uklidnil pohled na další lidi. Uvolnili se.

Měli hlad, ale nehladověli. Jedli hodně, ale nehltali, ani se nepřecpávali. Až na sladkosti, kdy jejich hltavost sdíleli stejnou měrou i čarodějové. Děti obchodníků a bývalí otroci na sebe začali během jídla stydlivě pokukovat. Postupně si děti začaly opatrně povídat. Shana neměla moc času sledovat děti, protože jakmile Collen ukojil hlad, významně si odkašlal a připoutal tak na sebe pozornost všech dospělých u stolu.

„Já říkat těmhle třem dole u řeky, my psanci, obchodníci,“ začal. Vzal na sebe povinnost zopakovat, co ostatní asi neslyšeli. Viditelně předpokládal, že všichni nemají stejnou schopnost komunikovat myšlenkami. „Někteří z nás narodit volní, někteří utéct. My obchodovat s obojkovými, co pracovat pro kočičí oka.“

Parth Agon, jediný, kdo u stolu kromě dětí tento fakt nevěděl, kývl. „Pokud jim zabráníte, aby vás sledovali – což asi není těžké, protože cestujete po vodě – měli byste být v bezpečí. Takže předpokládám, že obchodujete se všemi podivnými věcmi, které vám přijdou do ruky Oni potom vozí zboží elfům?“

„Asi tak,“ souhlasil Collen. „Rozumět si. My ochota riskovat co oni ne. My nosit věci co kočičí oka nevidět často. *Oni* říkat kočičím okám, že *oni* jít a přinést věci. Oni mlčet o nás. My dostat, co nemoct vyrobit, nemoct vypěstovat. Ale my ne jediní volní…“

„Nejste?“ Shaně to bylo jasné, ale Parth Agon se divil. Jak může být někdo obchodník, když by neměl s kým obchodovat?

Collen pokrčil rameny. „Ostatní to být divný klan, rodina, všichni zemědělci. Občas honáci, občas lovci. My obchodovat se všemi. Být tu dlouho jako prach. Nemít nic po čem toužit kočičí oka, nebýt hrozba, nerozeznat jeden hrot od druhého, takže nebojovat. Ti kočičí oka špičatá uši kdyby zjistit my obchodníci být zle, protože my mít u nás utečence.

Takže my nedat znát kde být. Ale oni – nebýt hrozba. Kočičí oka nestarat jestli oni venku. Takže my dohodnout my udělat obchod taky tak. Vy najít věci pro obchod, my je vzít po řece a dostat, co vy neumět vyrobit nebo vypěstovat. My něco získat, vy něco získat.“

„Obvyklá nabídka, přímá,“ konstatoval nakonec Parth Agon. „Denelore?“

„Já souhlasím se vším,“ řekl rychle Denelor. „Místnosti v – tedy – ve skladištích nezůstanou plné navždy.“ Nezmínil se o naprosté neznalosti čarodějů, jak něco vyrobit nebo vypěstovat. Nemusel. Parth Agon situaci znal stejně dobře jako on. Stejně se čarodějové budou muset naučit pracovat rukama, ale čím déle to přijde, tím lépe.

Čím více budeme mít času, tím více zkušeností a zručnosti získáme. Opravdu nerad bych měl k večeři první kuchařský výtvor čaroděje.

„Dobrý postřeh.“ Parth Agon se otočil k Shaně dřív než ke Kalamadeovi. „Shano?“

„Můžete se ho – jestli chcete – zeptat myšlenkami,“ řekla. „Collen ovládá lidská kouzla. Víš, že v myšlenkách nemůže lhát. Nemyslím si však, že to bude nutné. Může hodně získat, když s námi bude jednat čestně. Může také hodně ztratit, když tak jednat nebude.“

„Zbývá vyřešit jediný problém – s čím bychom mohli momentálně obchodovat, aby to *nemohlo* být vystopováno zpátky k nám, k čarodějům?“ uvažoval nahlas Parth Agon.

Shana měla na mysli kovy a drahé kameny, které podle Kemana ležely v okolních horách. Byli by jich schopni draci získat dost v rozumném čase, aby se obchodníkům vyplatilo na ně počkat? Bylo by moudré odvádět je od důležitého úkolu budování Citadely? Získat zlato trvá dlouho a ještě více času je třeba na vytřídění drahých kamenů. Tolik si pamatovala se života mezi draky. Kolik si mohou dovolit odkrojit z drahocenného času draků?

Keman si stydlivě odkašlal. Otočili se k němu. „Víte,“ řekl a mírně sklonil hlavu, „mohli bychom směle tvrdit, že naše potíže začaly kvůli kousku – kůže, které elfové říkají ‘dračí kůže’. Právě z ní měla Shana udělanou tuniku, když ji elfové zajali. Elfové po ní *toužili*, vyslali mnoho expedic, aby našli její zdroj. My tu nějakou máme.“

„Dračí kůže?“ Collen vypadal zmateně. „Moct mi ukázat, čemu říkat ‘dračí kůže’?“

„Moment,“ Keman sklouzl se sedadla a odběhl. Vrátil se za chvíli s pruhem své vlastní kůže, širokým jako lidská dlaň a dlouhým asi jako celá ruka. Protože patřila Kemanovi, byla zářivě modrá a pyšnila se duhovými záblesky. Collen stěží zadržel výkřik a podvědomě si na ni sáhl. Potom se odtáhl.

„Nebojte se,“ naléhal Keman a podal mu ji. „Je hezky pevná.“

Collen si opatrně vzal útržek kůže, zkoušel pevnost a pružnost. Rukama přejížděl po hladkých šupinách. „Odkud to být?“ zeptal se a v očích se mu blýskaly zvědavé jiskřičky

Zřejmě *neslyšel* nic o existenci opravdových draků, i když věděl o druhé Válce čarodějů. Došli snad elfové k závěru, že draci jsou jenom další iluze? Nebo považovali draky za příšery, živé tvory vytvořené nejsilnějšími čaroději?

Jestli to tak bylo, rozhodně ulevili Shaninu svědomí. Stále těžce nesla, že draci byli přinuceni vzdát se svého dávného tajemství, aby mohli pomoci jí a jejím přátelům. *Nechtěla*, aby se o nich elfové dozvěděli. Měla k tomu dobrý důvod. Elfové by nikdy netolerovali ve svém okolí rasu tak mocnou jako jsou draci. Nedovolili by jim žít ve stejném světě jako oni. A jak řekl Keman, oni *chtěli* dračí kůže. S klidem by zabili každého živého draka, jen aby dostali jeho kůži.

Nemůže o tobě vědět, Kemane, řekla mu. *Vymysli rychle něco.*

„Je z ještěrek. Používáme kouzla, aby vypadala lépe,“ lhal vesele Keman. „Můžeme jí udělat hodně. Právě jí máme docela hodně na skladě. Je velmi užitečná.“ Podíval se na Kalamadeu, který souhlasně kývl. „Je pevná, nejen hezká.“

„Jestli to být tak – potom vy muset obchodovat!“ vykřikl Collen. Majetnicky sevřel ruce kolem kůže, když Keman nejevil zájem

požadovat ji zpět. „My moci vám sehnat všechno, co vy potřebovat, jestli vy dělat obchod s *tímhle.*“

„A co naše sídlo?“ zeptal se Denelor. „Bude s usídlením na tomhle místě problém? V celém údolí jsme nenašli jedinou známku obydlení. Chtěli bychom být stejně nenápadní, jako byste chtěli být *vy* na našem místě. Myslím, že si můžeme být jisti, že nás elfové nenajdou.“

Collen pokrčil rameny, jako by mu to bylo zcela jedno. Možná že to tak i bylo. „Já myslet vy sobě udělat hezký dům. My s vámi nepřít a my také neznát nikoho, kdo by si dělat nárok. Vy prohlásit to vaše, tak to vaše. Být hezké vědět, že tento kus řeky bezpečný před zvědy kočičích ok, eh?“

„Takže to můžeme považovat – za určité uvítání?“ řekl Parth Agon mírně.

„Ó, ano!“ rozesmál se obchodník, jako by mu Parth řekl vtip. „Ó, ano, vítejte!“

4

SHEYRENA MOHLA STĚŽÍ UVĚŘIT SVÉMU ŠTĚSTÍ, když se den po slavnosti nic nestalo. Celý den strávila potlačováním děsu. Čekala, že si ji otec zavolá a bude ji vyslýchat, s kým tancovala a hovořila a co dotyčný řekl. Ještě více se však bála, že lord Tylar objeví, že neměla mnoho „dobyvatelů“ a že mu to bude muset vysvětlit.

Nikdo pro ni však neposlal, nikdo se o ničem ani nezmínil. Jako obvykle ji ignorovali. Až na fakt, že jí dovolili spát déle, proběhl den úplně stejně jako všechny ostatní. Procházela se v zahradě, starala se o ptáky, absolvovala lekce v tanci a etiketě a vykonala svou každodenní návštěvu u matky v budoáru. Pouze tam se dalo vycítit, že tento den není až zas tak obyčejný. S lady Viridinou nerozmlouvaly o ničem jiném než o pláštích, které měly na sobě ostatní lady. Přemýšlely, jak byly ušity a z jakých látek. Posuzovaly který z viděných stylů a střihů by se hodil jí nebo Viridině.

V ostatních budoárech se samozřejmě také sešly elfí dámy a vedly diskuse o tom, jak určitým dámám neslušel jejich oděv (samozřejmě, že dané dámy nesměly být přítomny), buď střihem nebo proto, že nebyly dostatečně vyvinuté. Lady Viridina nepodporovala drby, takže nic z toho se od ní nezaznělo.

Rovněž se nebavily o tom, který lord se zakoukal do které lady. To byly podle Viridiny také drby a nikoho kromě zúčastněných stran to nemuselo zajímat.

Pravda byla dnes taková, že lady Viridina povídala o pláštích a otrokyně, které se jí staraly o šatník, její poznámky tiše komentovaly. Rena pouze poslouchala, a to ještě nepříliš pozorně. Za jiné situace by ji dané téma bavilo téměř jako vyjížďky s Lorrynem, ale dnes si nechtěla dvakrát připomínat, jak krásné byly ostatní lady. Pokaždé si uvědomila, že za nimi ve všech směrech pokulhávala. Až do včerejší

noci si myslela, že nemá pýchu, která by mohla být pošramocena. Není to však pravda. Velmi bolelo podívat se do zrcadla a vidět v něm terč posměchu. Ještě dnes ráno to pociťovala.

Kéž by existoval způsob, jak zničit ten hrozný plášť, přemýšlela toužebně. *Už ho nikdy nechci vidět!*

Zdálo se, že si Viridina nevšimla její zamlklosti, což bylo jenom dobře. Sypala ze sebe detaily o závojích a ozdobách, až se Reně zdálo, že matka je duchem někde jinde, jako by jí také něco leželo na mysli a snažila se to zamaskovat klábosením.

Asi má starost o Lorryna. Pochybuji, že by se to týkalo mne.

Podobě, která jí připadala dlouhá jako celý den, ji Viridina propustila. Rena se mohla svobodně vrátit do zahrady ke knihám. Na ramenou se jí posadili dva ptáčci a ona se opatrně pokoušela vytvořit kouzlo, které použili na ptáky na slavnosti, aby včas odletěli, než znečistí oděv, a teprve poté se vrátili. To bylo zatím nejužitečnější kouzlo, které kdy viděla. *Určitě* se jí tady bude hodit.

Nejdříve očarovala jenom jednoho ptáka. Nechtěla mu ublížit, kdyby se kouzlo nepovedlo. Když však dokonale fungovalo, rychle udělala kouzlo součástí všeho, co létalo v zahradě. Nyní si s nimi mohla hrát a mazlit se podle libosti a už se nemusela starat o následky!

Nejhezčí a zvláště hebký ptáček s jasně červeným peřím a zahnutým zobákem jí dokázal celé hodiny sedět na rameni a otírat se jí o krk. Strašně nerada to viděla. Vadilo jí to zvláště, když četla, protože na něj často zapomínala. Výsledkem bylo, že Visyr obvykle něco provedl, než si toho stačila všimnout. Potom se musela utíkat převléct, než si toho všimne otec nebo matka. Bývaly dny, kdy se převlékala i třikrát denně. Takže tohle odpoledne se konečně mohli bavit oba. Rena mohla sedět s knihou v zahradě a Visyr jí mohl sedět na rameni a nechat se hladit, jak se mu líbilo. Zjistila, že jeho potřeba laskání byla mnohem, mnohem větší než předpokládala. Dokonale ji uklidňoval. Rena skončila den v klidné a optimistické náladě.

Probudila se se stejnou předtuchou jako minulé ráno, protože se jí celou noc zdálo o lordu Tylarovi a o trestech, které pro ni chystá, protože si neulovila manžela.

Znovu však byl její strach bezdůvodný – nestalo se nic, co by vybočovalo z událostí běžného dne.

Příští a přespříští den byl naprosto stejný. Nejdůležitější bylo, že lord Tylar *nedal* najevo svou nespokojenost. Rena se začala pomalu uklidňovat a snažila se vyzkoumat, co asi zaměstnává otce. Podle jejího mínění zapomněl na svůj původní záměr – ujistit se, že našla vhodného spojence – protože se začaly slibně rozvíjet nové politické kontakty které získal na slavnosti. Takové jednání je pro něj typické. Záležitosti týkající se její budoucnosti byly až na ubohém druhém místě za jeho osobními zájmy. V dané situaci to bylo to nejlepší, co si mohla přát. Čím více myslel na sebe, tím méně času mu zbývalo na ni.

Jediný mrak na jejím šťastném nebi představoval Lorryn, který se stále zotavoval z nemoci a nepřišel ji ještě navštívit. Normálně si našel záminku, aby se zastavil v zahradě alespoň jednou denně. Častěji se zastavoval, jen když ji chtěl vzít na tajnou výpravu. Otroci povídali, že od doby kdy se vydali na slavnost, vůbec neopustil své pokoje. Nezdálo se, že by byl nějak vážněji nemocen, jen se vyčerpal více, než původně myslel.

Hrozně by se o něj bála, kdyby zjistila, že se jedná o něco vážného. Takhle jí jenom chyběl. Nejen proto, že ho měla opravdu ráda a obdivovala ho, ale také jí chyběly jejich rozhovory. Otroci se sotva zmohli na chytrou odpověď. Lorryn byl kromě Myre jediný člověk, který se k ní nechoval jako k malému dítěti. Dokonce i matka s ní hovořila, jako by vždycky byla tak roztržitá jako v posledních dnech.

Lorryn přece nemůže být nemocný tak dlouho. Záchvat ho ještě nikdy nepostihl na víc než jeden den. Vztekala se na něj, když se procházela zahradou a marně vyhlížela směrem k jeho pokojům. Co se mu stalo? Byla právě proto matka tak roztržitá a skrývala obavy za klábosením?

Třetí večer po slavnosti šla spát se strachem. Na všechny její vzkazy odpovídal, že je mu trochu špatně, ale že se z toho nakonec dostane. Nakonec? Za jak dlouho může být to „nakonec“? Dokonce se zapomínala bát o sebe ze samého strachu o svého bratra.

Ráno čtvrtého dne však ukončilo její klid. Dostala zprávu od lorda Tylara.

Dorazila zároveň se snídaní – elegantně napsaná poznámka, složená pod talířem – lord Tylar nikdy nepředával zprávy osobně, pokud se tomu mohl vyhnout. Vyprostila ji, rozložila a očekávala to nejhorší.

Přijdeš do budoáru lady Viridiny v hodině skřivana, abyste prodiskutovaly jistou důležitou záležitost. Vzkaz obsahoval pouze tohle, ale naprosto to stačilo k tomu, aby roztříštil její iluzi pohody.

Zírala na zprávičku, kterou držela v mírně se třesoucí ruce. Opatrně ji vrátila zpět. Všechna chuť k jídlu ji přešla. Prodiskutovaly? Ale ne, to přece není možné – vzhledem k tomu, že vzkaz byl psaný otcovým rukopisem a že na papíře byla otištěna otcova osobní pečeť. Ne, lord Tylar má pro ni *rozkazy* a matka, která byla zcela v jeho moci jako otroci, byla tím, kdo měl rozkazy předat. Jestliže takovou věc přenechal lady Viridině, určitě budou nepříjemné. Vždy přenechává své ženě domácí záležitosti, které přinášejí problémy Považuje za samozřejmost, že se Viridina stará o *jeho* rodinnou pohodu, i když to jsou právě *jeho* rozkazy, které ji ničí.

Svíral se jí žaludek. Snažila se uhodnout, co je to „důležitá záležitost“. Všiml si snad nakonec, že se o ni nikdo nezajímá? Nebo dostal hlášení od poddaných, že strávila s ochočenými zvířaty více času než s muži? Vůbec by se nedivila, kdyby zjistila, že na ni nasadil špehy nebo se na ni vyptával hostů.

V srdci jí vykvetl ničím neodůvodněný strach, ďábelský květ tmy a předtuchy. Chystá se jí nařídit další vyučování, aby ji přetvořil do něčeho atraktivnějšího, než čím je… nebo…

Náhle se vrátila jedna z nočních můr první noci a její „neodůvodněný“ strach se stal až příliš odůvodněným.

Existovalo něco horšího, mnohem horšího, než co jí mohl udělat – nebo udělal. Vytrvalé noční můry byly o něčem, o čem neuvažovala a na co zapomněla až do okamžiku, kdy se samy opět připomněly

Pokud s ní není spokojený a neuvidí možnost dobrovolného zlepšení, mohl by použít další stupeň. Tento postup byl drastický, ale

Tylar byl tak hrubý, že by ho použil, kdyby našel kouzelníka, který by ho poslouchal. Úplně na takovou možnost zapomněla, protože si ani neuměla představit, že by *jí* věnoval *tolik* prostředků a práce. Kdyby se však velmi rozzlobil, ekonomické překážky by šly stranou ve srovnání s možností, že by jeho vůli překazila nevychovaná, neposlušná dcera.

Mohl by mě nechat Změnit.

O Změně se v budoárech jenom šeptalo. Žádná Renina známá *ve skutečnosti* neznala nějakou dívku, která prošla Změnou, každý však měl bratrance nebo přítele, který takovou dívku znal. Když děvče *nenaplní* představy svého otce, může ji otec nechat Změnit. Stejně, i když méně často, může být dívka změněna, pokud má manžela, který s ní není spokojen a dohodne se s jejím otcem. Změna znamená odstranění vlastnosti nebo vady tak, aby dívka či žena vyhovovala jejich představám. Velcí elfí mágové vytvořili v minulosti takové tvory jako jednorožce z obyčejných divokých zvířat. Cožpak ona sama nezměnila nezajímavé vrabce a holuby ve své nádherné společníky? Změnit dívku – udělat ji krásnější a ladnější – znamenalo být jen trochu jemnější než při tvoření jednorožce.

Zvláště pokud se kouzelník příliš nebojí, že dívku poškodí tak, aby to bylo vidět na první pohled. Koneckonců po dívkách není požadován žádný velký výkon a když je po Změně trochu křehká, choulostivá a mdlá, vůbec to nevadí, pokud bude schopna dát *jednoho* dědice. Jakmile ho od ní získají, může si manžel najít jinou ženu – nebo se také může dále bez ženy obejít, to záleží na situaci.

Vyprávělo se, že dívku odvedli a když se vrátila, už nemusela skrývat své ubohé vnady, byla z ní kráska, živoucí umělecké dílo. Nebyla schopna nemotorného pohybu, špatně zazpívané noty, společenské chyby. Vždy byla uhlazená a půvabná. Nikdy neztratila trpělivost, nikdy neplakala, nikdy si nestěžovala. Neustále, kamkoli šla – v soukromí i na veřejnosti, před ostatními elfy nebo otroky – ukazovala stejnou usmívající se spokojenou tvář. Ochotně a okamžitě vyplnila každé otcovo nebo manželovo přání. V každém ohledu se stala dokonalou manželkou, dokonalou lady

Potíž spočívala v tom, že Změna působila na mysl stejně jako na tělesnou schránku. Šířily se zvěsti, že dívky podrobené Změně

ztrácely osobnost. Neměly ctižádost, nezajímal je svět vně budoáru, nemohly se chlubit tvořivostí. Když je nechali hrát šachy nebo jim dali plátno už připravené k vyšívání, dívky hrály šachy nebo vyšívaly s mechanickou dokonalostí. Samy však nebyly schopny vymyslet vzor na výšivku nebo skládat hudbu, i když před Změnou byly abnormálně výtvarně nebo hudebně nadané.

To ještě zdaleka nebylo všechno. Jejich záliby se obrátily k jednodušším věcem. Ztratily zájem o cokoliv, při čem bylo nutno přemýšlet. Obvykle přestaly číst nebo psát a přenechaly domácí účetnictví poddaným. Často nechaly všechno byť vzdáleně tvořivého otrokům. Neviděly důvod opouštět svůj budoár, pokud na tom jejich manžel netrval. Celý jejich život se soustředil na tři věci: vzhled, potěšení manžela a rození potomků. Staly se posedlé klenoty a plášti, často se převlékaly čtyřikrát nebo pětkrát denně. Vrhly by se z útesu, kdyby to jejich manželovi udělalo radost. Netoužily po ničem jiném, než rodit co nejrychleji co nejvíce dětí.

Zkrátka byly pod stejnou kontrolou jako konkubíny. Byly stejně povolné. Ne náhodou nechával pán dívky provést Změnu na jejím těle i na její mysli. Proč měnit jen tělo, když se pomocí kouzel dají vymazat nespokojenost, nevhodná ctižádost a nesprávné zájmy, jako by nikdy neexistovaly? Každý mohl přetvořit dívku nebo ženu podle vlastních potřeb.

Jak pohodlné.

Už několikrát se Reně zdálo o tom, jak je měněná, jak ji Změna bolí a jak se jí v hlavě usadila hrůza, jak jí odsávají *vlastní já.* Ze všech sil se na takové živé sny snažila zapomenout. Nyní se však vrátily s dvojnásobnou intenzitou, jako by to už nebyly sny, ale předtucha.

Celá se roztřásla zimou.

Potlačila strach. Ne, lord Tylar by ji určitě nedal Změnit! Je to *velmi* těžké a velmi drahé, co se týká odměny nebo požadavků, které by mohl mít kouzelník na „zákazníka“. Jenom největší z mágů se odvážili zasahovat takovým způsobem. Čím větší mág, tím větší prestiž *už* má. Lord Tylar určitě nemůže nabídnout nic, co by zlákalo některého Vyššího lorda, aby mu pomohl v takovém počínání!

Její tělo však nereagovalo na rozumné úvahy. Z celého srdce se bála, k smrti se bála. Hrdlo se jí stáhlo natolik, že nemohla ani polykat. Tvář se podobala dřevěné masce, ztuhlé a nehybné. V ústech jí vyschlo.

Rychle dýchala. Vyděšeně lapala po vzduchu, jako králík na konci honu. Když znovu sáhla po papíru, rozbušilo se jí srdce. Znovu si přečetla vzkaz. Hledala nějaké vodítko, ale nic nenašla. Není tu však ani náznak, že *by se měla* podrobit Změně. Kdyby otec měl něco takového v úmyslu, určitě by *nějaký* náznak uklouzl. Neporučil by jí snad, aby propustila otroky, nebo by nenaléhal, aby *nemluvila* s Lorrynem? Kdyby ji chtěl nechat Změnit, proč by ji posílal k matce, aby jí o tom *řekla?* Nestačilo by jednoduše poslat pár hromotluků, aby ji bez varování odvedli? Když jí dal předem vědět, že s ní má nějaké plány, zvýšil tím vlastně riziko, že Rena udělá scénu, až zjistí, o co se jedná.

Asi se jedná o něco jednoduššího, řekla si upřímně. Pravděpodobně kázání, že nežije podle pravidel, které jí určil otec, že neplní jeho rozkazy.

Postupně se jí začalo dýchat lépe. To dává větší smysl. Lord Tylar vždy používal nejjednodušší způsob a přenechával kázání lady Viridině. Napětí v krku trochu povolilo, když se přinutila ke klidu.

Ano, to je *určitě* ono. Lady Viridina jí udělá kázání o jejích povinnostech a o tom, jak je porušuje. Potom pravděpodobně přijde na řadu další série vyučování, jak už předpovídala: nepříjemná, polykající čas, ale žádné neštěstí. Pouze něco, co bude třeba přetrpět do doby než na ni lord Tylar opět zapomene. A on na ni zapomene, zvláště pokud se mu bude držet z dohledu a nepřijdou nějaké nabídky k sňatku. Nijak zvláště mu nezatěžovala rozpočet a svým nenápadným způsobem byla i docela hezká. Zaměstnávala Lorryna a chránila ho před potížemi. Dokonce jí mohl být svěřen i dohled nad domácností v situacích, kdy Tylar vyžadoval manželku po svém boku.

Určitě zpráva znamená jenom tohle. Kdyby se jednalo o něco tak nákladného jako nechat mě Změnit, nechtěl by mi to oznámit osobně a dohlédnout, abych byla odvedena s co nejmenším povykem a aby se mi moc neublížilo? Nechtěl by snad osobně dohlédnout na každý

drobný detail, od oznámení až po konečný výsledek? Byl by tady, aby se ujistil, že za své peníze dostane, co požadoval.

Pokoušela se přesvědčit sama sebe, ale srdce bylo těžké uklidnit. Bylo pro ni obtížné potlačit strach alespoň do té míry, aby ho mohla ovládat. Potřebovala všechnu vůli, aby vstala od snídaně a předstírala, že je klidná a vyrovnaná. Nařídila, aby ji oblékli se zvláštní péčí. Hlas měla tak zesláblý děsem, že rozkazy byly sotva slyšitelné. Dovolila otrokyním, aby se o vše postaraly. Bála se, že se jí roztřesou ruce a nebude schopna ani jednoduchých úkonů. Spalovaná strachy a v depresi se odebrala v určenou hodinu do matčina budoáru. Hodina byla určena právě po snídani, kterou se stejně nedonutila sníst. Alespoň nebude muset dlouho čekat na osudový výrok…

Celá napjatá kráčela chodbami, ze kterých vystupoval každý detail. Do matčina budoáru se nevstupovalo obvyklými dveřmi, nýbrž závěsem z kouzelné energie, který zároveň chránil harém před napadením. Čekala tu na ni otrokyně, která ji odvedla z haly do zcela jiné části budoáru. Lady Viridina přijala dceru ve své pracovně, která se v mnohém lišila od studovny lorda Tylara. Malá místnost byla pochmurná a obsahovala pouze stůl a dvě prosté židle. Podlaha, strop a stěny byly uniformně krémové, stůl a židle měly jen trochu temnější odstín stejné barvy. Když Rena vstoupila, Viridina cosi četla. Beze slov jí naznačila, aby se posadila na prázdnou židli. Rena ji také v tichosti poslechla. Seděla prkenně, ruce složené v klíně. Celé tělo měla tak ztuhlé napětím, že cítila, jak srdce vibruje.

Lady Viridina konečně odložila papír a podívala se na dceru. Z očí ani z tváře se nedalo nic vyčíst. „Lord Tylar si přeje, abych ti řekla, že je s tebou velmi spokojený," vyslovila tak překvapující slova, že Rena udržela čelist na svém místě jen silou vůle.

Je se mnou velmi spokojený? Se mnou? Proč? Co jsem vykonala tak důležitého? Co si myslí, že jsem udělala?

„Zdá se, že jsi na slavnosti strávila mnoho času s V'keln Gildorem er-lordem Kyndrethem," pokračovala matka a čekala na odpověď.

Rena tupě přikývla. Co to všechno znamená? Byla jenom milá k brblajícímu idiotovi! K hezkému brblajícímu idiotovi, pravda, ale tam nebyli žádní nepohlední elfové…

… *možná až na mne.*

„Rod Kyndrethů je starý a mocný rod," pokračovala lady Viridina. „Není tak mocný jako rod Hernalthů, ale je starší.

O jejich rodokmenu by se dalo dlouho vyprávět a lord Lyon má vliv v Radě. Jeho přízeň je vyhledávána."

Rena opět kývla, neschopná zjistit, kam míří. Byl snad Gildorův otec vděčný, že s jeho synem strávila nějaký čas – tak vděčný, že Renu chválil lordu Tylarovi? Nebo byl vděčný dokonce do té míry, že je ochotný podpořit lorda Tylara v Radě?

„No, zdá se, že jsi lorda Gildora zaujala v mnoha směrech," řekla matka, aniž by hnula brvou. „Tvůj otec říkal, že je velmi těžké udělat na lorda Gildora *takový* dojem, aby si ho pamatoval ještě několik hodin poté."

V matčině hlase nebyl ani náznak ironie. Nic nenaznačovalo, že by se chtěla pokusit o vtip. Rena opravdu nevěděla, co si má myslet. Netušila, jestli jsou otec a lady Viridina upřímní nebo ironičtí.

Lady Viridina se na ni zkoumavě podívala, jako by hledala známku toho, že je Reně její prohlášení k smíchu. „V každém případě jsi udělala dojem na er-lorda a následně i na jeho *otce,* což je důležitější."

Znovu čekala na odpověď.

„Ano, paní," podařilo se Reně říci. „Samozřejmě, že je důležitější udělat dojem na lorda Lyona. Ubohý Gildor – dá svému otci asi hodně práce. Zdá se, že je…" hledala slovo, které by ho popsalo alespoň trochu lichotivě a skrylo fakt, že mladý er-lord je cvok, „…*roztomilý* mladík. Určitě je dychtiv toho, aby potěšil svého otce. Což je samozřejmě jenom správné. Řekla bych však, že má příliš málo ctižádosti."

Nebo rozumu. Nebo inteligence.

Matka pokývala hlavou a mírně se usmála. „Dobře. Rozumíš tedy situaci. V'denn Lyon lord Kyndreth včera večer požádal otce o tvou ruku jménem svého syna. Lord Tylar ji samozřejmě tvým

jménem přijal. Je velmi potěšený. A co víc, lord Lyon si myslí, že když otec jeho nabídku přijal, stává se on *sám* otcovým dlužníkem.“

Přijala tato slova se stejným šokem jako začátek uragánu.

Žádost o ruku? Mně – od Gildora? *Přijatá?*

Sok se změnil v děs. Rena byla paralyzovaná, neschopná mluvit, hýbat se, ani myslet na něco jiného než na matčina slova. Prodali ji, aniž by ji někdo varoval… dali ji tomu… tomu…

Gildorovi! Idiotovi, který si ani nepamatuje, co dělal před několika hodinami! Tupounovi dokonale kontrolovanému svým otcem! Blbovi, který… který má sotva víc rozumu než kojenec, jehož jediným zájmem je lov a který ze sebe nevyždímá jedinou kloudnou myšlenku! Cvokovi, který je krutý, aniž by věděl, že někomu ubližuje!

Byla tak zaskočená, že se ani neroztřásla. Matka považovala její mlčení za souhlas. Usmála se spíše úlevou než spokojeností. „Ráda vidím, že jsi náležitě vděčna otci i lordu Gildorovi. Tvá rozvážnost tě šlechtí a je svědectvím dobré výchovy.“ Vstala a podala Reně další složený papír. Tentokrát však nesl oficiální pečeť lorda Tylara. „Musíme dohlédnout na formality. Pokud se týkají někoho s rodokmenem lorda Gildora, potom na nich samozřejmě záleží více než obvykle. Všechno musí být řádně vykonáno s náležitou péčí z tvé strany. Vrať se do svých pokojů a nech se obléci na formální večeři,“ nařídila. Rena automaticky vstala. „Odejdeš prostřednictvím Portálu přímo k lordu Lyonovi a lordu Gildorovi a jak to má být, vyjádříš sama svůj souhlas. Za hodinu tě vyzvedne stráž.“

Tím ji jasně propouštěla. Rena vyšla slepě ze studovny, z matčina budoáru. Pokračovala chodbami do svých pokojů, myšlenky zahalené v mlze.

\# \# \#

Několik dalších hodin bylo rozmazáno šokem. Nepřestávala věřit, že je jenom obětí další noční můry a že se co chvíli probudí ve své vlastní posteli. *Tohle* přece vůbec nečekala! Podobalo se to jako náhlému obratu z romantické pohádky kde se bohatý lord zamiluje do dcery jednoho z poddaných a prohlásí, že si ji vezme za ženu.

Proč, proč si jenom lord Gildor vybral *její* vlečku, aby se po ní procházel? Proč jenom nezakopl o nechtěnou dceru někoho jiného?

Určitě musela vydat otrokům srozumitelné rozkazy, protože další, co si pamatovala, bylo, že je oblečená, učesaná, ošperkovaná a stojí spolu s čestnou stráží před Portálem. *Někdo* musel dohlédnout, aby jí oblékli její nejlichotivější plášť – možná se nad ní slitovala některá z otrokyň. Tentokrát na sobě neměla žádná líčidla. Vlasy měla spletené do jednoduchých copů obtočených šňůrami perel a upevněných v týlu do složitého drdolu. Na sobě měla sytě růžový plášť se stojáčkem a s dlouhými rukávy, které zametaly podlahu. V pase ji svíral perlový pás a další perly jí zdobily krk. Splývala se zdmi převlékárny, ale alespoň nevypadala jako šašek.

Když čekala na transport, rozpomínala se, že během své strnulosti v převlékáme slyšela Myre vydávat rozkazy. Jinak si vůbec nepamatovala, co se dělo. Nyní stála na prahu Portálu. V ruce držela zdobené zlaté pouzdro na listiny na kterém byla pečeť. Nepamatovala si, že by ho někde brala. Museli jí ho vložit do ruky, aniž si toho všimla. Když se roztřeseně dotkla rukou spánku, zaznamenala na prsteníčku nový prsten. Byl z bílého zlata, osazený berylem, ve kterém byl vyryt okřídlený jelen.

Pečeť lorda Lyona…?

Určitě je to ona. Jak jinak by mohla použít Portálu, aby se odtud dostala do jeho sídla? Určitě ho přinesl posel lorda Lyona.

Neměla čas dále uvažovat. Doprovodná eskorta se pohnula, vzala ji mezi sebe – a byla na druhé straně Portálu…

Tentokrát se ani nezastavila v budově Rady. Možná právě proto měla prsten s pečetí, aby se dostala přímo na místo určení. Objevila se v přijímací místnosti…

Takovou místnost ještě nikdy neviděla, ačkoli to nebyla první, do které vstupovala pomocí kouzel. Pokoj byl plný koženého nábytku a loveckých trofejí. Ze stěn na ni zíraly slepé hlavy zvířat zasazené do tmavého dřeva. Celá mrtvá zvířata a vycpaní ptáci, to vše bylo zpracováno do úchytů lamp, stolů nebo ošklivých exponátů. Podlahu pokrývaly kůže i s lebkami. Celou jednu stěnu zabírali dva jednorožci ztuhlí uprostřed zápasu – jeden byl černý jako ebenové dřevo a druhý bílý jako sníh. Oba měli šílené, oranžové oči, ze

kterých blýskala zlomyslnost. Na kroucených spirálovitých rozích byla krev – nebo něco podobného. Otřásla se a odvrátila pohled.

Vše, co se dalo lovit, zde bylo zastoupeno a přetvořeno v trofej. Rohy jednorožců tvořily věšák na kančí tesáky. Každý coul nábytku byl nejen vykládán slonovinou a kousky rohů, nýbrž také čalouněn kůžemi – hladkými nebo s ponechanou srstí. Ze všech koutů na ni cenila zuby nejrůznější zvířata. Vedle luků byly postaveny toulce, po kterých se plazili vycpaní hadi. Pochvy na nože a meče byly vyrobeny z parohů.

Odevšad na ni třeštily skleněné oči. Přemýšlela, jestli v sobě mají zlobu, zmatek nebo výčitku. Toto místo obcházel neslyšitelný hněv.

Objevil se tichý sluha, hluboce se uklonil a naznačil jí, že ho má následovat. Ráda ho poslechla, jen aby už byla pryč z místnosti plné obviňujících očí.

Je tohle způsob, jakým dělá lord Lyon dojem na své hosty? Nebo se opravdu vyžívá v tom, že vystavuje oběti svých loveckých výprav na místech, kde je má často na očích?

Má se Rena stát další podobnou trofejí?

Sluha ji vedl chodbou opět vykládanou černým dřevem. Osvětlovalo ji umělé světlo svítilen vyrobených z dalších parohů. Podlahu pokrýval krvavě rudý plyš. Přestala se snažit počítat, z kolika kusů vysoké zvěře a losů byly nástěnné svícny vyrobeny. Lord Lyon patřil ke starším Vyšším lordům a měl za sebou mnoho let strávených na lovech. Vzhledem k jeho věku je docela možné, že vystavuje pouze fragment své lovecké sbírky

Hrozné pomyšlení!

Co se pokouší naznačit tou svou síní mrtvých? Představovala první věc, kterou viděl návštěvník používající Portál. Ukazoval jim beze slov, jak krutým je nepřítelem? Chtěl, aby na hosty udělala dojem jeho fyzická zdatnost nebo duševní schopnosti, které potřeboval, aby vystopoval a zabil tolik tvorů?

Zdálo se, že chodba je nekonečná. Nejbližší světla se před ní rozjasňovala a za ní opět pohasínala, takže nemohla určit, kde chodba končí. Náhle si uvědomila, že ji někde na chodbě opustil doprovod. Byla tak zmatená, že si toho nevšimla, dokud sluha nezastavil přede dveřmi a nepočkal, až se k němu připojí.

Samozřejmě se nejednalo o obyčejné dveře. Jakmile k nim přistoupila, viděla, že se jedná o geometrický tvar složený z tisíců kostiček, většinou obřadů, spojených dohromady s takovou zručností, že celé dveře vypadaly jako vyřezané z obrovského kusu slonoviny. Vzor měl pravděpodobně nějaký význam. Rena však neměla ani tušení jaký.

Sluha lehce otevřel dveře, uklonil se a naznačil, že má vejít. Váhavě vstoupila do pološera.

Znovu se ocitla na kraji palouku osvíceného úplňkem. Nebyla tu žádná ochočená zvířata a měsíc s hvězdami příliš okatě ukazoval, že není pravý. Většinu scény tvořila iluze, i když ne tak dokonalá, jakou se mohla chlubit ona slavnost. Vzhledem k moci a postavení lorda Lyona nebyla zřejmě tak dokonalá, jaké by byl *schopen,* kdyby si dal více záležet. Neviditelný hudebník hrál na citeru. Větve stromů se pohybovaly ve vánku, který Reně na hlavě nerozcuchal ani vlásek.

Uprostřed mýtiny stál stůl prostřený pro tři. Z lustru z paroží nad stolem se linulo uměle vytvořené světlo. Zdálo se, že jídlo ještě neservírovali. U stolu už seděly dvě osoby. Při mdlém světle je nebyla schopna poznat, ale předpokládala, že se jedná o Gildora a jeho otce.

Udělala několik kroků a světlo u stolu se rozjasnilo. Obě osoby se otočily směrem k ní – a Rena spatřila, že jednou z nich je žena.

Lidská žena.

Seděla u stejného stolu, u kterého se měla odehrát *Renina* zásnubní večeře s jejím nastávajícím.

Na místě zkameněla, neschopná pokračovat nebo se otočit a odejít.

Světlo bylo nyní už tak jasné, že odhalovalo ponižující detaily. Ta žena byla opravdu krásná, vybraně a draze oblečená do rudého saténu. Krk a zápěstí jí obepínalo zlato a rubíny. Podle Gildorova výrazu Rena usoudila, že tahle žena je jeho oblíbenou konkubínou.

Konkubína? Přítomna tomu, co *mělo* být její zásnubní hostinou?

Na chvíli horečnatě uvažovala, jestli matka nespletla čas schůzky nebo jestli ona sama nepřeslechla její pokyny.

Ale – ne, to nebylo možné. Čekala na ni přece čestná stráž, písemný souhlas byl připraven a na ruku jí navlékli prsten, který jí umožnil přímou cestu.

Až do tohoto okamžiku nebyla schopna strachy uvažovat. Náhle se však vytrhla se svého mrákotného stavu. Uviděla všechno s naprostou jasností. Přemýšlela takovou rychlostí, jako by byla zvyklá intrikovat už celá dlouhá desetiletí. Možná to byla dnes první příležitost, kdy mohla sama něco ovlivnit a kdy nebyla jen pěšákem v šachové hře, který nemá na výběr.

Tohle nebyla náhoda a také si ji nevymyslel Gildor sám. Nemohl jednoduše „pozvat“ konkubínu. Jeho otec by to nikdy nedovolil a sluhové by hlásili takové porušení protokolu dříve, než by stačila Sheyrena dorazit. Lord Lyon naaranžoval scénu tak promyšleně, urážka Reniny důstojnosti a pýchy musela být součástí jeho plánu. Nebo také společného plánu s otcem. Nemohlo to vypadat jako přímá urážka – lord Lyon by nic takového nepodstupoval, aby urazil takovou nulu, jakou je Rena. Kdyby si přál urazit lorda Tylara, udělal by to přímo a ne jejím prostřednictvím. Z nich dvou byl ten mocnější, byla by to tedy jeho ostuda, kdyby urazil celý rod prostřednictvím ženy.

Je to zkouška a otec v ní má určitě prsty. Jenom on by mohl vymyslet, aby použili konkubínu jako zbraň a nástroj zkoušky.

Musela se vyrovnat se situací, která měla otestovat, jak bude v budoucnu Rena ovladatelná, jak bude poslušná rozkazů svého lorda. Gildor se zcela jistě nebyl schopen sám rozhodovat. Dát mu manželku, která přemýšlí a má vlastní vůli, znamenalo přivolávat katastrofu. Taková manželka by mu bez potíží mohla dokázat, jaký je cvok – což on opravdu je. Téměř stejná katastrofa by nastala, kdyby se ho manželka naučila ovládat.

Když udělám scénu, když se urazím a odejdu, co to bude znamenat?

Pravděpodobně to, že by se jí Gildor nemohl vyrovnat. Byla v pokušení využít příležitosti… *Pokud však udělám…*

Jestliže byl lord Tylar v pokušení nechat ji Změnit, taková reakce by mu jen nahrála. *Obdržela* rozkazy. Neměla mít pýchu, kterou by mohl někdo urazit. Kdyby se pokusila samostatně myslet, ohrozila by

otcovu ctižádost stejně jako Gildorovu. Kdyby ho svým vlivem a pomocí zaštítil lord Lyon, její otec by byl finančně i politicky schopen nechat ji Změnit, aby svému snoubenci nepůsobila další potíže. Lord Lyon zoufale potřeboval nevěstu, která by na Gildora neútočila ani se jeho prostřednictvím nepokusila získat moc. Kdyby našel dívku, jejíž otec by schvaloval Změnu, nebral by ji snad všemi deseti? Změněná dívka by byla nevěstou, která by ani nemohla zneužít Gildora a poštvat ho proti jeho otci – a se kterou by byl Gildor dokonale šťastný. Stala by se podle měřítek lorda Lyona ve všech směrech dokonalou ženou.

Na druhé straně mohla Rena v této chvíli dokázat, že je poddajná a pokorná, jak otec a lord Lyon požadují. *Pokud půjdu přímo tam, jako by se nic mimořádného nestalo, když budu sdílet zásnubní hostinu s milenkou mého snoubence, budu stejně dobrá jako Změněná nevěsta.* Když se bude chovat, jako by si urážky prostě nevšimla, jako by se ocitla na příjemném večírku, bude to znamenat, že je „bezpečná“, že bude svého lorda poslouchat a na veřejnosti ho neuvede do rozpaků. *Mohla* by být tak chytrá, aby byla schopná s Gildorem manipulovat – lord Lyon se pravděpodobně domnívá, že když na něj byla milá, aniž věděla, o koho se jedná, je Rena nepochybně na takovou věc *příliš* hloupá.

Když tak stála, chlad vystřídalo horko z ponížení. Ani lady Viridina nebyla nikdy nucena do takové pozice!

Jestliže půjdu… jestliže odejdu a zamířím rovnou domů…

Stejně by ji donutili vzít si Gildora. *Nenechali by však ve mně ani kousek mého já.*

Na chviličku se jí taková možnost zdála mnohem lepší než situace, v jaké se nacházela nyní.

V duchu se otřásla. Jsou to jenom zásnuby. Před skutečným sňatkem se mohou stát tisíce událostí. Gildor může zemřít. Pokud bude trávit většinu času na lovu, má velkou šanci zjistit na vlastní kůži, že není tak dobrým lovcem, jak si myslel. Také může zemřít její otec. Potom by se Lorryn stal hlavou rodiny. *Nikdy* by ji nenutil vzít si takového nemotoru. Mohla zemřít *Rena.* Spolu s Lorrynem mohou najít způsob, jak přimět lorda Tylara zrušit sňatek. Rena může najít způsob, jak se Gildorovi zprotivit. Lord Lyon může

uskutečnit nějaký nebezpečný tah, který by prudce snížil jeho moc. Gildor by se potom pro ni stal velmi nevhodným partnerem vzhledem ke ctižádosti lorda Tylara.

Přinejhorším by si toho blbce vzala a kdyby se manželství ukázalo jako bezdětné, Lorryn by ji mohl za nějakou dobu uvolnit. Nebo by Gildor mohl zemřít.

Mezitím by na ni lord Tylar shlížel se zvrhlým uspokojením. Mohla by získat několik drobných výhod.

Jen s velkou namanou donutila nohy, aby se pohybovaly vpřed, krok za krokem. Donutila se usmívat. Když se přiblížila, Gildor povstal. Konkubína ne. Reně to neuniklo a tváře jí zahořely dalším ponížením.

„Sheyreno!“ řekl Gildor s dětským nadšením v hlase. „Vítejte! Připojte se, prosím…“

Prázdná židle se sama odsunula. Rena se prkenně posadila. Konkubína, nádherná kráska s havraními vlasy a pěkně rostlým hrudníkem, jaký Rena ještě nikdy neviděla, se na ni zlomyslně smála. Ani se nesnažila naznačit hlavou uctivou úklonu. *Ona* věděla, kdo tady vládne. Ona byla favoritkou, Sheyrena užitečným doplňkem.

„Tohle je Jaene, první dáma mé domácnosti. Jaene, tohle je Sheyrena.“ Bláznivě se křenil na obě dvě. Bezpochyby si vůbec nebyl vědom, že je něco špatně. „Doufám, že se z vás stanou dobré přítelkyně. Od nynějška se budete často vídat.“

Jaene se usmála naprosto stejně jako lord Tylar, když se chystal uvalit na domácnost lady Viridiny další katastrofu. „Jsem si jista,“ zavrněla. „Jsem si jista, že budeme.“

No samozřejmě. První dáma. domácnosti. Jako kdyby domácnost er-lorda mohla *sestávat z něčeho jiného než z harému, jeho osobních sluhů a vrchního lovčího! Navedl ho otec, aby mi to řekl? Asi. Když budu předstírat, že mu věřím, potvrdím, že jsem hloupá jako on.*

Sheyrena se nepřinutila cokoli říci, natož aby Gildorovi podala pouzdro s pečetí. S hořícími tvářemi jej jednoduše položila mezi ně. Snažila se úplně vyhnout Jaeniným očím.

Neviditelný sluha odnesl pouzdro dříve, než ho stačila vzít rychle zpět.

Gildor se posadil zpět do křesla. Na tvářích se mu rozlil samolibý výraz požehnaného nevědoucího štěstí, který mu výjimečně slušel, pokud jste se nedívali do jeho prázdných očí z přílišné blízkosti. „Něco takového budeme muset dělat častěji," řekl spíše sám sobě. „Jedna šťastná rodina!"

Jaenin úsměv se nepatrně rozšířil. „Cokoli si budete přát, pane," odpověděla s předstíranou pokorou. Sheyrenu naprosto ignorovala.

Sheyrena se málem udusila.

Naštěstí se před ní snesl talíř a zachránil ji tak před zíráním do prázdna. To bylo jenom dobře.

Během celé nepříjemné večeře neřekla více než dvě slova a nesnědla ani kousek jídla, protože se její krk rozhodl stávkovat. Jaene se nepřestávala jedovatě usmívat. Jedla pomalu a při každém soustu schválně předváděla svou smyslnost. Gildor do sebe nasoukal obrovské množství jídla.

Vůbec mu nevadila napjatá atmosféra u stolu. S mnoha pravděpodobně velmi chutnými chody neustále přicházeli a odcházeli neviditelní sluhové. Jídlo lákavě vonělo a vypadalo nádherně. Pro Renu však mohli stejně dobře servírovat slámu. Zkusila pár soust, ale brzy to vzdala, protože se její krk odmítal uvolnit, aby mohla polknout. Honila vidličkou jídlo po talíři, dokud nepřišel sluha a neodnesl je.

Horečnatě pila víno a sluha se staral, aby měla sklenku neustále plnou. Samozřejmě, že ke každému chodu byl servírován jiný druh vína. Asi pila příliš, protože jí začala trochu třeštit hlava, neztratila však vládu nad jazykem. Víno používala jako drogu, aby přežila večer.

Nic neříkala, neustále se dívala do talíře a čekala.

Neviditelného hráče doplnil kolega hrající na harfu. Stromy se pohybovaly v neexistujícím vánku. Průsvitní sluhové jí zpod rukou odnášeli plné talíře a nahrazovali je dalšími plnými talíři. Jaene se nepřestávala usmívat. Čím dál více se podobala kočce. Líně se protahovala u stolu. Nechala si sklouznout z ramenou šaty. Gildor zíral na její poprsí s takovou uchváceností, jako věnoval pouze jídlu. Sheyrena jako by tu nebyla už od poloviny nekonečně nesnesitelné večeře.

Jenom víno jí dávalo sílu sedět u stolu a čekat. Víno a jistota, že ať udělá cokoli, Rena (nebo třeba její tělo) *bude* provdána za Gildora, dokud k tomu má její otec co říci. Měla pouze jedinou možnost, díky které si udržovala zdravý rozum. Musí dokázat, že je poslušná. Otec na svatbě trvá. Možná se jí podaří získat alespoň něco, pokud vydrží mlčet.

Samozřejmě až na lorda Lyona má otec ve věci hlavní slovo.

Když do sebe vpravila další sklenici vína a její mrákotnost vzrostla, konečně dorazil moučník. Neviditelný sluha zmizel s posledním talířem a nahradil ho malým cukrovým jednorožcem, romanticky přikrášleným. Na konci jeho jediného rohu se delikátně pohupoval prsten z těžkého bílého zlata s vyrytými okřídlenými jeleny a sovami. Věděla, o co se jedná: zásnubní prsten. Jestliže ho přijme a navlékne na prst, zpečetí tak svůj osud.

Na chvíli zaváhala. Na okamžik tak zastavila běh věcí. Dokud nemá na ruce tu věc, může předstírat, že je volná.

Ale já nejsem. Nikdy jsem nebyla. Nikdy nebudu.

Celá ztuhlá uchopila prsten a roztřeseně si ho navlékla na ruku.

Potom vidličkou pomalu roztříštila jednorožce na tisíce cukrových drobků.

\# \# \#

Myslela si, že je jejímu utrpení konec. Gildor ani Jaene se však nechystali k odchodu. Gildor vlastně ani nenaznačil, že zaznamenal, že *přijala* jeho prsten. Rena byla tedy okolnostmi nucena zůstat sedět, dělit zákusek na stále menší dílky, zatímco Gildor zíral do výstřihu konkubíny a ji ignoroval. *Nemohla* odejít, dokud jí Gildor nepředá písemnou dohodu opatřenou pečetí, kterou by odevzdala otci. Nezdálo se, že by se k něčemu takovému odhodlal, dokud tu sedí Jaene a mává před ním řasami.

Jednorožec už byl rozdrcený na prášek, víno už také vykonalo své a Rena se rozhodla, že už toho všeho bylo dost. Nechá Gildora vysvětlit, proč jí dosud nepředal písemnou dohodu. Už dávno překročila rámec nutných formalit. Byla více než poslušná všech rozkazů.

Náhle vstala. Její židle prudkým nárazem spadla. Gildor a Jaene se na ni podívali, jako by si jí teprve nyní všimli.

„Je velmi pozdě," řekla potichu, protože jí díky vínu mluvení dělalo potíže. „Prosím, omluvte mne, pane, ale nejsem často z domu svého otce a nejsem zvyklá na takové ponocování. Musím jít."

Jakmile jí z úst splynulo poslední slovo, místnost se proměnila.

Mýtina, obloha a Jaene zmizely. Uprostřed místnosti zůstal stůl s tmavého dřeva a mramoru. Stůl nebyl prostřen pro tři, ale pro dva – Jaenino místo a židle zmizely spolu s otrokyní. Po straně stáli dva sluhové. Gildor zmateně zamrkal.

Ze stínu vystoupil vysoký a mocný elf. „O – otče?" zabrebtal Gildor. „Kam šla Jaene? Kde je mýtina?"

Lord Lyon ignoroval otázky svého syna. Otočil se k René a pobaveně se uklonil. „Promiňte mi, prosím, ten malý trik, děvenko. Gildor trval na přítomnosti té otrokyně, já bych vás však samozřejmě nechtěl urazit. Bylo by to neomluvitelně nezdvořilé."

Samozřejmě. Pokud jste mohl vytvořit iluzi tak dobrou, že oklamala Gildora. Myslela jsem si, že jste lepší kouzelník, než jak to ukazovaly vaše hloupé kreace.

Sklonila však poddajně hlavu a vepředu sepnula ruce. Bála se promluvit, aby ji ústa nezradila. Vliv vína pomalu vypalovalo toto dvojité pokoření. Využili ji. Musela to celé přetrpět, ale nemuselo se jí to líbit.

Nyní se lord Lyon otočil k synovi. „Vezmi si z toho *ponaučení*, Gildore. Žádnému otroku nesmí být povoleno jíst spolu s pánem, nikdy," řekl přísně. „Žádnému otroku nebudeš dávat výhody, jaké jsi kdy poskytl téhle Jaene. Jsou potom pyšní a neposlouchají. Během večeře jsem ji poslal pryč. Až se naučíš zacházet se ženami, dostaneš ji zpět."

Jakmile se naučíš krotit své psy, dostaneš je zpět. Ihned se omluv lady, které právě počurali šaty.

Koutkem oka zahlédla, jak Gildor zčervenal a svěsil hlavu. „Ano, otče," zamumlal pokorně. Neomluvil se však Reně. Ani to nečekala.

„Omlouvám se, jestli jsme se nějak dotkli vašich citů," řekl uhlazeně lord Lyon. „Předvedla jste řádnou mírnost a trpělivost, která dívku jenom šlechtí. Tady, prosím."

Podal jí pouzdro na listiny, které bylo stejně zdobné jako to, které přinesla. Tentokrát však na něm byly společné obrazy sov a okřídlených jelenů. Automaticky jej uchopila a ačkoli bylo chladné, pálilo ji při sevření do rukou.

„Doručte, prosím, smlouval vašemu urozenému otci a vyřiďte mu mé díky," řekl lord Lyon. Gildor jen strnule stál. Starší muž uchopil její ruku a políbil ji. Jeho rty se lehce otřely o hřbet ruky. „Řekněte mu za mne, že má takovou dceru, jak jsme oba doufali, a že je mi potěšením přivítat vás do své rodiny."

To byl *signál*, že může prchnout. Zamumlala něco příhodného a využila šanci utéci.

Za dveřmi narazila na svou eskortu, která ji dovedla k Portálu tak rychle, že by to vypadlo jako spěch, kdyby se sama nesnažila být co nejrychleji pryč. Chtěla zahodit to hrozné pouzdro, ale než vstoupila do Portálu, šéf doprovodu jí pouzdro sebral z nervózních prstů. Potom ji ne zcela jemným způsobem poslal na cestu.

Na druhé straně ji obklopili sluhové. Takové pozornosti se ještě nikdy netěšila. Zřejmě na tom mělo vinu hlášení lorda Lyona, že Sheyrena byla hodná holčička, která udělala, co jí řekli. Rychle ji odvedli do jejích komnat, kde kolem ní otrokyně pobíhaly jako kolem drahocenného pokladu.

Nechala je. Vyčerpaná napětím potřebovala udržet pod kontrolou své emoce. Byla příliš unavená, než aby byla schopna jasně přemýšlet.

Je po všem. Jenom tohle bylo důležité.

Vykoupali ji v koupeli z voňavých olejů. Nedovolili jí nic dělat. Oblékli ji do hedvábného nočního úboru, který ještě nikdy neviděla. Do pláště tak nádherného, že by se dal nosit jako šaty. Rozčesali jí vlasy a každému pramenu věnovali zvláštní péči. Do dlaní a nohou jí vetřeli vonné masti. Nabídli jí k jídlu drobné pochoutky – bylo to jenom dobře, protože těch několik málo sous, co pozřela, nestačilo vyrovnat vliv vína. Podali jí exotický nápoj, aby uklidnila hrdlo a nervy. Perlil, byl sladký a teplý. Po celou dobu, kdy o ni pečovali a

nakonec ji uložili do postele, jí v hlavě zněla jenom jediná myšlenka. *Je po všem.*

Okamžitě usnula. Dříve, než zhasla světla. Místnost se ještě hemžila lidmi, kteří uklízeli.

Když se však probudila asi hodinu po rozednění sama v pokoji, celá se třásla zimničným strachem. Ještě *nebylo* po všem. Byla přidělena lordu Gildorovi. Minulou noc odstartovaly přípravy na její obětování. *Proto* ji tolik hýčkali. Budou následovat další pokusy přetvořit ji v přijatelného tvora, aniž by ji museli doopravdy Změnit. Ceká ji ne více, nýbrž méně svobody

Dostali ji přesně do pozice, které se nejvíce obávala.

To byl začátek. Po svatbě to bude horší. Klamala sama sebe, když si myslela, že jako přítelkyně er-lorda bude mít větší svobodu.

Jestliže byl život pod otcovou střechou obtížný, potom život u lorda Lyona bude mnohem těžší. Nebude tu žádný Lorryn, který by ji občas vytáhl na vyjížďky. Lord Lyon ji nechá hlídat v každém okamžiku, aby se přesvědčil, že je poslušný blázínek, jak si o ní myslel. Každou knihu, kterou přečte, budou pečlivě prohlížet, každý projev její vůle bude pečlivě sledován a měřen. Každou denní hodinu ji budou špehovat. Nebude moci mít žádná tajemství, protože se lord Lyon bude domnívat, že veškerá tajemství budou namířena proti němu. On představoval v domě jediného vládce a nikoho jiného k moci nepustí.

Pokud chce Rena přežít, má pouze jedinou možnost: musí se dokonale přizpůsobit. Musí se stát kopií své matky, vyrovnanou, poslušnou a vnitřně mrtvou.

Existovala pouze jediná osoba, která by jí mohla pomoci…

Lorryn! Je chytrý, něco vymyslí!

V té samé chvíli se ozvalo tiché ťukání na dveře. Třikrát, pomlka, dvakrát, jednou.

Na malý okamžik si s nadějí myslela, že Lorryn slyšel, co se s ní stalo a že jí přišel poradit, jak se ze všeho vyvléci. Když však vklouzl dovnitř a rychle za sebou zavřel dveře, otočil k ní tvář stejně pobledlou strachem, jako byla její vlastní.

„Reno, *musíš* mi pomoci,“ zašeptal chraptivě. Hlas se mu samou úzkostí nemohl dostat přes rty. Na bledé tváři se odrážely obrovské tmavé kruhy pod očima. „Nemůžu jít za nikým jiným!“

Utrpěla šok větší, než kdyby ji hodili do ledové vody. Lorryn? *Bezmocný?* Nemá nikoho jiného?

A já ano? pomyslela si a zavrtěla hlavou. „Byla jsem… Lorryne, jak bych ti mohla *já* pomoci? Co se ti stalo?“ V hlavě se jí hemžila spousta možností. Urazil snad syna nějakého mocného otce? Pohádal se s jiným er-lordem – nebo se, u všech předků, pohádal, bojoval a v souboji zabil? Vyhrkla první slova, která jí přišla na mysl. „Máš potíže s…“

Prudce zavrtěl hlavou. „To nemůžeš uhádnout,“ odpověděl. Uchopil ji za obě ruce a společně se posadili na pohovku naproti posteli. „Věř mi, tohle bys neuhodla. Jsem v hrozném nebezpečí… já jsem…“

Hlasitě polkl a hřbetem ruky si otřel čelo. „Na slavnosti lorda Ardeyna se mělo něco stát. Vyšší lordi v Radě testovali každého pod určitou věkovou hranicí, aby se přesvědčili, zda se nejedná o maskovaného míšence.“

Kývla. Vzpomněla si, že při příchodu cítila na kůži brnění. Také si vzpomněla, že otec trval na tom, aby ji nalíčili, místo aby její vzhled vylepšil kouzly.

„No, já jsem nešel na slavnost a minulou noc *sem* dorazili tři členové Rady, aby zkontrolovali, jestli nepoužívám iluze,“ pokračoval. Na čele mu vyvstávaly krůpěje potu.

Zavrtěla hlavou. „Nechápu,“ řekla zmateně. „Co je na tom tak špatného?“

Nemohla přestat myslet na své zásnuby. Jak by mohl být *nějaký* test, který po Lorrynovi vyžadovali, důležitější než past, ve které se nyní ona sama ocitla?

„*Nesmějí* mě testovat!“ řekl chraptivě. Ruce jí tiskl tak pevně, že sykla bolestí a Lorryn uvolnil sevření. „Nemůžou mě testovat, Reno! Jestli to udělají, zjistí, že já *jsem* míšenec!“

Zírala na něj. Její mysl odmítala pochopit smysl jeho slov. „Jak bys mohl být míšenec?“ zeptala se hloupě. „Matka…“

„Lady Viridina je moje matka," řekl pomalu. „Lord Tylar však není mým otcem. Můj otec byl člověk, otrok, který měl na starost matčinu domácnost. Viridina na mně udržovala iluzi, dokud jsem nebyl dost starý, abych to dokázal sám. Jsem míšenec, čaroděj, a jestli to Rada zjistí…"

Další šok – a fakt, že tentokrát *mohla* něco udělat pro Lorryna – rozjasnil a urychlil její uvažování.

„Zabíjíte," vydechla. „Ó, předkové! Lorryne, jak – musíme něco udělat! Matka ti nemůže pomoci?"

Znovu uchopil její ruce a mocně je stisknul. Tentokrát si toho sotva všimla. Tvář se mu stáhla do bolestné masky zoufalství. „Matka mě tentokrát nemůže zachránit. Otec ji zamknul v budoáru, dokud neskončí test. Jsi jediná, na koho se mohu obrátit. Nemohla bys mě schovat mezi svými otroky? Nemohla bys…"

„Mám lepší nápad," odpověděla rychle. Během okamžiku vymyslela a zavrhla tucet plánů. Nemůže se skrývat tady. *Musí* utéci. Jestliže ale Lorryn uteče…

Musí ji vzít s sebou.

Rychle kalkulovala. „Zdá se, že jedno z mých děvčat má vždy čerstvé informace o dracích a čarodějích – je také spolehlivá. Tedy alespoň si to myslím. Porovnávala jsem její zprávy se vším, co jsi zjistil ty."

„Co to má…" začal. Náhle zamrkal. „Aha, samozřejmě! Jestliže má informace, potom možná zná způsob, jak se dostat k jejich zdroji!" Do očí mu vskočila jiskřička naděje. „Myslíš si, že je to agent čarodějů?"

Rena pokrčila rameny. To ji vůbec nenapadlo, dávalo to však smysl. „Co jiného by mohla být? Je zatraceně dobře informovaná. Jako žádný otrok, kterého znám. Nepatří mezi dívky zavržené otcem z harému. Nehledě na to, že taková děvčata jsou vlastně také izolována. Čarodějové *musejí* mít špehy mezi sluhy, že? Jak jinak by věděli, co děláme? Jak jinak by věděli, kteří otroci jsou míšenci, aby je mohli zachránit? Říkala mi, že čarodějové zachraňují malé míšence z ohrad pro otroky. Cožpak takhle nezachránili Zhoubu elfů?"

Kývl. Jeho výraz nabral na vážnosti. „Nemohli o mně vědět, protože nejsem otrok – pokud neposlali tu tvou Myre, protože si *mysleli*, že já nebo ty můžeme mít v žilách lidskou krev.“

„To dává smysl,“ souhlasila. „Dává to dokonce větší smysl, když si vzpomenu na všechny příběhy o dracích a čarodějích, které mi vyprávěla, na všechny informace o jejich činnosti, které mi nosila. Říkala, že si touhle dobou staví novou pevnost a draci jim pomáhají.“ Tentokrát sevřela ruce Lorrynovi ona. „Měli bychom utéci oba, Lorryne! Měli bychom jít za draky!“

„Oba?“ řekl s náhlou pochybností v hlase. „Ale ty nejsi…“

„Co myslíš, že se stane mně, když zmizíš?“ argumentovala prudce, než se zmohl na námitku. „Otec by mi *nikdy* nevěřil, že jsem nic nevěděla.“

„Nepoužil by donucovací kouzlo na vlastní…“ začal Lorryn.

„*Ale ano*,“ řekla tak prudce, že se zarazil. „Neváhal by ani okamžik a už vůbec ne, kdyby mu tři členové Rady šlapali na paty.“ Roky, kdy otec dával Lorrynovi ve všem přednost, v ní začaly vřít. Servírovala mu jednu hořkou pravdu za druhou. „Byl připravený provdat mě za prvního uslintaného cvoka nebo důležitého idiota, který by o mě požádal. Byl ochotný použít donucování, aby mě dostal na slavnost. Kdybych včera v noci nevyhověla požadavkům lorda Lyona, byl by ochoten nechat mě poslat pryč, aby mě Změnili. Nikdy jsi neviděl, jak odmrštil využitou konkubínu do matčina budoáru a od matky ještě očekával, že se bude usmívat a s díky ji přijme! Nikdy jsi ho nemusel poslouchat, když urážel mě i matku a očekával, že budeme souhlasit s jeho tvrzením, že jsme neužiteční, bezcenní a hloupí idioti. Nikdy jsi nemusel sedět u večeře, zatímco vyprávěl svým přátelům, že jsi sotva ucházející, ale že by byl velmi vděčný, kdyby se tě zbavil! Nikdy jsi neseděl a nemlčel, protože kdyby ses *odvážil* kolem sebe pořádně rozhlédnout, zbičoval by tě kouzly, jakmile byste se octli v soukromí. ‘Bičování kouzly’,“ dodala hořce, „po sobě nenechává vůbec žádné stopy. Žádné šrámy, které by mohly znehodnotit potencionální nevěstu.“

Lorryn byl ztuhlý šokem. „Nevěděl jsem…“ začal šeptat.

„To nevadí,“ smutně mu odpustila. „Nemohl bys udělat nic kromě toho, že by sis způsobil potíže. Docela rychle jsem se naučila

být poddajná, tichá, poslušná a neviditelná. Právě tak, jak chtěl. Stala jsem se něčím, o čem nemusel přemýšlet. Potom mě nechal na pokoji.“

„Ale…“

„*To není důležité,*“ opakovala. „Důležité je, že musím utéci s tebou, protože by na mě použil donucovací kouzlo, aby zjistil, co vím, kdybys mě tu nechal. Vezmi mě s sebou! Ještě mám ty chlapecké šaty, které jsi mi dal. Najdeme Myre a zjistíme, co ví…“

Pomalu kývnul. „Jestli nám může pomoci – jestli ví, jak najít čaroděje…“

„Určitě to ví,“ odpověděla Rena, „kde jinde by získávala všechny ty informace? Zazvoním na ni…“

„Ať nepřivoláš ostatní!“ řekl poplašeně, když se natáhla po zvonku. „Jestli se to tady začne hemžit otroky, nebudou zticha!“

Podrážděně zavrtěla hlavou. Cožpak Lorryn vůbec neví, jak to chodí v budoáru? Lady někdy chtěla, aby nepřišel *nikdo jiný* než její osobní sluha. „Neboj se. Myřin zvonek vede pouze do jejího pokoje. To je cena za to, že má výsadu být mou osobní služkou. Tohle se ještě nezměnilo.“

Zdálo se jí, že načasování téhle krize bylo přímo zázračné, co se týká možností útěku. Ještě jeden den a Myre by už pravděpodobně *nebyla* její služkou. Lord Lyon by určitě poslal své sluhy, aby se ujistil o její stálé poslušnosti a manipulovatelnosti. Včera v noci jí museli dát něco do nápoje, protože spala jako pařez. Určitě by následovaly podobné nápoje, aby neměla čas přemýšlet o svém zasnoubení.

Příští týden by byla tak zaměstnaná svatebními přípravami, že by Lorryn neměl šanci vůbec se k ní během dne přiblížit – a v noci by u jejího pokoje stál zástup stráží. V situaci, kdy by se nevěsta mohla stát – divnou, se nenechávalo nic náhodě.

Potom už by tady ani *nebyla*. Začala by nekonečné návštěvy všech příbuzných žen. Potom by byly na řadě ženy z příbuzenstva lorda Lyona. Na počest zasnoubení by se konaly večírky a dlouhé rozhovory s pečlivě vybranými ženami, které se vzorně staraly o své manžely. Celá šňůra takových návštěv by neskončila tady nýbrž v panství lorda Lyona, kde by se nakonec konala i svatba.

Ne, načasování nemohlo být lepší…

Přišla doba útěku, o kterém snila – za který se dokonce modlila, i když elfové neměli božstvo, ke kterému by se mohli obracet. Považovali takové pověry za výplod podřadných myslí. Možná mají lidé pravdu – něco může *vyslyšet* modlitby!

Myre se objevila za několik okamžiků po zazvonění. Vypadala trochu rozmrzele, ale nebyla vůbec neupravená nebo rozcuchaná. Reně došlo až nyní, že Myre takhle vypadá vždy a vůbec nezáleží na tom, kdy ji zavolá. Cožpak nikdy nespí? Nebo je něčím jiným, než si Rena myslí?

Spí vůbec čarodějové?

Myre poněkud rozšířila oči, když viděla Lorryna sedět na pohovce. Kývla však, když jí Rena naznačila, aby byla potichu.

„Nikdo nás neposlouchá, ani pomocí kouzel," řekl unaveně Lorryn. „Věř mi, vím to."

Myre se na něj upřeně podívala – potom se pomalu usmála. „Takže čaroděj," řekla jemně. „Slyšela jsem, že včera dorazili tři členové Rady. Myslela jsem si však, že je to kvůli Sheyreninýmzásnubám."

„Sheyreninýmzásnubám – co?" řekl překvapený Lorryn.

„To je jedno, není to důležité," řekla spěšně Rena a otočila se k Myre. „Prosím," zaprosila. „Zdá se, že toho o svobodných čarodějích víš spoustu – my se odsud musíme dostat pryč! Potřebujeme tvou pomoc!"

Myřin úsměv se rozšířil, jako by ji vůbec nepřekvapili. „Opravdu," řekla klidně. „Řekla bych, že je to velmi mírně řečeno."

Otrokyně se posadila na kraj postele, jako by byla pánem, a ne právě naopak.

Vždyť právě nyní je to naopak. Její postoj upevnil všechny domněnky, které si o ní Rena utvořila. *Žádný* otrok, kterého celý život učili disciplíně, by takhle nevypadal.

„Doufám, že vám budu moci pomoci," řekla otrokyně. Opřela se vzadu o ruce a oba si pobaveně prohlížela, když její souhlas přiměl Renu málem omdlít. „Zaprvé potřebujeme několik zbraní. A potom…" Usmála se, jako by jen ona sama znala nějaké tajemství. „Jak dobře umíš plavat?"

5

OBJEVENÍ NĚKOLIKA DIVOKÝCH LIDÍ bylo svým způsobem na pováženou, ačkoli Shana již od samého začátku jejich cesty za novým domovem předpokládala, že čarodějové dříve či později narazí na lidi, které si elfové nikdy nepodrobili. Tento svět je prostě příliš velký a elfů zase není tak mnoho, aby na něm zotročili nebo zničili všechny lidi.

I když nyní znali všechna fakta, naháněl jim tento objev strach. Podle toho, co se dozvěděli od Collenova klanu, bylo za hranicemi území, které znala Shana, *mnohem více* lidí, než si mysleli. Setkali se pouze s jednou z mnoha skupin, jejichž činností bylo *obchodovat* s ostatními.

Collenovi obchodníci nebyli schopni říci čarodějům nic o pastvinách na jih od Citadely, ani o lidech, co tam žijí. Byli upoutáni k řece a zřídkakdy se pouštěli do jiných oblastí. Collen mohl Shaně jenom říci, že se po planinách potulují skupiny kočovných pastevců a že jednou za dlouhou dobu vysílají k řece své zástupce, aby obchodovali s *jeho* lidmi.

Shana považovala takový nedostatek informací za důvod opustit Citadelu a vydat se na průzkum. Mero, Keman a Kalamadea byli ihned ochotni jít s ní. Návrat osobních věcí pokračoval podle Shany v rozumném tempu, které samozřejmě nevyhovovalo Caellachovi Gwainovi a jeho kumpánům. Na každé sešlosti se dožadovali, aby jim kroužek mladých čarodějů přinesl požadovaný předmět *ihned.* Ačkoli jim po dobrém i po zlém domlouvali, nehodlali se naučit používat kameny, které by znásobily jejich kouzla. Odmítali také pracovat ve skupinkách, jako se to naučili mladší čarodějové. *Oni* měli na práci něco důležitějšího. Alespoň jednou denně slyšela, že „nošení věcí je práce pro učně“.

Jakou „důležitou práci“ měli, Shana dosud nezjistila. V lepším případě by mohli pracovat na obranyschopnosti Citadely. Ona sama ani nikdo jiný, s kým mluvila, však nikde neviděl nic podobného. K velké smůle všech bylo pravděpodobné, že jejich „důležitá práce“ spočívala v zařizování pokojů podle jejich představ a v přemlouvání draků, aby provedli určité změny dříve, než byly plánovány.

Sám Caellach jí neustále dával kázání, jak se má učeň chovat ke svému mistrovi a jak má být učeň, který ohrozil život mistra, vděčný, že je mu dovoleno zůstat s ostatními. Shana se tedy rozhodla, že *ona* má také důležitější práci než donášet věci z Citadely – musí zjistit, jestli jsou na jihu další divocí lidé. Dalo se přece rozumně předpokládat, že planiny mohou uživit značné množství „kočovných pastevců“. Některá skupina *možná* ještě stále pamatuje lidská kouzla z doby, než přišli elfové. Elfové nevlastnili svět, i když se tak chovali. Pravděpodobně o něm věděli jenom velmi málo.

Shana měla k výpravě ještě jeden důvod, který si však ponechala pro sebe. Rozumně vzato i když byli Collenovi obchodníci přátelští, nikde nebylo psáno, že další skupinka lidí, která zakopne o Citadelu, musí být také přátelská. Podle toho, co říkaly staré kroniky, spolu lidé válčili dlouho předtím, než se objevili elfové. Čistokrevní lidé mohli považovat míšence za stejně špatné nebo dokonce horší než samotné elfy

Shanina nepřítomnost poskytne kroužku chytrou výmluvu, aby nesouhlasili s nerozumnými požadavky Caellacha Gwaina, pokud se jim nebudou líbit. Pokud tam nebude ona – nejsilnější z kroužku – bude „přirozené“, že nebudou moci přinést tolik věcí. Caellach už vyčerpal více než dost jejich času a energie. Když mu řeknou, že získání toho určitého poháru, na kterém lpí jeho srdce, bude znamenat, že se ostatní budou muset spokojit s večeří z ovesné kaše místo čerstvé zvěřiny – a oni by se postarali o to, aby každý věděl, *proč* se právě ten večer servíruje ovesná kaše – pravděpodobně odejde.

I kdyby se starým ufňukancům tahle odpověď nelíbila, nebudou ji moci nijak vyvrátit, protože se ani nenamáhali naučit se nové postupy v kouzlení. Potěšující byl ještě fakt, že podobnou situaci nemohou zvládnout, pokud se chovají takhle ignorantsky. Kdyby

totiž zvládli nové způsoby kouzlení, *určitě* by si byli schopni své věci dopravit sami a nebyli by závislí na mladých čarodějích. Denelor slíbil, že se tohoto postupu bude držet. Dokonce i Parth Agon, který už byl opravdu unaven jejich požadavky, souhlasil, že Denelora podpoří. Hlavní Čaroděj se v poslední době hodně změnil. Podle Shanina názoru jen k lepšímu. Upřímně řečeno, nečekala to. Předpokládala, že se bude spíše podobat Caellachovi, a ne Denelorovi. Když ho měla na své straně místo v opozici, jevila se situace mnohem příznivější.

„Řeknu jim, že se ukázalo, že jsou připraveni učit se nová kouzla, musí je také pilně procvičovat," prohlásil naprosto vážně Parth. „Jako nejstarší a s nejvyšším postavením mám samozřejmě právo vyhlásit svým kolegům takový úkol. Je snad lepší způsob, jak se procvičit, než donést si vlastní majeteček?"

Zbytek shromáždění uvítal takové řešení s úlevou. Každý, včetně Denelora, byl pobaven myšlenkou, jak Caellach Gwain prosí někoho z nich, aby ho naučil používat kameny.

Do Citadely už dopravili nejdůležitější zásoby. Do zimy budou určitě skladiště tak plná, aby na nějakou dobu vydrželi. Collen se během několika týdnů vrátí s nákupem, takže se zásoby opět doplní. Probíhaly opatrné pokusy s jedlými lesními rostlinami. Čarodějové stopovali divokého kance a přinášeli vzorky všeho, co jedl. K tomu Shanu nijak zvlášť nepotřebovali. Když bude venku hledat potencionální spojence nebo možné nebezpečí, nikdo ji nebude vinit, že neplní své povinnosti. Shana opustila Citadelu s pocitem, že utíká na svobodu. Byla si příliš vědoma odpovědnosti spočívající na jejích ramenou. Odpovědnosti, kterou nikdy nechtěla. Byla jenom ráda, že ji může nechat v jeskyních za sebou.

Nyní se všichni čtyři nacházeli daleko od pevnosti, za bodem, kde lesy přecházejí v pláně, v travnatá úpatí kopců se sotva jedním stromem na míli. Keman a Kalamadea raději zůstali ve vlastní kůži, než aby zůstávali v podobě míšenců. Ačkoli byla jízda na dracích nepohodlná, bylo to lehčí než se míle a míle plahočit pod horkým sluncem. Navíc se zeshora dalo lépe pozorovat okolí. Právě takový terén byl ideální pro pozorování ze vzduchu, protože ostrému dračímu zraku nic neuniklo a v krajině pod nimi se nebylo pod co

schovat. Zvěře tu bylo mnoho: stáda divokých koní nebo jiných býložravců, dokonce i jednorožců. Draci neměli s jídelníčkem vůbec žádné potíže a rozhodli se, že řeknou ostatním drakům z Doupěte o hojnosti zdejší zvěře.

Průzkum zatím neobjevil nic jiného než zdejší stáda býložravců. Od doby, kdy opustili kopce, neviděli jedinou známku přítomnosti nějakého pastevce.

V poledne odpočívali vedle malého jezírka s pramenitou vodou. Shana a Mero neradi cestovali v největším horku. Nenalezli zatím způsob, jak by za letu udrželi na hlavě nějakou pokrývku. Kolem poledne totiž sluneční záře dosahovala bolestivé intenzity. Draci horko milovali. Byli jenom šťastní, když mohli oběma míšencům poskytnout úkryt tak, že roztáhli křídla a spokojeně se koupali ve slunečních paprscích.

Jezírko poskytovalo vláhu malé skupince zakrslých vrb. Soudě podle počtu stop v blátě poskytovala skrýš během dne i noci celé řadě zvířat. Z jezírka vyvěral drobný pramínek vody obrostlý zakrslými keři kroutící se směrem ke vzdálené řece. Do pasu vysoká tráva kolem potůčku byla plná hmyzu, který cvrkal a bzučel. Přímo kypěla drobnými ptáčky kteří poletovali ze stébla na stéblo a vesele se živili hmyzem. Shana pozorovala jednoho ptáčka, který balancoval na stéble, jež se ohýbalo pod jeho drobnou vahou. Vyzpěvoval, že tohle území patří jenom jemu a žádný jiný samec sem nesmí.

Zavál horký vánek, ohnul stébla trávy a přinesl k Shaně vůni usychající trávy a od jezírka pach vlhkem prosáklé země. „Víš, přemýšlím o jedné věci od doby, kdy jsem našla jednu hroznou tlustou kroniku o vpádu elfů,“ řekla Shana – ne Merovi, ale Kalamadeovi. „Tu, jak byla tlustá asi jako tvoje noha, Kalamadeo. Určitě jsi ji viděl. Byla nejlepším lékem na nespavost, jaký jsem kdy poznala.“

„Hmm? Ta od Laranze Nesnesitelného?“ řekl líně Nejvyšší šaman. Místo očí měl pouhé štěrbiny, jak se snažil nasát co nejvíc slunce. Pro tentokrát si udržoval zhruba Kemanovu velikost. Jeho přirozená velikost však byla daleko větší. Kdyby ji teď použil, mohl by poskytnout stín celé malé armádě. Draci rostli spolu s věkem a

Nejvyšší šaman byl nejstarším drakem, kterého Shana viděla nebo o kterém slyšela. Účastnil se v podobě míšence první Války čarodějů a už tehdy nebyl právě mladý. Shana našla ve staré Citadele jeho osobní deníky, když ji čarodějové zachránili přímo z aukce elfů a objevili její míšenecký původ. Zčásti zde byla právě kvůli nim.

„Kdo *byli* jezdci na grelech? A jak se jim proboha podařilo zabránit elfům, aby si je podmanili, když elfové neměli potíže s nikým jiným?“

„Určitě jsi viděla grely,“ řekl Kalamadea po dlouhé odmlce. „Přinejmenším jsi viděla pouštní grely, ty, na kterých jezdí obchodníci.“

Shana kývla. Karavana obchodníků, kteří ji zajali, když byla poprvé vyhoštěna z Doupěte, používala grely pro nesení nákladů.

„No a *jejich* předci se od nich liší jako – jako jednorožec od kozy,“ řekl Kalamadea. „Elfové se na nich vyřádili. Původní grelové jsou stejně oškliví, ale ne tak vysocí a nevydrží dlouho bez vody. Jezdci na grelech je používali na hlídání svých stád. Původně to byli kočovní pastevci dobytka, když však elfové začali svoje dobývání, zcela je vytlačili z civilizovaných krajů. Dokonce ani neobchodovali s ostatními lidmi žijícími poblíž hranic s elfy Jednoduše odešli, jak daleko jen mohli.“

„To dává smysl,“ řekla Shana po chvíli přemýšlení. „Na jejich místě bych udělala to samé. Při tom, jak elfové používají iluzí, jeden nikdy neví, jestli obchodník, s nímž se baví, je člověk nebo špeh elfů. Nejlepší způsob, jak zamezit vstup špehům, je přerušit kontakt s okolím.“

Kalamadea se na ni líně zazubil. „Přemýšlíš,“ schvaloval její postup. „Jezdci původně používali grely jak na hlídání stád, tak na nošení zavazadel. Když se však ukázalo, že grelové jsou neužiteční v bojích, vyšlechtili zvláštní druh dobytka, který používali v soubojích. Říkali jim váleční býci. Byli zhruba dvakrát větší než koně a měli dlouhé spirálovité rohy. Jezdci je naučili používat rohy v boji, takže válečného býka nemohl zabít ani jednorožec.“

„To však nemohl být důvod, proč je elfové nemohli podrobit,“ trvala na svém Shana.

Kalamadea lehce kývl. „Opravdový důvod byl zřejmě docela jednoduchý, Laranz by to však sotva byl ochotný přiznat. Byli to kočovníci, což znamenalo, že neměli města, které by mohli elfové napadnout. Elfím lordům se nedařilo vítězit, když neměli velké definované cíle. Pokud vím, tak jezdci na grelech jednoduše odjeli, když je unavil boj s elfy Všeobecně se všichni domnívají, že odjeli na jih. To je asi vše, co o nich vím.“

„Ha.“ Shana si utrhla stéblo a začala ho okusovat. Usadila se pohodlněji v Kalamadeově stínu. Opřela se o drakův šupinatý bok. Jeho kůže pod rukou chladila, zřejmě proto, že absorboval sluneční energii a skladoval ji hluboko uvnitř. Draci to uměli. Nahrazovali tak energii získávanou z potravy. Jen díky tomu nevyjedli všechnu zvěř v okolí.

Jezdci na grelech leželi Shaně v hlavě. Kronika naznačila, že mají proti elfím kouzlům určitý druh obrany. Nezacházela však do detailů. Buď další podrobnosti autor prostě neznal a ve své pompéznosti se to bál přiznat, nebo měl dobrý důvod, aby je zamlčel. Člověk, který si sám říkal „hledač pravdy“ jako tenhle kronikář, by určitě nevynechal nějaké informace pro nic za nic.

„Nemyslíš si snad, že bychom se s těmi jezdci na grelech měli setkat, že?“ zeptal se pomalu Mero, jako by sledoval Shaniny myšlenky.

Shana povytáhla obočí a změřila si ho.

„Jaký si myslíš, že byl můj hlavní důvod, proč jsem zvolila právě tento směr?“ odpověděla. „Collen zná řeku a lidi kolem ní. Nevěděl nic o žádných jezdcích na grelech, takže zbýval jih.“ Mávla stéblem k pláním. „Myslím, že tady mohou žít jen lidé, kteří jsou *kočovníci*. Těžko se tu někdo schová. Kdyby se tady usadilo nevím kolik lidí, elfové by je našli a zlikvidovali. *Chci* najít jezdce na grelech. Kalamadeo, nerada ti odporuji, ale myslím si, že ses mohl mýlit v tom, proč si je elfové nemohli podmanit. Myslím si, že znají něco, co my neznáme.“

Mero se náhle posadil a pozoroval cosi na jižním horizontu ve směru, kam Shana přes Kalamadeovo tělo nemohla vidět.

„Nevím, jestli za chvíli ty tvoje jezdce neobjevíme, Shano,“ řekl mladý čaroděj pomalu. „Ale určitě se k nám *něco* blíží.“

Vydrápala se na nohy a obešla Kalamadeu, aby se mohla podívat, co Mero vidí.

Proti bezmračné modré obloze se zvedal obrovský oblak žlutého prachu. I když bylo na pláních poměrně sucho, takový oblak nemohlo vytvořit nic jiného než tisíce a tisíce zvířat.

Zaclonila si oči rukou a pokoušela se najít nějaká vodítka – zrakem nebo pomocí ostatních smyslů. Je tam venku někdo, kdo umí kouzlit? Nebo jsou to lidé se zvláštními kouzly, která mají jenom lidští mágové? Měla by být schopná zachytit pramen myšlenek těch, kdo tam vířili takové množství prachu.

Pod mrakem narazila na podivnou prázdnotu. Už to samotné bylo divné. Nemohla najít jedinou myšlenku – a v minulosti neměla potíže číst myšlenkové tvary ani tak malých tvorů, jakými jsou hlodavci.

„Taky necítíš, co necítím já?“ řekla tiše Merovi, který kývl.

„Nikdo z nás nic necítí,“ řekl Kalamadea za sebe a za Kemana.

„*Jsou* tam zvířata, která se umějí ztratit před kouzly,“ připomněl jí. „Jsou tam také tvorové, jejichž myšlenky jako takové nemohou být zaměřeny. Pamatuješ si na tu věc, co se schovávala v lesích? Na tu, která mě s Valynem málem snědla?“

Kývla. „Jenomže tamto bylo uměle vytvořeno, náhodou nebo schválně, ale pomocí kouzel. Jestliže je tady *stádo* tvorů, jako byl tamten, musíme o tom vědět.“ Zdvihla obočí. „Myslím, že se budeme muset jít podívat.“

# # #

Prérie nebyla zcela rovná. To bylo jenom dobře, protože se Shana nechtěla přiblížit k cizincům více, než právě byli. Výstupek, za kterým se ukrývali a čekali, až se cizinci přiblíží, poskytoval alespoň trochu výhled.

Všichni čtyři – nyní už všichni v podobě míšenců, protože bylo těžké ukrýt tvora velikosti draka – leželi na břiše ve skrovném krytu jakýchsi zakrslých keřů rostoucích na vrcholu výběžku. Čekali s narůstajícím neklidem, zatímco jim kolem uší bzučely mouchy a mravenci objevovali území uvnitř jejich šatů.

Objekty jejich zájmu mohly být velmi dobře bájeslovní „jezdci na grelech“. Jestli to však byli oni, vzdali se zcela svých grelů ve prospěch ostatního dobytka. V dohledu nebyl ani jeden grel, pouze zarostlý, chundelatý dobytek: býci, krávy, telata a voli.

Byly jich tisíce.

Vpředu a po stranách jeli jako hlídky muži a ženy s nejtmavší kůží, jakou kdy Shana viděla. Jejich pokožka byla jen o odstín světlejší než černá. Všichni na sobě měli brnění: těsné korzety ze železných šupin, železné chrániče na celé ruce. Většina měla na hlavě proti slunci klobouky s širokou krempou. Několik málo lidí, kteří na hlavě nic neměli, bylo ostříháno na krátkého ježka. Ani jeden muž neměl ani stopu kníru nebo bradky.

Zvířata, na kterých jeli, byli býci s obrovskými špičatými rohy širokými přesně jako rozpřažené Shaniny ruce. Špička každého rohu se skrývala v železném obalu, který byl na konci ostrý jako jehla. Dobytek měl mnoho barev: od hnědočerné, přes červené a bílé skrvrny až po několik zvířat, která byla pod nánosem žlutého prachu zřejmě celá bílá.

Uprostřed jezdců bylo obrovské stádo krav a telat. Všichni tvorové vypadali zarostle a spíše divoce. Mezi jezdci a stádem jely široké vozy s jehlanovými plstěnými stany postavenými přímo na plošinách vozů. Táhlo je vždy čtyři nebo šest volů přepásaných kolem hrudi.

Stádo, jezdci a vozy zaplnili pláň, kam až Shana dohlédla.

„Ať si kroniky říkají, co chtějí, tihle lidé nejsou barbaři, Shano,“ zašeptal jí Mero. „Podívej se na výrobky ze železa na výstroji těch stanových vozů!“

Musela souhlasit s jeho odhadem. Brnění patřilo k nejjemněji zpracovaným, které kdy viděla. Na stanu byl velmi rafinovaný vzor. Jak na brnění, tak na stanech na první pohled udivovaly vytříbené ozdoby. Provedení ani vzory nenaznačovaly surovost a hrubost.

„Podívejte se, jak mají organizované stráže,“ vypočítávala. „Nejezdí nazdařbůh. Každý má své místo a úkol. Ne, souhlasím s tebou, že ten kronikář byl zas jednou samolibý. Ti lidé jsou docela civilizovaní.“

„Ti lidé jsou za námi,“ řekl Kalamadea s napětím v hlase.

Otočila se a zjistila, že se dívá na hrot oštěpu. Za nimi se nacházel asi tucet válečníků, kteří se tiše připlížili, zatímco ona s přáteli pozorovala pastevce. Válečníci vypadali ostražitě a nebylo pochyb, že s oštěpy umějí zacházet.

Nemohla se dotknout mysli ani jednoho z nich. Když se o to pokusila, dotkla se jen podivné prázdnoty, se kterou se už setkala předtím.

Za bojovníky stáli trpělivě býci a pozorovali jak vetřelce, tak své pány. Shana měla pocit, že kdyby se pokusili o útok na bojovníky nebo o útěk, zvířata by rázem klid opustil a začala by bojovat po boku svých pánů.

Na druhé straně neměli moc na výběr. Pokud se nepokusí utéci nyní, pravděpodobně už nebudou mít nikdy šanci. Pokud je nezabijí na místě.

Mero zaútočil, aniž by stačila něco říci. Na nejbližšího bojovníka vrhnul paprsek. Mezi ním a válečníkem zapraskal modrobílý výboj jako bouřkový blesk a stejně tak silný.

Dotkl se brnění a odrazil se do trávy, kde po sobě zanechal vypálené znamení, ačkoli se válečník ani nebránil. Ještě horší bylo, že ho útok vůbec nevylekal. Nepohnul se, ani podvědomě neustoupil dozadu. Jako by si byl jistý, že mu jejich kouzla nemohou ublížit.

Bum! Mero se postaral o ztrátu šance na vyjednávání – bylo viditelné, že se tihle lidé nenechají zastrašit předváděním jejich síly.

Raději bych rychle něco vyzkoušela! Shana zaútočila na bojovníka s oštěpem návalem bolesti a slepoty ve stejnou chvíli, kdy Mero vyslal druhý paprsek. Byla to kombinace elfích ran, které používali lordi, a mentálního útoku lidských mágů. *Mělo* to zabrat a porazit bojovníka. I kdyby byl chráněný proti elfím kouzlům, neměl by být odolný proti kombinaci kouzel elfích a lidských.

Ani nemrknul. Útok se ponořil do podivné prázdnoty, která obklopovala jeho mysl. Bez problémů se vsákl.

Pozorně se dívala do hlubokých hnědých očí bojovníka a zhluboka se nadechla.

„Myslím, že máme potíže," řekl Keman tiše. Pomalu vstával, jak mu naznačil nejbližší bojovník oštěpem.

Shana se ani nenamáhala poděkovat mu za tak skvělý postřeh.

„Myslím, že bychom se měli vzdát,“ dodal Kalamadea, když se objevila další chundelatá zvířata vedená jezdci s připravenými zbraněmi.

„Dobře,“ řekla krátce Shana a nespouštěla oči z oštěpu mířícího na její krk. „Ale jak jim to naznačíme? Tihle cizinci neznají naši řeč a my neznáme jejich! Jediný špatný pohyb…“

Ani se nenamáhala dokončit myšlenku.

# # #

Myre vedla své dva svěřence do míst ve sklepeních sídla, o kterých Rena ani neměla tušení, že existují. Žádné z míst nebylo příjemné, většina byla velmi špinavá. Otrokyně Renu nechtěla vzít s sebou, i když ji přesvědčovala stejnými argumenty jako Lorryna. Nakonec však souhlasila, když Lorryn jasně prohlásil, že bez Reny *neodejde*. Otrokyně změnila poněkud nadřazené chování v chování vysloveně drzé. Přesto Rena nemohla oponovat. Byli jí konec konců vydáni na milost a nemilost. *Nemusela* jim pomáhat.

Když spolu s Myre prohledávali skladiště, házeli na hromadu zásoby a zbraně, které byli schopni sehnat. Krátkou dobu, než se domácnost probudí do dalšího dne, značně protáhl Lorryn. Použil kouzla, díky jemuž členové domácnosti tvrdě spali mnohem déle než obvykle. Nedovolili si opustit dům, protože neznali způsob, jak rozšířit kouzlo do stájí, ohrad pro otroky a podobně, takže všechny užitečné zbraně a výbava ležící vně domu byly stejně nedostupné jako na měsíci. A už vůbec si netroufli uvažovat o získání koní.

Utekli do sklepem. Nesli neforemné rance zhotovené z povlaků. Na zhotovení popruhů použili improvizované pásy. Rena nesla jídlo, které ukradli v kuchyni, nože, křesadlo a kovovou láhev na vodu, kterou našli ve sklepení. Lorryn nesl svůj luk a šípy, nože a meč, své oblečení, povlaky a věci, které jim našla Myre: provaz, malou sekyrku, obrovský čtverec nepromokavého hedvábí a kabáty, které byly pro Renu příliš těžké.

Ze sklepů vedly východy, kterými se vnášely sudy a krabice, aby se nemuselo přes kuchyň nebo jiné dveře. Myre zkoušela jeden po druhém, až objevila jeden nezamčený. Než ho našla, klopýtali

hromadou kořenové zeleniny naházenou shora. Zelenina byla špinavá a tvrdá jako kamení. Rena si dokázala jen stěží představit, že tohle může být jedlé.

Poklopem pro zeleninu se dostali do šera falešného úsvitu. Pelášili přes nádvoří do relativního bezpečí zahrad přiléhajících ke kuchyni. Odtud následovali Myre přes stodoly a oplocené zahrádky ke kraji sídla. Každá zahrádka byla obehnaná živým plotem a příkopem, který přiváděl vláhu. Pro uprchlíky představovaly ideální úkryt.

Až na to, že šli opačným směrem, než byla brána a cesta. Rena to nechápala. Panství bylo kompletně obehnáno zdí a jediný východ se nacházel v přední části budovy. Bála se však cokoli poznamenat. Myre by ji tu mohla „náhodou“ nechat. V pološeru to bylo snadné. Co by potom dělala? Bylo by velmi obtížné vysvětlovat, co tu dělá oblečená do šatů lidského sluhy, na zádech ranec a vlasy odstřižené u ramenou. I kdyby se nepozorovaně vrátila do svých komnat, *stále* by nemohla vysvětlit tak krátké vlasy. Ve spojení s Lorrynovým zmizením by se okamžitě dostala do potíží.

Konečně se dostali ke zdi z hladkého kamene. U země byla několik stop široká, aby se nedala podkopat. Rena už věděla, že vršek zdi je chráněn skleněnými střepy zasazenými do malty. Neexistoval způsob, jak ji přelézt nebo obejít.

Myre se však nezdála být vystrašená. Místo toho je vedla podél plotu. Úsvit se hlásil modrošedým světlem. Rena byla čím dál nervóznější. Za chviličku začnou dozorci vyvádět z ohrad otroky, aby pracovali na polích. Uvidí je. K čemu se Myre chystá?

Myre však věděla přesně, co dělá. Vedla je k něčemu, o čem neměla Rena ani zdání. K místu, kde se malý hluboký příkop svažoval pod zeď. Samotný tunel byl tmavý jako bezhvězdná noc a zdál se být velmi dlouhý. Pravděpodobně vedl do podzemí. Opravdu chytrý zastrašovací prostředek pro případné pokusy o útěk. Voda dosahovala asi půl stopy pod strop.

„Už vím, proč ses mě ptala, jestli umím plavat,“ řekla Rena, když se upřeně dívala na tunel. Voda vypadala velmi studeně. „Nebudou tam přes východ klády nebo něco podobného? Neumím si představit, že by otec něco takového neudělal.“

„Nech to na mně,“ odpověděla otrokyně. Potom se podívala přes rameno na Renu se sarkastickým výrazem v tváři. „Poslední šance na návrat.“

Rena tiše zavrtěla hlavou. Když už se dostala sem, stěží se mohla vrátit. Nezáleželo na tom, jak byl další postup těžký.

Myre zafrkala. „Abys neřekla, že jsem ti nedala šanci.“ Pružně jako vydra se ponořila do vody a zmizela.

O chvíli později se její šepot odrážel od zpola zaplavených zdí tunelu. „Tak jdete nebo ne?“

Lorryn sundal svůj ranec a potopil se do vody. Ranec za ním plaval přivázaný za popruhy. Rena tušila, že jeho luk nebude nějakou dobu k použití. Alespoň dokud řádně nevyschne.

Jak může být luk něco platný proti otcovým kouzlům?

Voda dosahovala Lorrynovi až k bradě, což znamenalo, že René bude už nad hlavu. To není vůbec dobré. Nechal se proudem unášet do tunelu a rychle se ztratil ve stínech.

Rena váhala jen o okamžik déle. Přibývalo světla a zanedlouho sem někdo přijde. Následovala Lorrynova příkladu, sundala zavazadlo a přivázala se jeden popruh k opasku. Potom se přidržovala stěn tunelu a pomalu se ponořila do vody.

Byla studenější, než vypadala, a rychle prosákla oblečením. Rena vůbec nemohla nahmatat dno. Potlačila záchvat paniky. Nemohla se však přinutit, aby pustila stěnu tunelu. Zuby jí cvakaly. Přidržovala se stěny a pomalu si rukama hledala cestu ve tmě.

Tak objevila, že se strop svažuje blíže k hladině, než se zdálo zvenku. Zjistila, že je nemožné držet se u stěn a dýchat. Celá rozklepaná se pustila posledního úchytu a nechala se unášet líným proudem klenutým středem tunelu. Doufala, že se udrží nad hladinou.

Ohlédla se přes rameno. Světlo na konci tunelu se pomalu ztrácelo. Podívala se dopředu, ale žádný další světlý bod neukazoval, kde by mohl být konec. Byla prochladlá, měla ztuhlé ruce i nohy. Její zavazadlo nasáklo vodou, takže se chovalo jako kotva a brzdilo ji. Pokusila se o několik temp, aniž by příliš vířila vodu – myslela si, že přílišné cákání by mohlo být slyšet i mimo tunel a upozornit dozorce na něco mimořádného. Ranec ji táhl dolů, stěží udržovala hlavu nad

hladinu. Zabírala zuřivěji. Lapala po dechu, protože jí chladná voda svírala krk a dosahovala až ke rtům.

Nakonec se ze tmy vynořila ruka a uchopila ji za rameno. Potlačila výkřik, protože věděla, že to může být jedině Lorryn nebo Myre.

Byl to Lorryn, který se přidržoval železné mříže blokující tunel. „V mříži jsou dvířka," řekl Lorryn a vyplivl vodu z úst. Zuby mu také cvakaly. „Jsou hned pod hladinou. Obvykle bývají zamčená, ale Myre je odemkla. Pojď za mnou."

Nyní už z druhého konce tunelu dopadalo tolik světla, že Rena v pološeru viděla. Lorryn ji povzbudivě poplácal po rameni a ponořil se pod vodu. Cítila jeho nohy, když vedle ní zvířily vodu. Potom se Lorrynova hlava objevila na druhé straně železné mříže.

Rena visela jednou rukou na mříži a jednou rukou a špičkou nohy opatrně šmátrala pod hladinou, až narazila na volný prostor, kde musely být dveře. Tou dobou byl už Lorryn odplaval z dohledu. Několikrát se zhluboka nadechla a řekla si, že jestliže to Lorryn – který byl horší plavec než ona – dokázal, měla by to pro ni být hračka. Potom ponořila hlavu, oči pevně semknuté, hrábla na okraj propusti a protáhla se jí hlavou napřed.

Na okamžik zpanikařila, když se její ranec zadrhl. Táhl ji dolů, takže ani neměla čas pořádně se nadechnout. Strach byl chladnější než voda. Bezmyšlenkovitě se prala s popruhem. Znovu a znovu za něj tahala a škubala. Pokaždé když se dostala na hladinu, nadechovala čím dál více vody.

Ani nemohla volat o pomoc. Neustále ji dusila voda.

Nakonec se ranec spíše náhodou uvolnil a Rena prudce vyplavala na hladinu. Přimkla se k mříži a lapala po dechu, než se vzpamatovala natolik, že mohla následovat bratra.

Naštěstí nebyl konec tunelu příliš daleko. Už mohla rozeznat další polokruh světla nad hlavou a dvojici skvrn uprostřed světla. Určitě to musí být hlavy Myre a Lorryna. Nyní už opravdu plavala. Nenechávala se unášet proudem ani nehrabala jako dítě. I když ji brzdil nasáklý ranec, dostala se k ostatním velmi rychle.

Lorryn slyšel, jak se Rena blíží. Natáhl ruku, aby ji zachytil. Nakoukla za něj a uviděla, jak se vodní tunel vlévá přímo do řeky.

Břeh byl zarostlý. Plevel visel až do řeky a tvořil záclonu mezi tunelem a otevřenou vodou.

Slunce už bylo vysoko, bylo však zataženo a zdálo se, že bude pršet. Těžké černé mraky se mrzoutsky valily malým výsekem oblohy, který byl z tunelu vidět. Reně se zdálo, že v dálce zaslechla hřmění.

„Jestli jste si měli vybrat den na útěk, potom je tenhle ideální," řekla Myre. Její šepot se odrážel od stěn tunelu. „Měli bychom tu počkat, než začne pršet. Jakmile totiž začne liják, hlídky zůstanou uvnitř, dokud neskončí. Silný déšť smyje a zničí stopy i všechny pachy, kdyby za námi chtěli poslat psy."

Rena už byla provlhlá a promrzlá. Vyhlídka na další cestování bičujícím deštěm a s hřměním nad hlavou nebyla právě příjemná.

Ale vždyť my utíkáme, abychom si zachránili holé životy] vyplísnila se okamžitě. *Buď rozumná! Co je trocha vody, když ti pomůže svést otce z naší stopy?*

Mělo to jenom jeden háček – jestliže déšť udrží lidi vevnitř, potom tím dříve budou ji a Lorryna postrádat.

Možná bych se mohla spolehnout, že mě otec nechá také dnes spát déle po mé „zásnubní hostině". Ale co Lorryn? Jak brzy přijdou jeho sluhové, aby ho probudili? Budou ho okamžitě postrádat, když ho nenaleznou v posteli? Budou se domnívat, že je na schůzce a že se ještě nevrátil domů?

Poblíž *opravdu* zahřmělo. Rena uskočila. Častokrát přemýšlela, co bude muset udělat, aby našla draky, ale tato eventualita jí nikdy nepřišla na mysl. Děvče, které sní na zahradě obklopené ptáky přemýšlí úplně jinak než uprchlík.

Na obloze se vyklenul blesk a vzápětí jim nad hlavou explodoval hrom. Rena se podvědomě přikrčila. Obloha se otevřela.

„Teď!" řekla divoce Myre a vyrazila plevelem do deště.

Lorryn ji následoval. Rena se vydala za ním. Prodírala se spoustou bláta a tvrdými stonky. Myre už byla na půl cesty ke břehu. Lorryn se zastavil, aby jí podal ruku a pomohl jí z vody

Drápala se za ním po břehu. Zastavovala se jenom, aby si poposadila na zádech ranec. Tolikrát uklouzla a sjela po kluzkém bahně, že už to ani nepočítala. Ruce měla popíchané a popálené od

trav a kopřiv. Ale ruce byly jedinou částí jejího těla, kde necítila chlad.

Když se dostala nahoru, bolelo ji v bocích a lapala po dechu. Ponořila se vedle Lorryna do pochybného krytu vlhkých keřů. Myre vykukovala do deště. Něco hledala. Rena byla jenom ráda, že se spolu s oblečením oděvu otroků i ostříhala. Alespoň se nemusela potýkat s chuchvalci vlhkých zamotaných vlasů.

„Potřebujeme něco rychlejšího, než jsou naše nohy," zamumlala Myre. „Asi koně, jestli je budeme moci ukrást."

„A co loď?" oponoval jí Lorryn. „Na vodě jsou obvykle malé loďky. Otec je používá na rybaření a lelkování na řece."

Myre se k němu konečně otočila. Přes oko jí visel pramen promoklých vlasů. „Jak moc jsou načančané?" zeptala se skepticky. „Nechceme odjet na něčem, co do dálky vykřikuje 'elfí lord'. A navíc o lodích vůbec nic nevím."

„Už jsem je několikrát používal," ujistil ji Lorryn, „a nezáleží na tom, jak jsou zdobené. *Vím,* jak používat kouzla, víš? Taková loď může vypadat třeba jako…"

Zarazil se a Myre se sarkasticky usmála. „Přesně. Nechal bys svá kouzla vykřikovat na všechny, kteří je mohou cítit, že jsi dole u řeky."

Zostuzeně zamrkal. „No, nejsou moc zdobené," zamumlal.

Rena si na lodě pamatovala. Lorryn ji kdysi svezl. Strávili na řece dlouhé líné odpoledne. Do paměti se jí vryl každý detail z chvil, kdy se nacházela mimo budoár.

„Na druhé straně doku jsou těžké lodě, které používají otroci," řekla. Zavřela oči, aby si lépe vzpomněla. „Když tam nebudou – vezmeme obyčejnější a já z nich udělám úplně obyčejné. *Mými* kouzly mohu nechat vyblednout barvy. Jsou tak slabá, že je asi nikdo neucítí. Můžeme sekyrou odstranit dřevěné ozdoby. Stejně jsou na loď jenom přibité."

Myre se na ni překvapeně podívala. Viditelně nepovažovala Renu za nic jiného než zátěž a břemeno. „Můžeme to zkusit," řekla krátce. „Nejsme moc daleko od draků. Draci tě rádi uvidí a poskytnou ti útulek. Jakmile se dostaneme z panství lorda Tylara, nebude těžké dostat se k nim."

Znovu vyhlédla do deště. „Pojďte," řekla a naznačila jim, že ji mají následovat. Opět zamířila do lijáku.

V docích byly lodě. Včetně těch, které používali otroci, aby nachytali ryby na stůl svého pána. Lorryn a Rena rozvázali na přídi a na zádi tuhé vodou nasáklé provazy přidržující lodě v docích. Myre stála uprostřed lodi a dlouhou tyčí ji odstrkovala od břehu. Byla tu vesla, ale protože bouře seslala do řeky nával vody, nepotřebovali je. Loďku ihned zachytil proud. S Lorrynem u kormidla loď narůstající rychlostí mířila do středu řeky. Zůstalo na Myre a Reně, aby vylévaly vodu, zatímco Lorryn řídil.

Jak dlouho nám bude trvat, než se dostaneme z otcova panství? prskala v duchu Rena. Vybírala ze dna vodu kbelíkem a vylévala ji ven. Nejenže neustále pršelo, ale loď prosakovala každým švem. Aby voda nebezpečně nepřibývala, nezbývalo Myre a Reně nic jiného, než ji neustále vylívat. *Jak dlouho potrvá, než se členové Rady dozvědí, že Lorryn utekl? Co udělají, až se to dozvědí? Vrátí se do Rady a ohlásí to nebo…* Ani na takovou možnost nechtěla myslet. V téhle chvíli nemyslela vůbec na nic…

„Tady jsou!"

Ze břehu se po vodě rozezněl křik. Rena polekaně vzhlédla skrz zplihlé kapající vlasy.

Na břehu byli ozbrojení jezdci. Elfové. Jeden z nich ukazoval přímo *na ně.* Reně zatrnulo. Po kůži jí přeběhlo trnutí, které nemělo s chladem nic společného.

Lorryn zaklel. „Vědí, že jsme to my," řekl krátce. „Používají kouzel, aby nás poznali."

Bylo jejich kouzlo tak silné, aby dokázalo uprchlíky zadržet – nebo dokonce na místě zabít?

Myre se kolem sebe divoce rozhlížela, jako by hledala zbraň nebo možnost uniknout. „Nemůžeš zařídit, aby tahle věc jela rychleji?" zaječela do lijavce a hřmění.

Samozřejmě že může! Má sílu… „Dělej!" naléhala Rena. „Nemůže to vadit. Stejně už vědí, že jsme tady! Chvátej!"

Lorryn si neklidně odhrnul vlasy z obličeje a pustil kormidlo. Zvedl ruce nad hlavu. Jezdci neustále obcházeli břeh, potom couvli, protože zřejmě očekávali útok.

Musejí to být nějací otcovi poddaní, jinak už by na nás zaútočili…

„Držte se!“ zakřičel Lorryn. Rena ho okamžitě poslechla. Ze zkušenosti věděla, že by ji Lorryn zbytečně neupozorňoval.

Myre nezareagovala okamžitě, protože se neustále rozhlížela a hledala zbraň nebo nějaký způsob ochrany.

Loď náhle s *hromovou ránou* a zábleskem světla vyrazila kupředu. Rena upadla na dno. Kdyby se oběma rukama nedržela postranic, spadla by přes palubu.

Právě tak jako Myre.

Rena se pustila jednou rukou a hmátla po rukávu otrokyně v okamžiku, kdy dívka proletěla kolem ní a padla přes palubu. Příliš pozdě. Poslední, co Rena z dívky spatřila, byla její tvář letící nad vodou. Zmizela za oponou deště. Loď získala rychlost dvojnásobnou než běžící kůň.

„Zastav!“ křičela Rena na bratra. „Ztratili jsme Myre.“

Lítostivě zavrtěl hlavou. Stále ještě držel ruce nad hlavou. Obličej měl zvrásněný soustředěním. „Nemůžu!“ zavolal zpátky. „Jakmile jsem tuhle věc rozběhl, pojede dál, dokud se nevyčerpá!“

Rena se ohlédla za sebe. Myre byla z dohledu a z jezdců zbyly jenom pouhé tečky na břehu. O chvíli později také zmizeli v šedých plachtách deště, které se lily z oblohy. Loď stále nabírala na rychlosti.

Byli vydáni napospas sami sobě. Renino srdce se chvělo strachy.

\# \# \#

Loď neochabovala v rychlosti. Už se dostali z bouře a byli dost daleko v jakési zanedbané zemi, která nepatřila žádnému lordovi. Tou dobou už Lorrynova tvář zešedivěla vyčerpáním a Renu bolely ruce, jak se snažila držet postranic. Řeka byla plná trosek. Lorryn byl nucen provádět náhlé změny směru, aby do nějaké nenarazili. Prudké zatáčky Renu téměř vyhodily z lodi jako Myre.

Nakonec, když už kouzlo ztratilo svou působnost, Lorryn využil zpomalení, uchopil kormidlo a nechal loď přistát u jižního břehu. Oba naházeli svá zavazadla do křoví a neohrabaně přelezli na nízký

břeh. Lorryn větví odstrčil loď a nechal řeku, ať si ji znovu vezme. Dívali se za ní, dokud nezmizela.

„Jestli budeme mít štěstí, nebudou moci uhodnout, kde jsme se vylodili, ani když ji najdou," řekl Lorryn a nahodil si na ramena ranec. „To by nám snad mělo zajistit trochu času."

Rena si také nasadila ranec. Přála si, aby měla něco teplého a suchého na převlečení. Byla už tak promrzlá, že se přestala třást. Mrazilo ji až v kostech. Vlastně se ani nemohla třást. Strach a chlad ji udržovaly ve stavu podivné strnulosti. „Kam teď půjdeme?" zeptala se mírně. Snažila se, aby to *neznělo*, jako by Lorryna z něčeho obviňovala. „Ztratili jsme Myre."

Vzdychl a vyrazil do lesa. „*Říkala* přece, že draci nejsou daleko. Netvrdila snad, že jsou na jihu?"

Rena si nic takového nepamatovala, nebylo to však důležité. Jakýkoli směr byl stejně dobrý jako jiný, pokud šli *pryč* od pronásledovatelů. Nechápavě rozhodila rukama. „Můžeš – víš, jestli je někdo v okolí? Někdo, kdo by nás mohl napadnout?"

Velmi se bála – opravdu velmi. Za zády nepřátelé, kolem nich neznámo, průvodce ztratili bez naděje na shledání. Co můžou dělat?

„Myslíš nějací elfové? Nemyslím si, že je bezpečné používat elfí kouzla, ale je tu ještě ten lidský trik s odposlouchávánim myšlenek. Zkusím ho." Zavřel oči a na tváři se mu objevil „naslouchací" výraz. „Necítím nic jiného než zvířata. Měli bychom být na chvíli v bezpečí. Snad bychom si i mohli najít přístřešek, rozdělat oheň a usušit se."

Sucho a teplo. Dovolila si snad někdy doufat, že se jim podaří utéci? Právě teď znělo teplo a sucho jako rajská hudba. „Měl bys nás vést," řekla mu. „Chodil jsi na lovy. Víš, na co si dávat pozor. A máš u sebe zbraně."

Při té poznámce zkontroloval luk, zjistil, že se nedá použít, a vytáhl nůž. Vypadal, že chce něco říci. Zamračil se, jako by sám věděl nejlépe, co má dělat, a vydal se do křoví.

V dosahu Lorrynovy mysli nikdo není. Na chvíli jsme v bezpečí, vyprávěla tlukoucímu srdci a upadajícímu duchu. *Můžeme uniknout. Můžeme!*

Rena šla za ním a v duchu si přála, aby nemuseli nést rance nasáklé takovým množstvím vody. Přála si, aby to všechno byla jenom noční můra. Jak mizel strach, objevovaly se další potíže. Žaludek jí kručel hlady. Do ramenou měla zařezané popruhy batohu. V téhle situaci se svatba s lordem Gildorem nezdála být tak špatný nápad…

Dostali se sice z bouřkové oblasti, ale obloha byla stále zatažená. Ze všech stromů kapala voda na zvířecí stezku, kterou objevil Lorryn. Myslela si, že už jí nemůže být větší zima a na duši ještě hůře. Každá další větev jí seslala za krk nebo na záda novou spršku chladných kapek. Brzy zjistila, že teprve pozná, co znamená nouze. Boty jí dvakrát neseděly, ačkoli si vzala několik párů ponožek. Na patě se jí dělal puchýř. Sotva cítila prsty.

Pozorovala nohy a stezku před sebou. Nohy se přidávaly k bolavým ramenům. Očekávala, že jí za chvíli začne třeštit hlava.

Byla tak mokrá a tolik promrzlá. Kdyby si dovolila použít některá kouzla… Proč vlastně ne?

Mám tak malou sílu… Alespoň se mohu trochu zahřát a usušit. Určitě si toho nikdo nevšimne.

Soustředila se a namířila svá kouzla do oblečení. Od kůže a od nohou vzhůru *začala*, vyhánět vodu z vláken. Hezky z jednoho po druhém. Bylo to něco podobného jako přetváření květin. Jenom pomalu a trpělivě vytlačovala vodu z míst, kde ji nechtěla mít. Když se voda dostala na povrch, nechala ji Rena srazit v krůpěje a odtéci.

Když se soustředila na práci, bylo mnohem lehčí ignorovat bolavé nohy a ramena.

Fungovalo to! Nejdříve vysušila boty, potom nohy, tělo a nakonec ruce. Obrátila pozornost na ranec. Sunula vodu pryč. Ranec byl lehčí a lehčí, jak vymačkávala vodu. Zanedlouho už se nechal nést, jak byl najednou lehký!

„Reno? Ty kouzlíš?“ řekl Lorryn a vyrušil ji z koncentrace.

Na chvíli zaváhala. „Jenom trochu,“ odpověděla pokorně. „Byla mi taková zima a vlhko – Neudělala jsem nic špatného, že?“ Polekaně rozšířila panenky. „Neucítili to, že ne? Já…“

„To je v pořádku,“ řekl rychle Lorryn. Volnou rukou odsunul větev. „Nebyl jsem si jistý, jestli jsi to ty. Bylo to tak slabé. Sotva

jsem to cítil. Myslel jsem, že to mohou být *oni*. Přestalo to, když jsem se tě zeptal.“

„Vyrušil jsi mě, takže jsem to musela být já,“ řekla s ulehčením. „Dobře. Byla mi jenom taková zima. Nemyslela jsem, že by nějak uškodilo, kdybych z oblečení odvedla vodu. Měl bys udělat to samé.“

„Nemohu,“ řekl přiškrceným hlasem.

Nebyla si jista, že slyšela správně. „Nemůžeš?“ řekla v údivu. „Ale – vždyť ta loď díky tobě téměř letěla! Viděla jsem tě dělat tolik různých věcí! Jak můžeš…“

„Chlapce totiž neučí malá kouzla – nebo ta, kterým říkají *malá,*“ řekl smutně. „Něco ti řeknu. Když je někdo promoklý až na kost, potom se taková kouzla *nezdají* malá. Dal bych cokoli za suché ponožky.“

Rozesmála se. Samotnou ji vlastní smích překvapil. „No, v tom případě mi najdeš přístřešek a něco k jídlu a já dohlédnu na ostatní, včetně suchých ponožek!“

Otočil se na ni. Nevěděl, jestli má být překvapený nebo se má tvářit pobaveně. „V tom případě mi dovol, abych prohlásil, že jsi na útěku ten *nejužitečnější* společník, jakého by si kdo mohl přát. Jsi lepší než plně ozbrojený válečník – který by byl stejně bezmocný jako já a zřejmě mnohem větší mrzout!“

Nevyslovil jiné své úvahy o kterých Rena dobře věděla. Byl příliš taktní. Stejně jako Myre si byl Lorryn jistý, že Rena bude spíše zátěží než užitečnou společnicí – kámen uvázaný kolem krku, který je bude brzdit.

Nyní už jí to nevadilo, ačkoli dříve by ji to zranilo. Teď už Lorryn věděl své.

A já také. Když si tohle uvědomila, trochu se jí zvedla nálada a sebevědomí.

# # #

Lorryn našel skrýš pod kmenem obrovského padlého stromu. Drobná kouzla vysušila jeho oděv a zavazadlo, luk a tětivu. Drobná kouzla vysušila hromady mokrého listí, které nasbírala Rena, takže se z nich stala teplá poduška chránící proti vlhkosti. Drobná kouzla

udržovala v odstupu hmyz, když Lorryn prohledával les, jestli v něm nejsou elfí nebo zvířecí lovci.

Po každém kouzlu se Rena cítila lépe. *Nebyla* tak neužitečná, jak jí otec stále namlouval! Přišla na řešení některých problémů! Možná že nemohla rozjet loď šíleným tempem, ale *mohla* Lorryna ochránit před nachlazením. Vždyť by mohl tak onemocnět, že by nebyl schopen pohybu! Elfové téměř nikdy neonemocněli, lidé však k tomu byli náchylní. Dalo se tedy předpokládat, že by Lorryn mohl také onemocnět.

Držela v ruce kousek chleba a uždibovala z něj. Byl to hrubý tmavý chléb otroků a ne bílý chléb, který jedli jejich páni. Myre říkala, že je dobrý. Tvrdila, že chléb otroků je výživnější a že lépe zaplní žaludek. Asi měla pravdu. Rozhodně ho nepotřebovala tolik, aby zahnala bolest v žaludku. Dojídala zbytek kusu, který jí Lorryn odlomil, spíše ze zvyku než z hladu.

Vzpomínka na bývalou otrokyni ji zabolela. *Ó, předkové! Ubohá Myre. Doufám, že ji nechytili. Jestli ano, potom jim snad řekla, že jsme ji donutili, aby šla s nimi.* Určitě. Myre je tak chytrá, má takovou fantazii, že určitě přijde na způsob, jak vše vysvětlit! Cožpak se zatím nedostala ze všech potíží?

Když budou otcovi muži na stopě dvou uprchlíků, nebudou se zatěžovat obyčejnou otrokyni… určitě… určitě…

Lorryn otevřel oči. „Nezjistil jsem nic jiného než párek jednorožců," řekl nakonec. „Jsou mladí, takže nám nebudou působit potíže, dokud zůstaneme po větru."

„Jednorožci?" odpověděla. V duchu se zalekla, i přes svůj nedávný nárůst sebevědomí. Trpěla nočními můrami z vyprávění o tom, jak jsou ty jednorohé potvůrky divoké. Scenérie v recepční místnosti lorda Lyona ji v jejím přesvědčení jenom posílila. „Neříká se o nich náhodou, že ucítí i nejjemnější pach?"

„Ale oni jsou proti větru," ujistil ji a zívl. „A já…" Znovu zívl. Rena s účastí pozorovala, jak je vyčerpaný a napjatý. Spal déle než ona? Asi ne. Zřejmě nespal několik dní.

„Lorryne, jsme na chvíli v bezpečí, že?" zeptala se. Opatrně kývl a Rena pokračovala: „Proč si tedy neodpočineš? Ušli jsme několik mil a stále jsi musel kouzly pozorovat okolí."

Podíval se, jako by chtěl oponovat, ale překonalo ho třetí zívnutí. „Nemůžu nic namítnout. Jsme v suchu a teple a momentálně tu není lepší úkryt, než máme."

„Takže si odpočiň," naléhala. „Budu dávat pozor. Vzbudím tě, kdyby se mi cokoli nezdálo."

„Jenom se opřu a na chvíli si odpočinu," řekl. Za záda si položil ranec a opřel se o něj. „Nebudu spát, jenom si trochu oddechnu."

Zavřel oči a jak Rena předpokládala, za okamžik tvrdě usnul.

Usmála se a potřásla hlavou. Cožpak si myslel, že vydrží bez odpočinku?

Teď už je to jedno. Ať si spí.

Prohlížela si primitivní přístřešek a v duchu přemítala, co všechno mají k dispozici. Kdyby spal až do noci, mohla by zkusit udělat lepší úkryt z klacků a listí. Dříve si přece hrála s květinami – proč to tedy nezkusit s listím?

Uchopila list a zkusila ho přetvořit. Získala plošší a větší nepromokavé cosi. Vzala další list a provedla s ním to samé. Potom zkusila oba listy spojit.

K jejímu potěšení to *šlo!*

Mohu ze všech listů udělat plachtu. Potom na povrch přichytím jednotlivé listy, aby vypadaly jako popínavé rostliny. Celá konstrukce pravděpodobně za několik dní zvadne, ale tou dobou už budeme pryč!

Nasbírala další listy a začala z nich snovat zelenou látku. Spojovala list k listu a vytvářela nepromokavou vrstvu. Soustředila se mnohem více, než kdy byla při přetváření květin schopna. Vlastně se natolik upnula na svou práci, že zapomněla na nebezpečí kolem.

Až do chvíle, kdy zapraskala větev a Rena se dívala se do oranžových očí bílého jednorožce.

Zafrkal. Byl tak blízko, že cítila jeho horký dech. Ztuhla a snažila se ani nedýchat.

Jednorožec si ji prohlížel. Všechnu Reninu pozornost upoutával dlouhý spirálovitý roh zvedající se uprostřed čela zvířete. Slabě zářil. Podobal se perleťovému kopí. Vyrůstal v šířce Renina útlého zápěstí a končil nepříjemně ostrým hrotem.

Podivně oranžové oči podobné hořkosladkým bobulím byly opravdu obrovské. Zorničky měl zúžené. Hlava měla v podstatě stejný tvar jako hlava vyšlechtěného koně, oči však zabíraly většinu prostoru, kde by měl být mozek. Dlouhý pružný krk vedl ke svalnatým plecím. Přední běhy končily něčím, co bylo zčásti kopytem a zčásti drápy. Zadní běhy byly stejně mohutné jako přední, podobaly se však spíše kopytům. Obraz zvířete dokončovala ještě dlouhá vlající hříva, malá bradka a huňatý ocas. Docela pohledné zvíře, až na jeden malý detail…

Ten jednorožec předvedl, když zvedl horní pysk, aby mohl nasát její pach. Tlamu zdobily palcové tesáky, které odhalovaly jeho pravou povahu.

Byl to zabiják. Všichni byli takoví. Proto elfové přestali s pokusy změnit je na tažná nebo válečná zvířata.

Za okamžik zvíře Renu napadne, jestli rychle nevymyslí způsob, jak mu v tom zabránit.

Šustění v křoví donutilo prvního jednorožce zvednout hlavu. Nevypadal polekaně. Za chvíli bylo Reně jasné proč. Přidal se k němu – tedy k ní – její partner.

Nyní tu bylo dvojnásobné nebezpečí. Smíšený pár netoleroval nic, co ohrožovalo jejich území.

Nechtěla se pohnout, aby nevzbudila Lorryna. Neodvážila se pohnout a sama vzít zbraň. Neovládala žádné z větších kouzel…

… ale možná… ta. menší?

Byla to jediná „zbraň“ v jejím ubohém arzenálu, plném ptáků a drobných zvířat. Velmi opatrně se natáhla v duchu ke zvířeti a snažila se být co nejjemnější.

Jsem tvůj přítel. Nikdy bych ti neublížila. Mám k jídlu spoustu dobrých věcí a vím, kde tě podrbat.

Samice zastříhala ušima. Její partner zvedl trochu hlavu a pozorně si Renu prohlížel.

Jsem tvůj přítel. Chceš, abych byla tvým přítelem. Rena pozorovala s nadějí i strachem, jak jednorožcovy svaly poněkud ochably. *Buďte oba mými přáteli.*

Kouzla se jemně vtírala do jejich myslí jako šepot. Měnila *pouze* drobné detaily – zabijácký instinkt, touhu zničit vše, co by mohlo být

nebezpečné. Jejich mozky nebyly o mnoho větší než mozek vrabce nebo holuba. Mohla něco udělat. Napůl zavřenýma očima pozorovala obě zvířata. Její kouzla si k nim hledala cestu, klidnila příliš citlivé nervy tišila vypětí okamžiku a horké emoce.

Klisna opatrně nakročila k Reně. Hřebec ji následoval. Rena opatrně sáhla do rance, vytáhla odtud další kus chleba a rozlomila ho napůl. Nereagovali na její pohyb, pouze nervózně zastříhali ušima.

Mám dobré jídlo. Natáhla ruce. V každé držela kus chleba. Ještě neviděla koně, který by odolal chlebu.

Hřebcovy nozdry se zachvěly, když ucítil chléb. Odstrčil klisnu na stranu. Nejdříve se podíval na Renu, a potom na nataženou ruku.

Udělám vám další dobré jídlo. Když pracovala na jejich myslích, aby je ochočila, nemohla vytvořit nic originálního. Jestli se jí však bude dařit, *může* přeměnit trávu a listy podle chuti jednorožců. To by měla být rozumná náhrada toho, co bude požadovat.

Pojďte ke mně a pomozte mi a já vám dám sladkou trávu. Bude vám teplo a neprovlhnete. Navíc vím, kde vás mám podrbat. Už vás nebudou kousat mouchy. Ve skutečnosti své myšlenky nevysílala do jejich mysli, ani necítila jejich myšlenky, jak by mohl Lorryn. Kouzla však nesla její sliby a zvířata jí nějak rozuměla. Stačilo jen tohle a drobné změny, které prováděla. Víc nepotřebovala.

Hřebec se rozmyslel – když mu v tom *Rena* pomohla. Rychle postoupil kupředu s klisnou v patách. Mírně přišel k okraji přístřešku. Ohnul dlouhý krk a přijal nabízené chlebové sousto. O dlaň se otřely jeho jemné nozdry. Ostré tesáky se jenom zlehounka dotkly kůže. O chvíli později udělala klisna totéž.

Když chléb zmizel, ještě oba chvíli stáli a pozorovali ji. Ještě pořád je mohla ztratit. Nyní už by na ni nezaútočili, ale mohla je ještě ztratit. Až kouzlo vyprchá, mohou utéci. V tom případě jednoduše *odejdou a* Rena s tím nic nezmůže. Její kouzla je nemohla přinutit. Buď jí budou sloužit, nebo ne.

Uvolnila jejich mysli. Udělala vše, co bylo v jejích silách. Jestliže se chystají prchnout, udělají to hned.

Hřebec s povzdechem složil dlouhé nohy a ulehl u Reniných nohou. Klisna ho následovala a položila si hlavu do dívčina klína.

Podívala se na Renu teď už očima více hnědýma než oranžovýma. Čekala, až Rena dostojí svým slibům o drbání.

Rena natáhla ruku a opatrně začala drbat plochu kolem rohu. Předpokládala, že tam si jednorožec nikdy nedosáhne. Kožíšek měla klisna přesně tak hebký, jak se zdál. Mnohem hedvábnější než má kůň, jen o něco delší. Za okamžik také hřebec nastavil hlavu, aby si vybral svou dávku laskání.

Když měli oba dost drbání na rozích, plochy kolem nich a pod bradou, uchopila Rena listy a začala je měnit. Listí se stávalo jemnějším a obsahovalo více cukrů. Jednorožci dychtivě přijali nové pochoutky. Vyjedli všechno listí kolem přístřešku, takže zem byla naprosto holá a jejich žaludky přecpané.

Když si potom oba znovu položili hlavu do Renina klína, každý z jedné strany, vypadali jako párek rohatých domácích mazlíčků.

Když se Lorryn probudil, naskytla se jeho udiveným očím nebývalá podívaná.

# # #

„Opravdu jsi si jistá, že nás unesou?“ zeptal se pochybovačně Lorryn. Bylo pro něj velmi těžké důvěřovat jednorožci. Měli takovou pověst, že kdyby nebyl ztuhlý a neschopný pohybu, hned by se pokusil zabít je. Jedině Renino ujištění, že je „změnila“, ho přimělo, aby jim – velmi opatrně důvěřoval. Elfové se po staletí snažili „změnit“ jednorožce a udělat z nich něco užitečného. Jak to, že se Reně podařilo to, co ostatním ne?

Oni ale přece nikdy nepožádali o pomoc ženu, že? Samozřejmě, že ne. Jejich kouzla jsou slabá a neužitečná. Tak neužitečná, že mě zachránila od smrtelného zápalu plic. Rena dnes připravila přímo gejzír překvapení.

Momentálně se opravdu chovali krotce. Podle Reninych pokynů se s nimi laskal a drbal je. Chovali se mile jako koně, které vlastnil. Měli mimořádnou srst. Jemnější a hedvábnější než nejušlechtilejší kůň. Poprvé v životě měl šanci dotknout se ještě živého rohu. Lorrynovy laskající ruce hladily teplý roh, živoucí součást zvířete.

Rena pokrčila rameny. „Unesou nás jako cokoli jiného. Nehodlám však po nich chtít, aby se chovali jako cvičení koně. Nevezmou si udidlo, ani uzdu. Budeme muset jít směrem, kterým *sami* půjdou. Myslím si ale, že nás lehce unesou. Zkoušela jsem to s mým rancem. Ani jednomu to nevadilo.“ Poplácala klisnu po plecích. Vůbec se nepohnula. V Reniných slovech a činech byla jistota, kterou by včera marně hledal.

Lorryn se zamyslel. Rena za poslední den vykvetla do něčeho, co sotva poznával. Nebylo tomu tak dlouho, kdy si přál, aby se začala o sebe trochu starat a přestala být jenom přítěží. Možná má tohle být připomenutí, že si každý má dávat pozor na svá přání. Muselo se stát *tohle,* aby se stala sama sebou.

Ale uvěřit jí, že ochočila jednorožce? Stál výsledek za takový risk?

„Jsou rychlejší než my a nebudou za sebou zanechávat otisky bot,“ přemýšlel nahlas. „Už jenom tohle stojí za pokus, i kdybychom měli jít, kam je rozmar povede. A protože jsem nikdy neslyšel o jednorožci, který by se zatoulal do obydlených oblastí, nebudeme se muset bát, že by zamířili do nějakého panství. Jestli jsi si jistá, že se neobrátí proti nám…“

Nemohl si pomoci. Ty oranžové oči se zdály být jemné, ale může věřit, že takové také zůstanou? Roh měli dlouhý jako jeho ruka. Konec byl ostrý jako kopí. Slyšel, že hříbata ho umějí používat už téměř od narození jako zbraně. Přidejme k tomu tesáky a přední běhy…

„Jsem si jistá,“ řekla pevně. „Jednou jsem si ochočila ťuhýka. Byl mnohem zlomyslnější a měl méně rozumu než tihle dva. *Dokážu* to, Lorryne. Tím jsem si dokonale jistá.“

Se svou zahradou plnou ptáků rozhodně prováděla divy. „Tak dobře.“ Přešel ke hřebci, který byl z těch dvou větší, a opatrně mu položil ruku na hřbet. Hřebec ani nezvednul hlavu od hromady trávy kterou mu připravila Rena. Volnou rukou zvedl svůj ranec. Opravdu zvíře unese jeho i náklad?

„Nejdřív na něj dej ranec,“ řekla, „hned za ramena. Potom pomalu nasedni. Jenom, prosím tě, nedělej žádné pohyby, které by ho vylekaly.“

Nebude to bez sedla lehké. Poslechl její návod. Rena připevnila ranec na klisnu. Obě zavazadla byla nyní uspořádána tak, aby tvořila válec, který byl uprostřed plochý a který měl na obou stranách rovnoměrně rozloženy zbylé věci. Byl to Lorrynův nápad vytvarovat je do podoby sedlové brašny Budou mít potíže už jenom s tím, aby se udrželi na holých hřbetech. Nikdy by se tam neudrželi ještě s batohy na zádech.

Hřebec vzhlédl, ohnul svůj dlouhý krk, aby se mohl podívat na ranec. Potom pokračoval v jídle.

Lorryn položil obě ruce na hřebcův teplý hřbet hned za krkem. Bude to jako jeden ze cviků, který ho učili. Jenom pomaleji. Pouze doufal, že to jeho ruce vydrží. Hezky se mu protáhnou svaly.

Pomalu se vytáhl nahoru. Opíral se přitom o hřbet a zároveň přes něj přetáhl nohu. Prožil těžkou chvilku, když jednorožec trochu poskočil a otřásl se, když ucítil jeho váhu. Potom se však zvíře uklidnilo a Lorryn se usadil, vděčný za to, že se naučil jezdit bez sedla.

Rena už seděla. Vypadala nezvykle optimisticky vzhledem k situaci, ve které se nacházeli. Také se zdála mnohem živější, než si ji kdy pamatoval. Tváře jí zčervenaly její zelené oči jiskřily a dokonce i ustřižené vlnité vlasy vypadaly načechraněji, než když je měla uměle nakroucené a ozdobené mašlemi. Byla velká škoda, že ji neviděli jeho takzvaní přátelé. Nikdy by o ní neřekli, že je „ošklivá“. Byla zcela ve svém živlu. Svoboda jí slušela.

„Budeme muset počkat, až dojí,“ řekla mu. „Potom půjdou, kam měli původně namířeno, než jsme je potkali.“ Nahnula hlavu na stranu. „Máš na sobě iluzi?“ dodala a změnila téma tak rychle, že ho dokonale překvapila.

S úlekem si uvědomil, že ano. Iluze se stala jeho druhou kůží. Kývl. „Nevzpomínám si na okamžik, kdy jsem ji neměl,“ řekl jí. „Až na vzácné příležitosti, kdy jsme s matkou kontrolovali, jestli je dobrá. Dokonce ji udržuji, i když spím.“

„Mohla bych se podívat, jak vypadáš bez ní?“

Zvážil její žádost a pokrčil rameny. „Nevidím důvod, proč ne.“ Dalo mu práci, aby iluzi zrušil. Z Reniny tváře vyčetl, že byla výsledkem zklamaná.

Zakřenil se její reakci, protože to očekával. „Je mi líto, sestřičko. Žádné tesáky žádné uzly svalů, žádné rohy Nejlepší a nejlehčí iluze nejsou nic jiného než jednoduchá zlepšení nebo změny toho, co už existuje, víš.“

Naklonila hlavu na stranu jako pták a prozkoumala ho ze všech úhlů, než mu odpověděla. „Máš žlutější vlasy než chlapci, které jsem viděla, tedy až na lidi,“ řekla nakonec. „Uši jsou tupější a menší. Jsi jenom o *trochu* svalnatější. Ale jsi pořád Lorryn. Stejně bych tě vždycky poznala.“

Šaškovsky se uklonil. „Přesně tak. To je ono. Předpokládám, že na mě matka použila v dětství nějaká *malá* kouzla, aby se mi iluze lépe nosily. Například mi zesvětlila vlasy a dohlédla, aby se ze mě nestal svalnatý gladiátor. Ale…“

V té chvíli hřebec dojedl poslední stéblo trávy a bez varování přešel z klidu do rychlé chůze, s klisnou v patách. Prudce zabočil na zvířecí stezku. Lorryn měl co dělat, aby udržel rovnováhu.

Přitiskl se ke hřbetu. Ze srdce si přál, aby jednorožec snesl alespoň nějaký břišní popruh, aby se měl čeho držet! Zvláště když se pohybuje jako nyní bez varování!

„Jdou směrem, jakým jsme chtěli!“ vykřikla za ním potěšená Rena.

Alespoň jsem ji varoval!

„Jdou mnohem rychleji, než jsem si myslel!“ vykřikl, když hřebec zaměnil rychlý krok za ještě rychlejší chůzi. *Nebyl* to cval, byl však stejně rychlý. Nezáleželo na tom, jak by se jejich chůze měla označit. Fakt byl ten, že se pohybovali mnohem plavněji než koně, se kterými se kdy Lorryn setkal. Podle toho, jak hřebec nakláněl uši, jak držel vztyčenou hlavu a jak za ním povlával ocas, se dalo soudit, že tempo udrží celý den. Jestliže to tak bude, potom by jim lépe neposloužila žádná věc, která by nebyla vylepšena kouzly. Kouzla – nebo třeba drak.

„Je to zábavné,“ řekl po chvíli, plný úcty. *Není divu*, že se jednorožci tak špatně stopují a loví! *Nikdo* je asi neviděl takhle se pohybovat! Proč byli daleko z dosahu, než je ucítil lovecký pes, i když se stopa zdála čerstvá! „V životě jsem nejel na podobném zvířeti!“

„Jsou milí, že?“ souhlasila Rena. Znělo to zamyšleně. „Kéž bychom s nimi mohli zůstat. Nemyslím si však, že by změny, které jsem provedla, byly dost zakořeněné, aby přetrvaly, kdyby se jednorožci rozhodli lovit. Jakmile ochutnají krev… Mám pocit, že by je nic neudrželo. Mají to hluboko vryté. Mají velmi silné instinkty a instinkty se mění ze všeho nejhůře.“

„Musíme zajistit, aby *nedostali* žádnou krev,“ prohlásila pevně. Tenhle objev však odstartoval Lorrynovy vlastní úvahy. Ať byla situace sebevážnější, vždy se našla část mozku, která vše analyzovala. Jeho předci chovali jednorožce jako válečná zvířata. Mohlo to být tak, že když se *tato* část jejich povahy vymazala a vyloučila se chuť krve, vrátili by se k mírnější povaze.

Byli by tak mírní, že by si je děvčata jako Rena mohla ochočit.

Určitě by bylo hezké mít takového tvora: překrásného, s lehkým krokem…

A absolutně nekontrolovatelného! připomněl si, když hřebec prudce přeskočil překážku v cestě. Škubnul s Lorrynem, který ztratil rovnováhu a těžce ji získával zpět. *Ne, možná že ne.*

Za nějakou dobu si uvědomil, když se shýbal, aby se vyhnul nízké větvi, proč je jednorožci bezmyšlenkovitě nestrhnou ze zad. Vděčili za to fyzické stavbě zvířat. Měli tak dlouhé krky že hlava zvířete a jezdce byly téměř na stejné úrovni – a roh více než bohatě dorovnával rozdíl. Když se musel sehnout Lorryn, musel i jednorožec. Takže byl dopředu upozorněn, aby si neurazil hlavu o větev. Kdyby jednorožce někdy jezdci unavili, neměli by problém zbavit se jich. Pravděpodobně je jenom Renino uplácení udržovalo „ochočené“.

Ach. Další důvod, aby nezdomácněli.

Na cestu se vydali v pozdním odpoledni. Když padla tma, dostali se bláznivou jízdou na lodi a jízdou na jednorožcích mnohem dál, než by byl jejich nejdivočejší odhad. *Pokračovali* na jih do země, kam nikdy nevkročila noha elfa. Do země, kam pravděpodobně odešli draci a čarodějové. *Tohle* věděli ze spolehlivějších zdrojů, než byla Myre. Byla to součást dohody mezi elfy a čaroději.

Za několik hodin byl díky Reně mnohem optimističtější než ráno, pokud se týkalo šance na útěk. Už si nedělal starosti s jídlem.

Rena dokázala, že umí změnit listí na pochoutku pro jednorožce. Dalo se předpokládat, že je také bude umět upravit podle chutí jezdců. *Trochu mdlé, na slavnosti by se jím nikdo nechlubil, ale myslím, že si kuchařovi stěžovat nepůjdu.* Mohl lovit. Ačkoli by s tím měl počkat, až jednorožci odejdou. Uměl vycítit mysli drobných zvířat, což znamenalo, že by *měl* vycítit i nebezpečná zvířata nebo pronásledovatele, než se dostanou příliš blízko.

I kdyby okamžitě nenašli čaroděje, *nevedli* si tak špatně!

Zatím, připomněl si, než ho stačil ovládnout přehnaný optimismus. *Sotva začalo léto. Než přijde zima, měli bychom raději najít čaroděje. Nemáme se kam schovat. Bude těžké vykouzlit přístřešek z ničeho uprostřed divočiny, aniž by si toho někdo nevšiml a nepřišel si pro nás. Nejsem si jist, jestli by uměla Rena udělat ze suchého listí nebo borového jehličí něco jedlého. Také nemáme až na kabáty žádné teplé oblečení.*

Zatímco uvažoval o budoucnosti, vnímal okolí jen napůl. Jednorožci měli na život v lese stejný účinek jako lidé nebo elfí lovec. Kam vkročili, tam dopadlo ticho. Zřejmě byli přesně takoví dravci, jak se o nich vyprávělo. V hodně velké dálce zaslechl ptačí zpěv a občasné volání zvěře. Ale tady okolo zvířecí stezky nebylo slyšet nic než dusot kopyt po holé zemi a vlhkých listech.

„Podařilo se nám to – nebo ne?“ řekla do ticha zvědavě Rena. Hřebec zaznamenal její hlas a zastříhal ušima, ale nezpomalil krok. Chtěl se dostat k *svému cíli.* Chvátal. Lorryn jenom doufal, že jeho i sestřiny svaly vydrží tohle tempo.

„Opravdu se nám to povedlo,“ zavolal za sebe. „Dostali jsme se pryč – oba. Bez tebe bych to nezvládl. Jsem moc rád, že jsi šla se mnou.“

Teď už byl opravdu rád. Od chvíle, kdy mu vysušila šaty. Cynicky si přiznal, že jakmile se přičinila o *jeho* pohodlí, změnil postoj.

Jak měl ale vědět, že bude něco jiného než přítěž a že ji nebude muset na každém kroku chránit?

Rozchichotala se. „Víš, že jsem to byla včera večer málem *já,* kdo vrazil do *tvého* pokoje a žadonil o pomoc?“ řekla nečekaně.

Otočil se, jak nejvíce mohl, aby se na ni mohl podívat a přitom stále sledovat protivné větve. „Proč?“ zeptal se. „Já – věděl jsem, že se na slavnosti stalo něco, o čem věděl každý v domě. Netušil jsem ale, že to mělo něco společného s tebou!“

„Oni ti to neřekli?“ v údivu se jí rozšířily oči, že se podobaly koláčům. „Jak to, že ti to neřekli? Otec mě nechával dlouho spát!“

Ušklíbl se. „Lord Tylar se mi nikdy nesvěřoval. Otroci měli zakázáno sdělit mi zprávy, o kterých předpokládal, že bych s nimi nesouhlasil. Předpokládám, že bych s tím asi nesouhlasil, že?“

„Nevím,“ řekla váhavě. „Já – minulou noc jsem byla zasnoubena s lordem Gildorem.“

Lorryn málem spadl z jednorožce. „S Gildorem?“ vyhrkl. „Tím myslíš Gildora – tu nádheru bez mozku? Gildora, který nemohl najít – svůj zadek, i když měl obě ruce a mapu? Uslintaného Gildora, nesnesitelně a nemožně nudného hlupáka?“ Existoval snad jiný Gildor, o kterém by nevěděl?

„Přesně jsi popsal Gildora, jakého jsem potkala,“ souhlasila a mrkla na něj. „Teď už vidíš, proč jsem tak naléhala, abych mohla jít s tebou. Proto jsem tvrdila, že by otec použil donucování, aby zjistil, kam jsi šel. Raději tu budu s divokými jednorožci, než abych šla do Gildorova budoáru!“

Zavrtěl hlavou. „Nejsem si jistý, jestli je *tohle* lepší než sňatek s Gildorem,“ ostře jí odpověděl. Jak se neustále rozehříval, přemýšlel, jestli se na ni opravdu zlobí za ten podvod. *Jemu* přece neřekli, že si má vzít Gildora.

„Nezlob se, prosím, na mě,“ žadonila. Celá se choulila před jeho obviňujícíma očima. „Nelhala jsem. Kdyby si otec myslel, že něco vím, *použil* by na mě donucovací prostředky… ale…“

„Ale je docela možné, vzhledem k tomu, jak *vysoce* smýšlí o ženách, že by ho nenapadlo ani ve snu, že bys byla schopna tak chytrého klamání.“ Promýšlel to. Zvažoval lordův dobře známý strach z míšenců a lordovo dobře známé pohrdání ženami. Došel k závěru, že bylo lepší neriskovat. „Asi jsi měla pravdu, že by to *udělal,*“ odpověděl a tvář se mu rozjasnila. „Pokud se týká míšenců, ztrácí hlavu. Pravděpodobně použije na všechny přítomné donucovací kouzlo. Díky předkům, že je matka dost silná, aby mu

odolala, a dost chytrá, aby mu předhodila něco, co ji v jeho očích očistí. Nedovolí si urazit její rod tím, že by se jí zbavil, pokud se jí podaří předstírat, že se zbláznil, když jí oznámí, že jsem míšenec.“

Rena zbledla jako smrt. „Co se jí stane?“ zašeptala, jako by jí nikdy lady Viridina nepřišla na mysl.

Přál by si, aby ji mohl lépe uklidnit. Ale takový úkol byl těžký, když seděl na zádech pochodujícího jednorožce. Pokusil se na ni usmát, aby jí sdělil své city „Je v pořádku. Už nějakou dobu jsme to plánovali. Vymyslí si pro ot… lorda Tylara nějakou mlhavou historku, že jí otrokyně při porodu podstrčila mě za mrtvě narozené dítě. Přece víš, že ji nechal samotnou, když rodila? V hypnóze mu bude vyprávět, že porodní bába pravděpodobně použila kouzla čarodějů, aby matka zapomněla. Potom ‘zešílí žalem’, jakmile ji probudí a bude jí to vyprávět.“ Byla to hodnověrná historka. U lady Viridiny se nikdy nepředpokládala ani jediná nevhodná myšlenka o manželovi. Jestliže tam jsou tři členové Rady, bude její tvrzení muset vypadat naprosto hodnověrně. „Lordi budou samozřejmě trvat na tom, aby ji preventivně izolovali. Nebude to však tak zlé.“

Bude to lepší než smrt. Pravděpodobně to bude také lepší, než aby byla obětí každého nerozumného rozmaru a krutých vtipů svého manžela.

Rena se otřásla. „To znamená, že bude uvězněná ve stěnách svého budoáru. Dnem i nocí ji budou sledovat otroci,“ odpověděla. „Já bych *se zbláznila.* Ale předpokládám, že je to lepší než…“

Lepší než ta druhá možnost. „Rada tomu uvěří,“ řekl jí. Tentokrát byl přesvědčivý. „Od té doby, co se objevila Zhouba elfů, vidí míšence i pod vlastními postelemi a za *vším,* co není podle jejich představ. Jsem si jist, že najdou ‘důkaz’, že Dyran měl právě takového zaměněného dědice, aniž o tom věděl.“

„Ach,“ řekla pochybovačně. „Na to jsem zapomněla. Oni tomu určitě budou *chtít* věřit. A když se objasní tohle, objasní se zároveň i otcův případ.“

„Velmi pravděpodobně,“ souhlasil. „Matka je dost chytrá, aby to vydržela.“ Zafrkal. „Je jenom dobře, že *neovládají* kouzla čarodějů a nemohou číst myšlenky.“

„Doufám, že si nikdy neochočí žádného míšence,“ odpověděla podmračeně Rena. „Zrovna tak doufám, že matka bude v pořádku…“

„Aspoň si *nebudeš museí vzít* toho idiota Gildora!“ řekl rychle. Unaveně se na něj usmála.

„Ano…“ Dostala sprškou z větve nad hlavou. Otřela se. Dostala trochu barvu a na tváři se jí objevil opravdový úsměv. „Než se mě zeptáš, *věř mi*, že pojídání listí ve skučící divočině je mnohem, *mnohem* lepší než svatba!“

6

KALAMADEA A KEMAN stáli jako pár úplně obyčejných míšenců. Vůbec nevypadali jako pár neobyčejných draků, kteří se umějí přeměňovat. Co se s nimi stalo?

Udělej něco! myslela Shana zuřivě na Kalamadeu. *Proměň se! Bojuj s nimi!* Už dávno by se přece měl vznést k obloze!

Kalamadea neudělal nic. Jen se na ni podíval. *Lashano, tihle lidé se nebojí kouzel a všichni mají ostré oštěpy. Takové oštěpy, dovoluji si zdůraznit, které by protrhly křídelní blánu. Myslím si, že v téhle chvíli by nebylo právě nejlepší, kdybychom se proměnili. Určitě by oštěpy použili. Mohla bys vymyslet něco lepšího?*

Zkusila to, ale nic ji nenapadlo. Drak potřebuje bouřku, aby mohl svolávat blesky. Na počasí se v tomto směru nedalo spoléhat. Možná by mohli draci použít ten trik, kdy se pod nohama jejich věznitelů skála rozmělnila na písek. Hbitý válečník by však určitě uskočil, než by ho písek polapil.

Co se týká odletu – i drak potřebuje *čas,* aby se proměnil. Válečníci by určitě stačili včas zareagovat.

Vypadalo to, že se mohli pouze vzdát. Válečníci se zatím nemstili za kouzla, která na ně míšenci vyzkoušeli.

Pomalu vstala. Prázdné ruce držela za hlavou. Předpokládala, že budou toto všeobecné znamení kapitulace znát. Mero a ostatní dva následovali jejího příkladu.

Určitě udělali dobře, protože se válečníci poněkud uvolnili, ačkoli na ně nepřestali mířit hroty oštěpů. Několik okamžiků všichni jenom stáli a vzájemně se prohlíželi.

Jejich věznitelé byli pozoruhodní lidé. Takto zblízka bylo zřejmé, že tmavá pleť není výsledkem barvení nebo líčení, že je přirozená. Měli s prvotřídní dokonalostí zpracované brnění. Pod

brnění si oblékli volné kalhoty z lehké látky zářivých barev. Na nohou měli vysoké měkké boty.

Shanu by zajímalo, jak v očích věznitelů vypadají oni.

Nakonec jí jeden z válečníků něco velmi pomalu řekl. Jejich jazyk byl souvislý a zněl velmi melodicky. Podle intonace se dalo soudit, že to byla otázka. Pohlédla na Kalamadeu, a ten pokrčil rameny. „Tomuhle jazyku nerozumím," řekl tiše.

Otočila se k válečníkovi, který mluvil, a opatrně se snažila gesty omluvit. „Je mi líto, ale my váš jazyk neznáme."

Válečník cosi zamumlal. Byl nespokojený. Po krátké poradě s druhy jim oštěpy naznačili cestu k vozům. To bylo velmi srozumitelné. Chtěl, aby šli dolů k vozům, a aby nedělali potíže.

Myslím, že bychom měli udělat, co chce, Shano, řekl váhavě Mero. *Možná později dostaneme šanci, abychom se domluvili.*

Shana kývla, protože nepřišla na jiné řešení. Otočila se a zamířila dolů po svahu. Své věci nechala tam, kde je položila. Za okamžik ji ostatní následovali. Krátce se ohlédla a viděla dva válečníky, kteří uchopili jejich odložené věci. Přehodili je přes hřbety zvířat a znovu nasedli.

Všichni válečníci nasedli, než se vydali za svými vězni. Shana nepovažovala za dobrý nápad, aby vyzkoušeli obratnost zvířat a pokusili se utéci. Dobytek sice nejsou koně, ale Shana si povšimla, jak je vycvičený. Na krátké vzdálenosti neměl člověk šanci utéci.

Po celé cestě dolů z vyvýšeniny je sledovaly zvědavé oči. Nikdo se však válečníků, kteří je zajali, nanic nevyptával. Zdálo se, že tmaví lidé mají jasno v tom, proč Shanu a její přátele zajali. Válečníci je vedli přímo k jednomu vozu. Vozka na chvíli zastavil a někdo z ostatních vyložil železné obojky a řetězy Připoutali je kolem krku a druhý konec připevnili k vozu. Tím vše skončilo, ale opatření se ukázala jako velmi účinná. Obojky byly tak dobře ukovány, že se nedaly zlomit. Zámky byly tak složité, že se Shaně, ani Merovi nepodařilo pochopit jejich systém. Oba k naprostému úžasu zjistili, že elfí kouzla na obojky nepůsobí. Stále mohli v duchu komunikovat, díky bohu. Pokud se však týkalo snahy Mera a Shany okovy otevřít, nesetkala se s nejmenším úspěchem.

Voli udržovali pomalé, ale rovnoměrné tempo, a ani na chvilku nezastavovali. To byl další velmi efektivní způsob, jak zařídit, aby zajatci nedělali potíže. Nebylo těžké udržovat tempo vozu, ale to bylo také *všechno.* Nic jiného se nedalo stihnout. Když byla Shana se svými přáteli na průzkumu, dělali časté přestávky. Shana a Mero na tohle nebyli zvyklí. Kalamadea a Keman neměli s neustálou chůzí problémy, ale Mero a Shana byli na konci cesty, když si kočovníci konečně postavili tábořiště, unavení a s bolavýma nohama.

Kdyby se nacházeli v situaci pozorovatelů, obdivovala by Shana efektivnost organizace kočovníků. Z vozů, kterým zaklínili kola, vytvořili soustředné kruhy. Vypráhli voly a sehnali je do jednoho obrovského stáda. Všechny úkony prováděli s lehkostí, s jakou se projevují jenom dlouholeté návyky, ze kterých se časem stala druhá přirozenost. Jakmile byl tábor hotov, lidé se vydávali za svými povinnostmi: přinášeli vodu, rozdělávali ohně, vařili…

Shana však seděla na trávě plně zaměstnaná masírováním otlačených a oteklých nohou, než aby obdivovala své okolí. *Doufám, že si někdo vzpomene a přinese nám jídlo a vodu,* pomyslela si zoufale. Ona i Mero si ji mohli najít sami – nebo v to alespoň *doufali.* Bylo by setsakramentsky špatné, kdyby kouzla, která znají, nefungovala. Nebyla si však jista, jestli touží po tom, aby tihle lidé věděli všechno, co oni čtyři dokáží – v žádném případě teď není vhodná chvíle jim to předvést.

Do západu slunce chyběla jen asi hodina a bylo naprosto jasné, že se nikdo k vězňům nepřiblíží bez svolení jakési *autority.* Pozorovali je kradmými pohledy, ale nikdy neplýtvali časem na okounění a také nepřerušovali svou práci. Shana by ráda věděla, jestli je nechají celou noc přivázané k vozu jako psy. Zdálo se však, že jejich původní věznitelé s nimi ještě neskončili. Mezi dvěma vozy se objevila šestice válečníků. Zjevně pochodovali k nim. Všichni ostražitě vstali, když oněch šest stejně ostražitě obstoupilo své vězně.

Takže si myslí, že bychom mohli být nebezpeční. Kéž bych věděla, jestli je to pro nás dobré nebo špatné znamení.

Jeden z tmavých lidí – Shana předpokládala, že to je vůdce skupiny, která je zajala – odvázal všechny čtyři řetězy a odešel se zajatci, jako by šel na procházku se svými domácími mazlíčky. Zbylá

pětice válečníků šla za nimi, oštěpy připravené, aby zajistila poslušnost vězňů. Ten s řetězy se vůbec nesnažil táhnout je příliš rychle nebo je jinak mučit. Všechno bylo rychlé a věcné, zcela neosobní, bez zlomyslnosti.

Tábořiště bylo plné běžného hluku a činností, jaké byste našli v kterékoli velké skupině lidí. Shaně přišel jejich jazyk jako pouhé bublání. Děti, oblečené do krátkých tunik ze stejně ostře barvených látek, z jakých měli válečníci kalhoty, pronikavě křičely a hrály nepochopitelné hry vyžadující mnoho běhání a křiku. Ženy ve volných hábitech nebo zavinovacích sukních a muži opět ve volných kalhotách procházeli kolem se svými náklady a zvědavě si je prohlíželi hnědýma očima. Ženy se staraly o kojence, míchaly pokrmy v hrncích nad ohništi nebo v posledních slunečních paprscích větraly oblečení a přikrývky Mladíci lelkovali, pošťuchovali se navzájem a smáli se. Dívky předstíraly že si jich nevšímají, a chichotaly se do dlaní. V táboře nebyla vůbec žádná zvířata. Nikde nebylo ani stopy po jiných tvorech než po dobytku. Divné. Shana předpokládala, že budou mít nejméně psy.

Čím více se blížili středu tábořiště, objevovali větší, složitější a ozdobnější vozové stany. Nakonec dorazili do středu a zároveň ke čtyřem nejhonosnějším stanům. Určitě bylo třeba deseti nebo dvanácti volů, aby utáhli *taková* monstra. Dalo se předpokládat, že vozy patří vůdcům.

Shana si všimla, že tyto čtyři vozy byly přesně proti světovým stranám. Po straně vozu byly šikovné skládací schody, nyní rozložené, které umožňovaly přístup ke dveřím. Muž s řetězy se vydal nahoru a vedl je za sebou. Zbylých pět zůstalo stát na zemi podél vozu. Kolem stanu bylo jakési rozšířené dno vozu, na kterém vybudovali něco jako verandu. Byla tak široká, že na ní mohli pohodlně všichni stát. Válečník povolil řetězy asi na délku lidské paže. Zastavil se u vchodu a něco zavolal. Vevnitř někdo odhrnul vchodovou plachtu a všichni vpochodovali dovnitř.

Po ostrém sluníčku venku byl stan velmi tmavý. Shana potřebovala chvíli, aby si její oči zvykly na příšeří. Poté zjistila, že je předvedli před staršího muže, v jehož na krátko přistřižených vlasech se již objevovaly šediny a jehož četné šrámy poukazovaly na

skutečnost, že hodně bojoval. Měl hranatou, přísnou tvář. Byl svalnatý jako gladiátor, ačkoli jako mnoho vysloužilých gladiátorů poněkud ztloustl v břišních partiích. Na sobě měl železný kroucený náhrdelník, železné spony a pás umně pospojovaný z kulatých železných plátů. Do všech šperků byly vyryty abstraktní obrazce. Jeho šarlatové kalhoty barevně neladily s oranžovými a zelenými polštářky, na kterých spočíval. Na každé straně u něj stáli dva válečníci s netečnými tvářemi soch a další dva byli na každé straně vchodu do stanu.

Velmi dlouho si všechny čtyři prohlížel. Věnoval tak Shaně určitý čas, aby si prohlédla okolí – což udělala. Nepokrytě se rozhlížela, jako by tu byla náhodou. Na stěnách stanu visely drapérie s obrazci, podlahu pokrývaly kvalitní ručně tkané koberce. Na obou věcech se odrážel motiv, který bylo možno spatřit po celém táboře. Ze stropu visely lampy. Ještě nebyly rozsvícené. Musela přemýšlet, kde tihle lidé na získali na své výrobky železo, látky a vlnu, protože v okolí kočovníků nebylo vidět ovce a kočovníci obvykle také nepracovali v dolech. Určitě si je museli koupit. Třeba od Collena? Ten se sice nezmínil o tmavých pastevcích, ale proč by také měl? Neměl důvod odkrýt svá tajemství, zvláště pokud chtěl prodat zboží od čarodějů těmhle lidem a obráceně. Jestli je to tak – protože Collen opět zamíří po proudu dolů, až vyřídí svůj obchod s poddanými elfů – mohli by mířit na setkání s ním?

Doufala v to. Mohl by je přesvědčit, aby Shanu a její přátele nechali jít – nebo aby s nimi vyjednávali o výkupném.

Věznitel a vůdce spolu nějakou dobu hovořili. Používali spoustu gest a posunků. Vůdce chvíli mlčel, potom ostře vyštěkl nějaký rozkaz. Závěs za ním se rozdělil. Vstoupil další válečník s dvěma vězni, kteří měli stejné obojky a byli také uvázáni.

Shaně málem vyskočily překvapením oči z důlků, jakmile vězně zahlédla. Její přátelé reagovali obdobně. *Elfové? Oni vězní elfy?*

Tak to vypadalo, protože si elfy nemohli s ničím splést. Štíhlé postavy, světlá porcelánová pleť, zlatobílé vlasy, dlouhé špičaté uši a ty zelené kočičí oči… noví zajatci nemohli být nikým jiným. Oba měli na sobě oděvy svých věznitelů. Ani jeden nevypadal, že by trpěl

špatným zacházením, ačkoli Shana nevěděla, jestli je to dobře nebo špatně.

Co tu však dělají elfové? Mnohem důležitější bylo zjistit, jak se je těmto lidem podařilo zajmout!

Jako nás, možná. Je vůbec možné, aby sem ti dva přišli bez lidské ochranky?

Jeden vězeň je ignoroval, druhý však prudce rozšířil oči, když je spatřil. „U všech předků!“ vykřikl. „Řekněte mi, že nejste to, co si myslím, že jste!“ Potom sarkasticky zavrtěl hlavou. „Nevadí. Nemůžete být nikdo jiný než kříženci. Při pomyšlení, že jsem se dostal…“

Vůdce věznitelů ho přerušil ostrým příkazem. Okamžitě zmlkl, poníženě se poklonil a otočil se zpět k Shaně.

„Zdá se, že máme být vašimi překladateli, čarodějko,“ řekl jí. „Uvědomte si, že máte zatracené štěstí. *Nám* nikdo nepřekládal, všechno jsme se museli tvrdě naučit.“ Ve tváři měl podivnou směsici sarkastického pobavení a odporu. „Hrozně nerad to přiznávám čarodějovi – jste alespoň napůl civilizovaní. Už dlouho jsem neviděl civilizovaného tvora. V tomhle ohledu bych se spřátelil i s otrokem. Teď se ale hezky pokloňte Jamalovi. Je vůdcem těchto barbarů a je velmi důležitý. Mimochodem, říkají si Železní lidé.“

Shana a ostatní se poklonili, jak nejladněji byli schopni pod tíhou obojků a řetězů. Jejich překladatel se tím docela bavil. Jeho tichý společník všechno ignoroval.

„Můžete mi říkat Kelyane. Mé skrovné tituly, které jsem kdysi měl, neměly už tenkrát žádnou váhu a nic neznamenají ani nyní. Můj mrzutý společník se jmenuje Haldor.“ Šťouchl do něj loktem. Haldor se na ně krátce podíval a zachrochtal.

„Shana, Keman, Mero a Kalamadea,“ představila je Shana. Ukazovala při tom postupně na každého a koutkem oka pozorovala Jamala. Poslouchal. Zdálo se jí, že jeho přísnému pohledu nic neunikne.

„Jamal chce vědět, odkud jste,“ pokračoval Kelyan. „To je jeho první otázka.“

Shana rychle přemýšlela. *Nechtěla* svou nepozorností zavést válečníky poblíž Citadely! „Ze severu,“ řekla krátce a máchla

neurčitě rukou. „Od řeky“ Tak se dalo označit velké území. Bylo dost rozlehlé, aby se nedalo použít jako směr. Zároveň bylo natolik konkrétní, aby Železným lidem leccos došlo, pokud obchodovali s Collenem.

Kelyan odpověď přeložil. Jamal se zamyslil a vyštěkl další otázku. „Chce vědět, proč jste tady.“ Sarkastický úsměv. „Předpokládá, že jste špehové, samozřejmě. On je vojevůdce. Podezírání má v popisu práce.“

S poctivostí nejdál dojdeš. „Hledáme obchodní kontakty,“ řekla. Snažila se při tom vypadat chytře a neškodně. „Nejsme válečníci. Podívejte se na naše ruce, jestli nám nevěříte. Nejsou na nich šrámy, ani otlaky od mečů. My obchodujeme. Tak dostaneme, co potřebujeme. Stále hledáme nové lidi, se kterými bychom mohli obchodovat.“

Nepoklonkuješ mu zbytečně? zeptal se Kalamadea.

Kelyan nevěřícně zafrkal, ale přeložil to.

Jamal udělal podobný nevěřícný posunek a dlouze a složitě něco povídal. Kelyan se málem zadusil. Haldor vypadal naprosto zhnuseně. „Chce vědět, proč jste se vy bledí démoni, dali na obchod, místo na válčení!“ řekl Kelyan. „Neuvěřitelné! On si myslí, že jste elfové!“

Než Shana stačila reagovat, otočil se Kelyan zpátky k Jamalovi a obrovskou rychlostí přesvědčoval vojevůdce o tom, že Shana s přáteli *nejsou* elfové. Snažil se stejně, jako by to udělala Shana, kdyby ji pustil ke slovu. Jamal se nedal přesvědčit. Neustále ukazoval na Shaniny uši a oči. Ať se Kelyan snažil sebevíce, Jamal mu viditelně nevěřil. Nakonec zavrtěl hlavou a vychrlil celou sérii rozkazů.

„Budete uvězněni s námi,“ řekl Keylan smířeně. Haldor se tvářil ještě znechuceněji. „Chce, aby se na vás podíval velekněz. Zatím půjdete s námi. Alespoň si budu mít s kým popovídat…“

Než stačil dokončit větu, zvenčí přišli další dva válečníci, uchopili řetězy a odváděli je pryč. Kelyana a Haldora vzali první. Druhý válečník vyvedl Shanu a její společníky.

Na západním horizontu spatřili okázalý západ slunce s tak jasnými barvami, jakými se chlubily oděvy okolních lidí. Válečníci

je vedli do stanového vozu, který byl hned za vnitřním kruhem. Neměl na sobě vůbec žádné ozdoby. U vchodu válečníci náhle upustili řetězy a odešli. Nechali šestici samotnou.

Haldor se k nim otočil zády a vyšplhal do stanu. Kelyan byl ochotný bavit se s nimi dál.

„Vezměte si svůj řetěz," nařídil, „a pojďte dovnitř. Máme jídlo a vodu. Válečníci později přinesou další. Nikdy se neobtěžujte použít to jako zbraň a utéci…" dodal, když Shana zkusmo potěžkala řetěz. „Tihle lidé se učí bojovat s řetězy od doby, kdy se naučí lézt po čtyřech. Dohoní tě, než se odsud dostaneš za dva kruhy. Jestliže vás tady nechali, naznačili, že vám dávají svobodu pohybu po táboře. Kdybyste se však pokusili utéci, litovali byste toho."

„Zní to, jako bys to znal ze zkušenosti," nadhodil Mero, když Kelyan šplhal po úzkých schodech do stanu. Než odpověděl, počkal Kelyan, až se všichni dostanou nahoru.

„Řekněme, že jsem viděl, co dokážou," řekl. Haldor sebou hodil na matraci zády ke společnosti.

Vnitřek vozu byl zařízen prostě, ale s překvapujícím pohodlím: matrace, polštáře, hromady přikrývek a v koších náhradní oblečení. Všechno bylo rozestavěno kolem stěn kulatého stanu. Uprostřed visela lampa. Samozřejmě železná. Pod lampou byl v ploché krabici písku železný rošt.

Kelyan si přisunul polštář a usadil se na něm. Ukázal jim, aby udělali to samé. Mero jako první přijal pozvání a posadil se vzdorně vedle elfího lorda. „Jsi k nám nějak přátelský," podotkl ironicky. „Vrtá mi hlavou proč. Mezi mým rodem a vaším není příliš lásky. Dal bych cokoli, abych se dozvěděl, proč jsi skončil tady."

Kelyan pokrčil rameny. „Není přece důležité, jestli jste elfové nebo ne. Také není důležité, kdo jsem já. Žádný z nás tu není *doma*. Všichni jsme vězni. Pokud máte jen polovinu síly která se u vás předpokládá, mohli byste přinejmenším ze mě a z mého společníka sejmout nejméně polovinu námahy při bavení těch barbarů."

Haldor zachrochtal, ale zůstal otočený zády

„Bavení?" zeptal se nechápavě Keman. „Jak? Nejsme hudebníci ani nic podobného…"

„Až půjdeme pryč, jděte za námi a uvidíte,“ poradil jim Kelyn a otočil se zpátky k Merovi. „Řeknu ti pravdu, protože lhaním nic nezískám. Oba jsme druzí synové nohsledů. Tedy neužiteční. Zmůžeme se akorát na hezké iluze. Vydali jsme se hledat něco, na čem bychom mohli zbohatnout, a našli jsme tohle.“ Ukázal na svůj obojek a řetěz. „Vězní nás tu už celá desetiletí. Nikdo neví, kde jsme. I kdyby to věděli, nikoho by to nezajímalo.“

„Mluv za sebe,“ zavrčel Haldor. Poprvé promluvil.

„*Můžeš* si stále snít za bílého dne, že tě zachrání armáda, ale já mám na práci něco jiného,“ odseknul Kelyan a otočil se k Merovi. „Právě teď jsem rád, že vidím někoho, alespoň s náznakem civilizace, někoho, kdo by mi *mohl* vyprávět, co se tam beze mě dělo.“ Přes rameno se podíval na Haldora. „Někoho, kdo umí mluvit mým jazykem – a je ochotný ho používat.“ Z jeho tváře se dal vyčíst neukojený hlad po novinkách. „Co je nového? Dychtím po zprávách z domova.“

„Nebudou se ti líbit,“ varovala ho Shana.

Kelyan se zašklebil. „Možná ne, ale nikdy nevíš. Už je to dlouho, co jsem odešel. Můžete mi říci třeba – že přemohli toho surovce lorda Dyrana a propíchl ho jednorožec, nebo něco podobného – a já budu velice šťastný. Má totiž také prsty v tom, že jsem skončil tady.“

Při zmínce Dyranova jména se Shana i Mero polekali. Na Kelyanově tváři neočekávaně zablýskl úsměv. „Znáte ho! Takže se tomu hrubiánovi *opravdu* něco stalo? Jak milé! Doufám, že to bylo velmi kruté!“

„B-bylo,“ zmohla se Shana na odpověď. „Je to velmi složitá a zdlouhavá historie.“

„Nechte mě vychutnat si tuhle chvíli. Zatím vám poskytnu některé důležité informace.“ Kelyan se znovu usmál. Byl spokojený jako dítě, když dostane cukrátko. „Víte, na to, že patříte k mým nejzarytějším nepřátelům, začínáte se mi všichni docela líbit! Tak abych začal. Tihle lidé jsou ti, o kterých kroniky mluví jako o ‘jezdcích na grelech’, ačkoli sami neviděli grela už celé století, možná i déle.“

„Aha.“ Kalamadea spokojeně pokýval hlavou. „Myslel jsem si, že to mohou být oni. Odpovídají popisům.“

„Nejdřív jedna *opravdu důležitá* zpráva. Nevím, co to je, ale mají něco, kvůli čemu jsou imunní vůči kouzlům. Takže se nenamáhejte na ně něco zkoušet.“ Když uviděl Shanin obličej, dodal: „Vidím, že už jste na to přišli.“

„V praxi,“ souhlasila a třela si ruce. „Alespoň nám náš útok nevrátili, takže si myslím, že máme štěstí.“

Rozesmál se. „Pohrdají našimi kouzly. Vyprávějí si o nich legendy, ale setkání s námi je přesvědčilo, že legendy o opravdu mocných kouzelnících jsou jenom přeháněním.

Iluze je neoklamou, pokud nepředstavují něco, co *očekávají*, a proto jim nevěnují pozornost.“ Na chvíli se zamyslel. „Například kdyby někdo z nich nakoukl do našeho stanu, mohl bych vytvořit sebelepší iluzi Jamala sedícího mezi námi, oni by však stále viděli mě. Kdyby se mi však náhodou podařilo dostat se do Jamalova stanu a posadit se na jeho pohovku, věřili by, že tam Jamal *je*, pokud by si mě soustředěně neprohlédli.“

„To znamená, že nemá cenu zkoušet je přesvědčit, že jsme voli nebo že jsme neviditelní, a potom utéci,“ dokončil za něj Keman.

Kývl. „Kouzelné zbraně na ně také nepůsobí. Právě teď jsou nervózní, protože se nacházejí v neznámém prostředí. Normálně žijí stovky mil na jih. Bylo tam však pětileté sucho. Dobytek tam už nemá co spásat. Nechápou, co zavinilo takové sucho. Také proto jsou tak nervózní. Bojí se, že se na ně zlobí duchové jejich předků. To, co jim vysvětluji, jim nedává smysl.“

„Rozumím tedy dobře, že ty *víš*, co způsobilo sucho?“ odvážil se zeptat Kalamadea.

„Mohu se domnívat,“ řekl mu Kelyan se zájmem. „Ten blázen Dyran začal míchat počasí už dlouho před tím, než jsem se narodil. Každého přesvědčil, aby to také zkusil. Nyní už neexistuje něco jako normální počasí. Proto také přišla moje rodina na mizinu. Naše malé panství bylo tak často zaplavováno, že se z něj stala bažina. Teď už tam není ani ta bažina. Jenom prales.“

„Pravděpodobně to nebyla náhoda, jestli se někomu z vaší rodiny podařilo popudit Dyrana,“ zapojil se do hovoru podmračený Mero.

Záblesk zloby v Kelyanových očích by byl dostatečnou odpovědí, ale Kelyan ještě kývl, aby potvrdil Merovu domněnku.

„Jestliže tam spadlo tolik vody, je jasné, že musela scházet někde jinde.“

Kalamadea kývl, neříkal však nic.

„Uspořádání stanů uprostřed tábořiště je velmi důležité,“ pokračoval Kelyan. „Nejvýchodnější patří Jamalovi – on je vojevůdce. Nejzápadnější náleží velekněži. *V žádném případě* nechoďte do severního a jižního stanu, pokud vás tam nezavede kněz. Jsou zasvěceny duchům. Zbijí vás téměř k smrti, kdybyste stany znesvětili. *Potom* vás přinutí projít rituální očistou, při které byste si přáli, aby z vás opravdu *vymlátili* poslední kapku života.“

Když to vyprávěl, vypadal velmi smutně. Shanu zajímalo, jestli své znalosti získal z praxe.

Ve vchodu do stanu se objevila žena s plochým košíkem z umně pletené trávy. Kelyan okamžitě vstal, vzal od ní ošatku a přinesl ji zpět do středu skupiny. „Najíš se?“ zavolal přes rameno na Haldora, když se usadil.

Haldor zavrtěl hlavou.

Kelyan pokrčil rameny. „Tvoje chyba.“ Máchnul rukou ke košíku. Obsahoval hromadu placek, pruhy něčeho, co se podobalo grilovanému masu, cibuli, soupravu kulatých hrnečků, měch a mísu s něčím bílým uvnitř. „Ty ploché věci jsou více méně chléb. Tyhle pruhy – to je hovězí. Je docela chutné, ale tuhé. V míse je máslo. Měch je plný čerstvého mléka. Ráno dostanete placky, sýr a další mléko.“ Natáhl se pro chléb, zručně jím obalil kus masa a cibuli a nalil si šálek mléka. „Dole na jihu měli pivo z chmelu, ale chmel už dávno došel. Nevím, co tady budou dělat. Než přišlo sucho, bylo jídlo mnohem lepší. Obchodovali s farmáři. Byl větší výběr.“ Udiveně zvedl obočí, když viděl, jak Shana přehazuje horké maso z ruky do ruky. „Předpokládám, že ta hloupost o obchodování nebyla vůbec pravda.“

Shana vložila maso do chleba a začala si ofukovat prsty aby je zchladila. „Zdá se, že to byla pravda. My – tím myslím čarodějové – jsme měli další střet s elfími lordy. Tentokrát bylo na naší straně více štěstí. Dohoda nám zaručuje, že se můžeme usadit na jihu. Máme s čím obchodovat a navíc je lehčí s věcmi obchodovat, než si je vykouzlit.“

Ne že by mnoho z nás umělo *vytvořit věci, ale ať si myslí, že to dokážeme stejně jako mocnější elfové.*

„Hmm.“ Nic víc neřekl. Jenom rychle jedl a jídlo zaléval mlékem. Shana dělala totéž. Zjistila, že jídlo není vůbec špatné, ačkoli jí bylo jasné, že se brzy přejí.

Kalamadea a Keman si dali na večeři více záležet, zatímco se Shana a Mero pokusili co nejpodrobněji nastínit události od doby, kdy oba elfové odešli. „Vždy jsem si myslel, že se nikdy nezbaví všech kříženců,“ komentoval, když se dostali k druhé Válce čarodějů. „Existovalo příliš mnoho nehod. Příliš často se stávalo, že konkubína nebo otrokyně z polí náhodou otěhotněla, když se zalíbila svému lordovi. Věděl jsem, že následky byly ponechávány na okrajích lesů nebo jiných opuštěných místech. Pořád se šeptalo o křížencích v lese, kteří žijí volně jako vlci. Nemohu říci, že mě to překvapuje.“

Protože byl tak upřímný, rozhodla se Shana oplatit mu stejnou mincí. „Celý tvůj přístup k nám udivuje zase *mě,*“ řekla mu. „Nechápu, proč nejsi… no… jako lord Dyran…“

„Protože prostě *nejsem* jako ten zatracený lord Dyran,“ odpověděl popuzeně. „Jenom velmi málo těch, co jsou na kraji společnosti, se podobá Vyšším lordům! Máte ponětí, jaké to je být elf a přesto neovládat téměř žádná kouzla?“

Strnule zavrtěla hlavou.

„Já ano,“ pronesl tiše Mero. Shana a Kelyan se na něj obrátili. „Vždyť jsem většinu svého života strávil v Dyranově sídle. Shano, elfové všechno zakládají na tom, kolik daná osoba ovládá kouzel. Když jich ovládáš hodně, máš všechno. Když ne – viděl jsem otroky, se kterými se zacházelo lépe než s některými Dyranovými elfími vězni.“

Kelyan hořce kývl. Dokonce se zdálo, že je Haldor přestal ignorovat a poslouchá.

„Otroci mají aspoň nějaké povinnosti,“ pokračoval Mero. „Nečekají se od nich zázraky. Nejsou trestáni nebo zesměšňováni, když se jim takové zázraky nepovedou. Otroků si nikdo nevšímá. To je lepší, než být neustále pozorován, když je váš pán někdo jako Dyran. Viděl jsem, jak zadal jednomu ze svých dozorců nesplnitelný

úkol. Donutil ho pracovat až do úplného vyčerpání a potom ho obvinil z lenosti. Trestem byla svatba dozorcovy dcery s jiným Dyranovým poddaným, který byl – právě tak hanebný. Pozoroval jsem, jak jiného dovedl téměř k šílenství. Potom nařídil, aby mu vzali manželku a dali ji někomu jinému. Otroci někoho jako byl Dyran měli v porovnání s elfy milosrdně krátké životy. Slabý elf se může těšit na celá *staletí* takového zacházení.“

Kelyan kýval celou dobu, kdy Mero vyprávěl. „Přesně tak, křížence…“ Odmlčel se a naklonil hlavu na stranu. „Promiň, zapomněl jsem tvoje jméno. Jsi velmi tichý…“

„Mero,“ doplnil čaroděj a usmál se. „Říkali mi Stín. Jsem *opravdu dobrý* v tom, že mě každý přehlíží.“

Kelyan souhlasně kývnul. „Tedy Mero. Ano, je to přesně tak. Je spousta Dyranových otroků, kteří by se na *mě* mohli podívat s lítostí v očích. Stejně jako na mého otce, než předčasně zestárl.“ Vzdychl. „Není třeba podotýkat, že je – nebo že byla, když jsem se ještě nacházel v civilizaci – spousta mladých elfů, kteří by byli jenom rádi, kdyby našli způsob, jak omezit vliv Vyšších lordů. Měl jsem hodně času přemýšlet. Určitě je mezi nimi mnoho jedinců, kteří by ze srdce souhlasili s čaroději. Poté, co jsem zakusil, jaké to je být otrokem, dokonce bych se srdce sympatizoval i s lidmi.“ Vytvořil další z celé řady sarkastických úsměvů. „Alespoň Dyrana potkal ošklivý konec. Dnes v noci se mi bude *nádherně* spát, když to vím.“

Chtěl pokračovat, ale ve dveřích se objevil válečník. Odhrnul plachtu a *vážně* gestikuloval. Kelyan se ušklíbl, vstal a šťouchl do Haldora nohou. „Tak pojď, ty starý kořene,“ řekl smířeně. „Je čas na představení. Naši páni nás čekají.“

Haldor jen zachrochtal, vstal, uchopil svůj řetěz a vyšel ven za Kelyanem.

Chceš se jít podívat? řekla Shana Merovi myšlenkami. *Musím vidět, co dělají. Zvláště pokud budou chtít to samé po nás.*

Zavrtěl hlavou.

„Půjdu s tebou,“ nabídl se Keman.

„Zůstanu s Merem,“ řekl Kalamadea. „Vy dva se dobře dívejte. My popřemýšlíme o našich dalších plánech.“

Shanu nemuseli pobízet. Sebrala svůj řetěz a s Kemanem v patách následovala elfy

Jak jim řekl Kelyan, nikdo se jim nesnažil zabránit, aby následovali elfy. Pokud se ovšem očividně nesnažili o útěk. Elfové nešli daleko. Asi jenom o tři kruhy dále. Cílem byl stan. Opravdový stan, ne vozový stan. Shana si pamatovala, že takové používali lidé z karavany jenomže tyhle byly mnohem, mnohem větší. Hlavou jí prolétlo, že muselo být třeba mnoha tuctů lidí, aby společně postavili takový stan. Když se přiblížili, na stěnách se odrážela barevná světla zevnitř stanu a tichou nocí se nesla hudba.

Elfové vešli dovnitř. Shana a Keman je následovali.

Zastavili se hned za plachtou, která byla uvázána ven. Vnitřek byl zařízen v Jamalově stylu. Některé stěny zdobily malované závěsy. Podlahu tvořily koberce a hromady polštářů na sezení nebo polehávání. Na jednom konci se nacházela skupina hudebníků, na druhém jídlo a nápoje, které služba roznášela ženám a mužům, kteří byli roztroušeni po stanu. Většina z nich vypadala jako bojovníci a byli relativně mladí. Seděli nebo polehávali na polštářích, jedli, povídali nebo hráli hazardní hry. Někteří tančili v rytmu, který udávali hudebníci.

Většina přítomných se však přesouvala k muzikantům, kde se připravovali elfové.

„Co si myslíš, že budou dělat?“ přemýšlela nahlas Shana.

„Vůbec netuším,“ řekl jí Keman. „Měli bychom se asi přesunout blíže.“

Prodírali se davem – opatrně, aby na sebe zbytečně neupozornili. Podařilo se jim dostat se do rohu, odkud měli dobrý výhled, ale zároveň nikomu nepřekáželi.

Hudebníci dohráli. Viditelně čekali, až se elfové usadí. Hudebníků bylo šest: dva bubeníci, dva hráči na strunné nástroje, jeden měl roh a jeden něco, co Shana nedokázala identifikovat. Kelyan se pohodlně usadil a kývl na kapelníka, toho s rohem, který začal další kus. První část hrál sám. Po několika taktech se připojili ostatní.

Tehdy Shana pochopila, proč kočovníci trvají na tom, aby elfové zůstali jejich vězni.

Kelyan vytvářel složitou iluzi fantastických ptáků a tvorů s ohebnými těly mladých mužů a žen, ale s motýlími křídly. K viditelnému potěšení svých diváků je nechal zatančit v rytmu hudby Nebyla to příliš dobrá iluze. Ptáci a okřídlení tvorové byli průhlední. Bylo skrz ně vidět a nedalo se jim věřit. Jako druh umění a zábava byla však tato iluze dokonalá.

Určitě to bylo něco, co jezdci nebyli nikdy schopni vytvořit sami.

Když skladba skončila, iluze vybledla. Když začala další, posadil se vzpřímeně Haldor. Ve tváři měl vepsané odevzdání. Jeho iluze byla stejně jako Kelyanova křehká a úplně průhledná. Pozornost všech však přitahovali jako magnet ohniví koně, kteří se vzpínali a pobíhali ve vzduchu.

Když Haldor skončil, poklepala Shana Kemanovi na předloktí a naklonila přitom hlavu k méně lidnaté části stanu. Kývl na souhlas a oba se vydali ke konci blíže dveřím.

„Než se mě zeptáš… Nemohu kouzly ovlivnit okovy, ani se nemohu proměnit," řekl Keman tiše. „Už jsme to s Kalamadeou zkoušeli. Myslím, že v těch obojcích něco bude."

Udělala znechucený obličej. „Elfové to zvládnou. Nechápu, proč by to nemohli zvládnout také tito lidé. U všech bouří! Alespoň nám nikdo nerozumí. Je mnohem lehčí mluvit, než komunikovat myšlenkami."

„Budeme *muset* Jamala přesvědčit, že *nejsme* čistokrevní elfové a že neumíme tvořit iluze," pokračoval naléhavě Keman. „Jinak tu budeme sedět celý zbytek života a kouzlit motýly a květiny."

„Dokud se s nimi nesetká Collen a nedomluví obchod nebo výkupné nebo… To ale momentálně není moc pravděpodobné." Kousla se do rtu. „Pojď, chvíli tady posedíme mezi lidmi. Možná se o nich něco nového dozvíme, něco užitečného."

Nedozvěděli se toho mnoho. Zjistili pouze, že jezdci nutili elfy kouzlit, až do úplného vyčerpání. Haldorovi a Kelyanovi došla kouzla a oba unavili se mnohem dříve, než by se v podobných podmínkách unavili Shana a Mero.

Ani poté se nezdálo, že by je pro dnešní večer propustili. Elfové pouze dostali jídlo, pití a chvilku odpočinku a potom je opět hnali do práce.

To nebylo pro naše přátele dobré znamení. Jamal by je nikdy nenechal odejít, kdyby objevil jejich schopnosti.

Bylo zajímavé, že ačkoli sem válečníci neoblékali brnění, ponechávali si železné náhrdelníky a spony Někteří si ještě upevnili stužku kolem hlavy. Zeny na sobě měly černé filigránem zdobené šperky které byly občas broušené a leštěné tak, že jiskřily jako drahokamy. Všichni lidé dali přednost zářivým splývavým látkám: oranžovým, červeným a zlatavě žlutým. Oděvy byly zdobnějšími verzemi oblečení, které na nich Shana viděla během dne.

„Kdo je to?“ zašeptal náhle Keman, když se to u vchodu do stanu začalo hemžit lidmi. Pohlédla pološerem a mezi davem tlačícím se ke vchodu objevila známou tvář.

„To je Jamal,“ zašeptala odpověď. Vojevůdci a jeho doprovodu byly nabídnuty polštáře, ze kterých rychle vstávali lidé. „Ale kdo je to s ním?“

Téměř zároveň s Jamalem vstoupil se svým doprovodem starší muž s postavou kováře. Vlasy měl bílé jako ovčí vlna. Zatímco Jamalovi stoupenci byli zjevně válečníci, i když u sebe neměli zbraně, doprovod druhého muže byl *jeho* typu. Všichni měli na hlavě čepice ze skládané látky a kolem těla ovázanou naprosto čistou koženou zástěru. Rozdíl mezi nimi a Jamalovými lidmi byl přímo do očí bijící: na krku měli náhrdelníky, ze kterých visely jako přívěsky stylizované plameny zdobené stejným filigránem, z jakého měly ženy šperky

„Nevím,“ odpověděl Keman. „Ale vypadá stejně důležitě jako Jamal!“

Opravdu. Lidé čekali, aby s ním mohli promluvit, nebo mu spěchali něčím posloužit. Chovali se k němu a jeho doprovodu se stejnou úctou. Shana mezi oběma skupinami nezaznamenala žádné otevřené nepřátelství, ale když se oba muži na sebe podívali, objevilo se neviditelné napětí.

Kdyby se měla pokusit hádat, řekla by že Železní lidé mají ne jednoho, ale *dva* vůdce. Tento muž je pravděpodobně druhý z dvojice. Zdálo se, že ani jeden není nadšený tím, že se musí o moc dělit.

To je zajímavé! Mohlo by to být i užitečné. Jestliže tu existuje rivalita, dalo by se jí využít.

Nedůležitější nyní bylo zjistit, jakou vykonává starší muž přesně funkci. Potom bude třeba porozmýšlet, jak by se dal využít jeden proti druhému.

Věnovala svou pozornost znovu Jamalovi a důkladněji si ho prohlížela. Byl mladší, mohl by tedy být přizpůsobivější a myslet dopředu. Asi bude lepší obrátit se na něj než na staršího muže.

„Dívá se na nás," zašeptal naléhavě Keman. „Ten starý muž. Dívá se na nás."

Rychle přesunula pohled. Starý muž si je *opravdu* pozorně prohlížel. Z očí mu zbyly jen štěrbinky. Když se na něj podívala, naklonil hlavu na stranu a hovořil s jedním ze svých stoupenců. Neuhnul pohledem.

„Moc rád bych věděl, co říká," zamumlal Keman.

Kývla. Ve tváři toho muže se zračila vysoká inteligence. Rozhodné rysy v jeho obličeji Shaně ukazovaly že není radno se s ním střetnout. Dá si na čas, aby si rozmyslel řešení problému, který před ním vyvstane. Jakmile však řešení najde, vykoná ho promyšleně a nekompromisně. Nemohla posoudit, co pro něj ona s Kemanem znamenají. V téhle chvíli více než kdy jindy proklínala tyto lidi, protože vládli něčím, co jí bránilo podívat se do jejich myšlenek.

„Kéž bych věděla, co si *myslí*," odpověděla horlivě.

\# \# \#

„Kde se tu vzali ti noví zelenoocí démoni?" zeptal se velekněz Dirik jednoho ze svých poskoků. Dával si pozor, aby se z jeho výrazu nedalo vyčíst roztrpčení. Zato jeho tón vše vynahradil. „A co je důležitější, proč jsem nebyl informován o nových zajatcích?"

„Pane, řekli mi, že je chytili dnes odpoledne, jak špehují za našimi vozy," odpověděl poskok. Mluvil potichu a klidně, jako by nehovořil o ničem mimořádném. „Co se týká vaší druhé otázky, nevím. Dozvěděl jsem se o nich také teprve před chvílí."

Dirik zvedl obočí. Překvapil ho jak obsah oznámení, tak i opatrný tón. Usrknul piva. Pivo dostávali jenom on a Jamal. Už ho

mnoho nezbylo. Kovářský klan Železných lidí bude muset najít farmáře, se kterými by mohl obchodovat. Lidem dochází obilí a obilné výrobky Tak za měsíc nebude ani mouka na chléb.

Také by měli najít zásoby železné rudy nebo ještě lépe surového železa. Poslední farmáři, se kterými obchodovali, byli vzdáleni šest měsíců cesty. Poslední horníci téměř rok. Už příliš dlouho nerozbalili své kovárny. Váleční býci budou velmi brzy potřebovat nové špičky na rohy. Ženy už si stěžují, že potřebují nové šperky.

Jamala však nijak zvláště nezajímalo, že by se měli hledat horníci nebo farmáři, se kterými se dá obchodovat. Mnohem více se zajímal o hledání někoho, s kým by mohli *bojovat.*

Bylo jenom dobře, že krajina nevyhovovala jeho plánům. Národ při současném stavu zásob nemohl podporovat válku. Jediní tvorové, se kterými se na pláních setkali, byli jednorožci a tihle zelenoocí démoni.

Nikdo se neobtěžoval říci mi o nich, než jsem je uviděl na vlastní oči, když jsem vstoupil do společenského stanu. V ústech měl kyselost, kterou nemohlo pivo spláchnout, a v duši hořkost, pokud se týkalo vojevůdce. Jamal byl ctižádostivý. Věděl to o něm od začátku. Vojevůdce se ani nepokoušel svou ctižádost skrýt. *Většina* vojevůdců byla ctižádostivá. Sám Dirik už přežil tři.

Ctižádost byla dobrým rysem ve funkci, která se zaobírala útokem a obranou. Jamal byl však zároveň také *oblíbený* a právě to Dirika začalo znepokojovat. Fakt, že Jamal dokázal ukrýt přítomnost nových zelenookých démonů, by velmi nepříjemný.

Kradmo se podíval na vojevůdce. Polehával v polštářích a pozoroval okolí s otcovským úsměvem na rtech, zatímco nezadaní jedinci tančili nebo se bavili. Zaslechl zvěsti, že Jamal má větší ctižádost, než měli ostatní vojevůdci, které Dirik zažil. Vyprávělo se, že Jamal sní o tom, že se domů vrátí obtěžkán válečnou kořistí, aby sjednotil všechny Železné klany pod svou nadvládou. Nikomu se to ještě nepodařilo. Jedinou autoritu mezi klany představovali kněží, kteří urovnávali spory a zařizovali vše potřebné při setkání více klanů. Ještě nikdy se dva klany neshodly na jediném vůdci. Tím méně by toho byly schopny všechny klany dohromady. Kdyby se jednalo o někoho jiného, Dirik by jenom odfrkl a všechny myšlenky

pustil z hlavy. Potíž spočívala v tom, že Jamal byl svým plánem tak posedlý, že ho chtěl uskutečnit. Pokud by se vrátil domů s vozy přetékajícími cizokrajnou kořistí, měl by velkou šanci na úspěch.

Potřeboval by potom velekněze? ptal se sám sebe Dirik. Předem znal odpověď. Nepotřeboval, samozřejmě. Jestli tak chorobně touží po moci ostatních vojevůdců, jak mnoho musí potom toužit po moci kněží?

Dirik si až do dnešního večera neuvědomoval, jakou má vojevůdce moc. Už kolikrát se stalo, že se k němu zprávy donesly, až když se to jeho rivalovi hodilo – nikdy však nezamlčeli něco tak důležitého jako zajetí zelenookých démonů.

Původní dva démony chytili v době dědečka Dirikova dědečka. Patřili mezi poklad Kovářského klanu. Do té doby patřili hroziví albíni se špičatýma ušima pouze do legend. Strašily se jimi neposlušné děti. Dirik znal legendy jako nikdo jiný. K jeho poslání patřilo, aby si je pamatoval a připomínal je, aby na ně Železní lidé nikdy nezapomněli. Legendy vyprávěly o velké válce s démony, kteří na tento svět vešli bránou mezi světem lidí a světem démonů. Démoni chtěli svět ovládnout – jak by také ne? – zabíjeli a trýznili jejich předky a spojence, Obilné lidi. Železní lidé byli nuceni utéci se svými stády na jih. Spojenci měli zadržet démony aby mohli Železní lidé utéci. Útěk přežil pouze dobytek. Válečníci používali ještě jeden druh tažných zvířat. Tato zvířata však nebyla schopna unést stres na útěku a potom se vyrovnat s teplejším a vlhčím podnebím jihu. V době, kdy jejich předkové získali tajemství Magického kovu a Myšlenkové zdi, porazili a zabili několik elfů, kteří je pronásledovali.

Legendy vypovídaly o tom, jak lidé a Bůh – Velký kovář – pohrdali zbabělými démony, protože používali zbraně, které vypovídaly o jejich zbabělosti. Zbraně zabíjely, aniž by jejich nositel musel něco riskovat. Nikdo kromě kněží však legendám o zelenookých démonech nevěřil – dokud se neobjevili ti dva.

Tehdejší vojevůdce vytěžil mnohé z toho, že zajal hrozné démony a zotročil je pro zábavu svého lidu. Dirik však tyhle dva, Haldora a Kelyana, dobře znal a věděl, že pro dobře ozbrojeného válečníka nepředstavují téměř nebo vůbec žádné nebezpečí. Byly to

děti, mladíci na nějaké zbrklé výpravě. Nebyli připraveni na Železné lidi, jako nebyli Železní lidé připraveni na ně. Všeobecně přijatá historka vyprávěla, že kouzla Železa a Myšlenková zeď ochránily vojevůdce Alaje a umožnily mu přemoci elfy. Dirik na to měl zcela odlišný názor.

Tihle dva, Haldor a Kelyan, nebyli a nejsou tak hroziví jako jejich předkové z legend. Jejich moc není ani zdaleka taková, o jaké se vypráví v legendách.

Buď legendy značně přehánějí, co se týká jejich moci, a nebo jsou tihle dva jednoduše slabí. Dirik byl nakloněn věřit druhé variantě. Všeobecně bylo v legendách, které studoval, málo chyb. Například nepřeháněly nebezpečí, které představovali jednorožci, ani jejich zuřivost. Takže proč by mělo být nebezpečí, které přestavovali zelenoocí démoni, menší, než jak ho malovaly legendy?

V tomto bodě se většina lidí od Dirika lišila. Zvykli si, že Haldor a Kelyan jsou ochočení, pobíhají po táboře a kouzlí iluze, kdekoli se postaví společenský stan. Dirikovi to do dnešního dne nijak zvlášť nevadilo. Předpokládal, že se Železní lidé už nikdy se svými starými nepřáteli neshledají. Nyní si už nebyl tolik jist. Bál se, že jejich spokojenost bude sama o sobě představovat nebezpečí.

Pečlivě si prohlížel dvojici nových démonů. Nebojácně se na něj dívali a nezastírali, že si na oplátku prohlížejí oni *jeho.* Byli tu dva, muž a žena, ale řekli mu, že ve voze pro vězně jsou ještě dva muži.

Zajímavé bylo, že žena byla pouze jedna. Ještě zajímavější ovšem bylo, že vypadali, že nejsou stejného původu jako ti dva předešlí. Za prvé byli tmavší. Haldorova a Kelyanova kůže zůstala bílá jako rybí břicho, ať na ně sebevíce svítilo slunce. Za další, nevypadali tak křehce. Neměli všichni stejné vlasy. Nepodobaly se přadenům bělených vláken. Ženiny zářivě šarlatové vlasy jí určitě záviděla spousta žen ve společenském stanu. Mužovy vlasy byly správně tmavé, ačkoli visely ve smutných rovných pramenech a nebyly pečlivě stočeny do vln.

O Obilných lidech se vyprávělo, že jsou světlí a bezbarví jako obilí, které pěstovali. Mohli by tihle noví démoni být jenom poloviční démoni? Mohli se démoni pářit s Obilnými lidmi a nechat tak vzniknout tyto tvory?

„Divné, ty ženiny vlasy,“ zamumlal Hajovi, svému poskokovi. „Nikdy jsem neviděl vlasy takové barvy.“

„Tvrdí, že vůbec nejsou démoni, že jsou jiní,“ odpověděl jemně Haja. „Naši démoni říkají, že je to pravda. Kelyan se nás o tom snaží ze všech sil přesvědčit a Haldor se urazil už jenom při zmínce, že by mohli být stejní. Nepamatuji si, že by tak prudce reagovali na něco jiného.“

Dirik zvednul obočí. Neviděl žádnou výhodu, kterou by mohl Kelyan získat tvrzením, že noví zajatci nejsou stejní jako on. *Zajímavé.*

„Jsou trvale ubytováni s ostatními?“ zeptal se. Dával si při tom pozor, aby se jeho hlas nedonesl dál než k Hájovým uším.

„Tak mi to řekli,“ odpověděl poskok. „Zdá se mi to logické. Ti dva se nám nepokusili dát sbohem a odejít z vozu. Nemá smysl vyčerpat je k smrti, když jsou to tak dobré úlovky, ale zároveň také není důvod ubytovat je zvlášť. Kelyanovi a Haldorovi se nepodařil jediný útěk. Jamal si myslí, že ani když přidá další čtyři démony, nepodaří se jim utéci.“

Strašně nerad si to přiznával, ale Jamal měl zřejmě pravdu. Jestliže démony až dosud udržel Magický kov a Myšlenková zeď, zabrání v útěku i ostatním.

„Doufám, že si s nimi promluvím osobně,“ řekl svému poskokovi. „Zítra, až budeme na pochodu. Dohlédni na to.“

Haja se mírně uklonil. „Neměl by to být problém,“ odpověděl.

Dirik se neznatelně usmál. „Dohlédni také na to, aby se o tom Jamal nedoslechl,“ dodal. „Alespoň do té doby, než si s nimi promluvím.“

Hajovi se poněkud rozšířily oči. Stejně jako úsměv. Poskok se už celé měsíce snažil Dirika varovat, že Jamal je *příliš* chytrý a *příliš* ctižádostivý. Dirik jeho varování nebral zcela vážně. Ve skutečnosti o nich Dirik *přemýšlel*, ale ještě nebyl přesvědčen, že Jamal představuje nějaké riziko.

„Ano,“ řekl měkce, když Haja nepostřehnutě kývl směrem k Jamalovi. „Věřím, že náš vojevůdce má postranní úmysly se kterými by Velký kovář asi nesouhlasil. Nadejde čas, kdy bude nutno podniknout jistá opatření. Oddám se meditacím na toto téma.“

Haja kývl.

„Mezitím,“ zakončil Dirik a posadil se navenek uvolněně do polštářů, „se můžeš pokusit zjistit něco na vlastní pěst. Obvzláště by mě zajímalo, jestli jsou na místě, odkud přišli noví démoni, další jim podobní – nebo jestli nevědí něco o našich dávných spojencích, Obilných lidech. Je to samozřejmě v zájmu kněží. Bylo by lépe, kdyby se vojevůdce nedoslechl o věcech, na které nemá právo.“

„Jako například o výslechu démonů?“ zeptal se s úsměvem na rtech Haja. „A o pátrání po Obilných lidech? Koneckonců, démoni jsou plně v pravomoci kněží a Obilní lidé jsou jenom legendou, která *rovněž* patří do kompetence kněží.“

„Přesně tak,“ řekl mu Dirik. „Přesně tak.“

# # #

Myre kroužila nad lesnatými kopci. Příliš vysoko, než aby někdo viděl, jak *opravdu* vypadá. Zlostí prskala. Po Lorrynovi a Reně tu není žádná stopa. Ani jediná stopa. Mohla vinit jenom sebe, že jí unikli. To ona navrhla, aby prchli po vodě,

Když loď tak nečekaně vyrazila vpřed a vyhodila ji přes palubu, byla tak zkoprnělá překvapením, že se ani nepokusila zachránit. Vzpamatovala se, až když už byli z dohledu. Teprve poté ji výkřiky a šípy elfů pobíhajících na břehu upozornily že když se nechá nadále unášet proudem, je v nebezpečí.

Okamžitě zareagovala. Zhluboka se nadechla, ponořila se do vody, aby unikla dopadajícím šípům, a změnila se v obrovskou rychlou rybu. Jakmile se bezpečně ustálila ve formě, ve které mohla dýchat pod vodou, vydala se pronásledovat své společníky mohutnými údery ocasu.

Loď však byla rychlejší než všechny ryby, které kdy plavaly ve vodě. Za celý den je nedohnala. Dalšího dne našla loď pouhou hodinu před elfími pronásledovateli. Unášel ji proud. Byla prázdná. Nedalo se poznat, kde přistála. I kdyby po sobě zanechali nějaké stopy, déšť je dokonale smyl.

Zamyslela se a vznesla se k obloze. Nebyl to příliš úspěšný tah.

Byla zvyklá na holé křovinami porostlé kopce okolo Doupěte. Zdejší kopce byly tak hustě zalesněné, že ani nebylo vidět na zem! Mohl by se tu skrývat dokonce i drak ve své přirozené formě a vůbec by se nemusel bát, že ho někdo objeví!

Přesto celé dny kroužila nad krajinou. Doufala ve šťastnou náhodu. Doufala, že je prozradí kouř z ohně nebo i jediná stopa v blátě. Každá objevená stopa však patřila osamělému lovci nebo jednomu z pronásledovatelů, kteří měli zatknout Lorryna a jeho sestru. Soptila a několikrát už ztratila trpělivost. Podařilo se jí vybít část svého vzteku při lovu. Jednorožci tu byli zvláště tlustí. Když jim lámala vaz, cítila *téměř* stejnou spokojenost, jako kdyby jí v pařátech uvízl ten blázen Lorryn…

V bezmoci zvětšila okruh, i když jí bylo jasné, že se ti dva rozmazlovaní tvorové nemohli dostat z bezprostředního okolí řeky. Nenašla nic. Vůbec nic. Až na tlupu otrhaných lidí, kteří jeli po řece v hrubě zpracovaných lodích. *Nebyli* to čarodějové. Myre pochybovala, že by se Lorryn nebo Rena vůbec pokusili s nimi spojit.

V případě, že by lidé setkání dovolili. Jestliže to byli divocí lidé, bez obojků, potom se určitě elfů bojí. I dítě mělo dost rozumu na to, aby se nepřibližovalo k elfům, pokud se náhodou octli v těchto pustých lesích. Bylo pravděpodobné, že se lidé vyhnuli dvěma utečencům dříve, než si jich Lorryn se sestrou všimli.

Možná by se k nim mohla dostat blíže. Znovu zakroužila a opět nespatřila nic jiného než ty samé lidi, kteří se pohybovali podél břehu. Nikde ani známka rozruchu. Ani stopa po setkání s uprchlíky.

Bezmocí a vzteky zaskřípala zuby.

Už si to mohla přiznat. Ztratila je. S nimi zmizela zároveň šance na vlastního čaroděje. Byla si jistá, že má útěk dokonale pod kontrolou a nepředpokládala, že by mohl Lorryn udělat něco neočekávaného. Nyní je vinou své bezstarostnosti ztratila.

Náhodou se na chvíli zahleděla dolů. I když se předtím nijak pozorně nedívala, bylo jí jasné, že se skupinka lidí náhle a neočekávaně zdvojnásobila.

Co má být tohle?

Vztek zmizel jako pára nad hrncem. Zaměřila pohled a zaostřila na skupinu pod sebou. Ne – lidé se neznásobili. Přidala se k nim jiná skupina, mnohem lépe oblečená…

Myre na chvíli přestala mávat křídly když zahlédla někoho velmi podobného Shaně. Špičaté uši – ale tmavá pokožka a vlasy ve více barvách než blond. Nebyli to lidé – ale *čarodějové!* Našla zmizelé čaroděje!

Kde byli čarodějové – tam byli i uprchlí draci.

Začala se rychle spirálovitě vznášet, až se dostala nad mraky, kde už byl na dýchání příliš řídký vzduch. Na krajích křídel se jí tvořily drobné krystaly ledu.

Co teď? Věděla, kde jsou čarodějové. Určitě by toho mohla nějak využít, že?

Potřebovala informace a potřebovala je získat tak, aby neriskovala, že ji Keman nebo někdo jiný pozná.

Rychle bude muset vymyslet nějaký plán.

Tentokrát by raději nikoho a nic neměla podceňovat. Plán musí být dokonalý. Bude potřebovat opravdu velké množství informací.

Mohla je lehce získat, pokud se bude držet stranou ostatních draků. Při špehování mohla zaujmout jednu ze stovek podob, od lidského dítěte až po skálu. Byla by si jistá, že ji nikdo neodhalí, dokud by ji neuviděl *drak.*

První podoba by měl být tvor s dobrým nosem – ale neměl by být jedlý. Všichni tvorové, kteří žijí pohromadě, se dají lehce ucítit. Nechtěla se však při své výpravě stát terčem nějakého lovce!

Zamyslela se, složila křídla a začala klesat do opuštěného údolí, kam od řeky nebylo vidět.

\# \# \#

Jednorožci se dostali na úpatí dalšího kopce. Byli neuvěřitelně vytrvalí. Dokonce i s Renou a Lorrynem na zádech byli schopni vyvinout dvojnásobnou rychlost než koně, na kterých kdy Rena jela. Fantasticky rychlé tempo udržovali celý den, když museli.

Každý den potřebovali dvě nebo tři zastávky na jídlo a pití. Snědli toho stejně jako koně.

Samozřejmě, že nejedli pouze trávu, ale pochutnali si na všem, co v trávě žilo. Byli *rychlí*. Lovili a pojídali myši a hraboše se stejnou obratností jako kočky

V noci na několik hodin mizeli. Vraceli se se stopami krve kolem tlamy. Naštěstí se vraceli – a nepovažovali Renu a Lorryna za vhodný úlovek.

Rena byla zhnusena. Lorryn fascinovaný. Řekl jí, že je velmi pravděpodobné, že *pravým důvodem*, proč mohli udržovat tak rychlé tempo, byl fakt, že jedli maso. „Maso je mnohem koncentrovanější jídlo než tráva," řekl jí. „Kdyby nejedli maso, myslím, že by se nebyli schopni pohybovat rychleji než naše koně."

Rena už se dávno rozhodla, že nestojí o ochočeného jednorožce.

Vůbec nebyla fascinovaná vytrvalostí jednorožců jako Lorryn. Chtěli vyrážet s východem slunce – což znamenalo, že museli vstávat za tmy aby něco pojedli – a až do soumraku se nezastavili. Rena nebyla ani v nejmenším připravena na takový test vytrvalosti. Usínala polámaná a vyčerpaná. Vzbouzela se neodpočinutá. Už dávno ji nezajímala okolní krajina, i když už nemuseli prchat před nebezpečnými zvířaty a před lovci. Nyní se jenom pohupovala na hřbetě svého jednorožce a používala svá drobná kouzla, aby zůstal ochočený. Jejím jediným přáním bylo najít čaroděje, aby si mohla konečně odpočinout.

Odpočinek! Jak moc po něm toužila! Celý svět se zúžil na potřebu odpočinku. Bolel ji každý sval. Oči pálily únavou. Za nimi cítila tupou bolest. Kdyby se tu náhle objevil lord Gildor a nabídl jí postel a teplé jídlo výměnou za svatbu, vdala by se hned a na místě.

Možná, že ne. Ale koketovala by s tou myšlenkou.

„Zajímavé," zamumlal nahlas Lorryn, když se jako první dostal na vrchol.

„Co je zajímavé?" zeptala se hloupě Rena. *Neuměla* si představit, co by tu ještě mohlo být zajímavé. Před několika dny prošli horskou soutěskou a objevili se uprostřed zalesněných kopců. Kopce dělila řeka, jíž se už pár dní jednorožci drželi. Doufala, že jednorožci brzy dojdou ke svému cíli. Nebylo jí jasné, jak by mohli překročit řeku, která byla tak široká, že by bez potíží pohltila sídlo lorda Tylara i se zahradami. Včera se však jednorožci bez varování vrhli do vody a

přeplavali řeku. Rena se jednou rukou držela hřívy, druhou svírala ranec se svými věcmi a bála se, že pustí jedno nebo druhé.

Několikrát si lokla vody. Stále ji bolel hrudník. Přesto Lorrynovi nic neřekla, protože by opustil jednorožce a vydali by se pěšky. *Jemu* rychlé tempo vyhovovalo. Nechtěla, aby si myslel, že ho zdržuje. Jeho překvapení a souhlas se vším, co udělala, byl tak opojný. Už by bez něj nemohla být. Byl to plamínek radosti uprostřed ubíjející cesty.

„Myslím, že jsem už asi přišel na to, co jednorožci dělají a kam jdou," odpověděl, když si prohlížel krajinu. „Míříme dolů na velkou planinu. Po cestě jsem viděl mnoho stezek jednorožců. Když jsme dorazili na vrchol, připadalo mi, že vidím dole v trávě jednorožce, kteří míří na jih. Tuším, že naši tahouni migrují."

„Co?" řekla. Překvapení ji na okamžik vytrhlo z unavené apatie. „Jako ptáci?"

„Přesně jako ptáci," odpověděl. „Odvážil bych se odhadnout, co jim probíhá v těch malých mozečcích. Snažil jsem se *cítit* jejich myšlenky, ale až dosud jsem z toho nebyl moudrý. Víš, že jsou z nich občas dravci…"

„Ano," odpověděla a snažila se přitom neotřást odporem.

„Myslím, že jsou dravci v zimě, když nemají co spásat. Něco mezi dravcem a býložravcem během migrace. Celé léto jsou potom býložravci. Předpokládám, že jako býložravci tvoří velká stáda. *Ale jenom* tehdy Tak si mohou najít partnery a chránit mláďata." Lorryn byl se svým úsudkem velmi spokojen. „Proto je lovci v létě téměř nevidí. Navíc s sebou nikdy nemají mladé. Proto když je loví v zimě, nacházejí pouze osamělé kusy. V zimě se chovají jako dravci, potom v létě jako býložravci, aby si mohli vybrat partnery, vrhnout a ochraňovat mláďata."

Rena se zamyslela. Věděla, že jednorožce stvořili z jiných zvířat kdysi dávno Vyšší lordi. „Vyšší lordi chtěli něco, co by se mohlo uživit v každé situaci, takže si myslím, že tvé myšlenky dávají smysl. Co to má ale společného s námi?"

Lorryn se otočil a podíval se na ni. „Téměř nic, až na to, že budeme muset tyhle dva opustit, než se dostanou do stáda.

Nepředpokládám, že by nás ostatní tolerovali nebo že bys byla schopna zkrotit celé stádo jednorožců.“

Znovu si vzpomněla na krev na čenichu klisny a otřásla se. „Ne, také si nemyslím, že by to byl dobrý nápad. Ale co čarodějové?“

„Už jsem o tom přemýšlel,“ odpověděl. „Jakmile jsme překročili řeku, osmělil bych se říci, že jsme daleko za hranicemi zemí, na které si kdy nějaký elf činil nárok. Jestliže nenajdeme žádnou stopu obydlení, můžeme se vrátit k řece a nějakou dobu ji sledovat. Mohu začít poslouchat myšlenky. To by nám mělo pomoci najít čaroděje. Oba potom můžeme vyhlížet draky.“

„Už jsem se po nich dívala,“ odpověděla po pravdě. „Žádného jsem neviděla.“

„Od řeky jsem také necítil jiné než zvířecí myšlenky.“ Prohlížel si ji ze hřbetu jednorožce. „Také si myslím, že bychom si měli jen pro jistotu pořídit na nás oba iluzi čistokrevných lidí.“

Potají si protáhla bolavé svaly a pozorně si prohlédla Lorryna. „Asi máš pravdu,“ odpověděla zamyšleně. „*Příliš* se podobáš elfovi.“

„Navíc jsme v oblasti, kde můžeme narazit na divoké lidi,“ připomněl jí. „Četl jsem hodně historických pojednání o první Válce čarodějů a o době před ní. Předpokládá se, že tu žije několik skupin. Alespoň podle kronik. Mají to být jezdci na grelech a Obilní lidé. Poslední, co bych si přál, by bylo někoho vystrašit. Jezdci i Obilní lidé nemají jediný důvod smýšlet o elfech jako o svých přátelích. Nestojím o to, aby nás zastřelili, než se na cokoli zeptají.“

Jako by už jenom samotní jednorožci nestačili jako dobrý důvod ke střelbě! Kývla však na souhlas. Za několik okamžiků ucítila brnění, které jí prozradilo, že Lorryn mění její vzhled.

Zajímalo by mě, jestli bych uměla změnit sama sebe uši a oči – jako jsem si hrála s ptáky, přemýšlela. *Raději to nyní nebudu zkoušet. Asi je to špatný nápad, když se už pomocí kouzel starám o tolik jiných věcí.* Kdyby ztratila kontrolu nad jednorožci…

Neměla by si nakládat více než unese.

Podívala se doprava a s úlevou zjistila, že slunce je u horizontu. Brzy se zastaví.

„Měli bychom si popovídat o tom, kdy opustíme jednorožce,“ zavolal na ni zpátky. „Dnes večer?“

„Až připravím večeři,“ odpověděla. Bude doslova „připravovat“ večeři z rostlin, které nasbírají. Připraví také sladkou trávu pro jednorožce, aby si zajistila, že se po lovu vrátí.

Také proto byla tolik unavená. Všechny starosti s jídlem ležely na jejích útlých ramenou. Ještě nikdy nepoužívala kouzel v takové míře. Nepředstavovala si, že to může být tak unavující. Čím více se vzdalovali od otce, tím unaveněji se cítila.

„Kéž by byli jednorožci více podobní psům. Mohli by nám něco přinést,“ řekla toužebně. Lorryn byl asi stejně přejedený trávových koláčů a dušené trávy jako Rena.

Ale…

Vzpomněla si, že se jedné noci vrátila klisna v tlamě s něčím, co nebyla krev, ale velmi dobře to mohl být cár *oděvu.* Neovladatelně se roztřásla. Do té doby jim byl na stopě nějaký lovec. Rena si *přála,* aby se ho jednorožci zbavili. Vycítila snad klisna její přání a vyplnila ho podle svých možností? To Rena nevěděla a nikdy se to nedoví. Jisté bylo jenom to, že po té noci lovec zmizel.

„Ne,“ řekla roztřeseně. „To bych nechtěla.“

# # #

Caellach Gwain spokojeně přehlédl diváky. Podporovali ho nejstarší a nejvyšší čarodějové. Dokonce i ti, kteří se dříve báli promluvit nahlas, byli ochotnější ukázat své pravé smýšlení, když tu nyní Shana nebyla.

Caellach jen doufal, že to tak zůstane. Když mladé nevedla Shana, nebyli si tak jisti sami sebou a svými schopnostmi.

Pouze její „nejbližší“ pokračovali v nestydatém vzdorování autoritám. Byli však natolik zaměstnáni vyprazdňováním staré Citadely že na ostatní neměli mnoho času.

„Budu vám vyprávět, jak jsem si získal zpět pomocníky,“ řekl Caellach ostatním. „Začal jsem s lidmi. Jsou natolik zvyklí dostávat rozkazy od někoho, kdo jim alespoň vzdáleně připomíná autoritu, že se mě ani jednou nevyptávali. Jednoduše šli a udělali, co jsem od nich žádal.“ Mírně se zamračil. „Jsou to pouze malé děti. To jim však nebrání, aby po mně uklízely a nosily mi jídlo.“

„Cožpak je nikdo nehledá?“ dovolil se opatrně zeptat jeden z přítomných.

Caellach pokrčil rameny. „Možná. Nehledali však v mých pokojích. Jejich hlídači si musejí myslet, že se vždy vykradou někam si hrát. Jenom jsem jim řekl, aby odpověděly, že pro ně má nějaký čaroděj důležitý úkol. Naprosto to stačí.“

Osobně pochyboval, že někdo ve zmatku, který vládl v Citadele, postrádal děti, které si půjčil z pracovních skupin. Nacházel se tu chumel dětí, lidských i míšenců. Děti se nedaly použít na práce vyžadující sílu nebo zkušenost. Zbývaly na ně proto pouze, jak on říkal, „domácí práce“. Proč by tedy nemohly trávit čas řádnou službou jedinému mistrovi, místo aby sbíraly rákos nebo vykonávaly podobné nesmysly?

Řekl jim to a oni moudře pokývali hlavami.

„Vyberte si ty vystrašené,“ radil. „Takové, které nechtějí být viděny které se při každé příležitosti schovávají do koutů a do stínů. Jsou nejpovolnější a nikdo je nepostrádá. Myslím si, že když jsou tak plaché, prokážeme jim jenom službu, když je ochráníme před davem! Tyto děti bezpochyby potřebují pevnou ruku. Někoho, kdo by jim dával příkazy o kterých by nemusely přemýšlet.“ Sarkasticky se podíval na čaroděje, který byl na vážkách. „Děti by neměly *myslet.* Nejsou na to vybaveny Měly by se učit, poslouchat a ctít autority.“

„Asi máš pravdu,“ řekl poněkud pochybovačně čaroděj. „Přesto ale…“

„Ale, nebuď sentimentální. Jsou to jenom *lidé,*“ vykřikl někdo jiný, než stačil pochybující čaroděj přijít s logickou námitkou. „Je to tak, že pro Citadelu nebudou nikdy jinak užiteční než jako sluhové! Raději by se to měli dozvědět hned, dokud je čas, abychom je řádně vycvičili!“

Další hlavy kývly na souhlas. Odporující čaroděj se podřídil. Caellach znovu nabyl kontrolu nad shromážděním.

„To nebyl jediný důvod, proč jsem vás sem pozval,“ řekl hlubokým sebevědomým hlasem. „Potřebujeme konečně něco udělat se současným stavem věcí.“

„Se stavem věcí?“ jeden z nejstarších přítomných se otřásl strachem. „Máš na mysli ten totální chaos, který tu vládne? Mladí

spratci se chovají, jako by byli senioři… Seniory nutí nosit si jídlo a zametat po sobě podlahu…“ Jeho roztřesený hlas přešel do fistule a ještě více se rozvibroval. „Nemají žádnou úctu! Nikdo je neusměrňuje! Nectí staré zvyky! *Tohle* je tu špatné! Byl jsem ochoten tolerovat jejich nesmysly, když jsme byli venku.“ Máchl rukou k východu z jeskyní. „Dalo se očekávat, že když jsme tak řečeno neměli kde žít, nastane určitá dezorganizace a ochabnutí morálky. Nyní ale každý má kde bydlet a věci by se tedy měly vrátit do starých kolejí! Bylo to dobré pro naše předchůdce, mělo by to tedy proboha být dobré i pro nás!“

Ozval se souhlasný hukot. Caellach si spokojeně mnul ruce. Šlo to čím dál lépe. Stížnost *nepřišla* z jeho úst a všichni souhlasili s řečníkem!

Varovně však zvedl ruku, když hluk zesílil. „Souhlasím. Souhlasím s vámi, ale nesmíme se ukvapit! *Uvědomujeme* si, že návrat starých pořádků by byl zaručeně dobrý pro Citadelu a pro všechny čaroděje, ale ti pyšní spratci kolem Shany si myslí, že mají lepší rozum! Navíc za nimi stojí draci!“

Při zmínce o dracích se hluk změnil v nejisté ticho. Rychle je uklidňoval.

„Není nemožné vrátit věci zpátky,“ řekl jim pevně. „Jen budeme potřebovat čas. Musíme být opatrní a pečlivě uskutečňovat naše plány. Za nějakou dobu začneme draky nudit a najdou si jinou zábavu. Nebo – Lashana se nemusí vrátit a oni ji půjdou hledat. Můžou se stát tisíce událostí, které nakloní váhy na naši stranu. Až nastane vhodná chvíle, musíme být připraveni jednat rychle a rázně.“

Všichni se předkláněli a hltali každé jeho slovo. Usmál se pro sebe.

„Všichni musíme přemýšlet,“ řekl jim. „Během několika příštích dní svolám další schůzi. Rád bych na ní slyšel vaše názory na daný problém.“ Postupně se každému podíval do očí. Odpovědí mu byla kývnutí. Zamyšlená, odhodlaná.

Pochopili to jako konec schůzky a postupně odcházeli. Po jednom, po dvou. Někteří si povídali, jiní odcházeli v tichu. Caellach počkal, až všichni odešli. Bojoval sám se sebou, aby nedával svou radost příliš okatě najevo.

Nyní už je vše jenom otázka času. Až se ta otravná Lashana *nevrátí…* I kdyby se vrátila – zjistí, že se leccos změnilo. Určitě se jí to nebude líbit!

# # #

Za dva dny se dostali na vlastní pláň. Nikde ani stopa po stádech jednorožců nebo po čarodějích. Lorryn rozhodl, že zůstanou jak nejdéle to půjde se zvířaty která náhle přešla z úprku do obvyklé chůze koně. V noci už jednorožci nelovili. Rena zjistila, že nejedí nic horšího než trávu a pohoštění, které pro ně chystala. Mnohem lépe se krotili. Při pomalejší chůzi se Rena začala zotavovat z ubíjejícího tempa jejich útěku.

Lorryn byl viditelně ve svém živlu. Nikdy ho neviděla tak šťastného. Z vlasů měl chuchvalec, oblečení špinavé jako nejubožejší otrok a *vůbec* nevypadal jako pěstěný elfí lord, kterým byl. V očích však měl plamínky, které u něj nikdy nepamatovala. „Nejsem si zcela jist, jestli mi záleží na tom, zda najdeme čaroděje," zavolal na ni zpátky třetího dne jízdy po pás sahající trávou. „Mohl bych takhle žít pořád. Přemýšlej o tom! Jsme volní jako ptáci, nikdo nám neříká, kam máme jít a co máme dělat…"

„Teď je to nádherné," řekla trochu trpce. Vzpomněla si na tvrdá lůžka na zemi. „Ale co v zimě? Jakmile přijde zima, bude tu velmi chladno. Nestojím o to, aby se celou noc choulila a zahřívala o jednorožce, který je tou dobou dravec."

Lorryn se rozesmál a zavrtěl hlavou. „Jsi příliš praktická, Reno. Vůbec nemáš smysl pro romantiku."

„Umím být romantická!" protestovala. „Ale mám ráda romantiku spojenou s pohodlím!"

„Jaká je to potom romantika?" namítal. „Co je to za romantiku bez…" Když se vyšplhali na návrší, náhle se vztyčil a udusil zbytek slov.

O chvíli později viděla i Rena, co ho vyplašilo.

Na dalším návrší sedělo na něčem, co *vypadalo* jako velmi divoký dobytek, asi tucet postav. Byli to lidé, ale nikdy podobné neviděla. Měli tak tmavou kůži, že se zdáli černí. Na sobě měli zářivé

turbany a volné kalhoty. Ozbrojeni byli dlouhými oštěpy se železnými špicemi.

„Předkové!“ vydechl Lorryn. „Jezdci na grelech? Určitě! Neznám jinou rasu, která by měla takovou barvu kůže!“

„Ty víš, kdo jsou ti lidé?“ zašeptala. Jednorožci zastavili a klidně postávali. Dívali se směrem k býkům a vyzývavě frkali.

„Studoval jsem je, když jsem se chtěl něco dozvědět o čarodějích a lidské kultuře, která tu bývala,“ zamumlal. Jeho tvář prozrazovala vzrušení. „Dokonce jsem se naučil jejich řeč. V jedné knize bylo kouzlo jazyků, díky kterému ovládám devět lidských řečí. Nikdy jsem si nepomyslel, že bych ho mohl využít…“

Odmlčel se a rozvážně zamával na jezdce. Zavolal na ně něco ve zvláštním zvučném jazyce.

„Řekl jsem jim, že jsme ze starého kmene, který *býval* jejich spojencem,“ řekl spěšně Reně. „Doufám, že to bude fungovat… podle kronik jsou notoricky…“

Jeden člověk popojel z řady směrem k nim a něco zavolal. Lorrynova tvář se rozzářila. „Funguje to!“ vykřikl. „Dává nám volný průchod, abychom se s nimi mohli setkat!“

„Jsi si jistý, že je to dobrý nápad?“ zeptala se. V duchu se třásla strachy, ale bála se to dát najevo.

„Upřímně řečeno, nemáme jinou možnost,“ oponoval. „Už nás viděli. Když se teď dáme na útěk, v mžiku nás dohoní. Ne. Musíme jim ukázat, že jsme příliš silní, než aby nás znepokojili.“ Když k němu popojela na své klisně, natáhl ruku a pohladil ji po ruce. „Vím, jak se cítíš. Jsem rád, že sedím na jednorožci. Nohy by mě asi neunesly. Musíme se však chovat, jako bychom sem patřili a jako bychom byli stejně silní jako oni.“ Usmál se na ni. „No tak. Snaž se vypadat statečně. Vzpomeň si na Gildora.“

Neznatelně se usmála. Rychle ji ještě jednou pohladil. „Umíš zkrotit jednorožce, vzpomínáš si? To ty jsi nás udržovala v teple a krmila jsi nás. Jsi chytrá a statečná. V takovéhle situaci bych s sebou nechtěl mít nikoho jiného. Jdeme.“

Jak šplhali na kopec k čekajícím jezdcům, začali jejich býci popocházet, vzpínat se a strachy koulet očima. Jednorožci zvedli hlavy a dívali se jim přímo do očí. Stoupali po svahu jako cvičení

koně. Zpod odhrnutých pysků bylo vidět ostré tesáky. Čím více se blížili k tmavým lidem, tím více se býci plašili. Nakonec museli jezdci sesednout a držet zvířatům hlavu, aby neutekla.

V tu chvíli se Lorryn zastavil a zavolal něco na jezdce, který byl viditelně jejich vůdcem.

„Řekl jsem jim, že nechceme plašit jejich zvířata," překládal Reně, když vůdce kývl a odpověděl. „Děkuje mi a říká, že Obilní lidé – to jsou ti, za něž se vydáváme – jsou moudří. Říká, že jsou jejich legendy plné jednorožců a že jich viděli hodně od doby, kdy začali hledat pastviny a sladkou vodu, takže ví, že jsou to velcí nepřátelé. Chce vědět, jak jsme je ochočili." Tiše se zasmál. „Myslím, že jsme na ně udělali dojem, sestřičko!"

Opravdu to tak vypadalo. Muž pevně držel ohlávku zvířete, které trhalo hlavou a chtělo se s ním prát. Lorryn na něj něco zavolal a muž přesunul svůj obdivný pohled z Lorryna na Renu.

„Usměj se a zamávej, Reno," zašeptal. „Řekl jsem mu, že jsi je ochočila ty."

Poněkud prkenně se usmála a zamávala.

„Jsi schopna udržet tady obě zvířata?" zeptal se jí, když muž chvíli mluvil. „Myslím, že máme jedinečnou šanci."

Nebyla si jista, co tím měl na mysli. Věděla však, že když sesedne a položí ruce na hřbety obou zvířat, nepohnou se. „Můžu," řekla mu. „Chtěla bych, abys mi předal jejich řeč. Máš přece kouzlo jazyků."

„Později," slíbil a sklouzl ze hřbetu zvířete. Vydal se k vůdci tmavých lidí. Rena sesedla dříve, než mohl hřebec zareagovat na Lorrynovu nepřítomnost. Uklidnila obě zvířata, zatímco Lorryn mluvil s mužem. Přestávala se bát. Potom přestala být i nervózní, když si uvědomila, že póza a tón mužova hlasu byly nejen přátelské, nýbrž i uctivé. Kdykoli se podíval jejím směrem, jeho úcta jenom rostla.

Lorryn se vrátil. „Podrobnosti ti řeknu později, ale choval jsem se tak, jako bychom byli poslední z našeho kmene a hledali dávné spojence, abychom jim řekli, jak to vypadá v zemi elfů. Udělala jsi na ně *velký* dojem ochočenými jednorožci. Jsme pozváni, abychom využili práv vyplývajících z našeho dávného spojenectví a připojili

se k nim. Tito lidé patří k jejich hlavnímu knězi, říkají mu Dirik. Chtějí, abychom se setkali alespoň s ním.“ Odmlčel se a vážně se jí zadíval do očí. „Reno, jestli se ti to nelíbí, půjdeme dál… Ale měli bychom u nich střechu nad hlavou a jídlo. Podle toho, co jsem o nich četl, si myslím, že bychom s nimi byli také v bezpečí. Je to na tobě.“

Podívala se z Lorryna na vůdce tmavých lidí a zpět. Byli sice spojenci, ale především to byli lidé.

Bude to lepší než jízda nekonečnou záplavou trávy na hřbetech zvířat, která je mohou každou chvíli opustit.

V dané situaci to byla lepší varianta.

„Co uděláme s jednorožci?“ zeptala se.

„Můžeš je poslat pryč?“ odpověděl. „Býci by se s nimi nesnesli. Stejně mě o to Haja požádal.“

Po chvíli soustředění kývla. „Jdi jim říci, že půjdeme s nimi, a dej mi trochu času.“

Počkala, až odejde a připojí se k muži, kterému říkal Haja. Potom naposledy namířila svá kouzla na jednorožce. Soustřeďovala a koncentrovala jejich touhu najít ostatní soukmenovce, a přeměňovala i touhu zaútočit na býky. Potom zvedla ruce z jejich hřbetů.

Napůl se vzepjali. Vylekali přitom býky i jejich majitele. Otočili se a zamířili na západ. Jakmile se kopyty dotkli země, byli pryč. Nebyla to rychlá chůze nebo cval, byl to úprk. Kopyta se leskla ve slunci, hřívy a ocasy za nimi vlály Pozorovala jejich odchod s trochou lítosti. Něco z nich jí bude scházet…

…ale ne natolik, aby je přivolala zpět.

S hlavou vysoko jako jednorožci šla k Lorrynovi a jeho novému „spojenci“. Potěšilo ji, když si uvědomila, že mručení, které slyšela od jezdců, znamená obdiv

Pokud se jim podaří udržet iluzi – bude to nejlepší věc, která se jim přihodila od doby, kdy se vydali na cestu!

7

ŽELEZNÍ LIDÉ několik dní nepřesunuli tábořiště. Shaně to vyhovovalo. Bála se, že kdyby pokračovali v cestování, dostala by se její skupinka ještě dále do Citadely, než už se nacházeli. Byla tu však dobrá pastva a voda. Dokud bylo co spásat, nehodlali se Železní lidé přesunovat dál.

Naštěstí. Nyní měli čas vymyslet, jak se dostat pryč. Shana začínala být čím dál nervóznější, že jsou tak dlouho pryč. Ne že by nedůvěřovala Denelorovi. Pevně doufala, že vše udrží pod kontrolou… ale…

Ale… jeden nikdy neví, co se může stát.

Za poledních veder byl jejich plstěný stan překvapivě chladný. Stěny se vyrolovaly aby nechaly proudit přízemní studený vánek. Horký vzduch se tlačil nahoru a odcházel větracím otvorem. Neměli žádné povinnosti, takže většinu času, kdy nebyli vyslýcháni, strávili v relativním pohodlí stanu. Kam by měli jít? Co bylo zajímavého na pasoucím se dobytku? Kalamadeu velmi zaujal bojový výcvik mladých válečníků. Ten se však konal pouze za chladných rán. Nevěděli, jaká kouzla ruší jejich schopnosti. Nikdo nevykonával činnost podobnou kouzlům tak blízko, aby ho mohli vycítit.

„Jsi si jist, že bychom si měli popovídat také s *nimi?*“ zašeptal Mero a kývl směrem ke dvěma elfům podřimujícím ve své části stanu. Za dva dny zajetí se původní a noví vězni dohodli. Stan byl rozdělen v polovině závěsy. Elfové zůstávali v jedné polovině, míšenci v druhé. Haldor je nepřestával ignorovat. Kelyan je vyzpovídal o podrobnostech Války čarodějů a Dyranově konci a upadl do netečné strnulosti. *Tvrdil*, že medituje, Shaně se však zdálo, že zírá do prázdna přesně jako Haldor.

Nutilo ji to přemýšlet, jestli je alespoň jeden z nich ještě duševně zdráv, když je takhle drží mnoho desetiletí. Opravdu tu neměli co

dělat nebo o čem přemýšlet. Pokud byla nuda problémem v jejich původních domovech, nakolik je poznamenala daleko delší doba v zajetí? Když je opatrně pozorovala, došla k závěru, že jsou to sotva stíny skutečných elfů. Zvláště Haldor se natolik obrátil sám do sebe, že se navenek jako osobnost vůbec neprojevoval. Strašné. Budou se také tak chovat, když je nadlouho uvězní?

„Nemyslím si," řekla Merovi po pravdě. „Ani jeden netouží po svobodě a my se přece nesnažíme o *útěk.* Potřebujeme vymyslet, jak přimět Železné lidi, aby nás se vší úctou nechali jít. Nechceme působit potíže. Abych tak řekla, nesnažíme se ohrozit naše čestné prohlášení, že neutečeme."

Mero jen pokrčil rameny. „Dobře, chápu tě. I kdyby o nás něco říkali, Železní lidé by uslyšeli pouze to…"

„Co už vědí," dokončila za něj Shana. „Že se chceme vrátit domů, že tu hledáme obchodní spojení a že *nejsme* elfové."

Mero kývl. „Jestli se máme na někoho obrátit, myslím, že by to měl být Jamal," řekl. „Je mladý. Snaží se změnit zvyky. Jestli můžeme někoho přesvědčit, že bude lépe nedržet nás podle zvyků jako vězně, ale dát nám volnost, bude to pravděpodobně on. Je oblíbený natolik, že se lidé nebudou vyptávat, kdyby se jeho rozkazy jevily divné nebo neobvyklé."

Kalamadea však odmítavě zavrtěl hlavou. „Je ale také majetnický. *Nenechá* pláchnout nic, co jednou získá. Jsme *jeho,* abych tak řekl. Nenechá uniknout pěkný úlovek za příslib dalšího obchodování. Nemyslím, že by ho zajímalo zachování míru. Jakmile by se dozvěděl o existenci Citadely, snažil by se ji napadnout a ne obchodovat s ní. Neviděl jsem nic, co by můj názor vyvracelo." Zamračil se. „Také se mi nelíbí jeho stoupenci. Všichni jsou to válečníci. Co jiného zajímá válečníka než válka? Ne, jsem pro velekněze, pro Dirika. Přemýšlí dlouho a hloubavě. Nepřemýšlí o válce, aby zároveň nepřemýšlel o ztrátách, které s ní souvisejí."

Řada byla na Kemanovi, který pokrčil rameny. Vypadal zmateně. „Nevím," přiznal se. „Také nevím, jak jednoho nebo druhého přesvědčíme, že nejsme elfové." Podíval se na Shanu. „S tebou strávil Dirik více času než s kýmkoli z nás. Stejně jako Jamal.

Zejména po tom, kdy ti elfové předali jejich řeč. Vyptávali se tě déle, než nás všech dohromady. Co si tedy o nich myslíš?“

Zamyšleně se kousala do rtu. „Původně jsem si myslela, že bychom se měli soustředit na Jamala. Hlavně proto, že je populární, ale také proto, že Dirik by mohl vůči nám trpět předsudky. Jsme přece ‘zelenoocí démoni’. Myslela jsem si, že by mu více vyhovovalo obtížit nás dalšími řetězy, než pustit na svobodu. Ale… Nevím, jestli je to tím, že jsem žena, nebo z jiného důvodu, Jamal byl vůči mně nesnesitelně arogantní. Dirik byl vždy velmi zdvořilý. Myslím, že Dirik už věří, že jsme někdo jiný než elfové. *Vím*, že se mnohem více zajímá o obchodní vztahy než o válku. Nesčetněkrát se mě ptal, s čím konkrétně chceme obchodovat. Přesně určil, o co se zajímá: hlavně o obilí a kovy. Ačkoli by vzal i nezpracovanou vlnu, prádlo a hotové výrobky. Když mě Jamal zrovna nezastrašoval, chtěl vědět podrobnosti o terénu, *odkud* přesně jsme a co *vlastníme*. *Zdi* se mi, že hledá dobrý lup a snadný cíl, Kalamadeo. Takže abych to shrnula. Jsem pro Dirika.“

Kalamadea se podíval na Mera a zpět na Shanu. „Dva pro Dirika, jeden pro Jamala a jeden nerozhodnutý.“ Otočil se na Mera. „Chtěl bys nás ještě přesvědčit dalšími argumenty, nebo jsme my přesvědčili tebe?“

Mero se poškrábal prstem na nose. „Nejsem skálopevně přesvědčen o Jamalovi,“ řekl nakonec. „Jestliže jste dva pevně rozhodnuti pro Dirika, jsem ochoten podřídit se.“

Rozhodil rukama. „I když jsem věděl hodně o životě lidí v elfím sídle, nedokážu odhadnout jako vy záměry lidí podle toho, co dělají, říkají – a neříkají.“

„Jsem pevně rozhodnutá pro Dirika,“ odpověděla přesvědčivě Shana. Kalamadea kývl na souhlas.

„Tedy Dirik,“ souhlasil Mero. „Alespoň není tak strašidelný. U Jamala mám vždy pocit, že je jenom vlásek od toho, aby udělal něco nečekaného. Vsadím boty, že by to určitě bylo hodně nepříjemné.“

„To je jenom další důkaz, že netouží po míru,“ podotkl Kalamadea.

Shana neměla co dodat. Řekla by, že Jamal „nebudí pocit bezpečí.“ Jako by byl schopen měnit náladu každou vteřinu, ačkoli

toho *Shana* nebyla nikdy svědkem. „Obraťme list. Přišel někdo z vás na to, proč nefungují lidská ani elfí kouzla?“

Kalamadea zoufale rozhodil rukama. „Jsem z toho celý vedle,“ odpověděl znechuceně. „S něčím podobným jsem se ještě nesetkal a to jsem starší než nejstarší lord! Mohu komunikovat v myšlenkách s tebou a Stínem, Shano, ale nemohu se spojit s myslí *žádného* z Železných lidí. Svou vůlí umím přetavit skálu, ale obojek mi tvrdohlavě odolává. Nemohu se proměnit. Chápu, že by mohli zablokovat kouzla podobná lidským – ale ne čistě dračí schopnosti jako je schopnost tavit skály a proměňovat se! Je to opravdu mrzuté!“

Shana smutně kývla. Dopadla stejně jako Mero. Její pokusy přišly vniveč. „Kelyan vůbec netuší, jak to dělají. Nikdy nikoho nepřistihl, že by používal kouzlo blokující obojky. Jsem také zmatená.“

„Ty obojky jsou velmi staré,“ řekl Keman mírně.

Shana se na něj překvapeně otočila. „Jak jsi na to přišel?“ zeptala se.

Pokrčil rameny. „Nemohou být *nové,*“ řekl. „Jsou železné. Slyšel jsem, jak si lidé stěžují, že neměli otop a železo už celé měsíce. Když si obojky pečlivěji prohlédneš, uvidíš na nich stopy takového opotřebení, že mohly být nošeny i *stovky* let. Nemyslím si, že byly původně určeny pro elfy nebo lidi. Předpokládám, že byly pro zvířata. Pravděpodobně pro velké psy. Mohly sloužit jako ochrana proti vnějšímu ovlivňování nebo jako ochrana před kouzly, kterými někdo chtěl působit na nositele obojku. Nic jiného v tom nebude. Vždyť přece můžeme vzájemně komunikovat myšlenkami, jenom nemůžeme číst *v jejich* hlavách. Nezkoušeli jsme nic než proměňování a tvarování kamenů, které funguje.“

Shana pomalu kývla. „Takže příčina, proč naše kouzla nefungují, není v obojcích. Každý z nich se nějakým způsobem brání?“

„Ano. Až na to, že naše kouzla nemohou být použita *na obojky?*“ řekl jí Keman. „Na nic jiného jsem nepřišel.“

„Proto tedy mohou elfové nadále tvořit iluze, ačkoli nosí stejné obojky jako my,“ uvažoval nahlas Kalamadea. „To je logické. Proč se ale nemůžeme *proměnit?*“

„Zkusil jsi se proměnit v něco stejně velikého jako míšenec?“ zeptal se Mero, kterého náhle něco napadlo. „Nebo jsi zkoušel něco většího nebo menšího?“

„Tohle je nejmenší forma, kterou můžeme zaujmout,“ řekl mu Kalamadea. „Ne, zkoušel jsem se jenom proměnit ve vola. Až do včerejška jsem se nepokusil použít svou přirozenou formu.“

„Která je větší. Mnohem větší. Stejně jako vůl.“ Mero měl místo očí jenom dvě úzké škvírky. „Právě to *mohl* být důvod, proč ses neproměnil. Tvé tělo ví dobře, že bys neprolomil obojek a udusil by ses. Nezastavilo tě kouzlo, ale tvůj vlastní instinkt. Nechceš se přece udusit!“

Kalamadea a Keman se polekaně podívali jeden na druhého. Po chvíli Kalamadea kývl.

„To dává ještě větší smysl,“ řekl pomalu. „Nezáleží *na formě,* do které bych se proměnil. Stačilo by aby byl ‘krk’ jen o vlásek větší než můj krk v této podobě. Stalo by se přesně to, o čem mluvil Mero. Budu o tom muset popřemýšlet. Možná s Kemanem přijdeme na formu, kde bychom se mohli tomuto problému vyhnout.“ Zamračil se. „Potíž je v tom, že jsme se nikdy neučili měnit do něčeho, co v přírodě už neexistuje. Nejsem si jist, že bychom se to mohli *naučit* právě nyní.“

„Kéž bychom toho mohli vytáhnout víc z Dirika,“ řekla Shana po dlouhém mlčení. „Mám pocit, že by náš problém uměl vyřešit, kdybych věděla, na co se ho zeptat.“ Pohrávala si s pramenem vlasů. „Myslím si, že mě oťukává, jestli *nám* může věřit. Děje se tu něco, o čem nikdo z nás neví. Mám pocit, že ta věc s sebou přinese další potíže. Myslím, že jsme chyceni uprostřed nenápadně se rozvíjejícího boje o moc.“

„Ha,“ řekl Mero. „Opravdu to dává smysl a souhlasí to i s tím, co jsem slyšel a viděl.“

„Musím říci to samé,“ dodal Kalamadea. „Neřekl bych, že je Jamal tak prudký. Jenom by rád něco přímo kontroloval. Je mu jedno, jestli to je moc nad klanem nebo nedostatkové zásoby obilí a kovů. Obojí vyžaduje dobývání.“

Keman zasténal a začal si masírovat spánky jako by měl migrénu. „Tohle není fér! Z duše *nenávidím,* když uvíznu uprostřed

boje o moc. Proč ale musím uvíznout v něčem, co se mě vůbec netýká?“

„Jak si myslíš, že se cítím já?“ odsekla Shana. „Jsem ve věčných soubojích o moc už od doby, kdy jsem byla ještě na houbách! Nikdo se mě nikdy neptal, jestli se mi to líbí nebo ne!“

„Shano, máš velké *hamenleai,*“ řekl Kalamadea. Slova doprovodil jedním ze svých nevyzpytatelných úsměvů. „Řekl jsem to, když tě Alara přinesla k Příbuzným. Proto jsi středem velkých změn, a proto také musíš být ve středu všech tahanic o moc.“

„Ó, děkuju ti,“ odpověděla ironicky. *Občas si přeji, aby ses jako Nejvyšší šaman opět ujal vedení ostatních. No, nevadí. Matka je taky taková. Jenom není tak oficiální.*

„Není zač,“ odpověděl se stejnou ironií, ale smíchanou s humorem. „Já pouze konstatuji fakta, Lashano. Nejsem za ně zodpovědný.“

Jenom zafrkala. „To je jedno. Jsme tady. Ráda bych udělala něco, abychom se *odtud* dostali. Má někdo nápad, jak bychom se mohli dostat k Dirikovi?“

Venku se něco dělo. Shana si toho nevšímala. Kolem stanu se pořád něco dělo: hádky mladých bojovníků, hlasité hry houfů dětí, občas se nějaká kráva rozhodla, že se projde po táboře. Povyk obvykle po chvíli ustal.

Tentokrát však ne. Hluk davu dokonce po chvíli zesílil.

„Co se to tam venku děje?“ podivovala se nahlas. Vstala, sebrala svůj řetěz a spolu se svými přáteli a oběma elfy vyšla ven.

Vynořili se do odpoledního světla a horka. Sluneční paprsky ji prudce udeřily do očí. Musela si zaclonit oči rukou, když se chtěla porozhlédnout po zdroji všeho vzruchu.

Shana rozuměla křiku. Haldora nedávno přemluvili, aby míšencům předal „kouzlo jazyků“. Zároveň získali všechnu jazykovou zdatnost Haldora i Kelyana.

„Neříkají něco o ‘Obilných lidech’?“ zeptala se udiveně Kalamadey.

Zamračeně kývl. „Ano,“ odpověděl, „ale to není možné. Obilní lidé se kdysi dávno spojili s jezdci na grelech v boji proti elfům. Měli však nevýhodu vtom, že to byli z větší části farmáři a byli připoutáni

na jedno místo. Neopustili svou zem a neznali válečné umění. V obraně vždy spoléhali na spojence. Obilné lidi vyvraždili mnohem dříve, než začala první Válka čarodějů. Jejich děti zotročili. Dnes už *neexistují* žádní Obilní lidé.“

Vypadal tak sebejistě, že si neodvážila pochybovat, ale přesně jméno těchto lidí všichni pokřikovali. Pokud Obilní lidé už nežijí, kdo tedy…

Dav se přiblížil. Viditelně směřoval k nim.

O chvíli později dav prosákl mezerou mezi vozy. Uprostřed se nacházela skupina Železných kněží. Doprovázeli pár světlovlasých lidí se světlou pokožkou, kteří mezi tmavým okolím připomínali sedmikrásky vykvetlé na čerstvě přeoraném poli. Nově příchozí nebyli vězni. *Neměli* na sobě obojky a řetězy. Kněží je pouze doprovázeli a vzdávali jim přitom veškerou úctu, jaká patří čestným hostům. Shromážděný lid byl nadšený, že je vidí.

Všichni lidé se tlačili a postrkovali. Prošli kolem vězňů, aniž by jim věnovali sebemenší pozornost.

Až na jednoho z příchozích.

Mladík se rozhlížel kolem sebe. Nejdříve se setkal s Shaninýma očima, potom s Měrovýma – a v šoku se mu rozšířily zorničky. Poklesla mu čelist, jako by chtěl něco zavolat.

Bylo však příliš pozdě. Dav ho unášel směrem k Dirikovu stanu.

# # #

Lorryn by nemohl být překvapenější, kdyby mezi kočovníky spatřil lorda Tylara. Byli tu dva *elfové* s obojky na krku a řetězy kolem pasu. Ti čtyři, co stáli vedle nich a byli stejně spoutaní, byli čarodějové!

Jak se to *mohlo* stát? A proč?

Teď nemám čas, abych si s tím dělal starosti, připomněl si. Nervózně se rozhlédl po davu. Byl pyšný na to, že umí číst lidské myšlenky. Vůbec se mu nelíbilo, co nyní cítil. Spolu s Renou je v přestrojení za „spojence“ unášel dav, pro který byli vzrušující novinkou. Z jemných náznaků však vyplývalo, že Obilní lidé byli vůči Železným lidem v závislém postavení. Například kněží se po

počátečním šoku chovali s poněkud úsměvnou nadřazeností. Lorryn si myslel, že ví *proč.* Obilní lidé byli farmáři a ne kočovní pastevci. Nijak zvláště nevynikali v bojovém umění, ačkoli jejich statečnost zabránila pronásledovatelům, aby se vydali na jih. V kronikách, které Lorryn četl, se říkalo, že Obilní lidé vždy spoléhali na Železné lidi, že je ochrání před nepřáteli. Za ochranu platili obilninami a zbožím, které mohou vyrobit jenom usedlíci.

Znamenalo to, že je čím dál nutnější, aby Lorryn udržel nad sebou a Renou iluzi. Také z toho vyplývalo, že jakmile si každý zvykne na blonďaté Obilné lidi, nechají jeho i Renu na pokoji. Pouze je budou opatrně pozorovat. Co si s sebou přinesli? Nic. Žádné obilí, naději na ně, žádné válečné zkušenosti. Pouze umějí zkrotit jednorožce – zvířata, která by býci nesnesli. Nebyla to právě užitečná znalost. Kdyby předvedli své ostatní schopnosti, dostali by se nejspíše do dalších potíží.

Kněží, kteří je „přivítali“, je chtěli odvést přímo k svému veleknězi. Lorryn souhlasil, ačkoli cítil, že mu něco tají. Poněkud ho znervózňovalo, že se nemohl dotknout jejich myšlenek. Soustředil se, ale nešlo to. Byl tak zvyklý, že může číst myšlenky lidí stejně jako jejich výraz z obličeje, že se cítil téměř jako hluchý a slepý. Tak nějak se cítí Rena? Nebo obyčejní lidští otroci bez kouzelného nadání? Jestli je to tak, bylo mu jich velmi líto.

Uvedli je do velkého vozového stanu, který byl provoněný kouřem. Když se za nimi zavřela plachta, zdálo se, že je stan prázdný. Jakmile se Lorrynovy oči přizpůsobily tmě, něco se pohnulo ve vzdálenějším konci stanu.

„Myslím si, že nejste tím, čím se zdáte, krotitelé jednorožců,“ pronesl ze stínů pobaveně tichý hluboký hlas.

Lorryn se polekal. „Já?“ odpověděl nevinně. „Jak bych mohl být někdo jiný, než koho vidíte?“ Rena ho pevně uchopila za ruku, vystrašená podivným jazykem a tónem řeči. Zahleděl se do stínů. Pokoušel se objevit postavu mluvčího. Je nefér, že jsou ti lidé tak *tmaví. V* polotmě jsou téměř nepostřehnutelní.

Někdo vstal. Od rozmazaného obrysu židle se odloupla lidská postava a přišla blíže. „Tvrdím, že nejste tím, čím se zdáte být,“ pokračoval hluboký hlas, „protože *vypadáte* jako Obilní lidé. Pod

přestrojením vidím něco jiného. Byl bych v pokušení označit vás za zelenooké démony kdyby ke mně za posledních čtrnáct dní nepřivedli čtyři.“

Do kužele slunečních paprsků dopadajících z větracího otvoru vstoupil vysoký muž statné postavy. Jeho krátké šedostříbrné vlasy se kroutily v pevných vlnách. Stál před Lorrynem s rukama zkříženýma na hrudníku. Vyzývavě se podíval na Lorryna, který ztuhl.

„Takže mi řekněte, kdo opravdu *jste*, krotitelé jednorožců,“ dožadoval se. „Vysvětli mi, jak to, že se podobáš mým čtyřem vězňům, zatímco ta, kterou označuješ za svou sestru, je více podobná ostatním dvěma, které držím v okovech.“

Ví, co jsme zač! Vidí skrz iluze! uvažoval v panice Lorryn. *Ó, předkové, co mám* teď *dělat?*

Neměl moc na výběr. *Mám říci pravdu? Zdá se to být jediné řešení.*

„To je velmi dlouhý příběh,“ začal opatrně.

Muž, který nemohl být nikdo jiný než velekněz, se poprvé usmál.

„Na dlouhé příběhy mám spoustu času,“ odpověděl.

Lorryn tedy začal od začátku. Kněz ho často přerušoval konkrétními otázkami. Když Lorryn skončil, světlo z větracího otvoru se vyšplhalo do poloviny stěny stanu. Chraptěl.

„Nevím už, co vám říci dál,“ zakončil. „Dvě osoby, které držíte jsou elfové. Říkáte jim zelenoocí démoni. Ostatní jsou viditelně míšenci jako já. Zdá se mi, že by čaroděje *zajímalo* navázání obchodních spojení, jak říkají. Pravděpodobně také potřebují získat spojence proti elfům.“

„Zajímavé.“ Muž si hladil bradu a díval se skrz Lorryna. „Začínám ti věřit. Musím si ale promyslet vše, cos mi vyprávěl. Mnoho se toho viditelně změnilo od doby, kdy jsme odtáhli na jih.“ Znovu zaostřil zrak a podíval se na Lorryna takovým pohledem, že se míšenec uvnitř celý roztřásl. Nikdy v životě se nesetkal s tak silnou osobností. „Udržuj vaši iluzi. Myslím, že jsem asi jediný, kdo ji prohlédl. Vědomě jsem o vás jako o Obilných lidech pochyboval už od okamžiku, kdy jsem se o vás doslechl. Ostatní ve vás budou nadále vidět Obilné lidi. Strpíme vás tu, dokud nerozhodnu jinak.“

Právě tohle jsem chtěl slyšet, pomyslel si Lorryn a potlačil chvění.

„Vojevůdce nebudete zajímat," pokračoval velekněz. „Obilní lidé nikdy nebyli užiteční ve válčení. Je logické, že vás ponechá v mé péči. Buďte rádi. Kdyby prohlédl vaši iluzi, byli byste na tom mnohem hůře. Doufám, že ho vaše iluze nebude svádět, aby sáhl po tvojí sestře jako po exotickém ovoci."

Podmračené obočí kněze nenechalo Lorryna na pochybách o tom, *co* měl na mysli. Násilím potlačil pocit smíchaný ze strachu a zlosti, když na to pomyslel. Kněz se potutelně usmál jeho výrazu.

„Neměj strach, že by se stala obětí *mých* choutek chlapče. Tou je moje životní partnerka a manželka. Obě představují jedinou ženu. Kdyby si nevybrala mě, myslím, že by se stala Ženou se srdcem muže a žila by s válečníky Nesnesla by kdybych se porozhlížel po jiné ženě." Znovu se usmál, jako by ho ta myšlenka pobavila. „Zůstaňte v obydlí, do kterého vás pošlu. Já zatím budu přemýšlet o problému, který jste mi předestřeli. Promluvím také s duchy našich otců a s Velkým kovářem."

Lorryn kývl na souhlas, protože neměli jinou možnost. Kněz přešel ke vchodu do stanu a rozdal pokyny. Na jeho zavolání přišel jiný mladší kněz, který je odvedl soumrakem do malého stanového vozu uprostřed mnoha dalších. Všichni lidé v okolí byli oblečeni stejně jako kněz. Měli na sobě stejné točené náhrdelníky ze železa s přívěsky ve formě plamenů.

Samotný stan byl prostý. Několik polštářů, barevné přikrývky. Pod větracím otvorem stál železný gril. Jakmile byli sami, Lorryn rychle vysvětlil Reně všechno, co se stalo. Téměř s jistotou předpokládal, že bude negativně reagovat na fakt, že byli odhaleni. Vyslechla ho však do konce bez jediné poznámky.

„Mohlo to být horší," podotkla. „Jestli je kněz, mohl by získat značnou prestiž, kdyby odhalil, kdo ve skutečnosti jsme. Neudělal to a asi to také neudělá. *Osobně* se domnívám, že mezi ním a vojevůdcem probíhá jakýsi souboj o moc. Možná si nás drží v zásobě, aby nás později mohl použít proti němu."

Lorryn překvapeně zamrkal. Jak *na tohle* přišla? Ne že by to nebylo logické. Vlastně to dávalo smysl až příliš. Jak to, že to ale vypozorovala tak rychle?

Třebaže neuměla číst v myšlenkách, uměla rozluštit výraz lidí. „Byly jsme s matkou věčně zatahovány do politických intrik, které podnikal lord Tylar," komentovala ironicky. „Naučily jsme se rychle odhadovat situaci podle náznaků. Musely jsme. Neměly jsme na výběr. Musely jsme si být jisté, že když řekneme nějakou lichotku o spojenci z minulého týdne, že je *pořád* naším spojencem a ne nepřítelem."

„Aha," odpověděl v rozpacích z její odpovědi.

Zachránil ho příchod ženy, která přinesla košík s jídlem: měkkým sýrem, s kusy tuhého sušeného masa a s čerstvou vodou. Rena se zamračila, když si prohlédla jídlo.

„Tohle jídlo se mi přejí. Velmi rychle," řekla. Opatrně si vzala kus masa a začala ho oždibovat. „Myslím, že bych měla každý den upravit alespoň dvě náruče trávy."

„Nebránil bych ti," souhlasil Lorryn, ačkoli byl v duchu vděčný za maso a sýr, které se tolik lišily od náručí trávy, kterou donedávna jedli. Začínal si připadat jako koza. Uvědomil si, jak je unavený, a mohutně zíval. „Zatím bychom si mohli odpočinout, dokud máme tu možnost."

Rena se přidala k jeho zívání, jako by si nemohla pomoci. „Ni-nikdy bych si nepomyslela, že bych mohla spát v takové situaci, ale… ale…"

„Ale mohli bychom. Na věci to nic nezmění, jestli se vyspíme nebo jestli zůstaneme vzhůru." Vzal si kus masa a statečně ho začal zdolávat. „To samé se týká našeho jídla."

Rena mu vzala maso a než stačil něco namítnout, vrátila mu ho zpátky „Zkus to teď," navrhla mu.

Zkusil to. K jeho překvapení bylo měkké. Pořád *chutnalo* jako nepřichucené sušené maso, ale už se dalo jíst, aniž by ho z toho rozbolely dásně.

„Nevěděl jsem, že tohle umíš udělat i s něčím jiným než s rostlinami," řekl překvapeně.

Pokrčila rameny. „Já až dosud také ne."

Cítil, jak se mu zvedá obočí. Každý den mu servírovala další překvapení. Teď vyzkoušela svá kouzla na věci, která už v sobě neměla ani kapičku života. Fungovala. Co bude schopna udělat za další měsíc?

Bude to stačit na to, aby si získali zpět svobodu?

Možná. Byla už tak daleko, že nechtěl jejím schopnostem stavět *žádné* hranice.

Po krátkém spánku se mu podařilo shromáždit energii, aby Reně předal kouzlo jazyků. Bylo to jenom dobře, protože dorazil další kněz, aby je odvedl k velekněz i k dalšímu intenzivnímu výslechu. Tentokrát se soustředil stejně na Renu jako na Lorryna. Rovnoměrně mezi ně rozděloval své otázky.

Situaci to však vůbec neusnadnilo. Alespoň ne pro Lorryna. Neustále se obával, že Rena řekne něco špatně. Přitom sám ani *nevěděl,* co je špatně a co dobře! Kněz, který se jim opožděně představil jako „Dirik“, se ze všeho nejvíce soustředil na to, co Rena ví o čarodějích.

Po mnoha hodinách výslechu je konečně Dirik propustil do chladného časného rána. „Nemluvte s nikým jiným. Obzvláště ne s vězni,“ varoval je. „Buďte slušní k mým lidem, kteří s vámi budou chtít mluvit. Na otázky jenom odpovězte, že jsem vám já, Dirik, nedovolil mluvit. Jinak se můžete pohybovat po táboře a prohlížet si, co chcete.“

Neurazil jejich inteligenci tím, že by jim nakázal, aby se nepokoušeli utéci. Bylo to zřejmé. Stejně jasné bylo alespoň Lorrynovi, že veškerá snaha použít na Železné lidi kouzla by byla stejně marná jako jeho snaha číst jejich myšlenky. Kdyby kouzla pomáhala na cestě ke svobodě, už dávno by tady elfové a míšenci nebyli.

Lorryn a Rena se první večer toulali táborem a pozorovali věci kolem. Nikdo je nezastavoval, ani jim nerozkazoval, kam mají jít. Lidé si s nimi chtěli povídat a odpovídat jim na otázky. Ačkoli se viditelně nacházeli v nebezpečí, byl Lorryn fascinován. Ještě nikdy neviděl někoho žít způsobem, jakým to činili tito lidé.

Celý jejich život se točil kolem dobytka. Polovina jídelníčku pocházela ze samotného dobytka. To, co Lorryn považoval za

vlněnou plsť, ze které se dělaly stany, mělo původ v pečlivě zpracované zimní srsti, kterou dobytek na jaře pouštěl. Sice si říkali „Železní lidé“, ale stejným právem se také mohli označovat jako „Kožení lidé“. Lorryn nikdy neviděl kůži zpracovanou tolika způsoby a využitou na tolik různých věcí. Často si myslel, že se jedná o tkanou látku, ale byla to opět jemná kůže. Tenká a splývavá jako tkanina. Šikovně ji obarvovali a zdobili, že se opravdu velmi podobala látce.

Látky měli také. Rena se však dozvěděla od ženy, která v hrnci nad ohništěm přebarvovala vybledlou halenu, že látky kupují. „Neobchodovali jsme už celé měsíce. Nemáme nové látky,“ řekla smutně žena a míchala barvící lázeň větví. „Nejsme chudí, ale musíme se starat o své látky, jako kdybychom byli nejchudší klan! Je to smutné.“

Procházeli se teplým večerním vánkem, který za nimi nesl ostrý pach barvící lázně.

Další ohniště patřilo několika válečníkům. Mezi nimi byla také jedna žena. Na sobě měla stejný oděv a brnění jako muž. Chovali se k ní také stejně jako k muži. Lorryn pochopil, kdo jsou „Ženy se srdcem muže“, o kterých se zmiňoval Dirik. Byla jednou z nich. Přísahala, že se nevdá a nebude mít děti, aby se mohla připojit k válečníkům. Takových žen nebylo mnoho. Velmi často se daly stěží rozeznat od mladíků, jak byly zhrublé tvrdým výcvikem. Jejich označení se nevztahovalo na statečnost, ale na fakt, že si jejich srdce vybralo cestu, která byla jinak určena pro muže.

Jsou tu také nějací „Muži se srdcem ženy“? Když se zeptal, ozvalo se sebejisté „Samozřejmě – ale pochybuji, že byste je rozeznal do děvčat.“

Také se dozvěděl, že se zdejší kováři těší stejné vážnosti jako bojovníci, ačkoli už nějakou dobu nemají železo. Proto byli také všichni neklidní a poněkud nevrlí. Uctívali boha, Velkého kováře, který dal lidem oheň a naučil je zpracovávat železo. Každý kovář v táboře byl rozmrzelý, protože nemohl uctívat svého boha prací v kovárnách. Železní lidé tedy kromě nových látek postrádali mnoho jiných věcí.

Ačkoli mohly být ženy kováři stejně jako muži, existoval rozdíl v tom, *co* vyráběly. Muži se soustřeďovali na zbraně a brnění, ženy na železné šperky, které nosil celý tábor. Mužské šperky byly spíše praktické, většinou to byly součásti brnění – železné bandáže kolem zápěstí a kotníků, těla brnění, stuhy kolem hlavy, pásy. Ačkoli ženy také vyráběly šperky ze železa, Lorryn nikdy neviděl úžasnější dílka. Byly jemné jako černá krajka. Záviděl by jim nejeden elfí umělec. Šperky byly rafinované a krásné. Rozpoutat bláznivou honičku po takových skvostech nejen mezi elfími dámami, ale i mezi samotnými elfy by vůbec nebylo těžké.

Oba sourozence zaujal zvuk vzdálené hudby. Sledovali ho až ke stanu, odkud se linula. *Tehdy* zjistili, proč Železní lidé drží elfy jako své zajatce.

Když odezněl počáteční šok a zmizelo i samolibé uspokojení nad osudem těch dvou, zbyla jenom podivná lítost. Oba elfové byli pouhými karikaturami lordů, kteří byli kdysi dávno polapeni. Ani jeden by v jejich původní společnosti nepřežil, i kdyby nějakým způsobem získali svobodu. Nemohli cítit *nic jiného než* lítost.

Když se však Rena a Lorryn vrátili do relativního bezpečí svého stanu, uvažoval Lorryn, jak dlouho si budou moci dovolit takový luxus, jako litovat někoho jiného.

# # #

Pro Kemana byl příchod dalších lidí, kterým se říkalo „Obilní lidé“, jen dalším překvapením toho dne. O prvním neřekl ani Kalamadeovi, protože si nebyl jist, co znamená, ani co s ním podnikne.

Jedno z tažných zvířat, vůl cvičený na transport ohromných nákladů, mělo dračí stín.

Kdysi dávno, kde on ani Shana neměli tušení, že existují elfové *nebo* lidé, ukázala mu Shana, jak má hledat proměněného draka. Pozná se podle „stínu“, který prozrazuje jeho přirozenou podobu. Čím více hmoty drak přesunul Ven, tím jasnější byl „stín“. Pokud ovšem věděl, stíny mohl vidět jenom on, jeho matka Alara a Shana.

Museli jste vědět, co hledat, a dívat se ve správnou dobu. Není to jako odhalování iluze, protože k tomu byla potřeba jenom nedůvěra.

Keman byl fascinován rozmanitými zvířaty, které Železní lidé chovali ke své potřebě, jako byl dobytek chovaný pro mléko a maso, koně, oslíci a grelové. Rozhodl se, že bude zvířata sledovat, aby ubil dlouhou chvíli. Možná, že narazí na něco nového. Dnes ráno pozoroval tažná zvířata: množství krátkorohých zvířat s velkými zadky, statnýma nohama a s mírnou povahou. Jedno z nich upoutalo jeho pozornost, možná proto, že se chovalo poněkud odlišně od ostatních.

Zároveň si všiml dalšího rozdílu – dračího stínu.

Byl si jistý, že se mýlí nebo že uvěznění nějak působí na mozek. Pozoroval zvíře celé dopoledne až do chvíle, kdy ho po schůzce s Dirikem Shana zavolala na malé shromáždění.

Vrátil se ke stádu a vyhledal zvíře, jakmile shromáždění skončilo. Stále tu bylo a stále mělo dračí stín.

Seděl a pozoroval ho celou dobu, kdy se slunce plížilo oblohou a zamířilo k horizontu. Nevšímal si horka a much sajících jeho pot. Odešel zklamaný. Pozoroval ho z nejvýhodnějších úhlů. Pohyboval se spolu se stádem, až si byl jist, že se zvíře nechová jako ostatní.

Přesněji řečeno, chovalo se *stejně* jako ostatní. Všechny jeho pohyby byly poněkud hrané. Podobalo se karikatuře. Když zvíře nějakou dobu pozoroval, uvědomil si, že si vybralo jednoho vola a o vteřinu později kopírovalo všechno, co *tento vůl* udělal. Když se vůl ohlédl, ohlédla se i kráva. Když se vydal dolů k řece pít, šla kráva za ním. Když si lehl, aby mohl v klidu sežvýkat pastvu, udělala kráva o pár metrů dál to samé. Kráva ani na okamžik nespustila z vola oči, což bylo u tažného zvířete a navíc samice podivné.

Znamenalo to, že se nemýlil. Dračí stín *byl* opravdový. Tažné zvíře bylo přeměněný drak.

Protože se však drak ke Kemanovi nehlásil, nepatřil mezi rebely, kteří se přidali k Shaně a míšencům. Všichni znali jeho čarodějnickou podobu. Určitě by se ohlásil, jakmile by Kemana spatřil. Z jakého doupěte asi je? To bylo důležité.

Jestliže pochází z jeho starého doupěte, může se jednat o nepřítele, který by pravděpodobně mohl způsobit jemu a Shaně

potíže, až se dozví, že jsou tady. Pokud pochází z jiného doupěte, není záruka, jak se bude chovat. Může působit potíže zrovna tak.

V dané chvíli Keman nepovažoval na dobrý nápad jednoduše přijít ke zvířeti a pozdravit ho v dračím jazyce nebo s ním komunikovat v myšlenkách. Bylo lepší zůstat zticha a zkoumat situaci.

Pokračoval ve sledování zvířete. Slunce zapadlo a obloha byla jako politá inkoustem. Keman přizpůsobil zrak nočnímu vidění, aby vyrovnal houstnoucí tmu. V trávě se kolem něj ozýval hmyz a dobytek se ukládal na noc.

Kemanovou tajnou zbraní byl Kalamadea. Jestliže je drak cizinec, mohla by ho pouhá přítomnost Kalamadey nejstaršího žijícího draka ze všech doupat, přinutit odejít, kdyby se drak rozhodl dělat potíže. Pokud ovšem nebyl z jejich původního doupěte. V tom případě by *mohl* odejít v míru, pokud by ovšem nepatřil k hrstce draků, kteří by jenom jásali nad zjištěním, že Kalamadea je bezmocný stejně jako on a Shana. Okamžitě by využil situace.

Zatímco se soumrak měnil v noc, diskutoval Keman sám se sebou. Když vyšel měsíc, který posypal zadky zvířat jemným světelným popraškem, Keman stále ještě neměl řešení. Zamířil ke stanu k ostatním, ale cítil, jak ho to táhne zpátky ke stádu, aby pozoroval falešnou krávu a přemýšlel o dalším postupu.

Ona, pokud je to „ona“ a nezměnila si zároveň pohlaví, je v dané chvíli stejně zranitelná jako my. Na proměnu je třeba čas, jak správně podotkl Kalamadea, když nás chytili. Když kvůli ní spustím humbuk, nebude moci v tichosti zmizet.

Falešná kráva se na něj dívala opatrně, jako on opatrně pozoroval ji. Ve vlasech se mu prohánět slabý večerní vánek. Všimla si jeho utkvělého pohledu? Může také *vidět* dračí stíny?

Jestli může, potom už ví vše. Jestli ví vše, může se odtud dostat, jakmile odejdu. Stačí dojít až na kraj stád z očí pastevců.

Rozhodl se. Neměl na výběr, nezbýval ani čas dojít pro Kalamadeu. Bude muset něco udělat. Raději by měl rychle vymyslet co!

Drak-kráva se neklidně pohybovala. Věděl, že si všimla jeho pohledu. Donutila ho jednat.

Mohl jenom doufat, že jeho další postup neohrozí jeho ani jeho přátele.

# # #

Rhiadorana se rozhodla sledovat tento klan Železných lidí hlavně proto, že náhodou procházeli územím jejího doupěte v době, kdy se rozhodla podstoupit Zkoušku dospělosti. V doupěti existoval zvyk, podle kterého odcházeli dospívající draci vždy po jednom, aby strávili alespoň čtvrt roku proměnění v jediné podobě. Většinou si vybírali takovou, aby mohli špehovat lidi. *Lidi*, ne lordy. Elfové jsou příliš daleko mimo území doupěte. Jejich činy se dají předvídat, jsou příliš hloupí, než aby mohli ohrozit doupě. Před nějakou dobou se vyprávělo, že se situace v elfí společnosti drasticky změnila. Jsou však tak daleko, že nemá cenu znepokojovat se. Život v horách a pláních jihu a západu je tak zajímavý, že nemá cenu chodit pryč. Venku čeká pouze zklamání.

Bylo velmi těžké udržet si danou podobu po tak dlouhé období. Proto se ale také zkouška podstupovala. Ukázalo se, že si vybrala dobře. Tradicemi svázaný klan Železných lidí, který byl vyhnán ze svého území dlouhodobým suchem, dělal naprosto nové věci. Pokud mohla Dora soudit, brzy zde dojde k revoluci. Vojevůdce se pokusí stát *jediným* vůdcem klanu. Dora se proměnila v tažné zvíře, které na sobě mělo vypálený jeho znak. Slyšela velmi dobře, co si o něm vyprávějí. Nové poznatky budou v doupěti velmi ceněné. Jamal byl ctižádostivý. Chtěl se stát vládcem *všech* Železných lidí. Jak se věci mají, mohlo by se mu podařit dosáhnout cíle.

Zvláště pokud starý Dirik podcení jeho ctižádost a lstivost. I bez Jamala by to byl neobvyklý klan. Byli jediným klanem, který uvěznil a zotročil elfy Dora nic podobného ještě nikdy neviděla. Pravděpodobně jsou odlišní i v jiných směrech. Možná by mohli představovat hrozbu i jejímu rodu.

Naprosto to stačilo k tomu, aby zde zůstala o mnoho týdnů déle. V jiné situaci už by se dávno vrátila. Draci tu někoho potřebovali. Přinejmenším bylo třeba zjistit, jestli souboj o moc vyhraje Jamal

nebo Dirik. Proto zůstala. Předstírala, že se pase na kraji stáda, když přivedli *nové* vězně.

Vypadali jako elfové – ale nebyli to elfové. Žádný elfí lord nebo lady se nemohli pochlubit opálenou pokožkou nebo jinými než blond vlasy. Uši měli mírně zašpičatělé, ale ne tolik jako aristokratičtí elfové. Tupě na ně zírala v překvapení, když je uvazovali k vozu. Když si je posléze prohlédla pozorněji, utrpěla další šok.

Dva z nich měli dračí stín.

Nevěděla, *co* má dělat a *co* si myslet. V prvním okamžiku ji instinkty nutily, aby je zachránila. Opatrnost jí však radila jinak. Možná, že *nechtějí* být zachráněni. Mohou tu být z nějakého zvláštního důvodu. Třeba postupují podle plánu a jejich záchranou by mohla Dora všechno pokazit.

Možná podstupují svou vlastní Zkoušku dospělosti. Kdyby zasáhla, zahanbila by je. Předpokládá se, že když se drak během zkoušky setká s obtížemi, dostane se z nich *sám.* Bylo to podstatou zkoušky. Kdyby každého zachraňovali, nebyla by to přece zkouška, ne? *Nemyslela si,* že by se někdo z ostatních chtěl za ní vydat ke klanu Železných lidí. Jeden ale nikdy neví.

Jeden z draků ji celý den sledoval. Začala mít podezření, že zjistil, co je zač. Měl by ji tedy poznat, protože celé doupě vědělo, že Dora svou zkoušku vykonává zde. Nemuselo by to být až zas tak špatné…

Pokud se nejedná o adolescenta, jeho chování není součástí plánu a pokud by se nechystal dostat z potíží tím, že do nich namočí Doru!

Pochybovačně si ho prohlížela. Stále intenzivněji si uvědomovala hlad, který neutiší ani celý lán trávy. Každé dva nebo tři dny se potřebovala vydat na lov a pochutnat si na mase. Už přetahovala. Obvykle se dostala na kraj stáda, zašla do tmy proměnila se a odletěla. Vrátila se dříve, než si toho pasák všiml. Potom se další dva nebo tři dny mohla chovat jako kráva. Ale teď, když je tu ten cizinec… Kdyby se snažila zmizet, *mohl* by zavolat na pastevce a upoutat na ni pozornost dříve, než by se dostala pryč. Dokud je tady neodváží se Dora pohnout!

V duchu ho proklínala. Přála si, aby uměla svolávat blesky jako šaman. Kdyby se hustě rozpršelo, mohla by zmizet bez obtíží. Ještě

lépe by bylo, kdyby blesky začaly bičovat zem. I nejlépe vychovaný dobytek by se dal na útěk. Dora by utekla s nimi!

Nebyla však šamanem a na obloze nebyl ani jediný bouřkový mrak. Nebe bylo nesnesitelně vymetené. Každá hvězdička vesele zářila. Vánek přinášel jedinou vůni – vůni trávy kterou škubaly tisíce mohutně přežvykujících tlam.

Kručelo jí v žaludku. Bouřil se proti dalším dávkám trávy, které mu posílala. Situace se stávala čím dál zoufalejší!

Jestli tu zůstane stát, přemýšlela zuřivě, *budu mít jenom jediné východisko. Proměnit se v jednorožce a sama stádo rozehnat!* Nevadí, že bude muset odejít a možná i nesplní zkoušku. Vůbec na tom *nezáleží.* Kdyby ji odhalil, stejně by neuspěla!

Moment… drak jde k ní! Hodlá ji přímo oslovit!

Příteli, ozval se jí v mysli opatrný hlas. *Co uděláme s touhle situací? Nemohu utéci. Ani ty nemůžeš, dokud tě pozoruji.*

Byl to mužský hlas. Patřil staršímu drakovi, než si myslela. Ale co víc. Vůbec ho nepoznala! Kdo to může být?

Odkud se tu vzal *cizí* drak? Jenom pomyšlení, že by nějakého draka neznala, bylo – neslýchané!

Kdo jsi? zeptala se, aniž by si to předem rozmyslela. Byla úplně zaskočená.

Kemanorel, původně z Lelanolova Doupěte, odpověděl pohotově. *Nyní z Doupěte čarodějů. Kdo jsi ty? Do kterého patříš doupěte?*

Nejdříve se nezmohla na odpověď. Podlomila se jí kolena. Poklesla jí čelist. Pouze zírala na jeho tvář, tak nepodobnou člověku nebo elfovi. Lelanolovo Doupě? *Co* to má být? Nikdy neslyšela o jiném doupěti Příbuzných než o svém vlastním! A co je to, u všech bouří, Doupě *čarodějů?*

Existuje snad více doupat? Znamená to, že existovalo více Bran, kterými se draci dostali na tento svět? Existují tedy *další* doupata, o kterých její blízcí neměli ani zdání?

Rhiadorana, odpověděla tiše po dlouhé odmlce. Z – *z jediného doupěte, o kterém jsem kdy slyšela. Dokonce nemá ani jméno. Myslím, že si musíme popovídat!*

Následovalo zaskočené ticho stejně dlouhé jako její.

Myslím, že ano, ozvala se pomalá odpověď. *Asi bychom měli hned teď.*

# # #

Shana nečekala, že ji velekněz zavolá tak pozdě v noci. Když pro ni přišel jeden z kněží, roztřásla se strachy. Keman *nebyl ve* své posteli. Zjistila to letmým pohledem. Pokusil se utéci a chytili ho… a zranili nebo dokonce zabili? Proč by ji jinak chtěl Dirik vidět uprostřed noci?

Kalamadea a Stín okamžitě vyskočili, ale kněz je přísně poslal zpět. Kromě svítilny nesl i zbraň, takže si mohl vynutit splnění svého přání. Vedle stanu pravděpodobně na jeho rozkazy čekal další tucet stejně ozbrojených mužů. Oba bezmocně pozorovali Shanu, která se pomalu vysoukala z postele. V očích se jim zračil stejný strach, který Shaně tiskl žaludek na páteř.

Kněz ji pobídl, aby ho následovala. Ohlédla se zpět, pokrčila rameny, odhrnula stěnu stanu a vyšla do tmy. Bylo pozdě, velmi pozdě. Noční vzduch byl těžký, jaký bývá pouze po půlnoci: vlhký, nehybný a velmi chladný. Třásla se nejen zimou a strachy Byla to také reakce na skutečnost, že ji vytrhli z hlubokého spánku. Když kráčela v doprovodu očekávané eskorty směrem k Dirikovu stanu, cítila se nejistá a nervózní. Měsíc zašel a většina ohňů už vyhasla. Jediné světlo pocházelo z knězovy lampy. Zívla, složila si ruce na hrudníku a pokoušela se zachránit část tepla z postele. Studovala knězovu tvář. Snažila se z ní něco vyčíst.

Vypadal vážně, ale ne rozzlobeně. Dokonce se nezdál ani ostražitý. Nemá to tedy s Kemanem nic společného?

Kněz ji dovedl do Dirikova stanu. Poprvé za celou dobu s ní nešel po schůdcích dovnitř. Pouze jí pokynul, aby šla sama. Počkal, až to udělá. Pod Shaninými pomalými kroky vrzalo dřevo. Uchopila těžkou stanovou plachtu, odhrnula ji a vklouzla do provoněného tepla uvnitř.

Dirik seděl na polštáři oblečen do volných kalhot. Byl pomačkaný, jako by se sám probral z neklidného spánku. Nad hlavou mu hořela svítilna. Nebyl sám. U vchodu někdo stál.

Tou osobou však nebyl, jak se nejdříve obávala, Keman.

Byl to *čaroděj*, ne člověk ani elfí lord. Tvar uší a lesk zelených očí, které na Shanu upřel, se nedal zaměnit. Mělo to jeden háček.

Ona a Mero byli v táboře jedinými míšenci a Mero zůstal ve stanu.

„Shano," řekl mírně do tmy Dirik. „Tohle je Lorryn. Požádal jsem ho, aby protentokrát upustil od své iluze. Věřím, že víš, co je zač, i když ho osobně neznáš."

Po chvíli úleku se dostala přes oči a uši až k mladíkovým rysům. Náhle si uvědomila, *koho* má před sebou. „Ty – ty jsi jeden z barbarů, kteří přišli s průzkumníky!" vyhrkla.

Kývl. Pokřiveně se usmál. „Moje iluze čistokrevného člověka nebyla tak dobrá, aby přesvědčila i kněze Dirika," odpověděl kajícně. „Hledal jsem *vás*, ale nečekal jsem, že tě najdu v takovém postavení!"

„Mě nebo čaroděje jako takové?" zeptala se roztržitě. Dirik oba pobaveně pozoroval.

„Čaroděje…" začal. Potom se na ni pečlivěji zahleděl. V jeho očích se rovněž zračilo ohromné překvapení. „Ne, ty nemůžeš být… určitě je víc žen… s rudými vlasy."

Takže už o mně slyšel.

„Nemůžu?" odpověděla. Ušklíbla se nad jeho poznámkou a nad tím, jak se cítila v rozpacích. „Proč ne? Protože dívka jménem Zhouba elfů nemůže být tak hloupá, aby se nechala chytit na obyčejné průzkumné výpravě? Možná, že ona nemůže, ale obávám se, že to Lashana je *tak hloupá*, že dělá spoustu přehmatů. Jsem jen obvykle chytřejší než ostatní, když se z průšvihů potřebuji dostat!"

Lorryn na ni jenom zíral. Dirik kontroloval situaci se sebejistotou někoho, kdo je zvyklý ovládat své okolí.

„Teď jste mě přesvědčili," řekl nakonec. „Ani jeden z vás, děti, není tak starý nebo prohnaný, abyste v takovéhle situaci něco předstírali. Příběhy, které jsem od vás slyšel, si odpovídají. *Nejste* zelenoocí démoni. Jste někdo zcela jiný." Pokynul k nejbližším polštářům. „Sedněte si," nařídil. „Probděl jsem většinu noci, protože jsem přemýšlel o potížích, které působíte. Musíme si popovídat."

Shana si nemohla pomoci a zívla, když se ztěžka spustila do polštářů. *Nemohlo by to počkat do rána?* pomyslela si rozmrzele.

„Nemohu čekat do rána," řekl Dirik, jako by uhádl její myšlenky. „Zčásti proto, že Jamal bude mít oči na stopkách a uši nastražené, aby mu neuniklo jediné moje slovo. Když jsem vás oba vytrhl ze spánku, mohu tvrdit, že mě ve snu vyzval Velký kovář, abych vás okamžitě vyslechl."

Shana neochotně kývla. Lorryn čekal na další vysvětlení.

„Nemám takovou moc jako kdysi," pokračoval Dirik s upřímností, která Shanu šokovala. „Každým dnem ji ztrácím. Kdybych se mohl podle svého rozhodnout, nechal bych vás odtud za úsvitu odejít. Vrátili byste se ke svým národům a stali byste se našimi novými spojenci a obchodními partnery. Nad vězni tu však vládne Jamal. To on chce, abyste zůstali vězni na věky a připomínali tak jeho hrdinství jako vojevůdce. Přesvědčil sám sebe, že všichni zelenoocí démoni jsou stejného kalibru jako ti dva. Je si jist, že náš klan může všechny elfy zajmout a uzmout jim nejbohatší území."

Při Dirikově řeči Lorryn zuřivě vrtěl hlavou. „Odpuste mi, pane, ale nemáte *ani tušení*, co dokážou opravdu mocní lordi!" vykřikl naléhavě. „Věřte mi, prosím. Kdyby na ně vaši lidé přímo zaútočili, mohl bys zabít několik *člověčích* vojáků. Nikdy se však nedostanete do blízkosti elfů! I kdyby proti vám nemohli užít kouzla přímo, mohou toho hodně způsobit! Umějí pod nohama otevřít propasti, které spolknou vaše válečníky, mohou…"

Dirik zvedl ruku a umlčel ho. „Mluvíš s tím, kdo už je přesvědčený, mladíku," řekl mírně. „Já to vím, i když jsem nic takového na vlastní oči nikdy neviděl. *Jamala* je třeba přesvědčit. Jenže toho nikdo nepřesvědčí, ani kdyby vyvraždili celý klan."

„Co tedy máme dělat?" zeptala se Shana. Příliš si byla vědoma, jak jsou *bezmocní*. „Nevytáhl jste nás z postele, abychom se dozvěděli, že nás nemůžete nechat jít a že Jamal vede vaše lidi do války, kterou nemohou vyhrát."

Dirik se na ni souhlasně podíval. „Ne. Opravdu ne," řekl. „Zavolal jsem vás, abych vás zasvětil do – spiknutí. Pokud ovšem budete chtít. Chtěl bych vás vidět volné. Chtěl bych s vašimi lidmi navázat obchodní vztahy. Chtěl bych se vyhnout konfliktu s démony.

Jedno souvisí s druhým. Takže si myslím, že bychom měli začít s tím, že vymyslíme plán vašeho útěku.“

Už podruhé během krátké doby si Shana myslela, že omdlí úlevou. Soustředila se na vůni kadidla, na povrch jemné látky pod svýma rukama, na své tělo položené v poduškách. Snažila se tak zklidnit.

„Musíme ho vymyslet samozřejmě tak, aby na vás nepadl ani stín viny,“ řekl Lorryn, zatímco se Shana vzpamatovávala.

Vytrhla se z mrákot. „Jestli chceme ostatní přimět, aby pochybovali o Jamalových válečných plánech, neměli bychom to navléknout tak, aby se zdálo, že je pro nás útěk *snadný?*“ dodala. „Nemělo by to vypadat, jako že bychom mohli vstát a odejít, kdykoli se nám zlíbí?“

Dirik zamrkal, jako by ho její slova překvapila. Kývl. „To by bylo dobré,“ odpověděl vážně. „Opravdu je to velmi dobrý nápad. Zhatilo by to Jamalovu domněnku, že všemu vládneme. Když vyvrátíme něco tak základního pro jeho moc, můžeme ho začít oslabovat.“

Lorryn se zamračil. „Mám mít tedy za to, že nám nemůžete veřejně nabídnout pomoc?“ zeptal se vážně.

Dirik kývl. Shanu to nijak zvlášť nepřekvapilo.

„Tedy skrytou pomoc?“ navrhla. „Například klíč k těmhle zatraceným obojkům? *Ruší* některé naše schopnosti. Když chceme vzbudit dojem, že na nás neúčinkují, měl byste nás jich raději zbavit, abychom mohli jednat.“

Dirik se na chvíli zamyslel. „*Nemám* klíč,“ řekl po chvíli a usmál se. „*Jsem* ale kovář. Myslím, že mohu buď udělat klíč nebo upravit zámky, aby vypadaly funkční, ale mohli jste je kdykoli rozepnout. Stačí to?“

„Stačí,“ řekla spokojeně. „Budeme také potřebovat, aby se k nám Lorryn tajně dostal, abychom ho mohli naučit všechna naše kouzla. Já a Mero známe triky na které by sám nepřišel. Tím jsem si jista.“

K jejímu překvapení se jí Lorryn mírně uklonil. „Nikdy jsem o tom nepochyboval,“ odpověděl. „To nejtěžší, co dokážu, jsou elfí kouzla a čtení myšlenek. Možná bych vás mohl naučit nějaká nejnovější elfí kouzla. Měl jsem dobré učitele. Donedávna jsem žil

jako právoplatný syn a dědic lorda Tylara. Dostal jsem výchovu, jaká se sluší na mladého elfího lorda.“

Shanino obočí vyletělo tak vysoko, že se jí celé čelo nakrabatilo. „Tak *tenhle příběh* bych si ráda poslechla!“ vykřikla.

„Také že ano, ale ne dnes,“ přerušil ji Dirik, který vzápětí zívl. „Trochu jsem se uklidnil a mé tělo se nyní dožaduje odpočinku, který jsem mu nechtěl dopřát.“

Shana se pokoušela potlačit zívání. Nepodařilo se jí to. Když se k nim přidal i Lorryn, došlo jim, že už nikdo není schopen jasně uvažovat.

„Zařídím, aby ses, Shano, i se svými přáteli setkala s Lorrynem a jeho sestrou,“ slíbil Dirik. „Myslím si – myslím si, že bych to mohl usnadnit tím, že bych ráno prokázal Obilným lidem velkou čest.“

Pozvedl obočí a podíval se na Lorryna, který se usmál a položil očekávanou otázku. „Jaká čest to má být?“

„Pozvu vás do své domácnosti a stanu,“ odpověděl Dirik. „Vy samozřejmě okamžitě přijmete, protože si budete vědomi obrovské cti a ochrany, kterou vám tím poskytnu.“

„Samozřejmě,“ řekl Lorryn s ironickou poklonou. „Protože jsme pouze Obilní lidé a tudíž žádní válečníci, nebudeme pro Jamala cenní. Ve vašem činu neuvidí nic jiného než snahu získat popularitu rovnocennou tomu, když zajal zelenooké démony.“

Dirik se zeširoka zazubil. V tmavé tváři mu zazářily dvě řady bílých zubů. Pokynul jim, aby vstali stejně jako on. Shana slyšela, jak mu loupe v kostech. Už poněkolikáté přemýšlela o tom, kolik mu asi je. „Proč už téměř věřím, že jste vy čarodějové téměř tak mocní jako Železní kněží?“

„A myslíte, že bych já mohl uvěřit,“ řekl Lorryn s potutelným úsměvem, který se objevil i na Shanině tváři, „že jste vy jako velekněz téměř tak mocný jako míšenci?“

# # #

Myre líně kroužila oblohou nad tábořištěm plným podivných lidí s tmavou kůží. Pozorovala vše, co se dole dělo. Neměla potíže zaostřit zrak do té míry, že ostříž byl proti ní krátkozraký. Ačkoli

letěla tak vysoko, že ji zezdola mohli pozorovat jako slabou tečku na obloze, mohla spočítat kroužky na ženiných rukou nebo kuličky na dětském chrastítku.

Po setmění se mezi stany bude procházet o jednoho bojovníka více. Pro Myre bylo snadné napodobit železnou bižuterii, pokud ji nikdo nebude zblízka zkoumat nebo pokud se neobjeví na denním světle.

Zdaleka však neměla o táboře takové informace, jako o elfích obchodních městech.

Dělila svůj čas mezi Citadelu čarodějů, proměněná v kámen v oblíbeném místě shromáždění pořádaných Caellachem Gwainem, a několik elfích obchodních měst, do kterých vnikala v přestrojení. Nejlepší a nejzábavnější výpravy však podnikala, když si vybrala další přestrojení a další domácnost. Jednou se proměnila v otroka z domácnosti Renina budoucího manžela.

Zůstala tam déle, než bylo nutné. Co se však naučila, vynahradilo všechno nebezpečí.

Odlétla odtud a vrátila se do nové Citadely čarodějů. Bylo lehké proklouznout do jeskynního komplexu a schovat se v nedokončených částech, kde se dalo dobře odposlouchávat. Opět jí to zabralo více času, než původně chtěla, ale nepřišel nazmar.

Dozvěděla se, že Shana a Keman nejsou s čaroději a kterým směrem se vydali. Proto je také nyní našla. Sledovala *jejich* stopu až k logickému cíli.

Z první ruky se dozvěděla, že čarodějové tráví příliš času diskusemi, kdo je povede, místo toho, aby hovořili o obraně.

Nic z toho, co se dozvěděla, jejího velkého bratříčka nepotěší. Když ho nyní konečně našla, hodlala mu zprávy předat v nejnepříjemnějším okamžiku…

Zvláštní pozornost věnovala jednomu stanu. Bydlel tam někdo, s kým by si velmi ráda pohovořila.

Tady. Dobře. Jak předpokládala, vyšel Jamal ze stanu prkennou chůzí, která hovořila o tom, že se jen stěží ovládá. V takové situaci vždy odcházel na lov. Vždy sám.

Jak už dříve viděla, zastavil se jenom, aby si ve voze vzal z police své zbraně. Potom odešel z tábora. Nikdo se ho neodvážit

zastavit. Každý věděl, jak se v takové situaci Jamal chová. Nikdo nechtěl nahradit zvěř, na které si vybíjel vztek.

Jakmile se dostal na travnatý konec tábořiště, přešel do rychlého kroku, který byl typický, když tito lidé nejeli na dobytku. Kdyby chtěli, mohli by ujít stejnou vzdálenost jako vlci. Momentálně se zdálo, že Jamal hodlá překonat svůj rekord.

Výborně. Pro svůj plán Myre potřebovala, aby byl z dohledu a z doslechu tábora.

Kroužila dál. Středem kruhů byl nyní Jamal, drobná tmavá figurka v trávě, která se podobala delfínu plujícímu vodou.

Brzy… brzy…

Náhle změnil směr. Když zjistila, kam Jamal míří, rozechvěla se blahem. *Nemohla jsem si to lépe naplánovat.* Jeho cílem byl mělký opuštěný kaňon tak vzdálený tábořišti, že mohl dobře být na pozemcích elfů. V zadní části se nacházel pramen, ke kterému se přicházeli pást dvourožci. Zřejmě proto si ho Jamal vybral.

Čekala jako sokol před útokem. Když se dostal do ústí kaňonu, chvíli počkala a potom ho následovala.

Ano!

Spustila se dolů s křídly přitisknutými k tělu. Padala z oblohy jako tmavý kámen. Vítr jí strhával koutky úst dozadu, narážel do nozder a do očí, takže přes ně musela přetáhnout druhé víčko, aby je ochránila.

Na poslední chvíli otevřela křídla a prudce jimi zabrzdila. Zpomalila tak svůj pád. Přistála s dokonalou ladností u vchodu do údolí.

Jamal strnul, když se před ním znenadání objevil tvor, který mu chtěl zablokovat cestu. Překvapením mu poklesla čelist a z nervózních prstů mu upadl luk a šípy.

Trvalo to jenom chvilku. Potom přimhouřil oči, rychle popadl zpět své zbraně a připravil se prodat svůj život draze.

Myre se rozesmála.

„Dej ty hračky pryč, příteli,“ zahřměla na něj jeho vlastním jazykem. „Úmyslně tě nazývám svým *přítelem.* Říká se přece mezi tvým lidem, že ‘nepřítel mého nepřítele je mým přítelem’?“

Jamal opatrně kývl. Viditelně byl znovu zaskočen: jak její schopností používat jeho řeč, tak i obsahem sdělení.

„Potom," usmála se potutelně Myre, „jsem tvým přítelem. Mí nepřátelé jsou i tvoji nepřátelé. Mám je vyjmenovat?"

Po jeho druhém kývnutí tak učinila. Pozorovala, jak se

Jamalovy oči zužovaly uspokojením při každém dalším jméně.

„Železný velekněz Dirik. Dva Obilní lidé. A…" Významně se odmlčela. „Takzvaní démoni, Shana a Keman. Kteří *nejsou* démony, ale někým jiným."

„Jako ty?" řekl rychle Jamal. V duchu ocenila jeho pohotovost.

„Jeden z nich," řekla mu. „Který – to ti řeknu později. Nyní musíme oba vymyslet taktiku. Oba z toho budeme mít prospěch. *Ty* se staneš náčelníkem Železných lidí a nebudeš se muset s nikým dělit."

Jamal se usmál a postavil se zcela uvolněně. Vzdal jí hold, protože v ní poznal zpřízněného ducha v podivném těle. Oplatila mu stejnou mincí. Události se rozběhly přesně tak, jak si naplánovala.

Život byl velmi, velmi příjemný.

8

DIRIK SPLNIL NÁSLEDUJÍCÍHO RÁNA SVŮJ SLIB a „pozval“ je k sobě. Lorryn se sestrou dorazili okamžitě se všemi svými věcmi. Neměli však žádný opravdový majetek, který by si mohli sbalit! I podle zvyklostí kočovníků toho s sebou mnoho neměli. Oba se nesměle usmívali. Nohy měli zmáčené ranní rosou. Lorryn uvažoval, co řekne Shana, až zjistí, že jeho sestra není míšenka…

Dirik je osobně přivítal, jak se sluší na lidi, které pozval do své domácnosti. Poté je svěřil do péče vládkyně svých stanů – Kale, své ženě. Nepřisvojoval si ani kousek její autority. Ve věcech, které se týkaly bydlení, měla žena podle tradice poslední slovo.

„Jsi si jist, že je nechceš ubytovat sám?“ odpověděla potutelně se zdviženým obočím.

„Pokud je neuložíš do *naší* postele, budu spokojený s tvým moudrým rozhodnutím,“ řekl jí.

Obočí měla stále zdvižené. „Mnoho mužů to tak nevidí,“ komentovala jeho slova.

Dirik zafrkal. „Je to hanba a potupa. Cožpak si musí dokazovat svou mužnost tím, že ženám nedají vůbec žádnou odpovědnost za jejich životy? Jejich pýcha by asi neunesla, kdyby jejich ženy mohly vládnout alespoň hadru a hrncům!“

„Mladí válečníci potřebují být vládci ve svých stanech,“ řekla pouze, když odcházela s hosty „Bojím se, že zanedlouho budou chtít být takovými pány, že mezi sebou nesnesou žádné ženy.“

Dirik jen zavrtěl hlavou. Zdálo se mu, že je to jen další důkaz toho, jak Jamal podkopává tradice klanu. *Dokonce i Velký kovář měl vedle sebe První Ženu. Dala Mu z krbu, který strážila, oheň do kovárny a naučila Ho využívat všechna tajemství, která skrývají plamen a uhlí! Cožpak sama nevyrobila měchy a nestala se o ně,*

když On koval svět? Když stvořil oblohu, slunce a měsíc, nachytala jiskry z kovárny a připevnila je na noční oblohu jako hvězdy. Z kouře z ohniště udělala mraky. Zatímco On koval zemi a moře, Ona se zabývala jemnou prací a vytvořila tak rostliny, které zemi pokrývají. Když své výtvory naplňoval životem, dodávala jim zdobnost – ptákům písně a barevná pírka, býložravcům rohy a paroží, dále šupiny, kožichy a srst ve všech barvách vody, země a oblohy.

Muž, který na tohle zapomíná, je nejen bezbožný, ale zároveň se připravuje o dobrého rádce a přítele…

Kdo neoceňuje svou pomocnici a partnerku tím, že ctí její autoritu, neumí přemýšlet a není soudný.

Navíc proč si někdo chce nakládat *více práce,* když je tu druhý, se kterým se může podělit?

Hmm. Ti blázni netouží po práci, *ale po moci. Jejich ženy stejně musejí pracovat. Jsou znevýhodněny tím, že jim práci nařídil blázen.*

Není to jediný rys, kterým se liší od Jamala. Díky jeho dobře známým názorům na „místo ženy“ není vůbec čemu se divit, že vojevůdce nemůže najít jedinou dívku ochotnou vstoupit do jeho stanu jako manželka. Možná právě proto vyhledává konflikty…

V duchu se peskoval za to, že se v myšlenkách zabývá něčím jiným, když je odváděla usmívající se Kala. Všechny jejich děti už vyrostly. Kala často cítila, že ji tíží volný čas, protože se starala jen o sebe a manžela. Nikdy nebyla šťastnější, než když měli hosty. Na jejich dlouhém putování však byli hosté pouhou výjimkou. Kala věděla, jak Dirik smýšlí. Nemohl svěřit bezpečnost dvou bledých cizinců do spolehlivějších a schopnějších rukou. Zanedlouho si získá jejich důvěru, na kterou se budou moci spolehnout. Kala mohla odpovědět na mnoho otázek, které určitě měli.

Kala se také s radostí postará o to, aby děvče řádně oblékla. Je jenom dobře, že dívka je poddajná a že spolupracuje, protože Kale se nedá odporovat!

Nyní musel promyslet další problém spojený se spiknutím: jakou zvolit záminku, aby mohl vězně co nejčastěji vidět. Technicky spadali pod Jamalovu pravomoc. Jamal by ho začal podezírat, kdyby si je Dirik často zval. Velký kovář vysílal zjevení tak často, aby ho mohl Dirik použít jako výmluvu.

Nikdo se mě na mé pozdní návštěvníky neptal, takže se stejná záminka může použít ještě jednou. Ačkoli příště bude muset obstarat nějaký hmotný důkaz zjevení.

„Velekněži Diriku!“

Hlas u vchodu do stanu ho vylekal. Tím více, že ho nepoznal. Dirik se rychle vzpamatoval. Možná se ukvapil a jeho lsti nebude třeba. „Vstup,“ řekl hlubokým vyrovnaným hlasem, do kterého vložil všechnu důstojnost svého úřadu.

Muž, který vešel, byl oblečen jako válečník. Na jeho brnění byly překřížené šípy, znak vojevůdce, což znamenalo, že to byl *opravdu* jeden z Jamalových mužů. Nebyl to tedy dejme tomu pastevec, který potřeboval duchovní radu. Když se na něj Dirik přísně podíval, uctivě se opožděně uklonil.

Alespoň v tomhle ještě mám mezi našimi stany moc.

„Otče Diriku, přicházím od vojevůdce,“ řekl, když se opět narovnal.

Dirik čekal, až muž dohovoří. Zdálo se, že bojuje se slovy. Podivné. Jestliže je tohle Jamalova výzva, byl by tak málomluvný? Jamal by určitě poslal nebojácnějšího muže.

„Vojevůdce si dovoluje poprosit o laskavost, o trochu vzácného času,“ řekl nakonec muž.

Dirik zvedl obočí. „O trochu z mého času? Můj čas je mému lidu vždy k dispozici. Vojevůdce to ví. Proč ode mne potřebuje *laskavost?“*

Muž nejisté přešlápl. „Kvůli – otrokům, Otče Diriku, kvůli novým vězňům. Chce, abyste je vyslechl a zjistil, odkud jsou a jaký je jejich lid.“

Nyní byl Dirik tolik překvapený, že nic nemusel předstírat. „Já?“ odpověděl nevěřícně. „Já? Výslechy přece spadají do povinností vojevůdce!“

Muž ještě více znejistěl. „To je pravda. Přesto si vás dovoluje požádat, abyste se ujal výslechů a předal mu získané informace.“

Dirik zvážněl. „Jaký má pro to důvod? Můj čas je stejně cenný jako jeho. Věnuji ho ve prospěch *celého* klanu, ne pouze válečníkům! Musí mít nějaký velmi vážný důvod, aby mě požádal, abych věnoval svůj drahocenný čas a vyslýchal démony jen proto,

aby jejich lidem vyhlásil válku! V přikázáních Velkého kováře není ani zmínka o tom, že bychom měli démonům vyhlásit válku! Nikdy a kvůli ničemu.“

Dirik, který se snažil *častěji* dostat k věžňům, se přetvařoval. Doufal, že muž na jeho slova brzy zapomene, a vyhrkne něco pod tlakem okolností. Kromě toho Dirik dobře znal příběh o Velkém kováři a mazané lišce…

Když budu protestovat jako liška, že „nechci chutné krvavé maso, že ze srdce nenávidím maso, že jen pošetilci jedí chutné krvavé maso“, možná nechají maso nehlídané…

Nezklamal se.

„Oni – s ním už nechtějí hovořit, Otče Diriku,“ řekl muž pod tlakem jeho odmítavého pohledu. „Žena řekla mužům, kteří jsou s ní, aby s ním odmítli mluvit. Jamal je nechce vyslýchat, protože by mu mohli – a určitě by to udělali – napovídat cokoli, jen aby je nechal. Jamal by potom nemohl rozlišit pravdu od lži.“ Polknul. Na čele mu vyvstal pot. „Žena tvrdí, že od této chvíle bude mluvit jen s *vámi.*“

Dirik ani v nejmenším nepovolil svůj pohled. „Ano? Proč ta žena tvrdí, že bude mluvit jen se mnou? Nemyslím si, že bych o to stál. Je to velmi podezřelé. Možná mi chtějí démoni ublížit! Třeba se bojí vlivu Velkého kováře a hledají cestu, jak se mě zbavit, aby jim nadále nic nestálo v cestě!“ *Nechci šťavnaté krvavé maso!*

Shana přivedla Jamala do rozpaků a rozzlobila ho. Udělala to však takovým způsobem, že mu jeho vztek přinášel jen další ostudu. To děvče je chytré! V duchu jí tleskal. Navenek však nedával nic ze své radosti znát.

„Říká…“ Muž nyní pouze šeptal, jako by sdílel vojevůdcovu ostudu. „Říká, že mu už několikrát podala důkazy že nejsou démoni a že ona je vojevůdcem jejích lidí. Tvrdí, že se k ní odmítl chovat s respektem, který se sluší mezi dvěma vůdci. Choval se k ní pohrdavě, takže mu oplácí stejnou mincí. Říká, že *vy* jste se k ní choval ve všech ohledech jako k válečnému zajatci. Proto od nynějška bude komunikovat pouze s vámi. Prohlášení učinila dnes ráno před mnoha svědky.“

To chytré děvče se rychle učí! Použila proti němu jejich vlastní zvyk takovým způsobem, že ho Jamal nemůže odmítnout! Chtěl se

nahlas rozesmát, ale zůstal vážný. „Dobře," odpověděl po chvíli ticha, jako by přemýšlel. „Promluvím s vězni Jamalovým jménem. Možná tihle nejsou démoni. I kdyby byli, svěřím se do rukou Velkého kováře, aby mě ochránil před jejich nekalými úmysly. Třeba z nich slušné chování dostane to, co nezmohlo pohrdání."

Neudržel se, aby nedodal svá poslední slova. Pokušení bylo příliš silné. Válečník pouze poněkud svěsil hlavu mezi ramena, jako kdyby chtěl napodobit želvu a skrýt tak svou hanbu.

„Můžete ke mně přivést tu ženu, až dosnídám," dodal Dirik a gestem propustil válečníka. Zdálo se, že velmi rád odešel.

Kala se vrátila od nových hostů a přinesla mu ranní příděl jídla. „Jsou okouzlující. Děvčeti velmi sluší světle krémové šaty," řekla a položila tác vedle Dirika. „Ušila jsem je pro Beshebu, ale vyrostla z nich dříve, než jsem stačila dokončit výšivku."

Kývl, i když ani v nejmenším netušil, o čem mluví. Většina oblečení mu připadala stejná. Šaty byly pouze nové nebo staré, jedné barvy nebo druhé. Kala tomu jenom stále nemohla uvěřit. „Myslím, že se bude cítit pohodlněji, když jsi ji pořádně oblékla. Je od tebe hezké, že jsi na to myslela," chválil ji. „Situace se náhle změnila a já bych potřeboval tvůj názor! Jamal ke mě před chviličkou poslal muže…"

Popsal Jamalova poslíčka a zprávu, kterou přinesl. Kala seděla tiše a poslouchala. Její tmavé oči jiskřily radostí nad Shaninou chytrostí. Souhlasně kývala hlavou.

„To je výborné, muži!" vykřikla tak, aby se její hlas nedonesl dále než ke stěnám stanu. „Nyní můžeme snadněji uskutečnit tvůj plán!"

„Přeji si, abys tady se mnou ještě chvíli zůstala," řekl prosebně. „Tedy pokud máš čas. V zámcích se vyznáš lépe než já. Mohla bys najít způsob, jak otevřít obojky a upravit je, aby se nepoznalo, že už nejsou zamčené."

„S radostí," řekla mu. Usmála se a kolem úst se jí objevily půlměsíčky vrásek. „Velmi ráda se setkám s tak chytrou dívkou. Možná bych ji měla seznámit s tím, co znamená Žena se srdcem muže, aby se k nim mohla přihlásit! Přinutila by tak Jamala, aby ji

uznal jako válečného zajatce. Nemohl by tvrdit, že je Shana otrokem.“

„To je dobrý nápad,“ usmál se potutelně. „Velmi dobrý! Na to jsem nepřišel. Znervózňovalo by ho to ještě více. Víš, že se necítí ve své kůži, i když mluví ke svým vlastním Ženám se srdcem muže. Tohle by mu šlo proti srsti!“

Znovu se usmál, když pomyslel na to, jak by se Jamal ošíval, kdyby Shana prohlásila, že má Srdce muže. Potom by z ní byl oficiálně válečný zajatec a Jamalovi by zákon a zvyky *zakazovaly,* aby Shanu nebo její přátele vyslýchal. Jamala by znervózňovala už její pouhá přítomnost. Kala je opravdu chytrá!

„Znovu jsi mi připomněla, proč potřebuji tvou pomoc,“ řekl jí a uvěznil její baculatou ruku ve své, „ačkoli stále nechápu, proč sis mě oblíbila.“

„Proto se držím tvého stanu, hlupáčku,“ škádlila ho. „Dáváš přednost moudrosti, která vytrvá, před štíhlou a ohebnou postavou, která dlouho nevydrží! – Přicházejí!“

S lítostí propustil její ruku ze sevření a nasadil si „obličej velekněze“. Jak předpokládal, Shana dorazila s celým houfem Jamalových válečníků. To se musí změnit. Od nynějška budou Shanu provázet jeho vlastní lidé.

Důvěryhodní lidé. Doufám, že vím, které uši mezi kněži patří Jamalovi. Budu muset omezit rizika.

„Tak.“ Prohlížel si Shanu vážným pohledem. „Chápu, že mi chceš sdělit nějaké informace.“

Kývla. Pohrdlivě se rozhlédla kolem sebe, jako by chtěla naznačit, že nebude mluvit v přítomnosti Jamalových podřízených. „Víte, jak se chovat k válečnému zajatci a vůdci, Otče Diriku. Dám vám své slovo, že nebudu působit potíže a nepokusím se o útěk. Pouze vám,“ odpověděla krátce a pevně sevřela rty.

Dirik přemýšlel, jestli jsou její slova náhodná nebo úmyslná, protože nepřímo naznačovala, že Jamal *ignoruje* slušné chování. Zahlédl, jak se několik stráží šklebí. Ostatní se potají ušklíbli. *Hmm. Že by s ní někteří souhlasili? Zajímavé. Rád bych věděl, kolik vlastních lidí Jamal urazil svým povýšeným chováním.* Vzpomněl si na předchozí rozhovor a pohlédl na Kalu. *Pravděpodobně všechny*

Ženy se srdcem muže. Asi bych jim měl nabídnout radu od Velkého kováře a připomenout jim, že První Dcera měla srdce muže a se všemi poctami bojovala po boku svého bratra…

„Ano," řekl jí vážně. „Své chování nehodlám změnit." Podíval se na stráže. „Můžete jít. Válečná zajatkyně mi dala své slovo."

Dlouho se nerozmýšleli, což Dirika ještě více udivilo. Byli tak dychtiví toho, aby Jamalovi ohlásili, že splnili svůj úkol – nebo se natolik necítili ve své kůži, že se snažili mít všechno co nejdříve za sebou?

Jakmile vyklidili stan, zacpala si Kala ústa rukama, aby udusila smích. Shana si oddechla a usmála se na oba.

„Viděla jsi, jak pelášili?" vyhrkla Kala. „Taková ostuda! Nějaký čas se teď Jamalovi nezavděčí! Myslím, že se *přičiní* o to, aby se dobrovolně přihlásili na noční hlídky a dlouhé výzvědné výpravy! Budou se snažit dostat Jamalovi z očí!"

„Myslíš?" cítil se Dirik velmi potěšen. Kala byla lepší než on ve čtení lidských gest a náznaků. „To je jenom dobře. Shano, tohle je Kala, moje žena. Kalo, tohle je náš 'démon'."

„Velmi mě těší," odpověděla Shana vážně s úklonou. Kala netrpělivě máchla rukou.

„Nic takového!" vykřikla. Dirik však věděl, že je Kala ráda. „Nejsem lady démonů, aby ses mi musela klanět!"

„Úcta se má vzdávat tomu, kdo si ji zaslouží," odpověděla Shana. „Co říkáte mojí komedii? Když jsem se vrátila zpátky, dali jsme všichni hlavy dohromady. Došli jsme k závěru, že takto k vám získáme neomezený přístup."

Dirik souhlasně přikývl. „Bylo to riziko. Nebylo však větší než to, co už jsme podnikli. Protože jsi své prohlášení učinila na veřejnosti, Jamal nemohl udělat nic jiného, aniž by si utržil větší ostudu nebo aniž by otevřeně vyhlásil válku mezi námi dvěma. Klan by se rozdělil. Na to není Jamal ještě připraven."

Zatím.

Shana přešlápla z nohy na nohu. Stejně jako ranní poslíček. „Věděla jsem, že je to risk," přiznala se. „*Doufala* jsem, že nemáte ve zvyku vězně mučit… ale věděla jsem, že by se situace obrátila, kdyby se na mě Jamal natolik rozzlobil, že by ztratil rozum."

Byla moudřejší, než si Dirik myslel. Byla také starší, než kolik měla let. Podle dívčiných slov byla také skutečným vězněm zelenookých démonů. Asi tam viděla krutost, díky které zestárla a zmoudřela.

„Sedni si," řekl, aniž by souhlasil nebo popřel její názor. „Kala je odborník na zámky. Podívá se na tvůj obojek." Shana poslechla. Sedla si na jeden z polštářů. „Poprvé jsme je vynesli na světlo boží, když jsme zajali ty dva muže," dodal. „Jsou velmi staré. Ani já jsem neviděl jejich předchůdce. Byli však z vůle kněžích uschovány, aby se daly použít proti elfům. Nenechali jsme je roztavit a použít na jiné věci."

Když Kala prohlížela zámek obojku, naklonila Shana hlavu na stranu. Dirikova žena cosi tiše zamručela jako vždy, když si něco pečlivě prohlížela. Za okamžik se zvuk změnil ve spokojené broukání.

„Jednoduché," prohlásila tiše. „Dojdu si pro nářadí."

Vstala a zmizela v soukromé části stanu. Během chviličky se vrátila s koženým vakem plným nástrojů, pomocí kterých ženy zhotovovaly šperky „Téhle obojek je dobrý, protože je velmi starý," řekla, když se usadila vedle Shany. Otevřela vak a vyndala z něj nářadí. „Zámek vyrobila žena. Je poněkud komplikovanější, než jaké jsem viděla, ale ne tolik jako některé mé zámky."

„Jak je asi starý?" zeptala se se zájmem Shana.

„Velmi. Víc než můžu říci." Kala vyzkoušela zámek nástroji, které pevně svírala v baculatých šikovných prstech. „Předpokládám, že je tak starý, že v době, kdy ho udělali, *byl* nejsložitějším mechanismem, který kdy klan viděl. Něco takového nikdo nenosil rád, takže se podle opotřebování nedá soudit o stáří." Soustředila se. V koutku jejích úst se objevila špička jazyka. Dirik musel potlačit úsměv. Dělala to vždy. Pokaždé ho to také pobavilo a jeho dobrá nálada ji pokaždé pohoršila. „Mezi ženami se říká, že to byly právě ony kdo našel způsob, jak zabránit zelenookým démonům, aby v zajetí používali svá kouzla."

„Ano?" řekla Shana velmi neutrálním tónem. Kala se jí podívala do očí a chytře se usmála.

„Takže jste už zkoušeli nějaká menší kouzla. Fungovala? Je dobře, že jste nezkusili něco většího. Jako například blesky. Dostali byste velmi bolestivou lekci.“ Kala se zakřenila, když viděla Shanino zděšení. „To je Železo, děvče. Rozpalují ho kouzla, když se o nějaké pokusíte. Menší kouzla vám připadají pouze jako teplo sluníčka. Ale větší, jako svolávání blesků z oblohy… *jéé!*… Byli byste *velmi* rádi, kdyby vás nezabilo.“ Zdvihla obočí. „Jak ti řekl můj muž, jedné noci zjevilo se přímo ze srdce Velkého kováře a Jeho Ženy všem Prvním kněžím tajemství Myšlenkové zdi. Legenda vypráví, že to však byly ženy, kdo přišly na nápad použít na vězně obojky.“

„Aha.“ Tentokrát Shana vypadala ztrápeně a poněkud vyplašeně. „A co způsob, jakým byli válečníci imunní proti kouzlům, která jsme na ně použili?“

„Ach,“ promluvil Dirik. „Na to mám také odpověď. Kouzla zvenku se od ní odrážejí, takže nositeli neublíží. Když používáme obojky brnění a šperky, jsme dobře chráněni. Pokud…“

„Pokud kouzlo směřuje přímo proti vám, a ne na vaše okolí,“ doplnila Shana ponuře. „Věřte mi, že by zdatnějším lordům netrvalo dlouho, aby na to přišli! Mají výhodu v tom, že s vašimi předky, kteří později utekli s dobytkem na jih, vedli válku. Byli to *stejní* elfové. Nečerpají z tradic, ale z osobních zkušeností.“

„Eh?“ řekl Dirik. Byl si jist, že špatně rozuměl.

„Jestliže vaše legendy mluví o nesmrtelnosti démonů, nejsou daleko od pravdy,“ řekla mu Shana s takovou upřímností, že nemohl pochybovat. „Mnoho z elfů, kteří bojovali s vašimi předky, je ještě dnes zdravých jako řípa. Nechtěla bych vidět, co by se stalo, kdyby vaši válečníci zaútočili na bycích a před nimi by se otevřela země.“

Dirik věděl, co by se stalo s lidmi a dobytkem. Byl už svědkem mnoha bojů v nejistém terénu. Otřásl se a s radostí uvítal *cvaknutí* obojku, který Kala otevřela. Byl rád, že se rozhovor přerušil. Kala s úsměvem sejmula Shaně obojek.

„Věřím ti, protože ti věří můj manžel,“ poznamenala a sklonila se nad obojkem spočívajícím jí nyní v klíně. „Znáš všechna naše tajemství. Kdybys opravdu byla démonem, byli bychom ti vydáni na milost a nemilost.“

Shana se jenom zasmála a začala si mnout krk. „Nikdy bych nevěřila, jak může být obyčejný železný obojek těžký.“

„Nositele netíží váha kovu, ale omezení, které obojek představuje,“ řekl vážně Dirik a Shana kývla. „Ve skutečnosti neznáš všechna tajemství. Jedno zbývá. Chceš ho znát?“

„Jak mi bráníte číst vaše myšlenky?“ zeptala se. „Je mi divné, že máte takové tajemství, protože lordi neumějí číst v myslích. Jenom lidé.“

„Lidé však byli zotročeni elfy,“ připomněl jí. „Dokonce jim někteří slouží z vlastní vůle. Dozvěděli jsme se to, když jsme bojovali spolu s Obilnými lidmi předtím, než jsme byli donuceni utéci. Udržovat Myšlenkovou zeď se lehce naučí i ten, kdo nemá sebemenší nadání pro kouzla. Naše děti se to učí už od doby, kdy se začnou učit mluvit. Časem se jim to stane druhou přirozeností.“

„Jak to tedy *děláte?*“ naléhala.

Zasmál se. „Myslím, že je to těžké… někde vepředu v mojí mysli… asi někde tady. Zeď. Obyčejná prázdná zeď. Tak…“

Předvedl jí to. „Takhle – je zrušená. Takhle – ji pomalu vytvořím. Chápeš? Říkáme, že máme ‘dvě mysli’, když ukrýváme své úvahy za Myšlenkovou zdí.“

Dirik jí to ukázal ještě dvakrát. Shana se zamračila a zavrtěla hlavou. „Chápu, jak to děláte, ale abych to zopakovala…“

„Dá to hodně práce. Přijdeš na to později,“ ujistil ji. „Kněží musí pravidelně kontrolovat všechny lidi, jestli jsou proti kouzlům dostatečně silní. Slabým jedincům se potom věnuje zvláštní péče. Teď víš opravdu všechno.“

Shana vzdychla. „Věděla jsem, že to musí být něco jednoduchého. Jak prázdnota, tak potíže s kouzly. Věděla jsem, že elfí lordi kolem sebe netrpěli věci ze železa nebo oceli. Jenom jsem nevěděla proč. Předpokládala jsem, že když se elfové zraní o kov mohou onemocnět.“

„Pravděpodobně, protože drobné úlomky, které se dají stěží vidět, otráví zraněného,“ odhadoval Dirik. „Když potom zraněný použije kouzlo, obrátí se proti němu. No, nevadí. Co mi můžeš nabídnout? Jamal očekává velké množství informací o vašich lidech a zemi. Co mu mám předat?“

Usmála se tak zeširoka, že Dirik přemýšlel, jaký vtip se mu podařil. „Nemohla jsem riskovat, že vaši lidé znají způsob, jak zjistit, jestli mluvím pravdu. Proto jsem si dávala pozor na každé slovo. *Moji* lidé by byli opravdu velmi potěšeni, kdyby viděli, jak se na elfy stahují další potíže. *Ve skutečnosti* jsem tedy řekla, že vám předám vše, co vím o zelenookých démonech."

Dirik nyní pochopil žert a potlačil výbuch smíchu. „Ó, to je výborné! Dovol, abychom byli naprosto přesní a pedantičtí. Budeme tedy potřebovat velmi mnoho společných schůzek."

„Řeknu vám každý detail. Dokonce i počet přikrývek v jejich skladu, jestli to budu vědět," slíbila. „Tak kde začneme?"

„S majetkem démonů, který se nachází nejblíže současného směru pochodu. Je to zároveň nejdále od *vašich* lidí," řekl pohotově. „Musíme mu dát cíl – skutečný a lákavý."

„Diriku," řekla po chvilce zkoumání jeho obličeje. „Jste mi čím dál sympatičtější."

„Ty mně také, šikovná děvenko," řekl jí po pravdě.

# # #

Na Kemana přišla řada ještě stejného dne odpoledne. Těšil se tak, že ho z toho bolely zuby. Tolik se chtěl zbavit toho zatraceného obojku, že jen těžko překonával čekání. Příčinou nebyla pouze touha vyrazit na lov. V této podobě pro něj bylo lehčí než pro Doru v podobě krávy vystačit s potravinami, které měl k dispozici. Přesto potřeboval syrové maso stejně často jako ona. Dnes v noci se s ní chtěl setkat tváří v tvář v dračí podobě.

Co se o sobě dozvěděli včera v noci, pro ně pro oba představovalo určité trauma. Dora netušila, že v tomto světě žijí i jiní draci. Keman zase neměl zdání, kde tady na jihu jsou jiná doupata. Když si nemohl promluvit s nějakým Dořiným seniorem, nemohl určit, jestli objevili svou *vlastní* Bránu nebo jestli představovali nějakou opožděnou skupinu draků, která opustila mírumilovný svět Kemanových předků jen proto, že se jim zdál nudný. Dokonce ani nevěděl, jestli je Dora takový drak, jak je Keman zná. Draci a elfové

sem vlastně mohli přijít odkudkoli. Možná se tu mohla objevit i skupina jiných tvorů.

Strávil v Dořině společnosti příliš málo času. I když se od té doby daly věci značně do pohybu, neustále mu ležela v hlavě schůzka domluvená na dnešní večer. Aby mohl letět s Dorou ve své pravé podobě, vyžebronil si na Shaně, aby mohl být dalším, komu sejmou obojek. Naléhal na ni, ale řekl jen částečnou pravdu. Včera v noci se Dora nemohla proměnit, aby ji viděl, protože by ji zároveň zahlédli pastevci i stáda. Keman tedy pořád nevěděl, jak Dora vypadá.

Skutečnost byla taková, že Keman procestoval více elfích panství než ostatní tři, když hledal Shanu, kterou chytili otrokáři. Necestoval pouze v podobě elfa, značnou část letěl. Do dračí paměti se zapisuje každý detail krajiny, nad kterou proletí. Keman mohl načrtnout mapy, které by Jamala dostaly přímo do extáze.

Mero, Lorryn a Kalamadea mohli přidat své zkušenosti a informace a podnítit jeho hltavost. Všichni věděli něco o majetku různých elfů. Co nevěděli, mohli si domyslet. Mělo by to být zajímavé.

Bude to tím zajímavější, pokud se Jamal dostane tak daleko, aby na elfy zaútočil.

Jednu věc po druhé. Nyní bylo důležité zbavit se těch zatracených obojků!

Dirik ho očekával s rydlem a sadou hlazených hliněných desek stejně jako Dirikova žena, která u sebe měla vak s nástroji. Když vstoupil do stanu, oba se usmívali.

„Udělej na deskách hrubé náčrty," řekl mu Dirik bez úvodu. „Můžeš tak mazat nebo měnit čáry Až si budeš jist svou mapou, dám ji jednomu ze svých kněží, aby ji vypálil na kůži."

Keman kývl a sedl si vedle Kaly, Dirikovy ženy. Po několika dnech prožitých mezi těmito lidmi si Keman začal zvykat na jejich měřítka krásy Bylo mu jasné, že Kala byla za mlada velmi krásná a že je ještě nyní přitažlivá. Stále se pohybovala s ladností. Když se usmála, celá se rozzářila. Vůbec nevadilo, že se jí do černých kudrn vetřel pramen šedé a že postava věkem povolila. Měla nejhezčí oči,

jaké kdy Keman viděl u člověka nebo dokonce u elfa. Byly nádherné, temně hnědé, veliké a bezelstné, jako by patřily lani.

„Když už jsem přišla na postup, nebude to dlouho trvat," řekla mu. O několik okamžiků později se zámek po šikovném zacházení s nástroji s cvaknutím otevřel a zůstal jí v ruce.

Podvědomě si jednou rukou promnul krk. Do druhé uchopil rydlo. Byl vděčný, že ho matka naučila číst a psát, jak to činí elfové. Železní lidé dosud neměli tušení, co je Keman zač, a on jim tohle tajemství nehodlal nyní prozradit!

Čím dříve narýsuje do hlíny mapy, tím dříve se odsud dostane, aby mohl s Dorou svobodně odletět na lov.

Trvalo mu to poněkud déle než chtěl. Ukázalo se, že je mnohem těžší, než si myslel, přenést terén pozorovaný ze vzduchu do čar v hlíně ve správném poměru. Když pokreslil čtyři hliněné desky mapami území mezi táborem a panstvím lorda Tylara, byla už úplná tma.

„Jsou velmi hrubé," upozornil, když Dirik předával poslední desku jednomu z nižších kněžích. „Musel jsem hodně věcí vypustit, protože jsme zvolili velké měřítko."

„Budeš se tedy muset vrátit, abys detaily doplnil, že?" zeptal se logicky Dirik. „Vlastně tu budete muset být všichni, abyste si vzpoměli na všechny detaily. Myslím, že se budeme muset setkat ještě několikrát."

Keman se cítil jako hlupák, že na takovou věc nepřišel. „Samozřejmě. Chceme se ještě mnohokrát setkat, mám pravdu?"

„Jak jen to půjde," odpověděla Kala a podala mu nenáviděný obojek. „Tady máš. Navlékni si ho a zaklapni ho. Uslyšíš cvaknutí, jako by byl zamčený. Nyní se však nemůže zamknout. Je jenom na západku." Ukázala mu drobný výčnělek na spodní straně obojku. „Zmáčkneš tohle a obojek povolí, abys ho mohl sundat."

„Děkuji," řekl horlivě a obojek si navlékl. Vyzkoušel ho. Zavřel a vzápětí otevřel. Usmál se s úlevou, když vše fungovalo, jak Kala slíbila.

Jenom pozvedla obočí, ale neřekla nic víc než: „Musíš mi slíbit, že ho budeš nosit u sebe. Nechtěla bych, aby se takový obojek dostal

do jiných rukou. Jestliže mluvíte pravdu a Jamal sní o dobývání, budeme v budoucnosti potřebovat fungující obojky.“

„Ještě jednou vám děkuji,“ řekl oběma. Vyklouzl dveřmi stanu na plošinu, do studeného vánku, který se vždy objeví po západu slunce.

Seběhl ze schodů a zastavil se u stanu, aby si popovídal se Shanou, ale Kalamadea hlásil, že Shana je s Merem a s Lorrynem. „Za chvíli se k nim připojím,“ dodal starší drak. „A co ty?“

„Hm – chtěl bych jít lovit,“ řekl po pravdě. Kalamadea kývl.

„Dej si pozor, aby ses dostal daleko od stád, než se proměníš,“ řekl pouze. „Nezapomeň si vzít s sebou obojek. Nechceme, aby ho někdo našel a tys ho přitom neměl na krku. Na to je ještě příliš brzo.“

Keman vše slíbil a utekl, dokud k tomu měl možnost.

Dora na něj čekala na smluveném místě na kraji stáda. Udělalo mu to radost a zároveň si oddechl. Mohla využít situace během dne a prchnout. Nikdy by ji už neviděl.

Něco se stalo, řekl jí, jakmile se dostal tak blízko, aby ji mohl rozeznat mezi ostatním dobytkem. *Dirik je na naší straně. Jeho žena upravuje obojky tak, abychom je mohli sundávat!*

Její myšlenky zabarvila radost a překvapení. *Ale – to znamená, že můžeme letět spolu! Můžeš utéci!*

Bez svých přátel ne, odpověděl pohotově. Možná přísněji, než chtěl.

Stáhla hlavu v zahanbené omluvě. *Omlouvám se, Kemane. Já – zapomněla jsem na ně. Těžko se na ně myslí, když je neznám.*

Bylo mu trapně, když z jejích myšlenek vycítil zahanbení. *Je mi líto, že jsem na tebe tak vyjel. Měl jsem těžký den,* omlouval se. *Nebyl jsem lovit od doby, kdy nás chytili. Asi jsem z toho nervózní! Když mám hlad, těžko se kontroluji!*

Tak tedy vyrazíme… naléhala. Keman s radostí sundal obojek, proměnil se v mladého býka, uchopil nenáviděný kroužek do tlamy a následoval ji na okraj stád. Dora v tom měla zkušenosti, takže následoval jejího příkladu. Šel, když šla ona, a zastavoval se, když zastavila.

Na kraji stáda Dora velmi dlouho čekala. Nebo se to alespoň Kemanovi tak zdálo. Kovová chuť v uštech byla nepříjemná. Musel

být skloněný, jako když se pase, aby obojek nikdo neviděl. Byl velmi těžký. Bolely ho z toho čelisti. Nakonec se vydala na volnou pastvinu. Když se přes měsíc přehnaly mraky, vyklouzla jako šedý stín. Následoval ji. Když se vzdalovali od stáda narůstajícím tempem, dával si pozor, aby nedělal sebemenší hluk.

Zanedlouho už běželi. Byli daleko od stáda, takže by je ani pastevci neměli zahlédnout. Kdyby je nějaký pastevec nebo průzkumník zahlédl, pravděpodobně by je pokládal za divoká zvířata a ne za dobytek. Dobytek a jiná zvířata žijící ve stádech vždy *chtějí* většinu času zůstat spolu. Jenom kráva, která se chystá telit, by se zatoulala sama. Žádná taková kráva by ale neutíkala.

Dora se konečně zastavila v malém údolí rozděleném kroutící se řekou. *Tady,* řekla. Boky se jí nadýmaly napětím, po nozdrách jí tekl pot. Kdyby byl Keman v dračí podobě, neodolal by takovému pachu. Stala by se jeho večeří a ne společníkem u jídla!

Tady je to bezpečné. Můžeme se tu proměnit, opakovala. Upustil kovový kroužek. Byl šťastný, že ho celou cestu udržel. Měl v úmyslu podívat se, jak se mění, a potom se sám proměnit. Jakmile kroužek opustil jeho tlamu, překonal hlad všechny záměry. Zaujal svou přirozenou podobu tak rychle, že si nepamatoval, kdy se mu to podařilo rychleji.

Když se mu rozjasnilo před očima a mohl zaostřit, uviděl mladou dobře stavěnou ženu svého plemene, jak na něj vzhlíží s bázní a se zálibou. Opětoval její zkoumavý pohled. *Byla* z jeho plemene, jestli dokonce nepatřila mezi jeho Příbuzné.

Když se nyní už nemusel pečlivě kontrolovat, snadno se mu zaostřovalo i při nočním vidění. Bylo tu tolik měsíčního světla, že se daly určit i barvy. V tomto ohledu byla Dora velmi krásná. Její dominantní barvou byla jemně fialová, se zlatým popraškem na každé šupině. Zlaté lemování měla po celém těle. Většina samic byla větší než Keman, ale Dora byla stejného vzrůstu. Kdyby nedržela dole hlavu a nádherný dlouhý krk, dívala by se mu přímo do očí.

Oči měla také nádherné. Jiskřila v nich zlatá barva, která ladila se šupinami. Byla ohromující – a on se také ohromen cítil. Ještě nikdy neviděl tak hezkou dračici!

„Můj bože,“ vyhrkla a stále se na něj dívala. „Neřekl jsi mi, že jsi tak *pohledný*.“

„Ty jsi mi taky neřekla, že jsi tak hezká,“ odpověděl, jak nejgalantněji dovedl, protože byl ještě stále ohromený.

Zachichotala se a stydlivě pohodila hlavou. Dívala se na něj po očku tím nejnádhernějším způsobem, jaký dovedla. „Musí se ti z hladu točit hlava, když říkáš něco takového,“ odpověděla bez dechu. „Pojď, budeme spolu lovit.“

Otočila se a vrhla se do vzduchu s ladností, která se dala srovnat s její krásou. Mohl snad udělat něco jiného, než si rychle připevnit železný kroužek na kotník a následovat ji?

Netrvalo dlouho a objevili zvěř. Pláně kolem tábořiště Železných lidí byly téměř bez zvěře. Byla ze svého území vyhnána stády. Ve zdejším kraji neuměla včas najít úkryt, kde se dá v klidu odpočívat. Neustále byla ohrožována zvířaty, kterým území „po právu“ *patřilo*. Za nějakou dobu se zvěř usadí, ale nyní byla velmi snadnou kořistí. Masožravci z plání krutě těžili ze své přizpůsobivosti. Stejně jako Keman a Dora.

Oběma se podařilo přinést uprchlíka z plání. Keman vychloubačně vyzvedl svůj úlovek do vzduchu a složil ho vedle Dořina, aby mohli pojíst spolu.

Jakmile ukojil největší hlad, neustále Doru při jídle sledoval postranními pohledy. Několikrát zjistil, že ona dělá to samé. Pokaždé, když se na ni podíval, podivně ho zalechtalo v žaludku. Jako kdyby narazil na vzdušnou turbulenci, ale bylo to mnohem příjemnější. Pokaždé, když se ona podívala na něj, zdálo se mu, že jím projel blesk.

Jedla minulou noc. Rychle se nasytila a přistrčila mu zbytek své zvěře. Vděčně přijal. Měl obrovský hlad a žádné „lechtání“ mu hlad nezahnalo.

„Tak co se přesně stalo?“ zeptala se, když si půvabně utírala krev z pařátů. „Říkal jsi, že Dirik přešel minulou noc nečekaně na vaši stranu.“

Mezi jednotlivými sousty jí vše vysvětlil až do okamžiku, kdy opustil Dirika s mapami. Pečlivě naslouchala. Čas od času kývla. Občas se na něco zeptala. Z jejích otázek bylo zřejmé, že toho o

lidech ví více než Kalamadea a že v době, kdy je špehovala, o jednotlivých osobách vypozorovala více věcí.

„Jamal je nebezpečný," řekla prostě, když skončil. „Potíž je v tom, že také chytrý, inteligentní a charismatický. Ale právě jen tak charismatický muž by mohl přesvědčit své lidi, aby napadli ty vaše elfy. Pokud by byl *ještě* chytřejší, najde si někoho nebo něco, na co zaútočí a vítězství mu přinese úctyhodnou kořist. Než potom někdo stačí zareagovat, obrátí Klan a vrátí se s ním domů."

„Co potom?" zeptal se trochu zmateně Keman. „Co tím získá kromě pár cetek? I kdyby vyraboval celé panství lorda Tylara, kořist se rozplyne, když ji rozdělí mezi lidi."

„Co když ji ale nerozdělí?" oponovala. „Co když všechno nechá na velké hromadě? Potom bude kořist vypadat velmi úctyhodně. Vzbudí tak lačnost po další kořisti nejen v tomto klanu, ale i v těch klanech, kterým kořist ukáže."

„A – aha," vzdychl Keman, když pochopil, kam Dora míří. „V situaci, kdy by každý toužil po lupu, by se Jamal ustavil vůdcem všech klanů a okamžitě by se vrátil."

Kývla na souhlas. „Nevím, jestli by ho ti vaši elfové uměli porazit. Jestli jsou chytří, asi ano. Nejsem si ale jistá, jestli by se tolik lidí hledajících další lup nesetkalo s *tvými* přáteli. Tedy pokud se na celý rok neschovají ve skalách a nezavřou za sebou všechny dveře."

Uvažoval o tom. „Mohli by. Zbytek mého Doupěte by určitě mohl znepříjemnit Železným lidem průchod kolem pohoří."

„Je tu však ještě něco," pokračovala. „I kdyby Jamal utrpěl tolik porážek, že by se rozhodl vzdát, bude *stále* jejich vůdcem. Jakmile se dostane zpět do původní země, začne si hledat nový cíl… a dříve či později najde můj domov."

Keman se otřásl. Vzpomněl si, jak Kalamadea připomínal Shaně, že železné zbraně lidí by zabily draky dříve, než by se stačili proměnit. Kouzla nekouzla, draci byl pořád zranitelní obyčejnými šípy „Musíme ho zastavit."

„Nejdříve musíš utéci," podotkla a odmlčela se. „Pomohu ti," dokončila, jako by se konečně rozhodla.

„Ano?" Štěstím se mu zatočila hlava. „Půjdeš se mnou?"

„Ještě o mně nikomu neříkej!“ dodala chvatně. „Prosím! Musím si to nejdříve rozmyslet… musím přijít na to, jak říci doma, že existují další… já…“

„Slibuji,“ přislíbil jí, než stačila dokončit. „Můžeš zůstat v utajení, jak dlouho budeš chtít. Pokud – pokud tě budu moci vidět každou noc,“ dodal stydlivě.

„Ty bys chtěl?“ vykoktala. „Samozřejmě! Ale…“

Po zbytek noci už o útěku nepadla ani zmínka.

# # #

Lorryn si nebyl jist, jak bude Shana reagovat na jeho sestru. Stejně jako si nebyl jist chováním mladého míšence, který byl společníkem Shany. Už od pohledu nepředstavovala Rena žádné nebezpečí, ale přesto…

Nemá na vybranou. Čím dříve dojde k setkání, tím lépe.

Prostor, který Lorrynovi a jeho sestře poskytli Kala s manželem, se s jejich původním příbytkem nedal ani zdaleka srovnat. Až dosud si myslel, že stan je stan a nedá se na něm mnoho vylepšit, natož udělat z něj pohodlné bydlení.

Nyní už mu bylo jasné, že se mýlil. Kdyby nevěděl, že jsou ve stanu a ne dejme tomu v altánku, nepoznal by rozdíl. Tvrdou dřevěnou podlahu vozu zjemňovaly několikavrstevné koberce. Stěnu až do výše kolen zdobila ručně pletená proutěná síťovina. Když se nadzvedávaly stěny stanu, aby se prostor provětral, hmyz neměl šanci dostat se dovnitř.

Samotné stěny byly ověšeny tapiseriemi dosahujícími až k síťovině. Zakrývaly hrubou plst a izolovaly vnitřek před vnějšími vlivy Ze stropu visely nádherné svítilny. Jak tvrdila Kala, spalovalo se v nich máslo s voňavými přísadami. Lampy vydávaly jasné světlo a naplňovaly vzduch jemnou a příjemnou vůní. Polštáře tu byly všudypřítomné. Lůžka byla pohodlná. Pokrývky byly vycpány sušenou trávou a bylinami. To vše bylo doplněno kůžemi, jejichž původ neuměl Lorryn určit. Stan byl rozdělen plstěnými přepážkami, na kterých byly rovněž tapiserie. Stěny se lehce pohybovaly ve vánku, který proudil síťovinou obvodových zdí.

Kala vybavila Renu oděvy, které údajně původně patřily jedné z Kaliných dcer, která měla sklony vyrůst z oblečení dříve, než mohlo být dokončeno. Rena se velmi ráda převlékla. Její oblečení se sotva hodilo do rozžhavených plání. Lorrynovi se velmi líbila a při tom se ani v nejmenším nepodobala typické elfí dámě. Musel jenom zjistit, jestli si ti dva myslí to samé.

Kala uvedla míšence a ponechala je o samotě. Lorryn ukázal na polštáře a sám se na jeden posadil.

„Lorryne, tohle je Mero, Valynův bratranec," představila ho Shana. „Předpokládám, že už jsi o něm slyšel."

„Něco ano." Lorryn naklonil hlavu na stranu a zkoumal hubeného tmavého mladíka se znepokojivě jasnýma smaragdovýma očima, stejně jako mladík zkoumal jeho. „V Radě se teď vypráví, že Valyn byl míšenec, že by se nemohl vzbouřit proti své vlastní krvi, kdyby v jeho žilách kolovala pouze elfí krev."

Mero zafrkal. „Jako kdyby nestačilo mít za otce Dyrana, aby se každý s trochou svědomí a soucitu chtěl vzbouřit!"

„Takové vlastnosti jsou v Radě nedostatkovým zbožím," připomněl mu Lorryn. „Neřekl jsem toho o nás Shaně mnoho, takže když jste tu oba, měl bych vám náš příběh obohatit dalšími detaily."

Dal se do vyprávění o útěku, ve kterém nechybělo nic až na fakt, že Rena *není* míšenec. Lorryn to udělal úmyslně. Chtěl, aby měli vše čerstvě na paměti, až se zmíní o Reně. Věděl, že Mero je bratranec elfího er-lorda, který riskoval a posléze ztratil vše, jen *aby Mera* zachránil. Neměli by tedy být proti Reně zaujatí.

Na druhé straně, předpoklady mají málokdy co společného s logikou.

Když skončil, přestala Shana zadržovat dech. „To byl opravdu dobrodružný únik," řekla mu. „Když na to přijde, byl mnohem dobrodružnější než můj únos z aukce."

„Byl také dramatičtější než můj útěk s Valynem," přiznal Mero. „Nikdy jsme nespatřili naše pronásledovatele, jenom jsme věděli, kde jsou."

„Osobně bych byl mnohem raději, kdyby se nám podařilo zmizet v tichosti," řekl oběma Lorryn. „Jestli se nám podaří vše zvládnout,

musím přiznat, že jsem rád, že se věci seběhly právě takhle. I když bych rád věděl, co se stalo se sestřinou služkou," dodal podmračeně.

„Asi ji neznáme," řekla Shana, když se předtím po očku podívala na Mera. „Na druhé straně, někteří z nás se umějí zamaskovat tak, že by si nikdo netroufl tvrdit, že se jedná o iluze. Jestli to tak bylo – potom mi věř, že se jí nic nestalo. Ani pád do vody neuškodí lidem, kteří mají takovou moc."

Jak si oddechl! „Právě jsi mi shodila kámen ze srdce," odpověděl vděčně. „Zbavím se ještě jednoho." Trochu zesílil hlas. „Reno?"

Na domluvené znamení Rena odstrčila přepážku oddělující její část stanu a vešla na světlo. Vypadala ustaraně, váhavě a velmi zranitelně.

Zároveň se nedal přehlédnout její elfí původ.

Shana jenom pozvedla obočí, zatímco Mero překvapeně vydechl. „Přemýšlela jsem, co na ní skrýváš," řekla mu míšenka a mírně se usmála. „Je příjemné zjistit, že Valyn nebyl jedinou slušnou osobou ve svém rodě."

Vstala a bez váhání k Reně napřáhla ruce. „Je milé vidět tě bez iluze," řekla, když Rena opatrně uchopila její ruku. „Každá kdysi hýčkaná dívka, která doprovází svého bratra divočinou, dokazuje, že je někým jiným. Ráda bych si poslechla tvé dojmy."

„Já také," řekl Mero a kývnul na polštář mezi sebou a Lorrynem. „Přidáš se k nám?"

„Ano. Děkuji," odpověděla s úsměvem Rena. Viditelně si oddechla. „Doufám, že vám budu moci alespoň trochu pomoci."

„Můžeš nám hodně pomoci," řekl přesvědčivě Lorryn, když se Rena usadila na nabízeném polštáři. Po očku se při tom dívala na Mera. Shana se znovu posadila a instinktivně se otočila k Reně. „Je něco, co nikdo z vás nezná. Dokonce ani já ne. Jedná se o druh kouzlení, kterému se učí jenom ženy. Je velmi jemné. Patří mezi ta nejmenší. My bychom například zbořili tento stan tím, že bychom ho strhli. Rena by ale udělala něco absolutně jiného," pokračoval Lorryn.

„Zeslabila bych všechny podpůrné tyče a lana," navrhla Rena ostýchavě. „Jakmile by večer zavál obvyklý vánek, stan by se zbořil."

„Kdybychom chtěli na nějaký čas vevnitř uvěznit pár lidí, byl by její způsob přijatelnější," pokračoval Lorryn.

„Pouze kdybys je chtěl zadržet právě v tu dobu, ale chápu tě," odpověděla Shana. Potom se náhle otočila na Renu a prohlížela si ji.

„Co se děje?" zeptal se vzápětí Lorryn.

Shana však pouze zavrtěla hlavou. „Nic," odpověděla. „Jenom – na chvíli se mi zdálo, že je mi na tvé sestře něco povědomé. To je všechno."

Lorryn nabyl dojmu, že je za tím více než tohle, soudě podle zkoumavých pohledů, které Shana neustále vrhala směrem k Reně. Protože se ale nechovala nepřátelsky a byla pouze zamyšlená, došel Lorryn k závěru, že se jedná o jednu z ženských záhad, kterým muž nemůže nikdy porozumět. Přestal si toho všímat.

„Dirik chce, abychom všichni zmizeli a přitom to vypadlo, jako bychom to mohli udělat, kdykoli se nám zachce. Rena by mohla za námi zanechat falešné stopy, které by je dokonale zmátly," podotkl. „V tom případě by mohla změnit jídlo Jamalových stráží, aby usnuly. Po našem odchodu by *mohla* zbořit náš stan…"

„Neslibuj tolik, Lorryne," přerušila ho zčervenalá Rena. „Udělám, co bude v mých silách, ale nejsem velký čaroděj jako La… Zhouba elfů," řekla. Bylo na ní vidět, že se nemůže přimět k tomu, aby jí řekla jinak než jejím titulem.

Shana se rozesmála. „Věř mi, nejsem tak velký čaroděj, jakým je Zhouba elfů," odpověděla vřele. Usmála se a Reniny tváře polil další ruměnec. Lorryn se usmál. „Kdybych byla, myslíš, že bych se tu nechala chytit? Ne. Nejlepší bude, když každý využijeme své schopnosti a spojíme se dohromady. Svou cenu mají i drobná kouzla, jako například ochočování jednorožců. Nebo třeba… umění zastavit srdce."

Shana vypustila poslední slova nenucené. Alespoň to tak vypadalo. Lorryn však zahlédl jiskřičku v Shaniných očích, když čekala na Reninu odpověď. K jeho velkému překvapení byla Rena stejně bledá jako míšenka.

Zazněla však vyrovnaná odpověď. „Já – také mě to napadlo," řekla tiše. „Jednou jsem to zkusila na ptákovi, který už umíral. Potom už ne."

Opravdu? *To* ho překvapilo víc než všechny události dne!

„Takové věci se nedají použít s lehkým srdcem," poznamenala pouze Shana. Řekla to však tak smutně, že Lorryn hluboko v srdci cítil, že dívku trápí všechny smrti z druhé Války čarodějů a že se toho nikdy nezbaví. „Ale někdy…" Zahleděla se kamsi do dálky, kam za ní nikdo nemohl. „Někdy nemáš na vybranou. Když můžeš použitím tohoto kouzla zachránit nevinný život…"

Potom se otřásla a vrátila se do současnosti. „Poslední, co bych po tobě chtěla, by bylo, abys *takovou* věc použila dejme tomu – na Jamala. Zatím nikomu neublížil. Možná, že nikomu neublíží. Třeba bude tak vystrašený a vyplašený, když objeví, že jsme utekli, že zavelí k odchodu do původní země Železných lidí. Třeba se mu v noci zjeví jeho bůh a řekne mu, že byl zlobivý chlapeček. Stát se může cokoli."

Rena kývla. Úleva byla čitelná z její tváře i bez toho.

Mero se natáhl a konejšivě ji pohladil po ruce. Stydlivě se na něj usmála. Mero jí úsměv oplatil. Neodtáhl ruku.

Ale? polekaně si pomyslel Lorryn. Na pouhý okamžik se v něm vzbouřil instinkt, který mu jako bratrovi velel chránit sestru…

Velmi rychle se však uklidnil. Vždyť proč ne? Když se *nikdy* nesetkala s elfem, který by se k ní choval alespoň se střípkem dvornosti, kterou jí věnoval Mero v pouhém okamžiku? Jednoduše jí projevuje svou náklonnost…

Samozřejmě. Mí předkové z obou kolen povstanou ze svých hrobů a vyhlásí mezi oběma rody mír.

…a co když se mezi nimi vyvine něco dalšího? Má se do toho plést? O Merovi toho moc nevěděl, přesto mu byl sympatický. V okolí Shany by určitě nemohl dlouho žít člověk, který zastává elfí předsudky o ženách.

Co s tím ale podnikne Shana? Všimla si toho?

Rychlý pohled jejím směrem ho přesvědčil, že si toho *všimla.* Spočívala očima na spojených rukou – a neznatelně se usmívala.

Dobře, dobře, dobře. Když to nevadí Shaně, když to schvaluje, kdo jiný by se do toho měl plést?

Možná z toho nakonec nic nebude, připomněl si a začal se plně věnovat probíranému tématu. Nic se ani *nemůže* stát, dokud nebudou pryč a na svobodě.

# # #

Myre byla naprosto spokojená s vývojem událostí. V Citadele starý Caellach Gwain pomalu podkopával autoritu těch, které tam Shana zanechala. Každým dnem, kdy se Shana *nevracela,* ztráceli její přívrženci sebevědomí. Dávala si pozor, aby se nedostala do přítomnosti některého z draků. Jinak se volně pohybovala mezi míšenci v podobě bývalého otroka. Zasévala mezi nimi nejistotu a pochyby. Shana od nich možná utekla. Možná ji zajali elfové. Možná se stala obětí jednoho z hrozivých monster, která žijí v divočině a s kterými se zatím nikdo nesetkal.

Pečlivě zanášela do jejich myslí pochybnosti – že se z nějaké příčiny Shana, Zhouba elfů, nikdy nevrátí.

Caellach Gwain, starý lišák, si pospíšil, aby odposlechnuté fámy předával rychle dál. Proto si Denelor a ostatní čarodějové jen stěží udržovali své pozice. Stačilo, aby se Citadela octla v náhlém nebezpečí nebo aby měli její obyvatelé vážné problémy a jednota čarodějů by se otřásla v základech.

Co se týká Jamala…

Čekala na něj ve slepém rameni kaňonu. Při minulé schůzce ještě nebyl připraven navázat spojenectví. Cítila však, že k tomu není daleko. Pravděpodobně jako každý ostražitý tvor vyčkával, až zjistí, co Myre přesně chce.

Tupé údery kopyt jí prozradily že Jamal dorazil. Usadila se k rozhovoru, který přinese své ovoce. Rozhodla se, že když se zeptá, jaká bude její „odměna“ za poskytnutou pomoc, řekne mu pravdu. Takové pravdě bude *určitě* rozumět.

Ze zákruty k ní mířil Jamal. Vedl válečného býka, který šel těžkým krokem. Zastavil se v bezpečné vzdálenosti.

„Tak jsem tady,“ řekl prostě.

„Já také,“ odpověděla. „Tak. Nabídla jsem ti spojenectví, vojevůdce. Tvrdil jsi, že potřebuješ čas na rozmyšlenou. Přemýšlel jsi?“

„Přemýšlel.“ Jeho obočí se spojilo. „Neřekla jsi, co získáš z našeho spojenectví. Říká se, že ‘spojenec, který o nic nepožádá, očekává vše’. S tím nehodlám souhlasit.“

Myre se syčivě zasmála. „Jsi moudrý muž. Budeš určitě rozumět tomu, co chci… Ačkoli by se to někomu zdálo nevýznamné, lepší odměnu si *nemohu* přát.“

Mlčky čekal, až se Myre vysloví.

„Pomsta,“ vydechla. Pozorovala, jak se Jamalova tvář celá rozzářila pochopením. „Vězníš mé nepřátele a mého bratra. *Ti* budou mou odměnou. Chci mít volnou ruku, abych si s nimi mohla naložit, jak uznám za vhodné.“

„Domluveno,“ řekl a sklopil oštěp k zemi. „Přísahám při vší úrodné zemi, při Kovárně a Ohni. – Teď mi ale řekni, jak našeho spojenectví využijeme?“

Směšně naklonil hlavu na stranu.

„Ukázala jsem ti, že na sebe umím vzít jakoukoli podobu,“ odpověděla. „Takže – za prvé půjdu mezi tvůj lid v podobě, kterou by *nikdo* neočekával. Budu naslouchat a dozvím se, kdo je tvým přítelem, kdo nepřítelem a kdo se zatím nerozhodl. Potom až nastane správný čas, vyhlásíš se jediným vůdcem celého klanu. Na důkaz své zdatnosti se projedeš na drakovi! Vybereš si několik největších odpůrců a…“ Ukázala své drápy. „Myslím, že nemusím pokračovat.“

Potěšené kývl. „Pochybuji, že po první lekci v poslušnosti zůstane mnoho odpůrců,“ řekl a krvelačně se usmál. V té chvíli se podobal drakovi na lovu. „Nepřestaneš se potulovat mezi lidmi v nenápadné podobě a v tichosti se dozvíme, kdo nesouhlasí se situací. Hmm?“

„Přesně.“ Nyní naklonila hlavu zase ona. „Předpokládám, že mi nějakou podobu navrhneš.“

„Samozřejmě!“ Rozesmál se. „Bude to zlatý hřeb! Navrhoval bych…“

# # #

Kdyby Shana chtěla uvažovat nad něčím jiným než nad svým momentálním problémem, byla by už dávno zmatená a vyvedená z rovnováhy. *Myslela si*, že je a navždy bude zamilovaná do Valyna. Do ubohého Valyna, který se obětoval, aby ostatní zachránil před svým otcem.

Její přátelství s Merem se nikdy nevyvinulo do něčeho vážnějšího. Ani přátelství se Zedem nebo některým čarodějem jejího věku. Říkala si, že láska přijde jenom jednou – a že je jejím úkolem vzít do svých rukou život, který jí Valyn věnoval, a co nejlépe ho využít. Po roce už byla dokonce schopna se i bavit. Myslela si, že už se jejího srdce nic tolik nedotkne.

Nyní – nyní si tím nejen nebyla jista, dokonce si nebyla jista, jestli kdy Valyna milovala! Poblázněná – to samozřejmě byla. Určitě v ní všechno vřelo. Ale zamilovaná? Asi ne.

Její první reakcí, když uviděla Lorryna bez iluze, která ho do té doby obklopovala, bylo srovnávání s Valynem. V tomto ohledu byl rozhodně na druhém místě. Určitým způsobem se srovnávání nedalo vyhnout, protože v porovnání s Merem, který se více podobal lidem, měl Lorryn mnoho elfích rysů.

Já se také spíše podobám člověku, připomněla si. Vlasy už jí povyrostly tak že se o ně musela starat a denně si je česat. Čas, který k tomu potřebovala, strávila přemýšlením o něčem jiném než o problémech. Ohnivé vlasy které se jí vlnily kolem prstů, jí připomínaly jak *málo* z elfí lady v sobě má.

Na druhé straně, Lorryn ve srovnání s Valynem představoval kopii mistrova díla, kterou vytvořil nezkušený žák. Lidská krev v žilách zdrsněla a zhutněla jeho rysy natolik, že si toho každý všiml. Shanin první dojem na základě vnějšího vzhledu nebyl právě příjemný.

Ale když potom otevřel ústa.

Tehdy si uvědomila, že vzhled je pouze menší částí Lorryna. Mohl by být ošklivý jako hliněný panák a stejně by si ho všímala.

Naslouchá mi, což je více, než kdy Valyn udělal. Dává mým názorům stejnou váhu jako svým. Za své názory se ale rozhodně stydět nemusí.

Vzala si koženou šňůrku a začala si pročesávat vlasy. Dávala si při tom pozor, aby si je ještě více nerozdrbala.

Lorryn byl také praktický. Jenom proto, že se mu nějaký nápad zamlouval, neznamenalo to, že se ho nevzdal v okamžiku, kdy někdo přišel s námitkou, proč se nedá uskutečnit.

Ochotně se ode všech učil: od Shany a tedy od ženy, od Mera, který je mladší, od své vlastní sestry, kterou by měl pohrdat, jak to dělají všichni mladí elfové.

Samozřejmě že mezi nimi docházelo i k rozepřím…

Šlo spíše o nevýznamné hádky. Většinou pramenily z toho, jak jsme všichni přepjatí. Stejně jako ona byl Lorryn ochoten situaci vždy urovnat a omluvit se, jakmile jim zchladly hlavy. Po událostech posledních dvou let se naučila omlouvat komukoli, pokud to bylo nutné. Cožpak se nenaučila slušnosti k ufňukancům? Ale to od něj rozhodně neočekávala.

A nyní – nyní se chystala vybočit ze své cesty a strávit s ním čas, který mohla mít pouze pro sebe. Dávala si záležet na oblečení a na účesu. O tyhle věci se nestarala už nejméně rok. Svěřila se mu se spoustou věcí, které neřekla *nikomu* jinému. Mluvila o svých citech, o tom, jak nenávidí, když ji nazývají Zhoubou elfů. O tíze, která ji trápí, když od ní každý očekává zázraky, a o ještě větší tíze zášti, když nic nečekají. Svěřila se mu s tím, jak si občas myslí, že ji pocit odpovědnosti zlomí. Jak špatným vůdcem ve skutečnosti vlastně byla, kdyby se mělo hovořit o jednotlivých událostech.

Myslela si, že jí rozumí. Alespoň jí naslouchal. Neznevažoval její pocity.

Trochu potřásla hlavou a ovázala si konec copu. Smluvila si s ním dnes večer něco jako schůzku. Jenom s ním, o samotě. V jejich malé skupince spiklenců se něco dělo. Kdyby odmítl, mohl by způsobit potíže. Nevěděla, jestli si toho všiml, ale připadalo jí lepší promluvit si s ním o Merovi a jeho sestře dříve, než se proti nim postaví.

Jak by si toho ale mohl nevšimnout, když se ti dva vydávali před spaním na dlouhé procházky za svitu měsíce. Pokaždé ve stejnou dobu. Pravda, slýchávala, že muži jsou k takovým věcem nevšímaví.

Vyklouzla ze stanu, z prázdného stanu. Mero už odešel na „procházku“. Keman a Kalamadea byli na lovu. Dva elfové bavili své věznitele. Vrátí se v nejlepším případě o půlnoci. Nebyl tu nikdo, kdo by ji postrádal.

Kala si všimla Shanina příchodu, když se hlásila strážím u vchodu do Dirikova stanu. Ta moudrá žena se jen usmála, ujistila stráž, že Dirik démona očekává a pokynula jí dovnitř.

Dirik nebyl samozřejmě k nalezení. Kala odešla do své části stanu a potutelně se usmívala. Shana byla jen ráda, že ji Kala nechtěla doprovázet. Už tak to pro ni bylo těžké.

Lorryn čekal u vchodu do své části stanu. Přidržoval jí plachtu. Ve světle lamp zářily jeho vlasy jako zlato. „Slyšel jsem, jak přicházíš,“ řekl jí na vysvětlenou.

Vklouzla dovnitř. Lorryn spustil plachtu, usedl na oblíbený polštář a pokynul jí, aby se také usadila. „Tak co je tak důležité, že se mnou potřebuješ mluvit pozdě v noci…“ tázavě pozvedl obočí „… bez Reny? A bez Mera? Oba se starají o jiné věci. Nebo mám hádat?“

„Myslím, že už jsi to uhádl,“ odpověděla s úlevou. Oddychla si. Chystala se mu při jejich schůzce odhalit strašnou věc a…

„Takže moje drahá sestřička se asi v brzké době zamiluje do míšence. Jestli už se tak nestalo.“ Smutně zavrtěl hlavou. „Kam ten svět spěje? To je konec civilizace! Proti přírodě! Nemorální!“ Protáhl obličej a poškrábal se v imaginárních vousech. Přesně vystihl pobouřenost rozčileného starce, který se vyskytuje v *každé* rase.

Byl tak přesvědčivý, že Shana dostala záchvat smíchu. Zazubil se a přestal hrát komedii.

„Když to nevadí tobě, proč by to mělo vadit mně?“ oponoval. „Mero je *tvůj* přítel. Nevím, co pro tebe dříve znamenal. Neptám se,“ dodal spěšně, než stačila zareagovat. „Rena je svým vlastním pánem. Má právo sama se rozhodnout, koho k sobě připoutá. Předkové dobře vědí, že za to tvrdě zaplatila.“

Na chvíli se odmlčel. Shana cítila, že ještě nedomluvil. „Zasnoubili ji za úplného idiota těsně před tím, než jsme utekli. Byl to nápad lorda Tylara, aby se sňatkem zpečetilo spojenectví s rodinou starší a vlivnější, než je naše. Změnil by její mysl, kdyby musel nebo

kdyby tím prosadil sňatek. To tvrdí Rena a já jí věřím, když si zpětně promítnu všechny události. Přeju jí jen to nejlepší.“

Shana pokrčila rameny. „S Merem jsme nikdy nebyli víc než přátelé, ačkoli se nás jeho bratranec snažil sblížit. Nefungovalo to.“ Čím méně se o tom hovoří, tím lépe. „Vím, že má rád Renu. Také vím, že se k ní nebude nikdy špatně chovat.“ Znovu pokrčila rameny. „Co se stane, stane se. Kdo ví? Až se vrátíme zpět do Citadely, nemám strach, že by ji čarodějové odmítli po tom, co pro nás udělal Valyn.“

Vzdychl. „Musím se přiznat, že jsem o tom přemýšlel. Kdybys ji nepřijala, musel bych jít s ní. Nemohl bych opustit i *ji.*“

I ji?

Byla velmi zvědavá, ale nezeptala se. V jeho očích se zračila bolest, která se rovnala Shaniným starostem. On však zvedl oči od svých rukou a nabídl jí odpověď.

„Elf… lady Viridina… je moje pravá maminka. Člověk byl můj otec,“ řekl tiše. „Chránila mě svou iluzí do doby, než jsem mohl vše pochopit. Řekla mi, kdo jsem, a naučila mě chránit se. Řekl jsem ti, proč jsem musel prchnout. Zástupci Rady k nám přišli, aby mě testovali kvůli iluzím. Byli by mě odhalili. Otec ví, že je ‘čistokrevný’. Nemohl jsem zůstat, protože by mě odhalili. Útěkem jsem vlastně potvrdil, že jsem míšenec. To znamená…“

„Že tvoje matka měla lidského milence,“ vydechla Shana. „*Muselo* se tedy jednat o úmyslné těhotenství, že?“

„Znamená to, že jí všechno zakáže,“ souhlasil zkroušeně. „Může předstírat, že se zbláznila. Může si vymyslet falešný příběh o tom, že se její dítě narodilo mrtvé a porodní bába jí podstrčila míšence. Pokud se v tom budou šťourat, nevysvětlí se tím, proč jsem od začátku vypadal jako elf. Když bude předstírat, že se zbláznila, jediné, co mohou udělat, bude uvěznit ji v Tylarově domě. Svůj život dožije ve třech malých místnostech. Bude vězněm ve svém vlastním domě. Nebude jí dopřáno víc než základní nezbytnosti. Lord Tylar jí nikdy neodpustí její podvod. Nejvíce ho popudí fakt, že nepřímo naznačila, že *on* nezplodil syna.“

Měl větší starosti a větší pocit viny, než se zdálo. Shana to zřetelně cítila. Nabyla dojmu, že považuje vše, co se stalo jeho

matce, za svou vinu. Nemohla mnoho říci. Žádná slova ho nemohla utěšit nebo z něj sejmout jeho břímě.

Místo hloupých frází si nechala své úvahy pro sebe. Snad mu její přítomnost pomůže. Nakonec se smutným úsměvem zvedl oči od sepnutých rukou.

„Chtěl bych se tě, Shano, na něco zeptat… ale bojím se, že je to osobní a naprosto impertinentní. Nemám na takovou otázku právo."

Ale? „Potom se tedy můžeš zeptat," řekla mu. „Považuju se za experta na impertinence."

„Byla jsi zamilovaná do Valyna?"

Zaskočil ji, protože právě uvažovala o tom samém. Odpověděla dříve, než si to uvědomila. „Kdyby ses mě zeptal před měsícem, řekla bych, že ano," odpověděla s upřímností, která ji samotnou překvapila, když uslyšela, co vypouští z úst. „Teď – nejsem si jista. Začínám si myslet – že asi ne."

„Aha," odpověděl. Jeho úsměv už nebyl tak smutný. „Dobře."

„Dobře?" zeptala se ostře. „Proč dobře?"

„Protože to znamená, že mám šanci," řekl. Tentokrát ji šokovala pro změnu *jeho* otevřenost. Uvěznil ve svých rukou její dlaň. „Udělám, co bude v mých silách, a uvidím, jestli to bude stačit. – Nebude to však dost, jestliže jsi byla zamilovaná do Valyna. Nemohu soupeřit s duchem."

„Ach." Na víc se nezmohla. Zírala na něj očima, které se podobaly dvěma obrovským koláčům. „Aha."

Díval se do jejích očí o chvíli déle, než bývá zvykem. Potom vstal a jemně ji postavil. „Mimochodem, myslím, že Mero a Rena měli dobrý nápad. Nenapodobíme je?"

# # #

Sheyrena ještě nikdy nebyla tak šťastná. Pomalu se procházela s Merem za svitu luny. Jemný vánek přinášel vůni trávy, kolem nich se ozýval hmyz a ptáci. Snadno zapomínala na to, že je vězněm. Vychutnávala kouzlo okamžiku.

Celý svůj život zachycovala okamžiky pomíjejícího štěstí. Měla v tom cvik.

Mero se vůbec nepodobal hrdinům z románů. – Ani jí to nepřekvapovalo, protože romány byly psány pod pečlivým dohledem elfích *mužů.* Když vykreslovali typ muže, který by přitahoval dívky, zobrazovali zároveň muže, kterého by muži považovali za *odpovídajícího.* Nevtrhl jí do života, nepobláznil ji, nezaštítil ji svou ochranou, aby mohl rozhodovat za ni. Ne. Podporoval ji, ale neochraňoval ji v pravém smyslu slova. Když se objevila její nejistota, stejně jako u všech ostatních, stiskl jí ruku nebo jí věnoval pohled, který říkal: „Můžeš to udělat. Můžeš něčím přispět. Jsi dost chytrá."

Tohle pro ni bylo důležitější než všechna povzbuzující slova ve vesmíru. „Můžeš být sama sebou…"

Ruka, kterou jí nabízel, nepatřila jejímu pánovi, ale pomáhala jí překonat obtížná místa. Očekával, že ona udělá totéž.

„Vsadím boty, že vím, na co myslíš," řekl tiše Mero.

Zasmála se. „Ach – jsem tak ráda, že jsi sám sebou."

„Kdybych nebyl sám sebou, kým bych byl?" usmál se.

„Rozhodě ne takový idiot, s kterým mne zasnoubili." Vyprávěla mu o hrozné zásnubní večeři. Soucítil s ní. Potom ale připomněl, jak se musela cítit konkubína. Určitě se bála, že přijde o svou pozici. Kdyby se to stalo, očekával by ji dlouhý, velmi dlouhý pád…

Na jeho konci by se určitě našli otroci, kteří by měli z jejího neštěstí radost.

Zamyslela se nad ostatními otcovými konkubínami. Uvědomila si, kolik musely zažít hořkosti. Jak by neměly cítit *hořkost?* Léčily si ublíženou hrdost v drobných intrikách, jichž byla Rena opakovaně svědkem.

Renina matka to věděla. Proto takové věci ignorovala. Prokazovala tak soucit, který si Rena v té době vůbec neuvědomovala.

„Já jsem také rád. Těší mě, že se i ty stáváš sama sebou." Lehce jí stiskl ruku. Postoupila k němu. Někde v dálce se ozýval dobytek. „Každým dnem jsi silnější, víš? Stále častěji si připomínáš, že se nemáš bát."

„Jsem zbabělec," řekla a on zavrtěl hlavou.

„Ne. Jenom občas zapomínáš, že jsi velmi statečná. To je všechno.“ Otočil její ruku, kterou držel, dlaní vzhůru. Políbil ji na dlaň a sevřel ji v pěst. „Nech si ho, aby sis pokaždé vzpomněla.“

Roztřásla se radostí a štěstím. Cítila, jak červená. „Nechám,“ zašeptala.

„Já vím,“ odpověděl.

Věděl to. To na tom bylo to hezké. *Opravdu* to věděl. Vychutnávala ten okamžik, jako vychutnávala jeho polibek. Ať se stane, co chce, tohle jí nikdo nevezme. Zůstane jí to navždy.

9

ZATÍMCO JAMAL POZOROVAL PŘI TRÉNINKU své bojovníky, konalo se setkání spiklenců. Dali přednost otevřenému prostoru před stanem. Keman se neklidně rozhlížel po shromáždění. Nelíbilo se mu, že se setkávají pod širou oblohou v prostoru mezi vozy, které patřily kněžím. Nemohl však zformulovat příčinu své nervozity.

Byl nervózní už od okamžiku, kdy se Jamal tak rychle podřídil Shaninu požadavku, že chce mluvit pouze s Dirikem. Něco tu nehrálo. Už nějakou dobu nebylo něco v pořádku. Potíže spočívaly v tom, že vše vycházelo až příliš dobře. Byl z toho čím dál nervóznější. Pokud na ně někdy došla řeč, Jamal mlčel. Nic po nich nežádal. Bez komentáře přijímal mapy, seznamy majetku a výčet způsobů jeho ochrany. Vypadalo to, že ho nic jiného nezajímá. V tom bude něco nekalého vzhledem k tomu, jakou ostudu mu Shana způsobila před jeho lidem. Jamal nepatří k těm, kteří by něco takového lehce přešli. Nebylo dobré mít ho jako nepřítele. Takoví lidé nezapomínají i na daleko menší ponížení.

Shana tvrdila Kemanovi, že si vymýšlí potíže tam, kde žádné nejsou. S nádechem ironie se ho zeptala, jestli snad pro něj není jejich situace málo nebezpečná. Keman se však nemohl zbavit pocitu, že něco opomíjejí. Dalo by se to vystopovat z Jamalova chování, jenom kdyby ho dokázali správně vyložit.

Den začal velmi teple a nyní už se všichni potili. Bylo dusno bez náznaku vánku. Vzduch se tetelil nad trávou. Pot neusychal, stékal po těle a vůbec nechladil. Ve stanech bylo takové horko, že v nich nevydrželi ani Železní lidé. Dirik souhlasil se Shaniným návrhem, aby pro změnu projednávali své záležitosti venku. Předpokládalo se, že se Jamal spolu se všemi válečníky zúčastní dnešní soutěže. Měli si

v ní utužit kondici. *Proč* – to Jamal neprozradil. Alespoň ne většině klanu. Všem se zdálo, že venku budou v dostatečném bezpečí.

Přesto Keman marně unikal pocitu, že nějak zapadají do Jamalova plánu.

„Mohli bychom rozpárat stan, aby to vypadalo, že nám narostly drápy a roztrhali jsme ho. Potom že nám narostla křídla a uletěli jsme," navrhovala právě Shana, když se Keman opět soustředil na hovor. „Nebo by bylo lepší, kdyby to vypadalo, že jsme unikli zemí?"

„Tomu bych dal přednost," začal Kalamadea. „Možná…"

„Ó, jak dojemné setkání," přerušil ho silný pomalý a posměšný hlas.

Kalamadea, Shana a Keman sebou trhli, jako by byli loutkami, které vodič tahá za provázky. Jazykem, který se ozval, Železní lidé *nemluvili.*

Patřil drakům. Keman ten hlas poznal až příliš dobře…

Myre?

O stěnu vozu se líně opírala štíhlá svalnatá žena z klanu Železných lidí. Oblečená byla jako válečník. Keman nikoho takového neznal. Přesto žena vyjadřovala stejný pohrdavý postoj, který tak dobře znal u své sestry. Doprovázel ji dračí stín.

„Vidíš, lorde Jamale," pokračovala žena v jazyce jejich věznitelů, „je to přesně, jak jsem říkala. Velekněz se radí s démony, aby jim pomohl utéci. Obilní lidé nejsou Obilnými lidmi, ale dalšími démony."

Železní lidé mohli prohlédnout Lorrynovu iluzi, když mu přestali věřit. Jamal přimhouřil oči a pozorně si Lorryna a jeho sestru prohlížel. Pomalu kývl.

Keman přestal dýchat.

„Vidím." Jamal postoupil o krok. Stál se zkříženýma rukama. Zlověstně se usmíval. „Vidím šest nepřátel a jednoho zrádce. Nebo ne. Dám ti šanci, aby ses zachránil, Diriku. Možná jsi věkem sešel na duchu a démoni tě ošálili. Možná nastal čas, abys předal svou moc velekněze do rukou vojevůdce. Kdybys náhodnou přišel k rozumu a zaručil se mi za získání moci, určitě bych na dnešek zapomněl."

Jeho slova zněla škrobeně, jako by recitoval předem pečlivě nacvičený proslov. Ale – proč?

Dirik pomalu vstal. Jeho tvář byla pevná jako kov z kováren. „Moc získáš pouze v případě, kdy se mi postavíš, holobrádku," odpověděl hlasem ledovým jako horský sníh. „A pamatuj si, že si mohu vybrat bojovníka, který se bude bít za mne!"

Dirik si předcházel Ženy se srdcem muže, které se zlobily na Jamala, že s nimi špatně zachází. Patřily mezi nejlepší bojovníky z klanu. Mohl si vybrat některou z nich. Nejenže by pak souboj dopadl v její prospěch, protože Jamal poněkud vyšel ze cviku, ale zároveň by byl Jamal zahanben sám *před sebou.*

„Já také," ozvala se líná odpověď. „Vybírám si – ji." Neočekávaně ukázal na Myre.

„Myslím, že podobného šampióna nemáš," pokračoval vesele válečník. Nepokrytě se kochal šokem, který utrpěl Dirik. „Být tebou, urychleně se vzdám své pozice. Pomohl bys všem."

Myre se usmívala jako někdo, kdo ví, že karty jsou předem určeny a hra je rozhodnuta.

Keman ze všech nejdříve pochopil Myřin lstivý a Jamalův samolibý úsměv. *Ona mu to řekla! Nebo ukázala! On ví, že je dračice!*

Než stačil Dirik udělat osudovou chybu, na kterou pravděpodobně Jamal čekal, a jmenovat jednu z bojovnic, Keman zareagoval.

Otevřel obojek, odhodil ho a proměnil se tak rychle, jak jen mohl. Ostatní vyskočili na nohy a prchali, protože jeho tělo rychle naplňovalo prostranství mezi stany. Proměnil se takovou rychlostí, že se mu motala hlava. Zahnal jiskřičky a vztyčil se nad shromážděním.

Překvapení – ale ani náznak *šoku* – v Jamalových očích Kemanovi potvrdilo jeho domněnku. Jamal věděl, že je Myre dračice. Dokonce ji někdy viděl proměňovat se z lidské do dračí podoby.

Myre mu však neřekla, že se mezi vězni nacházejí další dva draci. Nebo se oba domnívali, že jsou obojky stále funkční.

„Dirik si *vybírá* mne!“ zahřměl, když se Myre opožděně začala proměňovat. Na její tváři byly stále ještě rozpoznatelné známky utrpěného šoku. „*Já budu bojovat za velekněze!*“

Než Myre stačila dokončit svou proměnu, skočit na něj a rozhodnout souboj dříve, než začal, *vznesl* se Keman k obloze mohutnými údery křídel, které napůl pobořily nejbližší stany Na místě, kde před chvílí stál, se vířil oblak prachu a suché trávy Každý, kdo se nacházel v jeho blízkosti, si rukama zakrýval obličej, aby se ochránil před sprškou kamínků.

Jak zabíral křídly a rychle nabíral výšku, stany se zmenšovaly, až z nich byly hračky a posléze houbičky rozseté na zelenozlaté pláni. Výška byla Kemanovým přítelem a spojencem. Myre ho už dříve porazila v přímém souboji. Byla větší a těžší, než je Keman nyní. Nemohl si dovolit, aby se k němu přiblížila. Nesměli se dostat do situace, kdy by rozhodovala váha a délka těla.

Bude ji muset porazit mozkem, ne svaly

Utíkáš, bráško? ozval se mu v hlavě pichlavý hlas. *To utíkáš tak brzo?*

Vedu v závodě, sestřičko, odsekl. *Nemůžeš mě dohonit, co? Zdá se mi, že jsem na tobě viděl pěkný kus špeku. Nepřekáží ti v pohybu?*

Samozřejmě nic takového neviděl. Když ji ale chtěl donutit, aby dělala, co chce *on,* musel ji rozzuřit tak, aby přestala přemýšlet.

Kemanovými nejlepšími zbraněmi byly obratnost a rychlost. Musel Myre udržet ve vzduchu. Tak ji donutí, aby ho následovala.

Radši se mi vzdej, než bude příliš pozdě, spratku, zasyčela vztekle. *Nebo utíkej a nech tu svá zvířátka. Možná tě nechám, aby ses doplazil ke svým dvounohým přátelům, pokud tam zbyde něco, k čemu se můžeš plazit.*

Něco, k čemu bych se mohl plazit? Neděla snad o čarodějích něco, co on ne? Znělo to tak. Neodpověděl. Nemělo to smysl. Jestli Myre chce, aby se něco dozvěděl, řekne mu to sama. Nevydrží to. Jestli jsou to špatné zprávy, určitě se pochlubí, aby ho demoralizovala a donutila *jeho* přestat myslet.

Vysílala hlas do všech myslí, které byly schopny naslouchat. Keman věděl proč. Chtěla, aby to slyšeli Shana a Kalamadea. Její smůla byla v tom, že nevěděla o Doře. Dora byla tichým spojencem.

Skrytou zbraní, která by Myre porazila, i kdyby Keman souboj prohrál. I kdyby se stalo nejhorší a Keman by *byl* poražen, i kdyby se Myre podařilo všechny zničit nebo uvěznit, Dora bude vědět, čím se mu Myre vysmívala. Jestli se jedná o něco důležitého pro čaroděje, Dora dohlédne na to, aby se o tom dozvěděli dříve, než bude pozdě.

Udělala by to? Nechtěl na ni volat. Myre by to mohla zaslechnout. Musel se soustředit na to, co právě dělal.

Mohl pouze doufat a čekat, až vztek vyrazí ze sestry tu zprávu. *Tvoji čarodějové se mezi sebou hádají, bratříčku,* vyštěkla. Zuřivě mávala křídly. Snažila se ho dohonit. *Staří chtějí zpátky staré móresy. Mladí jim odmítají sloužit. Všichni jsou tak zaměstnaní svými drobnými mrzutostmi, že se ani nenamáhají sledovat elfy. Raději by měli. Lorrynův útěk vnesl do jejich řad paniku. Už plánují, že poprvé po několika stoletích spojí svá kouzla, aby vás vystopovali a zničili! Rada se rozhodla anulovat všechny podvody a mrzutosti, které se kdy staly. Postupují pomalu, ale postupují. Brzy – do několika měsíců, nejpozději do jara – začne třetí Válka čarodějů. Bude to poslední Válka čarodějů!*

Zamrazilo ho. Neřekla by nic, čím by si nebyla absolutně jistá. Z jejích myšlenek přímo čišelo, že o Radě leccos ví. Bylo mu jasné, že informace jsou přesné. Jedině neochota elfích lordů urovnat své spory a spojit síly minule zachránila míšence před smrtí. Když se na to nyní nedalo spoléhat…

Zakázal si na to myslet. Nemohl se nechat rozptylovat. Nevadí. Ještě není pozdě. Ještě musí vybojovat tenhle zápas, aby se přesvědčil, že není pozdě.

Stále nabíral výšku. Mocně zabíral křídly Mířil do slunce. Získal tak další výhodu – Myre ho neviděla…

…což znamenalo, že neviděla, co Keman dělá.

Získal už značný výškový náskok. Bude to stačit? Může to zjistit jediným způsobem!

Náhle se otočil, stáhl křídla a začal padat jako kámen. Drápy měl připravené jako orel při útoku. Nadarmo nestudoval, jak létají a loví orlové a jestřábi. Musel se chovat jako jeden druh malých dravců, kteří vážili méně než kachny, které pronásledovali. Bude muset

porazit mládě z jestřábího hnízda. Bude ji muset přeprat nebo být zdatnější letec.

Padal na Myre. Vítr mu šustil v nozdrách a tahal ho za křídla. Musel s ním bojovat, aby se mu nerozevřela. Musel vydržet tlak a udržet zadní paráty přitisknuté k břichu. Myre ještě stále neměla ponětí, co Keman dělá. Neustále se zvětšovala. Mžourala do sluníčka. Tloukla křídly, lapala po dechu, snažila se ho dohnat…

Náhle se jí prudce rozšířily panenky. Zahlédla Kemana, který se na ni řítil přímo ze slunce. Její první instinktivní reakce byla stáhnout ocas a vyhnout se útoku.

Příliš pozdě.

S úderem, který byl jistě slyšet i dole na zemi, ji oběma zaťatými paráty zasáhl do zátylku. Vyvedl ji z rovnováhy do nekontrolovatelné série kotrmelců. Určitě měla před očima hvězdičky. Než po něm stačila švihnout drápy a chytit ho za křídla, Keman mohutně zabral a změnil pád opět ve stoupání. Náhlý tlak vzduchu na křídla se rovnal nárazu na tvrdý předmět. Keman lapal po dechu. Měl tak velkou rychlost, že proletěl kolem Myre dolů a teprve potom zase začal stoupat. Na chvíli ji ztratil z dohledu, když se snažil získat kontrolu nad svým prudkým stoupáním. Když ji znovu objevil, byla daleko pod ním, ale úporně se ho znovu snažila dohonit.

Nic mu neodpověděla, ani když se jí posmíval, že je „na létání příliš těžká“. I když ho pálilo na plících a svaly na křídlech bolely usmíval se. Jediný případ, kdy Myre nemluvila, nastal, když byla tak rozzuřená, že ani *nemohla* reagovat.

Věděl však, že s druhým podobným útokem neuspěje. Musí vymyslet něco jiného. Mohla sice být rozzuřená, ale byla dobrým bojovníkem. Pravděpodobně se od minulého společného souboje zlepšila.

Takže ji musí přinutit, aby čekala, že se pokusí o totéž. Bude předstírat, že ji chce vyvést z rovnováhy, a v poslední chvíli udělá něco jiného. To by mohlo vyjít.

Znovu změnil směr a podruhé se spustil dolů. Tentokrát však za sebou neměl slunce. Místo toho, aby ji uhodil do zátylku, chystal se nyní zarýt zadními paráty do Myřiných zad. Možná že dojde i na

trhání jemných blan na křídlech. Myre se však ještě nevzdala. Padal. Potom zamával křídly o okamžik dříve než minule. Myre se otočila na záda. Riskovala vše jen proto, aby ho přemohla a stáhla ho s sebou dolů!

Zachránil se mohutným úderem křídel, který ho odsunul stranou. Ztratil tak všechnu rychlost, kterou získal pádem. Mohla ho dostat. Spoléhala na to, že bude v jeho blízkosti. Když se vzpamatovávala z otočky a z kotrmelců, ztratila výšku.

Ještě jednou chvátal ke slunci – tentokrát pomaleji. Lapal po dechu. V krku a na plicích ho pálil vzduch. Křídla měl těžká, jako by byla z kamene. Tělo představovalo pro křídla příliš těžký náklad.

Co teď? Co teď? Nevydržím tohle tempo. Je vytrvalejší než já! Musím to rychle ukončit! Minule mě přece dostala tím, že jsem jí nestačil!

Náhle dostal nápad. Byl zoufalý – jenomže v takové situaci jen zoufalá naděje mohla zvítězit.

Znovu se otočil a padal. Znovu se otočila, aby se s ním utkala pařát na pařát.

Tentokrát se nechal chytit.

Natáhla přední paráty a uvěznila ho. Zadními mu hrabala po břiše. Po nervech mu probíhaly bolestivé křeče. Křičel – přitahoval si ji však blíže. Táhl její hlavu mezi svá křídla.

Vyslal blesk, který byl považován za nejhroznější zbraň draků. Klenul se mezi oběma křídly, mezi nimiž byla uvězněna Myřina hlava.

Otevřela tlamu v němém výkřiku. Její hlava se ohnula na dlouhém krku, až se dotkla kůže mezi rameny. Když vysílal blesk, třásly se jí paráty v křeči. Když přestal, ochabla.

Byl na to připravený. Jinak by mohl dosáhnout Pyrrhova vítězství tím, že by oba v kotrmelcích spadli na tvrdou nehostinnou zem. Zuřivě mával křídly. Myřino ochablé tělo ho táhlo dolů. Držel ji a kontroloval pád, aby se nezměnil v překotný. Místo aby se oba v kotrmelcích roztříštili o zem, dosáhl tvrdého přistání. Stále svíral v pařátech Myřino tělo. Právě ono zmírnilo jeho přistání. Neměl takový soucit, aby ji nevyužil.

Bylo na čase, protože právě začala přicházet k sobě. Hlavou narazila na zem a silou úderu znovu přišla o vědomí.

Tentokrát jen na okamžik. Jen na takovou dobu, aby ji mohl přišpendlit k zemi. Pod jeho vahou byla bezmocná. Od stanů k nim přibíhali míšenci. Za nimi se opatrně přibližovali Železní lidé.

„Proměň se, Myre!“ zavrčel. „V člověka. *Okamžitě* nebo přísahám, že…“

„Že co?“ posmívala se mu. V očích však měla paniku, když mžourala proti slunci. „Zabiješ mě? Nemáš na to žaludek!“

„*Zlámu ti křídla,*“ štěkl. „Roztrhám je. Zlámu ti každou kost. Potom se můžeš léčit, jak chceš, a stejně už nikdy nebudeš létat! Udělám to, Myre! Udělám!“

Cítil její strach. Věřila mu. Samozřejmě ji nikdy nenapadlo, že by si mohla proměnou vyléčit jakákoli zranění, která by jí způsobil! O tomhle věděl Nejvyšší šaman, Kemanova matka – a samozřejmě Keman, který tenhle způsob jako první drak vyzkoušel. Myre pokládala stejně jako většina draků všechna utrpěná zranění za *definitivní.*

Jenom dobře.

Pod paťáty se mu *začala,* zmenšovat. Srazila se na bezmocného člověka, který se mu třásl pod paťáty, ale vzhlížel k němu s nenávistí v očích. *Nebyl* to člověk z klanu Železných lidí, ale bílý otrok elfích lordů.

„Co teď?“ zafrkala na něj. „Sníš mě?“

Trochu drsně ji sevřel do drápů. „Budeš si přát, abych to udělal,“ poznamenal pouze.

Shano! vyslal myšlenku, ještě když mluvil. *Přines obojek – nový – a přiveď s sebou Kalu s nástroji!*

V té chvíli už je obklopovali lidé. Keman se nehodlal proměnit z dračí podoby, dokud nebylo jisté, že Myre nepředstavuje hrozbu. Na oba svítilo nemilosrdné slunce. Sluneční zář však byla přítelem draka. Čím bylo tepleji, tím lépe. Bolela ho poranění břicha. Cítil je v každé vteřině. Čerpal se slunce energii. Zato Myre ve své vynucené podobě přímo vadla.

Shana přiběhla s obojkem v obou rukách. Kala kráčela pomalu a obezřetně. Na ramenou jí visel vak s nástroji. Velekněžova žena si

Myre vůbec nevšímala. Všechnu její pozornost přitahoval Keman. Bála se. Poznal to lehce, protože jí po čele stékal pot a třásly se jí ruce. I když se bála, nezastavila se. Dokazovala, že je statečná, jako nikdo jiný, koho kdy Keman viděl.

„Dej jí obojek na krk, Shano," nařídil nahlas. Formuloval svá slova v jazyce Železných lidí, aby mu každý rozuměl. „Zamkni ho."

Udělala to. Upustil Myre jako odpornou věc. O krok ustoupil. Než si Myre jen stačila pomyslet, že obojek zlomí, uchopila ji Shana a posadila se na ni, aby ji udržela na zemi.

Keman se znovu proměnil. Soustředil se nejen na to, aby zaujal svou podobu míšence, ale aby si zároveň vyléčil zranění, které mu způsobila Myre. Proměna mu působila větší potíže, ale to mu bylo jedno. Osvobození od bolesti v konečné podobě mu málem radostí zamžilo mysl.

Kaliny oči byly ještě větší, když zírala na Kemana jako na míšence.

„Kalo, umíš zlomit zámky, aby se daly otevírat," řekl tiše, aby to slyšela jen ona. „Umíš je také zkroutit, aby se už nikdy nedaly otevřít?"

Pomalu kývla. Myre klela a snažila se Shanu shodit. Kala se otočila a přistoupila k míšence. Naznačila jí, aby přidržela Myřiny nohy. Kala znehybněla Myre jednoduše tím, že si jí sedla na záda a držela ji za vlasy. Kala nebyla příliš lehká. Na Myřině tváři se to ihned projevilo, protože zčervenala jako rak.

„Zůstaneš v klidu, potvoro," řekla rozvážně Kala. Zatahala ji za vlasy, až Myre zamrkala. „Ať jsi démon nebo příšera, nevadí mi to, protože když jsi proměněná v ženu a dostaneš obojek, *zůstaneš* ženou. Ještě se nenarodila taková žena, s kterou bych si neporadila. Jestli nezůstaneš v klidu, neručím za to, co se ti stane, když na tobě budu pracovat. Některé z mých nástrojů jsou pěkně ostré."

Myre ztuhla. Neodvážila se pohnout ani jedním svalem.

Právě to Kala potřebovala. Pustila Myřiny vlasy. Během chviličky vložila jeden z nástrojů do zámku v obojku – napěchovala ho do mechanismu a ulomila ho, takže se zarovnal s povrchem. Teprve poté vstala a dovolila Myre, aby se pomalu a neohrabaně postavila.

„Už nikdy nepůjde otevřít,“ řekla tiše Kala. „Zbavíš se ho, jenom když najdeš někoho, kdo ti ho přesekne na krku. Nebude to jednoduché. Nebudeš se ho moci zbavit pomocí kouzel. Je uzpůsoben tak, aby odolal i nejlepší pile.“

„Až ho budeš nosit déle, zjistíš, že se nemůžeš proměňovat, blázne. Nezmůžeš se na nic než na drobná kouzla.“ To byl Kalamadea, který vystoupil z davu. „Být na tvém místě, nezkoušel bych to. Řekli mi, že následky nejsou právě příjemné.“

Náhle se dav rozestoupil. Do středu volného prostranství vpochodoval Dirik následovaný čtyřmi Ženami se srdcem muže, které obstoupily Jamala. Nebyl v řetězech, ale podle jeho chování se dalo usoudit, že se tak cítí. Byl shrbený a díval se pouze do země.

Keman zahlédl v jeho očích vztek, který se snažil skrýt. Byl poražen. Nikdy svou porážku nezapomene. Kdyby někdy dostal šanci, jeho pomsta by byla hrozná.

Další důvod, proč mu nikdy nedat příležitost.

„Zatímco jsi bojoval v oblacích, šampióne,“ řekl vřele Dirik Kemanovi, „vedl jsem svou bitvu na zemi.“

Zvýšil hlas. „Poslyš, lide, o pošetilosti a pýše svého vojevůdce, který riskoval vaše životy a životy vašich rodin, aby pro sebe získal prchavou slávu!“

Začal vyprávět upravenou verzi událostí, které se udály od uvěznění čarodějů. Keman si jeho řeči mnoho nevšímal, když mu došlo, jaká bude podstata projevu. Místo toho pozoroval Myre, která zřejmě zkusila přes všechna varování větší kouzlo, než se odvážili Keman nebo Kalamadea, když na sobě měli obojky. Zadusila výkřik bolesti, zbledla jako smrt. Kůži pod obojkem měla zarudlou a plnou puchýřů.

Kdyby se na ni ještě nezlobil, mohlo by mu jí být líto.

Lorryn na ni zíral s otevřenými ústy

„Co se děje?“ zeptal se tiše Keman. „Proč si tak prohlížíš mou sestru?“

„To – to je služka mé sestry, ta, která nám pomáhala utéci,“ podařilo se mu vykoktat. Stále se na ni upřeně díval. „Ale – nebyla před chvíli drakem?“

„Je také mojí sestrou. Snaží se zabít Shanu a každého jejího přítele už od doby, než začala Válka čarodějů," odpověděl Keman zachmuřeně. Lorryn se k němu otočil, v očích tisíce otázek. Keman zavrtěl hlavou. Hodně věcí sebe nyní zapadalo, ale všechno bude muset počkat. „Vysvětlím ti to později. Musíme se teď vypořádat s důležitějšími záležitostmi než je ona."

Dirikova slavnostní řeč se blížila ke konci prohlášením, že Jamalovi vypálí cejch zrádce a vyženou ho z klanu. „Momentálně," pokračoval, „musíme zabránit válce. Tedy jestli už není pozdě!"

# # #

Když nastala noc, Reně se točila hlava. Bylo toho najednou příliš mnoho! Její služka, její *přítelkyně* – nebo si to alespoň myslela – byla opravdovým drakem? To ještě přijala, protože Myre toho o dracích věděla opravdu hodně. Mnohem více, než kdyby byla vyslancem čarodějů. Ale zjistit, že byla zlým drakem, že jim chtěla pomoci v útěku, jen aby toho zneužila…

Otřáslo jí to a zranilo. Měla tak málo přátel. Myslela si, že k nim Myre patřila i přes rozdíly, které mezi nimi byly Cožpak jí nevyšla vstříc a nebyla na ni hodná? Cožpak Myre neprozradila všechna svá tajemství? Všechny příběhy a romance vyprávěly o bolesti zrady Teď už věděla, jaké to je! Jak po tomhle mohla někomu věřit? *Komu* vlastně může věřit?

Taková byla její první reakce, když se pokoušela vstřebat všechny změny a urovnat si je v hlavě. Jak plynul čas, začala opět přemýšlet. Musela si přiznat, že její bolest je ve srovnání s událostmi, o kterých se zmínila Myre, nepodstatná. *Rena* neslyšela „vnitřní hlas", který popisoval bratr, ale Kalamadea, Shana, Lorryn, Mero a Dirik ano. Čarodějům nehrozilo bezprostřední nebezpečí – *zatím!*

„Můžete odejít, kdykoli se vám zachce," řekl Dirik. Znovu byli v jeho stanu. Tentokrát pro jeho pohodlnost, než pro ochranu. Jamal už začal své vyhnanství. Dirik uvažoval, že by nebylo dobré nechat ho u klanu, kde by měl přístup k Myre. Klan si zvolil nového vojevůdce, kterého Dirik bez námitek schválil. Myre chřadla se dvěma elfy ve stanu pro vězně, protože Keman usoudil, že bude lepší svěřit ji do

Dirikovy péče, než nechat ji volně se potloukat. Když bude mít kolem krku obojek, už se nikdy nebude moci proměnit. Může utéci, ale kam by šla? V podobě otroka z panství lorda Tylara by byla velmi zranitelná. Když není schopna kouzlit, aby se ochránila, čekají na ni v divočině stovky smrtí. Žádná z nich by nebyla příjemná.

Prozatím Myre pro nikoho nepředstavuje nebezpečí. A později? Rena si nebyla moc jista. Kdyby to bylo na ní, zamkla by Myre po zbytek jejího života na odlehlém tmavém místě. Jídlo a vodu by jí spouštěli po provaze.

„Podle našich tradic jste v nás získali své spojence," pokračoval Dirik. Mluvil hlavně k Shaně a k Lorrynovi. „Porazili jste Jamalova bojovníka před zraky celého klanu. Nevím, jak bychom vám mohli pomoci. Jestli vám však můžeme něco nabídnout, stačí jen říct!"

Shana zavrtěla hlavou. Rena se nemohla zbavit pocitu, že Shanina nálada během posledních hodin potemněla. Byla napjatá, velmi napjatá. Nebyla přímo nervózní, ale Rena vycítila, že kdyby vše záleželo na Shaně, dávno už by osedlala draky a odletěla hned po souboji. „Teď to vypadá, že ze všeho nejvíce potřebujeme armádu. Nebudu vás žádat, abyste vyrazili proti elfům. O to bych nežádala nikoho. Oba víme, že se to rovná sebevraždě. Jaký by to mělo smysl? Ale…"

Lorryn ji přerušil. „Počkej chvíli, Shano. Elfové nejsou připraveni, že *nyní* zaútočíme. Ještě stále se snaží urovnat staré sváry! Co kdybychom se jim do toho připletli?"

„Jak?" zeptala se skepticky. „Nepožádám draky, aby se v přestrojení vydali do elfích panství. Je to příliš nebezpečné! Právě teď, kdy každého elfa pečlivě zkoumají. Musel by je zajišťovat další tucet lidí! Kdyby šli jako otroci – nezmohli by se na nic jiného než na pozorování. Také nemůžu požádat míšence. Zvláště když se pečlivě vyhledávají iluze! Jak můžeme na dálku něco podniknout?"

„Já a Lorryn můžeme jít," nabídla ostýchavě Rena. „Nevím přesně, co má Lorryn na mysli, ale můžeme to udělat. Mohl by být *jakýkoli* mladý er-lord. Třeba třetí nebo čtvrtý syn. Nikdo si jich nevšímá. Nevšímají si ani žen. Mohli bychom navštívit mnoho míst, aniž by nás někdo poznal."

Mero natáhl ruku, uchopil její a stiskl ji. „Jestli půjdou oni, půjdu s nimi," přihlásil se statečně. Shaniny oči se rozšířily v šoku. „Vím toho mnoho o Vyšších lordech a o jejich panstvích. Něco vím také o městech. Vždy projdu jako Lorrynův otrok. Jsem na tu roli zvyklý."

Shana se podívala na Lorryna, který kývl. „Zřejmě máš nějaký plán," řekla pomalu. „Víš něco, co my ne…"

„Jenom drobnost," souhlasil. „Otče Diriku, je něco, co by mi tvoji lidé mohli věnovat a co by mi hodně pomohlo. Jedná se o šperky, které vyrábějí vaše ženy."

Dirik zvědavě pozvedl obočí. „Je to čím dál složitější," odpověděl. „Doufám, že to není tak složité, aby to bylo nemožné."

Lorryn však zavrtěl hlavou. „Vlastně to vůbec není složité," odpověděl. „Mezi elfy existuje puklina, kterou žádné vyjednávání nikdy nezalepí," řekl jim. „Je to propast mezi bohatými a chudými."

Ted' už Rena viděla, kam míří. Také jí bylo jasné, proč chce Lorryn šperky! „Rozdíl mezi bohatými a chudými nespočívá v bohatství nebo v majetku, ale spíše v síle *kouzel,*" řekla vzrušeně. Nečekala, až Lorryn svůj nápad vysvětlí. „Lordi s většími kouzly dělají z ostatních elfů opravdové otroky. Jsou snad ještě méně než otroci! Ta propast je tak široká, že přes ni nelze nikdy postavit most. Ubližovali jim tak dlouho a tak mnoho, že se rány nikdy nemohou zhojit!"

Mero kývl. „Trhlina se neobjeví, dokud mocní elfové budou *moci* použít svá kouzla proti slabším. Takže nepředpokládám, že by chtěl jediný z mocných mágů uzavřít mír s těmi, kterými pohrdá. Pochybuji, že je to někdy vůbec napadlo."

„Většinu těch, koho mocní utiskují, tvoří *ženy,*" dodal Lorryn. „Co kdyby náhle kouzla přestala účinkovat na ty, kteří sami *žádná* nemají? Co kdyby se – například – začaly mezi elfy, kterým se nedaří tak dobře, rozšiřovat jemně vypracované kovové šperky? Co kdyby se ti samí elfové dozvěděli, že na ně kouzla nepůsobí, pokud mají šperky u sebe?"

„Co kdyby se nějaké dostaly do rukou otrokům?" dodala Shana. Oči jí zářily nadšením. „Lorryne, opravdu si myslíš, že by slabí elfové povstali proti silnějším, kdyby věděli, že jsou imunní vůči jejich kouzlům?"

„Nejen slabší elfové. Mysli také na nespokojené syny, kteří nemají na práci nic jiného než být dědici svých otců a kteří ve skutečnosti na dědictví nemají dobré vyhlídky?“ dodal Keman. „Umírají nudou a rozmrzelostí. Jsou unaveni plněním hloupých a nepodstatných úkolů, jako by byli lepší otroci! Kdyby se *oni* mohli bránit kouzlům svých otců, alespoň několik z nich by způsobilo pořádné potíže!“

„Kdyby se museli zabývat povstáním poddaných a neposlušností svých žen a dětí, nezbyl by jim čas na míšence,“ zakončil Lorryn. „To je můj plán. Rena a já jdeme domů. Půjdu do měst a seženu nespokojené poddané a rozmrzelé dědice. Rena se vrátí domů. Vymyslí si pohádku o tom, jak jsem ji donutil jít se mnou, a vrátí se do své společenské vrstvy. Jenom si navíc vezme tyhle krásné šperky. Chtěl bych, aby se postříbřily a skryly tak fakt, že jsou ze železa. Tak neuhádne nikdo kromě jejich majitelů, jakou nesou moc. Jsou dost exotické, aby je mohla Rena začít rozšiřovat. Ženy vždy blázní po novinkách.“

Rena vážně kývala hlavou. Lorryn pokračoval směrem k ní. „Je v tom jediný háček. Mohlo by to pro tebe být velmi nebezpečné, Reno. Nebudu nic riskovat, když opravdu nebudeš chtít jít.“ V ustarané tváři mu zešedly oči. „Plán se lépe podaří, pokud půjdeš, ale myslím, že to zvládnu i sám.“

„Pokud tě nechytí,“ řekl ponuře Mero. „Jestli půjdeš, jdu také.“

„A já,“ zvedla Rena vzdorně bradu. „Myslím, že máš pravdu. Jedinou věc, kterou lordi nebudou čekat, je revolta žen.“ Na chvíli se zamyslela. Vzpomínala, jak kdysi dávno zírala na strop své potemnělé komůrky a představovala si budoucnost manželky-otrokyně naprostého idiota. Co by udělala, kdyby věděla, že existuje způsob, jak se ubránit před vlivem otce a jeho kouzel? Co by řekla, kdyby *věděla*, že jí nemůžou sebrat její myšlenky?

Otec by stále mohl použít fyzické donucování – na to se dalo také vyzrát. Kdyby se *matce* nějak podařilo upevnit mu na krk železný obojek, třeba ve spánku…

Maminka.

„Když nic jiného, musím se vrátit pomoci mamince,“ řekla náhle. „Musím, Lorryne! Počkej, nech mě přemýšlet.“

Na chvíli zavřela oči a nechala uklidnit mysl. „Můžeme zjistit, jestli se roznesla zpráva o mém útěku," řekla nakonec. „Jestli ne – mohu začít navštěvovat přítelkyně. Čím dále od otcova panství budou bydlet, tím lépe. Ukážu jim své šperky. Řeknu jim, že je to zásnubní dar. Mezi řečí mi ujede, kde je mohou koupit. Nezůstanu déle než den. Muži se nikdy nezajímají o návštěvy v budoáru a nikdy si nepamatují jméno ženy. Pokud nebudu váhavá, budu v bezpečí."

Lorryn kývl. Stejně jako Mero. Potřebovala Merův souhlasný a povzbuzující pohled, aby se ve svém plánování dostala dále.

„Tak se zprávy o špercích rozšíří. Mě už nebude potřeba. Vrátím se domů." Zvedla ruku, aby zastavila Lorrynovy námitky. „Řeknu otci, jak jsi navrhoval, že jsi mě unesl. Stačí mu, aby použil jednoduché kouzlo a zjistí, že jsem 'čistokrevná'. Potom se stanu *důležitou,* Lorryne. Stanu se jeho jediným dítětem! Můžu jim říci, že právě *proto* jsi mne unesl. Abys mě mohl použít proti němu. Potom nějakým způsobem předám matce šperky a společně uprchneme."

„Jenom přemýšlím – uděláme z toho organizované povstání?" řekl nakonec Lorryn a otočil se k Shaně.

„Nemůžeme si dovolit, aby nebylo," řekla mu upřímně. „Jakmile se dostane na povrch tajemství šperků, začnou všichni mocní lordi hledat způsob, jak na něj vyzrát. Jednou se jim to podaří."

Rena zavřela oči, kousla se do jazyka a snažila se neprozradit svůj strach. Tohle není román, ani sen v zahradě. Tohle je skutečnost stejně skutečná jako jejich útěk do hor, stejně reálná jako látka, kterou žmoulá v ruce. Když opustí toto místo a znovu vstoupí na území elfů, bude ve skutečném nebezpečí. Může zemřít. Stejně jako Lorryn.

Stejně jako Mero. Ten ale neváhal.

U srdce ji cosi ledově stisklo a současně ji polilo horko. Je to jenom několik dní, kdy se s Merem procházela při svitu měsíce a kdy si poprvé v životě připadala opravdu šťastná? A teď…

Musíme tohle všechno riskovat.

Nemohla couvnout, jinak by vše, čím až dosud prošla, ztratilo smysl.

Na okamžik zatoužila porvat se se strachem. Zároveň ji varoval vnitřní hlas. Pokušení – zachovat se jako opravdový zbabělec,

sobecký zbabělec. Vždyť není žádný bojovník, žádný hrdina jako Shana! *Mohla* by se vrátit k otci a říci mu vše, co ví. Nejen že by ji přijal s otevřenou náručí, ale také by ji odměnil. Dal by jí vše, o co by požádala. Mohla by získat věci, o kterých vždy snila: vlastní dům, ve kterém by sama vládla, knihy, hudebníky, pláště a šperky, svobodu, aby si mohla dělat, po čem touží. Míšenci, draci – nemají v žilách stejnou krev. Proč by se jich měla zastávat, když by jí spojenectví s lidmi jejího *skutečného* rodu mohlo zaručit svobodu, po které tak touží?

Pokušení však netrvalo déle než dobu, po níž se zrodila myšlenka. Nebyla by to totiž skutečná svoboda. Stále by ji něco nebo někdo omezoval: zvyky, zákony. Možná by jí nevnucovali za manžela cvoka, ale stejně by si nemohla vybrat podle srdce.

Horší by ale bylo, že by její čin byl *špatný.* Vykoupila by se krví.

Byla by stejně špatná jako její rod, kdyby udělala něco takového. Možná ještě horší. Vystavěli si svá panství na mrtvolách a v tratolištích krve otroků a poddaných. Nevykoupí si přece svobodu krví a mrtvolami lidí, kteří jí říkají „sestro“ a „příteli“.

Možná, že je slabá a zbabělá, ale nebude z ní zrádce.

Dalšího rozhovoru už se neúčastnila. Velmi dobře si byla vědoma, že v tomto bodě už moc nepomůže. Upnula svou vůli na strach, který se jí usazoval v krku, u srdce a na duši. Poslouchala s navenek klidnou tváří.

Než se dostanou na okraj elfích panství, potrvá několik dní. Do té doby měla čas, aby ze sebe vydolovala trochu statečnosti.

Snad jí ten čas bude stačit.

\# \# \#

Keman začal být nervózní dlouho předtím, než se ostatní vypovídali. Asi to bylo rozrušením. Všiml si, že když byli lidé vzrušení, museli probrat věc ze všech stran, než je unavila. Nakonec se rozpadli do kroužků, kde neustále opakovali to samé. Dirik prohlásil, že jsou příliš unavení a nepřemýšlejí. Poslal je do Jamalova stanu, který jim dal k dispozici, protože nové vojevůdkyni naprosto vyhovoval její domov a nehodlala ho měnit. Keman s potěšením

přijal skutečnost, se nyní má každý svou vlastní komůrku, zbavenou všeho majetku bývalého vlastníka a vybavenou pohodlnými matracemi a jinými příjemnými věcmi.

To je asi Kalino dílo, usoudil, když si prohlédl svůj kousek stanu. Měli tu i koberce. *Musela se o to postarat, zatímco jsme diskutovali. Úžasná žena! Tolik se k sobě s Dirikem hodí.…*

Bylo by nádherné, kdyby si našel někoho jako je Kala…

Lehl si na podušku a čekal. Naslouchal každým kouskem těla, jak hluk ostatních obyvatel stanu odumírá. Nepředpokládal, že by si Mero a Rena vyšli ruku v ruce při měsíčku. Dnes večer ne. Jestli jsou tak vyčerpaní jako Keman…

Třeba nejsou. Oni nebojovali. Keman ano. Pokud se nepustili do Jamala, zatímco on ve vzduchu bojoval s Myre.

Postupně šum rozhovorů, přecházení, přesunování předmětů a vrzání dřeva ustalo.

Konečně.

Potřeboval se dostat ven. Dora se už musí zlobit. Keman měl *obrovský hlad.* Nechtěl jednoduše požádat o jednu nebo dvě krávy. Lidé z něj už byli i tak dost vystrašení. Nechtěl je dál děsit tím, že by před nimi jedl.

Vyklouzl z potemnělého stanu, prošel táborem tiše jako kočka. Přecházel ze stínu do stínu s obratností dravce. Dnes v noci naštěstí nesvítil měsíc. Většina lidí byla tak zmatená událostmi dne, že zůstávala ve stanech, aby si utřídila myšlenky.

Určitým způsobem jich bylo Kemanovi líto. Železní lidé jsou pod vlivem tradic. Dnes se stalo mnoho událostí, které tradicím vůbec neodpovídaly. Musejí být zmatení, jako by se probudili jednoho dne v táboře na vrcholku horského štítu nebo uprostřed ledovce plovoucího po oceánu.

Určitě nevidí každý den vzdušný souboj dvou draků, kteří se následně promění v lidi. Navíc jednoho z nich *znali. Potom* zjistili, že se jejich vojevůdce domlouval s tím druhým, aby je dostal do války s démony. Velekněz se pro změnu domlouval s tím, kterého znali, aby navázal s démony *obchod.* Chudáčci. Nebylo divu, že každý stan hučel tisíci rozhovorů. Většina z nich už zněla naprosto zmateně.

Přesto si myslím, že je Dirik přesvědčil. Měl by určitě větší potíže, kdyby ho Shana požádala o přímou pomoc proti elfům. Myslím si ale, že by je za současné situace dokázal zvládnout.

Nyní však bude Keman muset postavit Doru před rozhodnutí. Nechtěl, aby to přišlo tak brzy, ale neměl moc na vybranou.

Bude se muset rozhodnout mezi návratem do svého doupěte… a…

A čím? A Kemanem?

Mezi čím se má rozhodovat Keman?

S její pomocí se všichni dostaneme do Citadely za několik dní. Sheyrena je tak lehká, že ji Kalamadea může unést spolu s Lorrynem. Ale bez Dory – budeme muset letět nadvakrát, protože já neunesu dva lidi moc dlouho. Bude nás to stát čas, který jednoduše nemáme.

Kromě toho všech šest společníků zítra opouští tábor. Dora se bude muset dříve nebo později prozradit. Tak proč ne dříve? Nemůže se pořád skrývat.

Zastavil se na kraji stád a vyslal tázavý pramének myšlenek.

Tady. Na kraji stáda.

Keman už nepotřeboval skrývat svou pravou podstatu. Nemusel nikomu vysvětlovat, co tady dělá! Proměnil se. Pomalu. Trochu ho to bolelo jako vždy, když byl unavený. Vznesl se. Když letěl, bolely ho svaly a v kloubech mu praštělo.

Od nynějška budu muset zůstat v lepší podobě.

O chvíli později se s k němu nad táborem přidala Dora. Letěli spolu a oba mlčeli. Vedla ho k mírným kopcům za táborem.

K jeho překvapení a radosti ho zavedla k malému pokladu – hromadě nedávno ulovené zvěře. Trpělivě čekala, až ukojí hltavý hlad.

„Tak," řekl vděčně, když otupil nejhorší hlad a byl schopen jasně uvažovat. „Přesně to jsem potřeboval. Díky."

„Myslela jsem si to," odpověděla vážně. „Kemane – nevěděla jsem, co si mám myslet, když jsem uviděla tu divnou ženu! Když potom promluvila – když jste bojovali – tak jsem se o tebe bála!"

Slova z ní šla neochotně, jako by se zdráhala nahlas vyslovit své city Stejně jako on.

„Tolik jsem ti chtěla pomoci," pokračovala, „ale nevěděla jsem jak."

„Nemohla jsi nic dělat," řekl jí. „Myre mě nesnáší od narození. Její odpor přerostl v nenávist dlouho před tím, než jsme se my dva setkali. Cokoli bys udělala, jenom by oddálilo přímý konflikt mezi mnou a sestrou."

„Ach." Hlava jí zkroušeně poklesla. „Nepřišla jsem na nic jiného, než že budeš mít hlad."

„To jsem měl. Děkuji." Posadil se na bok. Přemýšlel, co by měl říci dál. Nejlepší bude vyřešit to hned. „Zítra odlétáme."

Trhla hlavou, oči jako koláče. „Kvůli tomu, co řekla tvá sestra? O elfech a o míšencích?"

„Neměla důvod lhát a *mnoho* důvodů mluvit pravdu. Aspoň si to myslíme," odpověděl. „Musíme se dostat zpátky – Shana musí urovnat tu záležitost s míšenci pro případ, že by na nás zaútočili elfové. Lorryn a Rena si myslí, že přišli na plán, jak narušit jednotu elfů. Nemáme však mnoho času."

„Takže odcházíte." Vypadala, jako by kousla do něčeho hořkého. „Slíbila jsem ti, že ti pomohu utéct, ale už to nevypadá, že bys mou pomoc potřeboval."

Trápí ji jenom *tohle?* „Potřebujeme tě více než dříve," řekl jí. „S tvou pomocí, když si vezmeš na záda Shanu, můžeme letět téměř normální rychlostí. Bez tebe budu muset s Kalamadeou letět nadvakrát."

Podívala se mu do očí. „Žádáš mě, abych… se prozradila?"

Kývl. „Doro, budeš to muset dříve nebo později udělat nebo jít domů. Jaký by to mělo smysl? Řeknu *mému* doupěti o tvém. Zástupci *našich* draků vyhledají tvoje draky Stejně budeš u vás vyprávět o dalších doupatech! Nakonec se všichni Příbuzní setkají a nebude důležité, jestli se mým přátelům ukážeš nebo ne."

Vypadala, že má starosti. „Naše zákony říkají, že se nemáme nikdy ukazovat dvounožcům."

Zafrkal. „Mí dvounožci už stejně vědí, co jsme zač, a Myre se postarala o to, že i Železní lidé vědí všechno. Jak říkají mí dvounozí přátelé: 'nač zamykat stáj, když utekli všichni koně'? Nic tím nezískáš."

Vzdychla. „Říkala jsem, že ti chci pomoci…“

„Ale ne za každou cenu mým přátelům?“ zeptal se bystře.

Kývla. „Nemohu si pomoci,“ přiznala se. „Velmi těžko se mi o nich přemýšlí jako o lidech.“

„Někde musíš začít,“ řekl jí tiše, „nebo skončíš jako elfové, kteří nepovažují *nikoho,* kdo nemá pouze elfí krev, za ‘člověka’. Nebo se budeš podobat Myre, která všechny tvory, kteří nejsou draky, považuje za dobrou kořist. Cožpak to nevidíš?“

„Nechtěla bych být jako oni.“ Otřásla se a odvrátila se. „Zvlášť se nechci podobat tvé sestře.“

„Tak nám pomoz, Doro,“ řekl unaveným hlasem. Neuměl tak dobře přesvědčovat jako Shana. Z *celého srdce* si přál, aby měl Lorrynovo nadání. „Ne mně, ale nám.“

Stále odvracela pohled. „Musím si to rozmyslet,“ řekla pomalu. „Nevím, co ti k tomu říct.“

„Dobře.“ Vzdychl. Co mohl říci jiného? Nemohl ji nutit. Nechtěl na ni vyvíjet nátlak ani tak, že jí řekne, jak ji má rád…

Místo toho si protáhl bolavé svaly a připravil se na další let. Chtěl se vrátit do stanu a dopřát si zasloužený spánek. „Díky za všechno, co jsi *udělala,* Doro. Vážím si toho,“ řekl, když roztahoval křídla. „Měj na paměti, že zítra odlétáme chvíli po rozbřesku.“

„Budu… si to pamatovat,“ řekla pomalu. Nepřipravovala se k letu. Křídla měla přitisknutá k sobě. „Dobrou noc, Kemane.“

„Dobrou noc, Doro.“ Přinutil se, aby neřekl více. Musí se rozhodnout sama. Místo toho se vznesl do temné oblohy poseté hvězdami. Pomalu se unaveně vracel ke stanům. Z výšky vypadala světla ze stanů jako hvězdy, které spadly z oblohy a vytvořily na pláni soustředné kruhy.

Možná je vidí naposledy. Od nynějška se vydají do neprozkoumané oblasti. Lorryn, Mero a Rena nebudou jediní, kdo se vydá do země elfů. *Někdo* bude muset zařídit krámky, ve kterých se budou „prodávat“ postříbřené šperky. Pro míšence by bylo velmi nebezpečné, kdyby se o něco takového jen pokusili.

Ale proměněný drak… to byla možnost.

Existovala ještě jedna možnost, o které Shaně ani neřekl, protože nechtěl, aby si dělala zbytečné naděje. Když se nyní zbavili Myre,

měl Keman volnou cestu, aby se vrátil do původního doupěte a získal tam více Příbuzných. Vlastně mu nic nebránilo, aby navštívil i jiná doupata. Tak by měli původní povstalci více času, aby se všichni, kdo chtějí, mohli proměnit ve dvounožce a vést „šperkařství“. Ostatní dobrovolníci by je nahradili v Citadele, kde by pomáhali míšencům s obranou. Nevadilo by, kdyby se proměnili v otroky. O obchody se stejně starají jenom otroci. Žádný elf by určitě nehledal potíže mezi tlustými a spokojenými otroky z obchodů!

Rozhodl se, že si to vezme na starost, jakmile mu to čas dovolí. To znamená, jakmile se dostanou do Citadely.

Už cítil nepokoj. Chtěl se *pustit* do díla. Vnímal, jak je ze všech stran tlačí čas. Měl pocit, že se teprve nyní rozběhl závod, který začal bez něj.

Cítil to. Asi to cítili všichni.

Nevadí. Už začali něco podnikat. Nemají jinou možnost, než se naplno rozběhnout a doufat, že závod dokončí.

# # #

Svítání přišlo pro Kemana příliš brzy. I když se doslova přecpal a spal tvrdě, jak může jenom přežraný drak, neustále měl pocit, že by snesl mnohem více spánku. Ani jeho momentální podoba na tom neměla svůj podíl.

Stačily by mu dva nebo tři týdny. Pro začátek.

Slušně odmítl snídani a vyšel na volné prostranství, které jim přichystal Dirik, aby nevylekali dobytek, jak se to Kemanovi a Myre povedlo včera, když se proměňovali. Řekli mu, že se dobytek málem rozprchl. Neudělal to jen proto, že všichni bojovníci byli venku a poblíž stád hráli své bojové hry. S tím Jamal nepočítal a přesto to byla jediná kladná věc, která se mu včera povedla.

Keman napůl očekával kroužek zvědavých čumilů, ale nikdo venku nebyl. Ne snad, že by Železní lidé nebyli zvyklí vstávat časně.

Bojí se. Nemohu se na ně pro to zlobit.

Asi to bylo jenom dobře. Usmyslel si, že se promění pomalu. Bylo by to znervózňující i pro dvounožce, kteří byli v dobré náladě.

Přinejhorším… už viděl několik Shaniných přátel zezelenat. Občas přišli o všechno, co měli tou dobou v žaludku.

S přecitlivělostí neměli obvykle draci potíže, pokud nebyli těžce nemocní. Stále mu činilo potíže pochopit tvory, kteří mohli tak rychle vyvrhnout všechno jídlo. Přišlo mu to jako nevýhodná vlastnost.

Když dokončil proměnu, začal si pomalu protahovat svaly, jak ho učila matka, Alara. Radila mu, aby to udělal před každým fyzicky náročným výkonem. Nepochyboval, že tento let *bude* fyzicky náročný. Kromě Mera a Shany ponese ještě rance se železnými šperky Včera v noci je sebrala Kala všem ženám, které přesvědčila, aby se jich vzdaly. Kalamadea ponese to samé. Ačkoli ponese Lorryna a Renu, unese mnohem více nákladu.

Je jen velká škoda, že se nikdo nenaučil, jak přesunout Ven hmotu něčeho jiného než dračího těla. Draci to používali vždy, když se potřebovali proměnit v něco menšího a lehčího. Možná to vůbec nejde. Ale bylo by to velmi užitečné.

Stoupající slunce pozlatilo trávu a z jihu vanul lehký vánek. Kemanův stín se natáhl ke stanům a promíchal se s jejich stíny. Několikrát protáhl každý sval. Zahřál tak svaly které se staly ohebnějšími. Když začal celkové protahování, které mělo zakončit zahřívání, začali Železní lidé přinášet zavazadla se šperky a zásobami, které ponese spolu s Kalamadeou. Koutkem oka je pozoroval a snažil se neusmívat. Byli opravdu legrační. Odvážili se na kraj volného prostranství. Jedním okem sledovali Kemana a druhým cestu. *Pokoušeli* se vypadat sebevědomě a lhostejně. Vůbec se jim to nedařilo. Vždy upustili ranec a jakmile mohli, utíkali pryč, jako by někde zaslechli, že odmítl snídani, a jako by se báli, že si zaplní žaludek jedním z *nich.*

Ostatní dorazili téměř zároveň se zavazadly. Kalamadea, který včera nebojoval a nelétal, se rychle proměnil do dračí podoby Nejvyššího šamana. Byl obrovský. Téměř dvakrát větší než Keman. Možná ještě více a to byl Keman tak velký, aby bez problémů unesl jednoho dvounohého pasažéra. Draci rostou po celý život. Nejvyšší šaman byl nejstarší drak, kterého Keman znal. Ani Alara nevěděla, kolik mu přesně je. Žil už v době, kdy se poprvé otevřela Brána a

když se draci dostali do tohoto světa, kde bylo více nebezpečí, než čekali.

Změkli jsme a zlenivěli, pomyslel si Keman, když zamyšleně pozoroval Kalamadeova křídla lesknoucí se v ranním slunci. *Kdyby nás viděli naši předkové, jak se schováváme v doupatech před obyčejnými dvounožci, smáli by se nám. Obávali se tenkrát jen hrozných tvorů, kteří se provrtávali do doupat a žrali jejich obyvatele!*

Kalamadea si četl jeho myšlenky. *Podráždění elfí lordi by mohli být stejně hroziví jako nebezpečí, ze kterého náš rod unikl, Kemane,* řekl tiše, aby to nikdo jiný nezaslechl. *Nesmýšlej tak špatně o těch, kdo se chtějí jenom skrýt. Proto jsme sem původně uprchli. Abychom se skryli. Přesněji řečeno jsme utíkali.*

Možná ano.

Umíněně přemýšlel o všem možném, *jenom ne* o Doře. Dnes ráno se probudil s předpokladem, že s nimi Dora nepůjde. Snažil se, aby ho to moc nezklamalo a nezranilo.

Naneštěstí se v minulosti častokrát přesvědčil, že city si předsevzetí nevšímají. Jak slunce stoupalo a Dora se neobjevovala, nic nezabránilo, aby cítil zklamání a – musel si to přiznat – ztrátu. Nebyl si jist, jestli ho bolí srdce, ale kdesi uvnitř ho něco tupě svíralo.

Trpělivě čekal, zatímco ho stejně jako Kalamadeu ostatní opatřovali popruhy a postrojem, aby měli pasažéři větší pohodlí a aby bylo na co přivázat náklad.

„Nebude se vám to líbit," říkala Shana Lorrynovi a jeho sestře, když jim vysvětlovala, jak fungují popruhy. Cítil, jak má napjaté nervy. Bylo mu jasné, že hodně mluví, aby se uvolnila. Ubohá Shana! Neležela jí na srdci jen hrozba elfů, ale také možné povstání v řadách čarodějů. Kvůli tomu prohráli čarodějové svou první válku. Keman jen doufal, že se nebude historie opakovat a nedojde k další tragédii. „Neposlouchejte Kalamadeu nebo Kemana. Drakům není nikdy z létání špatně. Nemůže se jim přece udělat špatně pokaždé, když vzlétnou. V tom je ta potíž. Drak startuje tak, že *skočí* do vzduchu. Jestli jste už někdy skákali s koněm přes velkou překážku, máte jenom vzdálenou představu, co vás čeká."

„Takže když nebudeme přivázaní, skutálíme se mu ze zad," poznamenal věcně Lorryn. Pootočil se, aby se podíval Kemanovi do očí. „Doufám, že mi odpustíš, příteli, ale dělá mi potíže *smířit se* s tím…" poplácal Kemana po ramenou, „…že poletím s mladíkem, který včera celou noc chrápal."

„Nechrápal jsem!" vykřikl nesouhlasně Keman.

„Ale ano," řekla mu pevně Shana. „Téměř celou noc. Hlasitě."

Zafuněl a nevšímal si jí. S ostentativní pečlivostí si prohlížel popruhy, na které dosáhl.

„Když tedy vyskočí," pokračovala Shana, jako by ji nikdo nepřerušil – což bylo další znamení její nervozity – „náhle rozevře křídla a začne s nimi mocně mávat, aby získal výšku. Údery se podobají startovnímu skoku. To znamená, že následuje neustálé trhání. S každým úderem vás to hodí dozadu. Když se nebudete držet a takhle se nepřivážete…" skrčila se a ukázala jim, jak mají sedět,

„…budete mít pocit, že vám každou chvíli upadne hlava."

Lorryn kývl. Jeho sestra vzdychla. „Zní to, jako bychom měli jet na nejhorším koni ve vesmíru!"

„To je ono," ujistila ji Shana. „Je to horší než jízda na grelovi. Tak tedy, v určitém okamžiku drak dosáhne potřebnou výšku. Tady *teprve* začíná to pravé nepohodlí. Oni nelétají přímo. Kolísají asi takhle…" Rukou naznačila oblouk. „Úder, pokles, úder. Váš ubohý žaludek si bude myslet, že po každém úderu padáte. Udělá se vám špatně. Kdyby nastala situace a museli jste… no… jen řekněte Kalamadeovi. Nakloní se na stranu, abyste mohli… no, přímo dolů. Předkové ať chrání, co bude přímo pod vámi!"

Keman poslouchal s opravdovým zájmem. Ačkoli už nesl pasažéry, nikdy neslyšel, jak se cítili. Pro něj je létání *samozřejmě* naprosto přirozenou věcí, ale pasažéři se tak viditelně necítili.

„Tam nahoře jsou také vzdušné víry. Keman uhýbal do strany. Poskakovala jsem, jako by se mě snažil zbavit. Klesl na poloviční výšku a vítr ho dokonce obrátil vzhůru nohama. Neudělalo se mi špatně a doufám, že se neudělá ani *vám.* Nic však neslibuji." Pokrčila rameny. „Neustále se přesvědčujte, jestli jsou všechny popruhy utažené a každá přezka zapnutá. Kontrolujte je za letu. Jsou to *jediné*, co vás drží na jeho zádech a věřte mi, budete potřebovat všechny."

Když Shana hovořila, přišel Mero a vážně kýval hlavou. „Kdybychom museli proletět bouří, budete si přát, abyste popruhů měli více," dodal.

„Ale – v příbězích se létání zdálo tak jednoduché," řekla žalostně Rena. „Jako kdyby – stačilo jen nasednout!"

Keman se rozesmál. „Pamatuješ si snad, že ti je vyprávěla Myre, ne? Pro nás *je* létání snadné a ona ti přece nechtěla kazit romantické představ) ' o dracích." Na chvíli se zamyslel a dodal: „Můžu ti slíbit alespoň tohle – je lehčí letět s Kalamadeou než se mnou. Musím častěji máchat křídly, abych se udržel ve vzduchu. On je totiž větší. Pozorovala jsi někdy ptáky?"

Když Rena kývla, pokračoval.

„Asi jsi viděla, jak létají malí ptáci. Jejich let je trhavý a často mávají křídly. Ale velký jestřáb – ten už může i kroužit. Jeho let je pomalejší, protože má větší plochu křídel. Podobně jsem na tom já s Kalamadeou. Vy dva poletíte na něm, protože máte menší zkušenosti."

Shana zkoušela každý jednotlivý pás. Sedláři pracovali celou noc, aby vyrobili postroje. Kalamadea s nimi byl spokojený. V každém případě mu *seděly* lépe než dřívější postroje.

„A ještě něco," řekla Shana, když přešla na druhou stranu. „Reno a Lorryne, podívejte se tady na to stupátko. *Nedovolte*, aby vám z něj sklouzla noha. Ať vás také ani nenapadne obléci si látkové kalhoty místo kožených. O dračí šupiny byste se mohli ošklivě pořezat. Během chvilky by z vás seškrábly maso až na kost." Nechala je, aby si pohladili šupiny proti srsti. Kývla, když zamrkali. „Proto jsem požádala sedláře, aby vyrobili více postrojů než dva a spoustu dalších popruhů, abychom poškozené části mohli vyhodit a nahradit je novými. Nebudeme se zdržovat s opravami."

„Nehodil by se pro mě jeden ze zásobních postrojů?"

Když se kolem Kemana mihl stín, vzhlédl stejně vyplašeně jako ostatní. O chvíli později přistála Dora za mírného mávání křídel, které zvířilo prach a rozehnalo ho na všechny strany.

„Viděla jsem na Kalamadeovi dvojité sedlo. Ale Keman je mnohem menší než senior. Myslela jsem si tedy, že by se vám hodil

další drak,“ řekla plaše Dora a otočila se ke Kemanovi. „Měl jsi pravdu,“ řekla prostě. Keman byl v sedmém nebi.

Děkuji ti, že jsi… nevyužil citů, abys mě přesvědčil, dodala jenom pro něj.

První se vzpamatoval Kalamadea. Byl naprosto vyrovnaný. „Kemane!“ řekl tiše. „Mohl bys nám představit svou – přítelkyni?“

Tam *jsi tedy v noci mizel, když jsme všichni mysleli, že jsi na lovu, rošťáku? To je lepší úlovek než zvěř, že?* dodal.

„Ach – tohle je Dora,“ řekl neohrabaně. Náhle nemohl pohnout jazykem. „Pochází z doupěte, které je hodně na jihu v zemích, kde žijí Železní lidé. Pozorovala je, jako my pozorujeme elfy. Nevěděla, že *existují* ještě nějací jiní draci. Až do doby, než uviděla můj stín.“

„Opravdu?“ řekl pouze Kalamadea. Potom se otočil k Doře. Až do poslední šupiny z něj čišelo gentlemanství. „Vítej k nám, Doro. Jsme velmi rádi a velmi vděční, že nám chceš pomoci.“

Sklonila hlavu a zčervenala.

„Jestli se mohu ujmout velení,“ pokračoval Kalamadea, když se přes rameno podíval do slunce, „myslím, že bychom měli dát Doře další postroj a zrychlit. Vysvětlování může počkat, až se dostaneme do vzduchu. Lorryne, protože poletíš se sestrou, která jediná neumí komunikovat myšlenkami, budeš jí muset prostě *říci,* o čem se mluví. Alespoň si za cesty ukrátíme chvíli.“

Aby zdůraznil svá slova, máchl křídly.

„Pojďte, přátelé!“ zakončil. „Elfí lordi si brousí drápy na naše krky! Je více než na čase, abychom odlétli!“

10

LORRYN SI V JEDNÉ Z MNOHA TAVEREN pohrával s pohárem červeného vína. Bylo husté a příliš sladké. Posedávání v tavernách bylo součástí „plánu“. Tahle se nacházela v Bílých branách, v obchodním městě pod správou lorda Ordrevela. Nebo přesněji pod správou poddaných lorda Ordrevela. Vůbec nebylo důležité, kde se Lorryn nachází. Každé z pěti obchodních měst se podobalo ostatním čtyřem a všechny taverny se podobaly jako vejce vejci.

Musel to vědět. Už navštívil všechna obchodní města na kontinentu a téměř všechny taverny.

Na první pohled budily taverny dojem luxusu. Když jste se podívali blíže, zjistili jste, že většina „luxusu“ je jen na místech, na které je vidět. Kožené potahy končily přesně v místě, které zůstalo ukryto zrakům návštěvníků. Saténové tapety ustupovaly holé zdi tam, kde stál nábytek. Když jste se dotkli sametu, ukázalo se, že se jedná o jemný hrudkovitý papír – byl levný a dal se snadno vyměnit.

Všechny taverny měly v horních patrech tmavé místnosti, kde čekali otroci na své živobudiče. Místnosti byly však tak potemnělé, že téměř nic nebylo vidět. Ve všech se podávalo velmi levné víno. Kořenili ho a sladili, aby zakryli, jak moc je levné.

Taverny si hrály na hostitele elfů, kteří byli příliš nízkého postavení, než aby měli vlastní panství, sídla a konkubíny. Dalšími hosty byli mladí elfové, kteří byli dáni zástavou svými otci, protože ti jinak neměli nic vlastního. Podobné taverny v tomhle městě a ostatních obchodních centrech představovaly místa, kam přicházeli zapomenout na urážky svých pánů „dědicové“ vládců – dozorci, poskokové a trenéři. Sem přicházeli „nadbyteční“ synové a zavržení dědicové, aby zapomněli, že se nikdy ani nedotknou toho, co by jim opravdu mohlo *patřit*.

Přicházely sem také bývalé konkubíny nebo mladé dívky a chlapci, kteří byli příliš křehcí, aby mohli sloužit na polích, ale ne tak hezcí, aby zdobili harém nebo pracovali jako domácí otroci. Lorryn se snažil nesoudit tyhle ubohé a zneužívané tvory, kterým byly vykázány horní místnosti. Už tak dělal, co bylo v jeho silách, aby jejich postavení změnil.

Lorryn každého trpělivě vyslechl a měl vždy připravenou peněženku. (Mnoho z nich dostávalo od svých „pečlivých“ otců směšné kapesné. Obvykle se jednalo o dávku, která by nestačila ani ke koupi dobrého psa nebo polního otroka). Nabízel víno a souhlasné mručení. Bylo to obvyklé. Kdo sem přišel, sdílel svá trápení s ostatními. Nezvyklé však bylo, že Lorryn zároveň nabízel pomoc.

Zprávy o jeho nabízených prostředcích se rychle šířily.

Vzduch tu byl prosycený vůní parfémů, které měly přebít pach rozlitého vína. Nejasné světlo mělo skrýt skvrny na saténovém a sametovém čalounění, na obsluhujících děvčatech a jejich klientech. Během hodin, které strávil v tavernách, se dozvěděl zajímavou věc. Velmi se obával, že některý ze zdánlivě zavržených elfů bude nasazený špeh a že jejich hra bude odhalena dříve, než stačí propuknout. Určitě tu několik špehů i *bylo.*…

Ať už se jimi stali ze strachu nebo z potěšení, když jim Lorryn poskytl způsob, jak vyrovnat rozdíly mezi nimi a mocnými lordy, když jim *ukázal,* jak kouzla ztrácejí svou moc před „talismanovým“ šperkem – všichni obrátili kabát. Do jednoho se obrátili proti lordovi, pro kterého pracovali. Dali

Lorrynovi zlato, pečlivě schovali do tunik řetízky, stuhy do vlasů a náramky a beze slova vyšli ven.

Pravděpodobně informovali někoho, kdo měl stejně krutého, lhostejného a sadistického pána jako oni.

Lorryn věděl, že Vyšší lordi jsou krutí na své poddané. Nikdy, opravdu nikdy během svého plánování neměl ani zdání, že jsou *tak* krutí na své potomky že ti se proti nim obrátí při první příležitosti. Už dříve viděl pozlacenou fasádu jejich světa, když po něm chodil jako syn a dědic lorda Tylara. Za vybraným chováním, nádhernými kouzly a zábavami pro ukrácení dlouhé chvíle se skrývala krutost, se kterou je využívali. Jinak je lordi přehlíželi a neváhali s nimi jednat

jako se svými lidskými otroky. Hráli si s nimi, jako by byli pouhé hračky, které je mají na chvíli zabavit.

Lorryn usrkl ze své sklenice. Seděl v zadním koutě a čekal, až si ho najdou.

U nedalekého stolu seděl mladý elf. Určitě to byl mladší syn, protože na sobě neměl rodové barvy. Z druhé strany bylo jeho oblečení příliš kvalitní, než aby se jednalo o poddaného. Poslední hodinu Lorryna pozoroval a vyprazdňoval jednu sklenici za druhou. Teď konečně vstal, propracoval se s udivující ladností (s přihlédnutím k množství vína, které si proléval hrdlem) kolem okolních stolů a posadil se na lavici naproti Lorrynovi. V ruce stále držel prázdný pohár. Bez optání si nalil z Lorrynova džbánu, což bylo dalším důkazem jeho vysokého postavení.

Lorryn jen kývl a poposunul džbán ke svému společníkovi.

Cizinec pokládal jeho gesto za pozvání, jediným lokem vyprázdnil pohár a znovu si dolil.

„Ti otcové,“ řekl nakonec. Ušklíbl se. „Řř-říkají ti, jak jsi pro ně důležitý už od chvíle, kdy začneš chodit. Dají ti všechno, o co si řekneš, ale jen dokud nejsi plnoletý. A co *potom?“*

„To mi řekni ty,“ řekl mírně Lorryn. „Nic, to je to!“ Cizinec znovu vyprázdnil pohár. Tentokrát mu dolil Lorryn. „Zestárneš a nic se nezmění! Pořád jsi jen ‘chlapeček’, pořád musíš skákat, jak pískají! Chceš se tr-trochu pobavit, pozvat si kámoše. Pak zjistíš, že tě před nimi seřval jak parchanta, že mu kradeš z pokladny!“

„Aha,“ odpověděl moudře Lorryn. „Já vím. Chceš mít své vlastní malé sídlo, několik otrokyň. Požádal jsi o to a tumáš! Chová se k tobě, jako bys poplival jméno vašich předků!“

„Ano!“ souhlasil cizinec. „Jen zkus jít chvíli vlastní cestou! Je ti hned v patách! Chová se, jako bys byl jeho otrok, jeho majetek! Nestačí mu, že tě ničí takhle, horší je, že na tebe používá i kouzla! A pak už ti dokonce vyhrožuje Proměnou! Že ti upraví mozek!“

„Spíš že ti ho napraví,“ řek Lorryn ponurým hlasem. *Tak proto je tak vyvedený z míry. Ani se mu nedivím po tom, co mi vypravovala Rena.* „Udělá z tebe loutku, která tancuje, jak on píská!“

„Př-přesně tak!“ zarazil se překvapený mladík. „‘Budeš tancovat, jak zapískám, holobrádku! I když se nerozhodnu pro Změnu! Tak si

to laskavě vtluč do hlavy!' Dál už jenom vím, že mě zasnoubil s nějakou ubrečenou holkou s křídovým obličejem, která bez berlí nepřejde místnost a která – u všech Předků! – *omdlí* pokaždé, když vidí muže se svlečenou košilí! Co asi udělá, až uvidí něco dalšího? Mám jí *plné zuby!*"

„A co kdybys ji nechal v budoáru a našel si zábavu někde jinde?" přispěchal s návrhem Lorryn.

Mladík zafrkal. „To by pro mě znamenalo Změnu. Mám s *ní vykonávat svou povinnost, jako řádný er-lord*, to je to!" Nalil si další pohár vína, ale tentokrát ho nevypil. Místo toho se naklonil přes stůl a řekl naprosto změněným tónem: „Ale slyšel jsem, že na to existuje lék."

Lorryn nakreslil prstem v rozlitém víně na stole vzorky. Vzorky tepaných šperků. „Asi ano – něco takového jsem slyšel," řekl opatrně.

„Zaslechl jsem, že šperky mohou někomu zabránit… aby na druhého proti jeho vůli použil kouzla." Er-lord se podíval skrz své dlouhé světlé řasy vyčkávavě – a poněkud zoufale.

„Asi ano. Slyšel jsem to." Lorryn dokreslil krajkový vzorek. „Také jsem slyšel, že všichni blázní po stříbrných řetízcích, stužkách do vlasů a jiných ozdobách. Tvrdili mi, že jsou mezi mladými elfy oblíbené. Jeden by skoro začal uvažovat, jestli není lékem na tvoje potíže právě takový šperk, co?"

Cizinec horlivě kýval. „Nevíš, kde bych našel někoho, kdo je prodává? Nesmím zaostat za módou."

Lorryn předstíral, že o tom přemýšlí. „Víš, možná, že u sebe zrovna nějaké mám," odpověděl. „Koupil jsem je pro přítele, ale za stejnou cenu ti je přenechám. Můžu si bez potíží znovu zajít za výrobcem, ale cizinec ho sotva najde."

„Jaká je cena?" Er-lord se teď nahýbal tak dychtivě, že Lorryn málem zkazil celý obchod a hlasitě se rozesmál. Vyslovil cenu. Cizinec vytáhl peněženku a posunul ji přes stůl.

„Ve zlatě je tam dvakrát tolik," řekl. Prsty se mu chvěly jak se nemohl dočkat, až dostane šperky. „Vem si to všechno!" Zoufalství v jeho očích překonalo vliv vína. Ale kdo by *nebyl* zoufalý, kdyby mu někdo vyhrožoval Změnou?

Lorryn se peněženky nedotkl. Opatrně vytáhl z pásku svou peněženku. Obsahovala v hedvábí zabalené postříbřené šperky od Dirikových lidí. Postrčil ji přes stůl. Er-lord po ní chňapl a schoval si ji do záňadří své tuniky. Teprve potom si Lorryn vzal jeho zlato.

„Samozřejmě si budeš chtít vyzkoušet *kvalitu a zpracování*," řekl. „Ode dneška za tři dny se bude konat v soukromém pokoji nad Stříbrnou růží večírek. Když se tam ukážeš s *tímhle*, ujme se tě znalec šperků a prohlédne ti je. Možná se tam dozvíš další informace, které by tě mohly zajímat. Šperky nech zabalené v hedvábí do doby kdy je budeš potřebovat. Přece víš, jak se věci – ztrácejí. Když prozradíš pravidla hry, ublížíš nejen sobě."

Er-lord kývl. Viditelně byl netrpělivý, aby mohl odejít. Lorryn potlačil úsměv. *Mohl* číst jeho myšlenky tak čistě, jako by je křičel. V určitém smyslu to vlastně dělal. Proto Lorryn poznával potencionální informátory. Také věděl, kdy se mu je podařilo přetáhnout na svou stranu.

Tenhle mladík se nemohl dočkat, až se dostane domů. Chystal se, že bude šperky nosit nepřetržitě stejně jako mnoho jeho přátel. Chtěl je schovávat za hedvábím svých šatů. Přijde na večírek. Přibydou další ochotné ruce, které se budou podílet na povstání, jehož semena Lorryn pečlivě rozsévá. Ale Lorryn tam nebude…

Nemusel tam být. Vůdcem povstání, přinejmenším v tomto městě, se stal poskok lorda Gwerilatha – muž, který byl svědkem toho, jak jeho milou dceru poslali jako nevěstu jinému mocnému lordovi. Ten lord byl tak starý, že by mohl být jejím prapradědečkem. Všechno se stalo jenom proto, aby lord Gwerilath mohl splatit své dluhy z karet. Lorryn jenom musel povstání zkoordinovat. Jakmile se rozšířila zpráva o moci šperků, vůdci se našli sami.

Lorryn málem prozradil svou radost, když ráno uviděl v obchodech *kopie* stříbrných šperků. Byly však samozřejmě vytepané ze zlata a postrádaly veškerou účinnost. Zanedlouho si budou moci er-lordi sami začít pozlacovat stříbrné šperky. Potom nikdo nepozná pravý šperk od kopie.

Až na jejich účinek…

„Pokoj s tebou, pane," řekl vlídně. Dal tak mladému er-lordovi na srozuměnou, že rozhovor je u konce. „Ať se vám večírek líbí."

„Věřte mi, že se budu dobře bavit." S tím se mladík zvedl a odkráčel z místnosti. Vůbec na něm nebylo znát, že vypil tolik vína, které by složilo i tažného koně.

Lorryn chvíli počkal. Bylo však už dost pozdě. Zdálo se, že to byl již poslední „zákazník" tohoto večera. Zaplatil majiteli taverny – a zaplatil mu štědře. Majitel byl člověk a pod svou livrej si oblékl zjednodušenou verzi jemně tepaného krouceného řetízku – něco mezi ozdobami žen a náhrdelníky válečníků. Ve velkém je vyráběly šikovné ruce lidských otroků-řemeslníků, které koupili za zlato, jež platili elfové za mnohem propracovanější verze.

Mezi otroky byly velmi oblíbené, ačkoli si Lorryn dával *dobrý* pozor, komu takové cetky prodal – nebo daroval.

Musel to být někdo, komu hodně ublížil současný nebo minulý pán. Zároveň nesměl mít vyhlídky na blízké ukončení svého trápení. Dobří zákazníci byli majitelé obchodů a taveren, někteří dozorci a několik konkubín. Takové zákazníky si Lorryn osobně prověřoval.

Nechal na stole nedopitý džbán vína a vyšel do třetího patra. Druhého si nevšímal. Tam bydlel majitel taverny a měl tam také své kanceláře. Nahoře byl pokojík, kde bydlel Lorryn se sestrou a s Merem.

Zastavil se za dveřmi a vyslal dovnitř jemný myšlenkový pramének. Mero mu otevřel dveře a Lorryn vklouzl dovnitř.

„Kouzla čarodějů se opravdu vyplatí, když chystáš spiknutí," poznamenal, když se Mero vrátil k práci, kterou přerušil. Pečlivě balil postříbřené šperky do hedvábí. Potom je ukládal do váčků podobným tomu, který před chvílí dal Lorryn mladému er-lordovi.

„Právě proto se nás lordi už tak dlouho snaží zničit," odpověděl Mero. Vypadal ustaraně, ale Lorrynova poznámka na to nemohla mít vliv.

„Co se děje?" zeptal se Lorryn, protože se Mero zlostně mračil.

„Shana má plné ruce práce," ozvala se pomalá odpověď. „Keman a Dora se někam vypravili, jakmile jsme dorazili zpět. Caellach Gwain a půltuctu dalších čarodějů svolali radu proti ní, proti spojenectví se Železnými lidmi a všemu, na co si ještě vzpomněli.

Nevěří, že se na ně elfové chystají. A i kdyby tomu uvěřili – Caellach přesvědčil všechny ufňukance, aby jim vydali Shanu. Potom prý bude nebezpečí zažehnáno!“

Lorryn svůj vztek nevykřičel, pouze zaťal pěsti. Vřel v něm vztek. „Mají zvláštní smysl pro čest,“ zavrčel. „Skoro stejný jako elfové.“

Mero na něj chvíli pozorně koukal a potom se nechtěně usmál. „Můžu tě citovat, až s ní budu mluvit?“ zeptal se. „Je to dobrý argument a byla by ho škoda ztratit.“

Lorryn se sotva znatelně uvolnil. Když se Mero zmohl na vtip, nemohla být jejich situace naprostou katastrofou. Alespoň zatím.

Má spojence a sama o sobě také něco zmůže. Ostatní draci ji podpoří. Když bude muset, unikne dříve, než ji stačí uvěznit. „Samozřejmě,“ řekl, „když už jsi na to narazil, připomeň jí, prosím, že když jsou elfové takoví, že by porušili dohodu, budou *určitě* schopni přijmout ji jako zajatce a přesto zaútočit.“

„Dobrý postřeh,“ souhlasil Mero. „Dělám si starosti, ale zatím jsou to jenom řeči. Všichni draci kryjí Shaně záda, takže při nejhorším odletí se Shanou a jejími přívrženci Alara a odvede je k Železným lidem.“

Přesně o tom Lorryn právě uvažoval. Protože to byl i Merův názor, trochu si oddechl. Jenom při pomyšlení, že by se Shana mohla octnout v nebezpečí, mu podivně šimralo v žaludku…

Měli jsme tak málo času, abychom se poznali… Ale cožpak ho Mero a Rena měli více? Přesto bych strašně rád věděl, co si o mně myslí. Rena s Merem měli navíc čas strávený o samotě. My dva jsme museli myslet na věci kolem nás…

„Ale když se uchýlí k Železným lidem, přivede k Dirikovu klanu i elfy,“ podotkl Lorryn. „Slíbili jsme, že tomu zabráníme. Máme snad horší smysl pro čest než oni?“

Mero se ušklíbl. „Možná. Nevím. Shana se bojí, ale nepanikaří, takže se také nemusím příliš bát. Z toho vyplývá, že se tu o sebe budeme muset postarat sami.“

Ozvalo se další klepání na dveře. Lorryn vyslal pátravou myšlenku. Oddechl si, když zjistil, že to je Rena. Kývl na Mera, který vyskočil ze svého místa a hnal se ke dveřím. Otevřel je a vtáhl

Renu dovnitř. Lorrynovi to však spíše připadalo, že ji objal. Zavřel dveře a diskrétně odvrátil oči, když ji k sobě Mero pevně přitiskl.

Jsem rád, že našli jeden druhého, pomyslel si. *Kéž by…*

Svou myšlenku nedokončil. Netušil, co by si měl přát. Shana představovala neuvěřitelnou kombinaci všeho, co mu na ženách imponovalo – a co ho dovádělo k šílenství na ostatních lidech. Je tvrdohlavá – má *silnou vůli,* připomnělo mu svědomí – má vlastní názor – je *vůdce* – myšlenky předbíhají její slova – *inteligentní* – netrpělivá – *rychle přemýšlí* – egocentrická – *soběstačná* –

Taková litanie by mohla trvat hodiny. Nemohl na ni přestat myslet. I když měl přemýšlet o něčem jiném, často se mu o ní v noci zdálo. Během dne se mu vtírala do úvah. Vymluvil se Merovi, že je příliš slabý, než aby se s ní v myšlenkách spojil až odtud, ze země elfů. Pravým důvodem, proč s ní nechtěl komunikovat myšlenkami, byl strach, že by vyzradil své smíšené pocity. Nemohla si dovolit, aby ji někdo rozrušoval. Zvláště za současné situace. On…

Já si to také nemohu dovolit. Chodím tady po ostří nože. Nechci vědět, jak se Shana cítí. Teď ne. Nepotrvá to dlouho. Já – jenom se nechci dozvědět, že mě považuje *jenom za jednoho z čarodějů. Raději si budu ještě chvíli opatrovat pár hezkých iluzí.*

Navíc to zrovna nevypadalo, že by *neměl o* čem přemýšlet!

Rena si taktně odkašlala. Otočil se k nim. Stáli vedle sebe, ale ruce je prozrazovaly. Lorryn stáčel pohled tak, aby se jim na ně nedíval.

„Jak to šlo?“ zeptal se.

Renina tvář zářila radostí nad úspěchem. „Výborně,“ odpověděla. „Ukazovala jsem šperky Samozřejmě, že už je viděly na večírcích. Řekla jsem jim, kde je mohou sehnat. Lunalii a Merynis jsem o nich řekla pravdu – jejich otcové jsou opravdu příšerní – a nechala jsem jim pár váčků. Bylo to hrozné. Měl to být Lunaliin předzásnubní večírek. Otec ji donutil k zásnubám s jedním arogantním er-lordem, který si myslí, že se Lunalia bude chovat jako jeho *konkubína.* Nelíbilo se mu, když měla námitky proti jeho nechutným poznámkám a když předstírala, že omdlí, když si sundal košili. Celý se…“ Zasekla se, když viděla, jak Lorryn potlačuje smích. Nevěřícně se na něj podívala. „Čemu se směješ?“

Vyprávěl jí o svém posledním „zákazníkovi“. Rena se rozesmála, až se musela přidržovat stolu.

Už *nebyla* tou opečovávanou malou Sheyrenou, kterou dříve znal. Sheyrenou, která by na jeho smích reagovala rozhořčeně a která by pravděpodobně propukla v pláč při náznaku, že se mu Lunaliin příběh zdá směšný. Získala sebevědomí, které jí tolikrát prával. Lorryn měl takový pocit, že ho našla někde v kopcích ve společnosti jednorožců.

Už to nebyla „jeho“ malá Rena. Určitým způsobem mu to bylo líto. Nevyhledávala jeho společnost a jeho vtipy – obracela se k Merovi.

Bylo to přirozené a nevyhnutelné, ale zároveň to znamenalo, že malá Rena vyrostla…

Jako by vycítila bratrovy myšlenky, přestala se smát. „Jediný háček je v tom – že Lunalia byla poslední,“ řekla. „Dohodli jsme se, že nemohu riskovat a navštěvovat soukromá sídla, protože bych tam mohla lehce uváznout v pasti. To znamená, že mi na seznamu zbylo jediné místo, které chci navštívit.“

Merovi přeběhl mráz po zádech, Lorryn kývl. Dobře rozjeli svůj plán. V posledním z pěti měst začala vzkvétat nespokojenost a v ostatních se rozmáhala sít drobných obchůdků. Otroci-řemeslníci stříbřili výrobky Železných lidí a vyráběli jejich zjednodušené verze. Nad vším dohlíželi proměnění draci, které jim poslal Keman.

Zajímalo by mě, jestli je tohle *ten záhadný důvod, kvůli kterému Keman odešel. Nezdálo se, že by Mero některého z nich znal, ale bezpochyby to byli draci. Když nám Shana ukázala, jak najít dračí stín, nemůže nás nikdo v tomto ohledu oklamat. Mohl Keman někde sehnat další draky?*

Není důležité, jestli se Kemanovi podařilo získat další draky z většiny doupat dříve, než propuklo povstání. Není to ani pravděpodobné.

Důležité bylo, že pro Renu nastal čas k návratu domů.

„Nemusíš jít,“ připomněl jí, ačkoli se obával pokaždé, když *pomyslel* na matku. Aspoň byla naživu. Tolik věděl.

Ujistil se o tom z několika nezávislých zdrojů. Její příběh, že se její skutečný syn narodil mrtvý a že jí podstrčili „náhradníka“, byl

všeobecně přijat. Stejně jako pokládali za pravé její předstírané šílenství, které ji zachránilo před dalšími výslechy. Způsobila ohromný skandál – ale to také bylo vše.

Uvěznili ji v jediné budově, která stála v zahradě. Nebyla tak vystavena přímému hněvu svého pána a manžela. Také se vyhnula střetu se zákonem, který by mu dovolil – *bez odvolání* – potrestat ji za to, že dala vědomě život míšenci.

Nikde však nezaslechl, že by s ním Rena utekla. Vlastně slyšel pouze zprávy o tom, že poté, co se matka zbláznila a zároveň byl objeven Lorrynův pochybný původ, Rena onemocněla. Údajně ulehla a odmítla se provdat za lorda Gildora až do doby kdy se obnoví čest jejich rodiny. Byla to *pohádka,* kterou pravděpodobně roztrušoval sám lord Tylar.

„Musím jít," řekla mu vážně. „Oba to víme. Nebudu předstírat, že se nebojím, ale nemůže číst mé myšlenky. Budu u sebe mít šperk, který mě ochrání, kdyby se na mě rozzlobil."

„Ale neochrání tě, když tě Tylar obalamutí, že je vše v pořádku, a potom nařídí, aby tě dopravili nějakému z mocných lordů jako…" Nemohl to vyslovit.

Sevřela rty a stiskla Merovu ruku, ale řekla pouze: „Takové riziko musím podstoupit. Nyní jsem však lepší herečka, než jsem byla dříve. Myslím, že to zvládnu."

Vzdychl a postoupil dopředu, aby ji objal. Jednou rukou poplácal Mera po rameni, protože se na jeho obličeji objevil výraz bolesti, který by za nic na světě své milé neukázal. „Když říkáš, že to zvládneš, věřím ti. Nejsi hloupoučká holčička, která si v zahradě četla v románech, nechávala si sedat na ramena ptáky a v hrůze schovávala před otcem znečištěné pláště."

„Nezměnila jsem se tolik, jak si myslíš," zašeptala mu statečně do ucha. „Jenom teď musím skrývat špinavou minulost a ne pláště. Vlastně je to jednodušší."

Na to musel jen potřást hlavou. Pustil ji. „Dobře," odpověděl. „Ráno budeme postupovat podle našeho plánu. Teď se musím setkat s několika lidmi. Potom půjdu do postele. Transportní kouzlo mi dá hodně zabrat."

Otočil se a bez ohlédnutí vyšel z místnosti. Nechal ty dva, ať se po svém rozloučí.

Podařilo se mu potlačit závist, aby jim mohl oběma popřát hodně štěstí.

# # #

Neřekl Merovi o této schůzce. Původně to zamýšlel, protože by potřeboval někoho, kdo by mu kryl záda. Nesnesl by však pomyšlení, kdyby Renu okradl o jediný okamžik, který by s ní Mero mohl strávit.

Tentokrát se vydal do ulic v podobě, která byla v přímém kontrastu s mladým lordem, kterým býval jindy. Po setmění vyšel ven jako lidský otrok.

Jeho oči neustále sledovaly zem před ním, ramena měl svěšená. Po zádech mu však přejel mráz pokaždé, když se na něj někdo podíval. Nebo když to tak vypadalo. Nepředpokládal, že by mezi otroky někdo hledal míšence, ale mohl si být jistý? V duchu si přál, aby otroci směli nosit kápi, aby mohl zakrýt své uši. V tomto ohledu se bude muset spolehnout na tmu.

Nervózní chvění přestalo až v okamžiku, kdy dosáhl svého cíle: obyčejného obchůdku, který měl v průčelí znak v podobě zeleného listu. Zdálo se, že obchod je na noc zavřený, ale když vyklepal domluvený signál, dveře se otevřely.

Vklouzl dovnitř. Obchodník za ním rychle zavřel dveře. Lorryn zůstal stát ve tmě. Třásl se. „Pojď do skladu," ozval se šepot hlubokého hlasu. „Můžu tam zažehnout světlo, aniž by ho viděl někdo z ulice."

Následoval kroky, které slyšel před sebou. Odřel si kůži na holeni o nějakou lavici, ale spolknul klení. Lorrynovy paže se dotkla čísi ruka a vedla ho dál. Slyšel zaklapnutí dalších dveří.

O chvíli později se rozzářila lampa, která odhalila muže, který požádal o schůzku. Ze tmy se také vynořilo vybavení místnosti, kde se nacházeli.

Po čichu se dal odhadnout obsah místnosti: bylinky. Mnohem více bylinek, než které dokázal rozeznat podle vůně. Míchaly se tu

vůně hořké se sladkými, jemné a pronikavé. Jiné byly jednoduše zvláštní. Místnost lemovaly police plné lahví, džbánů a krabiček. Všechny byly pečlivě popsané. Uprostřed se nacházel vysoký stůl, který pokrýval sněhobílý ubrus.

Obchodník byl muž středního věku. Začínal plešatět, ale jinak vypadal velmi zdatně. Všechny vlasy, které mu ještě zbyly, se vlnily a měly hnědou barvu. Stejně jako mužova roztřepená bradka. Jediná potíž byla v tom, že ten muž byl viditelně člověk.

„Zaslechl jsem, že něco máš," řekl náhle muž. „Něco… co blokuje elfí kouzla."

Lorrynovi proběhla po zádech další nepříjemná vlna chladu. „Kdo ti to řekl?" zeptal se opatrně. „A… proč se ptáš?" Předpokládal, že se setká s dalším slabým elfem. Myšlenky tohoto muže byly chaotické a zakalené strachem. Kvůli zvířeným emocím nemohl Lorryn přečíst, jaké má muž úmysly.

Muž ho však opět překvapil. Zhluboka se nadechl a uklidnil své myšlenky natolik, že se staly opět jasnými. Lorryn se málem udusil. Kde se ten muž naučil takové disciplíně?

„Slyšel jsem to – od tvého hostitele," odpověděl opatrně muž. Nic v jeho mysli tomu neodporovalo. „*Proč* chci to, co máš…

Víš, kdo je to 'felčar'?"

Lorryn mlčky zavrtěl hlavou.

„Elfové nemohou onemocnět. Lidé *ano*. Naši mocní pánové se samozřejmě nebudou obtěžovat, aby se starali o nemocného otroka," řekl hořce muž. „Stejně tak nejsou připraveni, aby se postarali o nemocné a zraněné ve svém domě. Tehdy si volají mne. Častěji posílají toho ubožáka sem. Nezmohu toho mnoho, ale je to lepší, než čeho by se jim dostalo beze mě. Starám se o děvčata tvého hostitele, když některý z mladých lordů neopatrně zachází se svými hračkami."

Lorryna zarazil tón mužova hlasu. Potlačovaný vztek a nenávist mluvily samy za sebe. Lorryn věděl, že tenhle felčar viděl věci, o kterých *on sám* nechtěl nic vědět. Když uslyší další hororové příběhy, neurychlí to jejich záležitost. Jenom by ho stíhaly další noční můry. To si nyní nemohl dovolit.

„Takže – chceš nějakou ochranu, protože někteří lordi," začal.

Felčar ho přerušil zafrkáním. „Chtěli co nejdříve pokračovat ve svých zábavách. Nejenže mě trestali, protože jsem nemohl nikoho přinutit, aby se uzdravil rychleji, než tomu chtěla příroda, ale snažili se mě donutit, abych dělal… věci…“ Sevřelo se mu hrdlo. Lorryn odmítavě natáhl ruku a rezolutně zavřel svou mysl proti mužovým myšlenkám, které se tam dobývaly

„Prosím,“ poprosil ho. „Raději to nechci vědět. Vidím, že tu věc opravdu potřebuješ. Tady…“ Vyprázdnil všechny tři sáčky, které si s sebou přinesl. „Vem si je. Možná víš i o někom jiném, kdo by je potřeboval. Když…“

Chystal se toho říci víc, ale přerušilo ho bušení na vchodové dveře.

Felčar stejně jako Lorryn ztuhl. Bušení přestalo a vzápětí se ozvalo znovu.

„Bryce!“ dožadoval se rozzlobený hlas. *„Otevři!“*

Felčar se pohnul. Dostrkal Lorryna k vysokému koši, ve kterém se na dně povalovalo pár zkrvavených hadrů. „Vlez do něj!“ zasyčel. Vytáhl hadry a přinutil Lorryna, aby se přikrčil pod okraj koše. Vzápětí v koši přistály i tři váčky. „Nehýbej se, je-li ti život milý!“

Přikryl Lorryna hadry tak, aby ho nebylo vidět. Alespoň v to Lorryn doufal. Potom spěchal otevřít dveře.

„Už jdu! Už jdu!“ křičel, zatímco se v místnosti začalo stmívat. Lorryn usoudil, že si muž vzal s sebou lampu.

Dveře se zavřely, jakmile jimi Bryce prošel. Návštěvník zůstal v přední místnosti. „Koho jsi to před chvilkou pouštěl dovnitř?“ dožadoval se odpovědi drsný hlas. „Někoho se zraněním? Nebo někoho jiného, kdo nechce, aby o jeho návštěvě věděl náš pán?“ Skřípavý hlas zněl nebezpečně. „Pamatuješ si, co se stalo minule, když sis hrál podobnou hru? Tentokrát by ti nemuseli tu ruku nechat…“

„Když to musíte vědět,“ odpověděl poněkud rozlobeně felčar, „nepouštěl jsem nikoho *dovnitř*, pouštěl jsem… ji… ven. Jednu z dívek od Stříbrné růže. Má… no… lehkou infekci *intimního* charakteru.“ Lorryn musel obdivovat způsob, jakým muž pokašlával a zajíkal se, jako by byl v rozpacích. „Já… no… léčil jsem ji… no… jako protislužbu. Tak by se to dalo říct.“

Druhý muž se na chvíli odmlčel a potom se rozesmál. „Ona, he? *Intimní* potíže? Ty starý lišáku, to jsem si o tobě nemyslel! Nebo máš nějaké byliny, které ti pomáhají?“

Bryce znovu zakašlal a muž se rozesmál ještě hlasitěji. „Příště se zeptej našeho pána, než začneš léčit *intimní* potíže. Jinak se může stát, že sem vtrhnu dříve, než ji stačíš poslat pryč, abych si také trochu užil.“

Dveře se znovu zabouchly. Bylo slyšet vzdalující se kroky těžkých bot.

Světlo se vrátilo a Bryce z něj sundal hadry. „Budeš odtud muset odejít po střeše,“ řekl muž. V pološeru viděl jeho bílou tvář. V ruce se mu chvěla lampa. „Bude hlídat hlavní vchod. Doufám, že umíš šplhat. Pojď, dostanu tě ven, ale tam už se o sebe budeš muset postarat sám…“

Mluvil, aby překonal strach – strach, ze kterého mu bylo doslova fyzicky špatně. Představy v jeho mysli prozradily Lorrynovi, proč se tolik bojí. Lorryn potlačil vlastní pocit paniky a držel jazyk za zuby.

Musel se odtud dostat rychle. I kdyby to znamenalo, že podnikne riskantní cestu přes střechy domů. Všechno na světě bylo lepší, než zůstat v místnosti s mužem, který měl *takové* vzpomínky…

Sheyrena se pečlivě oblékla do schválně ušpiněného a potrhaného pláště. Připravila si ho speciálně pro svou lest. Musel vypadat, jako by v něm cestovala divočinou, samozřejmě nedobrovolně. Místo bot si nazula pár starých galoší, které stejně dobře mohly patřit Lorrynovi. Dovnitř nacpala staré hadry, aby jí nebyly velké. Ani jeden pár bot, které vlastnila, by nevydržel cestu, kterou hodlala popisovat lordu Tylarovi. Bude tvrdit, že boty ukradla Lorrynovi.

Spolu s Merem vymysleli každý detail jejího příběhu od okamžiku, kdy ji Lorryn pozval na ranní procházku, až po okamžik, kdy od něj utekla v kradených botách. Chránila si tak vlastní nohy a zároveň mu zabránila, aby ji pronásledoval. Sama se vydala zpátky po stejné cestě. Ve spodničce měla zašité dva železné šperky – jeden pro sebe a druhý pro matku.

Myre se stane v jejím příběhu Lorrynovou spojenkyní, společnicí a spojením s čaroději. Proč ne? Určitě se tak vysvětlí její přítomnost

v lodi, protože s jistotou zahlédli třetí osobu. Také se tím vysvětlí, jak *zmizela* po vypadnutí z lodi. Proto také Lorryn nešel přímo k čarodějům, ale toulal se sám. V Myre totiž ztratil průvodce. Cokoli někdo zaslechl v krátké době, kdy byla loď zahlédnuta a než zmizela pronásledovatelům z očí, a co by mohlo být přičteno Reně, se jednoduše dalo svést na Myre.

„Jsi připravená?“ zeptal se Lorryn. Kývla. Nemohla se přinutit, aby promluvila. Mero ležel, oči zavřené, protože se Lorryn chystal využít všechnu *jeho* energii a většinu své, aby ji poslal přímo na hranici panství lorda Tylara. Transportní kouzlo, které čarodějové upravili a naučili Mera a které potom Mero naučil Lorryna, už nebylo tak „hlučné“ jako verze, kterou kdysi použila Shana. Trik byl v tom, že osoba, která kouzlila, musela zůstat na místě. „Hluk“ potom zůstal s ní. V tak velkém městě, kde se nyní nacházeli a kde se denně používaly stovky kouzel, si nikdo nevšiml dalšího výbuchu magického „hluku“.

Merovi šlo kouzlo ve skutečnosti lépe, ale byl to Lorryn, kdo věděl, kam Rena musí jít, takže Lorryn musel vytvořit kouzlo, protože směr určoval ze své mysli.

Jakmile se Mero vzpamatuje, pocestuje do panství lorda Tylara běžnými prostředky Bude čekat na Renu a lady Viridinu s koňmi a zásobami. Na téhle části plánu Lorryn trval. Věděl, že by se Mero vztekal – a byl by naprosto neužitečný – kdyby se nenacházel v její blízkosti, kde jí mohl v nouzi pomoci.

Bude to pro něj určitě nebezpečné. Rozhodně to však nebude horší, než kdyby zůstal tady a schovával se před hledači míšenců. Určitě by ho jeho napůl nepřítomný duch neochránil.

„Zhluboka se nadechni a zavři oči,“ řekl Lorryn. Rena poslechla. Cítila, jak se kolem ní omotává kouzlo, točí se a kroutí, protože ho Lorryn vysílal jantarovou koulí, jak ho učil Mero.

Potom se zablesklo tak jasně, že viděla i skrz zavřená víčka.

Potom… *nic.*

Žádný zvuk, světlo, vzduch, *podlaha…* padala. Neustále padala. Pád neměl konce! Žaludek se vzpouzel, jako když Kalamadea narazil na něco, čemu říkal „vzdušná kapsa“, a spadl o tři délky dolů, než nad sebou opět získal kontrolu. Reně se zdálo, že křičí, ale neslyšela

se. Myslela, že před sebe natáhla ruce, ale necítila dokonce ani své tělo!

Potom se bez varování octla *tam.* Její nohy pevně stály v trávě vedle vysoké zlatožluté zdi. Stála uprostřed vyšlapané stezky, kolem které rostla jemná tráva. To místo znala stejně dobře jako svůj pokoj. S Lorrynem tu byli s koňmi alespoň stokrát. Stála tu jabloň, v jejímž stínu se schovávali v létě, když se tu zastavovali na piknik. Tráva tu byla dlouhá a zamořená plevelem, jako by se o ni už dlouho nikdo nestaral. Listy na stromě měnily barvu. Připomělo jí to, že s Lorrynem utekla na jaře a nyní byl už podzim.

Zapomněla, jak je to odtud daleko k bráně. Musela jít pěšky, protože neměla koně, na nohou příliš velké boty, i když byly ve špičkách vycpané hadry a další hadry si namotala kolem nohou. Roztřásla se, když se jí potrhaným oblečením prohnal studený podzimní vítr. Železné šperky ji tížily. *Tak jsem tady.*

Nic nezmůže, když tu bude jenom takhle postávat.

S mírným povzdechem *začala,* stoupat po stezce. Když bude mít štěstí, možná potká nějakou stráž a uchrání se tak puchýřů.

Stráž se však neobjevila. *Samozřejmě se nikdy neobjeví, když jsou potřeba.* Když se konečně dostala k bráně, měla tak bolavé nohy, že nebylo třeba dalších důkazů, které by potvrdily její příběh. *Nemyslela* si, že jsou plné puchýřů, ale až tohle bude mít za sebou, první věc, kterou si dopřeje, bude horká lázeň a pedikúra!

Brána se jevila větší, než si ji pamatovala. Nebylo divu. Její vzpomínky byly poznamenány životem v divočině a ve stanech Železných lidí. Mnoho budov se v porovnání se stany nyní zdálo být větší. Když nesměle zaklepala na bronzovou bránu, stavba se jí prázdně tyčila nad hlavou.

Brána se otevřela na druhé zaklepání. Za ní se objevilo půl tuctu stráží v plné zbroji. *Elfích* strážných, ne lidských. Lépe než slovy se prozradilo, jak ovlivnil Lorrynův útek lorda Tylara. Zdálo se, že už lidem nesvěřuje důležité úkoly.

Se sepnutýma rukama se dívala dolů na zem a unaveným hlasem, který nemusela předstírat, řekla: „Mohla bych mluvit se svým otcem, lordem Tylarem?“

„S tvým *co?*“ začal jeden strážný a druhý se rozesmál. Ale třetí zaklel a umlčel dva předchozí.

„U všech předků,“ přísahal, „to je *ona!* Sheyrena!“

Opravdu nedoufala, že s ní budou zacházet jemně. Určitě ne do doby, než zjistí, že jí v žilách koluje pouze elfí krev. Rozhodně také ale nečekala, že jí svážou ruce a nohy a že ji přehodí přes koňský hřbet tváří dolů. Nečekala, že ji tryskem dovezou ke dveřím sídla, že se jí budou šperky bolestivě zařezávat do kůže. Její ubohý žaludek byl postrkován a mačkán hůře, než kdyby letěla na drakovi.

Když se k tomu přidá ještě následek transportního kouzla, bylo toho na Renu příliš. Když stráže dorazily k hlavním dveřím a sundali ji z koně, pozvracela se na boty nejblíže stojícího strážného.

Málo ji uspokojoval fakt, že to byl právě ten, který navrhl, aby ji převáželi v tak nedůstojné pozici. Zaklel a nakopl ji. Upadla a vyhnula se tak dalšímu kopanci. Znovu se napřáhl, ale než dal nohu do pohybu, zastavil ho zvuk otevíraných dveří a rozzlobený hlas.

„Co to má znamenat?“

Zarámovaný v mramorových dveřích stál lord Tylar. Díval se na shromážděné stráže, které se rychle rozestoupily a odhalily mu tak třesoucí se zbědovanou Sheyrenu, která se jim choulila u nohou.

Lord Tylar v tváři dostal temně rudou barvu, která neladila se světle zlatými vlasy a zelenýma očima. „Ty!“ vyštěkl. „Jak sis mohla *dovolit* znovu se tu ukázat?“

„O-o-otče!“ zajíkala se. Neměla daleko k slzám, protože se *opravdu* cítila hrozně. „O-o-otče! Já… Lorryn usnul a já jsem ho uhodila a ukradla mu tyhle boty a…“

Udělal gesto a slova jí zamrzla v ústech. *Teď* byla jenom ráda, že trvala na tom, aby byly šperky zabaleny v hedvábí, aby ji nemohly ochraňovat. Úspěch zcela záležel na její zranitelnosti vůči prvním kouzlům lorda Tylara.

„Dovoluješ si tvrdit, že jsi dcera mého těla?“ vyštěkl. „Na to se podíváme!“ S těmito slovy použil druhé kouzlo, které podle Reny muselo ničit iluze.

Samozřejmě, že zůstala přesně tím, čím byla – schoulenou zuboženou hromádkou v roztrhaných, špinavých hadrech mokrých

od slz. Bylo jí špatně, ale jinak byla naprosto, neoddiskutovatelně a zcela *elfí.*

Lord Tylar, který si až dosud myslel, že jeho dcera je míšenka jako jeho „syn“, zíral se spuštěnou čelistí.

Ale pouze na okamžik. Rychle se vzpamatoval se šoku. Nemohl přece dopustit, aby vypadal jako úplný pitomec.

Jeho hněv si nyní našel jiný cíl: stráže. „Vy!“ zahřměl, i když jeho tvář už nebyla červená. „Vy imbecilové! Jak jste si mohli *dovolit* takhle zacházet s mou dcerou! Dohlédnu, aby vás poslali na úklid stájí!“

Než stačily stráže reagovat, seběhl ze schodů a pomohl Reně vstát. Svou vlastní dýkou přeřezal provazy na jejích rukou a nohou.

„Ach, *otče!“* zafňukala a vrhla se mu k nohám. Přimkla se k nim a plakala mu do kožených bot. „Otče, bylo to tak *strašné!* Lorryn byl… Lorryn je…“

Děsil ho projev emocí a hysterie ho dokázala vždy vypudit ze scény, rychle vycouval, jak Rena předpokládala. „Ty… A ty…“ řekl a ukazoval na stráže. Rena vše sledovala zpod sklopených víček. „Doprovoďte mou dceru do jejích komnat. Nařiďte otrokům, ať vyplní každé její přání a ať ji pořádně oblečou. *Hned,* vy blázni!“

Otočil se a utekl dovnitř. Nechal ubohé zmatené strážné, aby jí znovu pomohli na nohy – tentokrát velmi opatrně, jako by se jí báli dotknout. Odvedli ji do jejích pokojů.

Otrokyně už čekaly. Všechny byly nové, což ji vůbec nepřekvapilo. Stráže ji přenechaly v jejich péči se špatně skrývanou úlevou. Když ji svlékaly, našla Rena příležitost schovat váčky se železnými šperky do staré skrýše v posteli, kam dávala knihy. Během chviličky se Rena nořila do vytoužené vany plné horké vody. Ke každé ruce měla jednu služku a k nohám další dvě. Další jí rozmotávala a myla její uměle ušpiněné a zamotané vlasy.

Bylo to vcelku příjemné a Rena se poddával jejich rukám s blaženými povzdechy. Děvčata mezi sebou štěbetala jako hejno ptáčat. Neustále Renu litovala kvůli ztvrdlým rukám, oteklým nohám a zanedbaným vlasům.

„Paní!“ opakovala dívka, která Reně opravovala zlámané nehty, jak nejlépe uměla. „Jak jste to mohla svým krásným rukám udělat?“

Jako kdybych v divočině neměla na práci nic jiného, než se starat o nehty! Musela se kousat do rtů, aby se nerozesmála.

Nakonec dokončily její koupel, oblékly ji do jemně růžového pláště a poslaly ji do otcovy pracovny. Nabídly jí nápoj, který, jak soudila, ji měl uklidnit. Přijala ho. Nenápadně z něj odlila do vázy. Pouze předstírala, že pije. Služky se tvářily spokojeně a utvrdily tak Renino podezření. Dávala si pozor, aby se chovala uvolněně a trochu lehkomyslně, když kráčela mezi dvěma vycvičenými strážnými do pracovny.

Když se dveře otevřely, zjistila, že otec není sám. Byla *velmi* ráda, že u sebe nemá šperky. Neznala ty lordy jménem, ale podle tváří poznala, co o nich potřebovala vědět. Taková arogance se pojí jenom s největší mocí.

Hluboce a nejisté se uklonila. Zůstala dole, dokud jí otec nepokynul, aby vstala. Jeho hlas prozradil, že je Reniným jednáním potěšen.

„Tito dva Vyšší lordi jdou z Rady, Sheyreno," řekl. Mluvil pomalu, jako by byla dítě nebo mentálně zaostalá. Nebo obojí! „Vyprávěj nám, co se stalo, když jsi byla vydaná na pospas tomu lotrovi, který tě ukradl!"

Jeden z Vyšších lordů jí přinesl židli, na kterou vděčně dopadla. Třasavým a váhavým hlasem vyprávěla svůj příběh. Začala tím, jak k ní do pokoje přišel spolu se služebnou Lorryn, aby ji vzal na ranní piknik. Skončila popisem, jak mu ukradla boty, aby ji nemohl pronásledovat, a jak se vracela stejnou cestou, kterou si i přes svou hrůzu zapamatovala.

„Chtěl mě prodat čarodějům, otče," plakala. Mysleli si, že se jí hlas třese potlačovaným pláčem, ale byl to spíše potlačovaný smích. „Řekl mi, že mě prodá čarodějům, aby se mnou nakrmili draky! Řekl mi, že draci jedí jenom panny a…"

Už to nemohla vydržet. Schovala si tvář v rukou. Ramena se jí roztřásla tichým smíchem. Zatímco se snažila dát dohromady bavili se lordi mezi sebou.

Nakonec zvedla hlavu z dlaní. Neustále popotahovala a podíval se jím do tváří.

„Všechno do sebe zapadá,“ slyšela, jak jeden z nich poznamenává. Otec a poslední společník kývli.

„Byla jsi hodné a statečné dítě, Sheyreno,“ řekl ten, co předtím mluvil. Hlas měl mazlavý jak masážní olej a sladký jako karamel. „Děláš čest svému otci a jménu vašeho rodu.“

Poddajně sklopila hlavu a mluvčí se znovu otočil k lordu Tylarovi. „S vaším dovolením, pane, se vrátíme do Rady se zprávami.“

Kývl. Otočili se a odešli dveřmi Portálu.

Jakmile odešli, potutelně se usmál. Sheyrena zvedla oči, předstírala stydlivost.

„Vedla sis dobře, Sheyreno,“ řekl a začal si ji prohlížet. Několikrát zamrkal, jako by ho něco překvapilo. „Opravdu si myslím, že celé to soužení ve skutečnosti *vylepšilo* tvůj vzhled, děvče!“ vykřikl hlasem plným překvapení. „U všech předků, jsi opravdu *přitažlivá!“*

„Děkuji ti, otče,“ odpověděla poddajně. Zčervenala hněvem, ale sklopila oči, takže se mohlo zdát, že zčervenala rozpaky.

„To dává věcem zcela jiné souvislosti,“ mumlal si a klepal prsty na desku stolu. „V žilách ti koluje pouze krev elfů a nyní jsi mým jediným dědicem. Jako nevěsta máš větší hodnotu, než když tě ukradli. Hmm.“

Vstal od stolu, obešel ho a prstem jí zdvihl bradu. Naklonil hlavu na stranu a studoval Reninu tvář. „Hmm,“ zopakoval. Pohybovala řasami, aby skryla hněv. „Když se k tomu přičte, že už nejsi ta malá bledule, ale hezoučká dívenka – máš cenu ještě větší.“

Dovolil, aby znovu sklonila hlavu. Stál vedle svého křesla. Neodpovídala. Nezdálo se však, že by na to čekal.

„Můžeš jít,“ řekl náhle.

Vzala ho za slovo. Nejisté vstala, udělala pukrle a prchla. Jakmile se octla v bezpečí svého pokoje, vyndala balíčky se šperky z úkrytu. Rychle je „schovala“ do nejlepší skrýše na místo, kde by muž nikdy nehledal…

…mezi šperky na hrudníku.

Teprve poté si svlékla plášť. Nevolala služky. Ve spodničce vklouzla do postele a vyčerpaně usnula.

Probudil ji otec – nebo, přesněji řečeno, služky. Poletovaly kolem. Byly celé rozrušené, že *on* čeká venku a Rena není v takovém stavu, aby ho přijala! Se zamlženou myslí je nechala, aby ji oblékly a vyčesaly jí vlasy. V okamžiku, kdy už byla „slušně“ oblečená, vešel s celou pompou.

„Nech služky, aby ti sbalily věci, Sheyreno,“ řekl jí. „Stěhuješ se do budoáru.“

Hloupě na něj zírala. Usmál se jako někdo, kdo si dělá, co chce, a myslí si, že jinému prokazuje ohromnou laskavost.

„Jsi moje právoplatné dítě, Sheyreno,“ řekl a natáhl ruku. Podala mu svou. Vůbec nevěděla, co má v úmyslu. Vložil jí do dlaně svazek klíčů. Stejný odjakživa vídávala u své matky.

„Jsi první dámou našeho rodu,“ řekl jí. „*Na tobě* nyní spočívá starost o budoár a o domácnost.“ Vypadala naprosto šokované a zděšeně. Rozesmál se. „Neboj se, dítě – je to jenom čestný titul. Ve skutečnosti na vše dohlížejí otroci. Ty musíš jenom dohlédnout, aby si k tobě chodili pro rozkazy Řeknu ti, co jim máš říci.“

„Ano, otče,“ zakoktala.

Jeho úsměv se rozšířil. „Máš příliš velkou cenu, abychom s tebou plýtvali na někoho, jako je lord Gildor,“ řekl. Byl spokojen sám se sebou. „Sdělil jsem lordu Gildorovi své politování a oznámil jsem mu, že jsi pro mě nyní příliš drahá a že se bez tvé společnosti nedokážu obejít. Zrušil jsem zasnoubení.“

„Opravdu?“ Zírala na něj. Nevěřila, že by zašel *tak* daleko!

Její údiv se změnil v děs. „Nebuď zklamaná! Teď máš cenu deseti Gildorů! Pořádně mě poslouchej!“

Zavřela ústa. Ve tváři udržovala pečlivě nacvičený výraz pozornosti.

„Hodlám ti najít manžela, který by dostal náš rod mezi Vyšší lordy,“ řekl jí nadšeně. „Budeš mít důležitý úkol. *Nesmíš* připustit, aby zvadla tvoje současná přitažlivost. To je rozkaz! Chci, abys vstala každé ráno a nechala se opečovávat otrokyněmi. Musíš nás reprezentovat! Nebude žádné odpolední pospávání, kde nejsi na očích! Nebudeš se ztrácet na vyjížďky! Nebudeš se chodit schovávat do zahrady jako dítě! Rozumíš tomu?“

„Ano, otče,“ odpověděla. Znovu zčervenala hněvem. Jak předpokládala, znovu si červenání vysvětlil jako rozpaky.

„Neznepokojuj se, Sheyreno,“ řekl způsobem, který ji podle něj měl přesvědčit. „Nezlobím se na tebe, ale už nejsi dítě a pro rod jsi příliš důležitá, než abys hrála dětské hry. Jenom udělej, co ti říkám, a všechno pro tebe dobře dopadne. Uvidíš!“

„Ano, otče,“ odpověděla ještě celá červená.

„Rozhodl jsem se, když teď každý lord v Radě zná tvé jméno a příběh, že na příštím setkání oznámím, že nejsi zadaná. Všichni se tím příjemně rozptýlí od konečných příprav tažení proti čarodějům. Postavím své vojsko vedle vojáků tvého budoucího manžela.“ Rozzářil se, jako by přišel na kdovíco chytrého. „Nabídnu tě, abych tak řekl. Věřím, že nabídky přijdou velmi rychle!“

„Ale lord Gildor…“ řekla. Na nic jiného nepřišla.

„Haha!“ Rozesmál se. „Pusť ho z hlavy. Nevím ještě, kdo se stane tvým manželem, ale můžeš na to vzít jed, že bude tak vysoko nad lordem Gildorem, jak vysoko stojí lord Gildor nad velitelem mých stráží!“

Rena jen doufala, že Mero bude schopný tohle přečíst z jejích myšlenek, protože nebude mít jinou možnost, jak mu poslat tuhle důležitou zprávu. Elfové se chystají porušit dohodu a příměří o mnoho měsíců dříve, než se domnívali!

# # #

Shana kypěla vztekem, když stála před shromážděnými čaroději v holé jeskyni, kterou používali jako shromaždiště. Silně si přála, aby mohla do jejich hlav vtlouci nějakou holí rozum! Zálusk měla zvláště na Caellacha Gwaina. Proč si usmyslel dělat potíže právě *nyní*, když před pár měsíci jako jediný neustále poukazoval na nebezpečí ze strany lordů?

Jak se daří Lorrynovi.’ Co dělá? A proč o sobě nechává vědět pouze prostřednictvím Mera? Cožpak… On by… Zatracené. Shano, soustřeď se na nepřítele! Ale… on je uprostřed nejzarytějších nepřátel…

„Říkám vám, že to mám téměř přímo z úst jednoho z Vyšších lordů z Rady!“ zavrčela. Prudce odsekávala jednotlivá slova. „Elfové vědí, kde jsme. *Chystají se.* na nás zaútočit a udělají to brzo! Jsou tak sjednocení, že mohou použít Portál, aby přenesli svá vojska až před náš práh!“

„Ach, prosím,“ řekl Caellach Gwain a unaveně při tom mávl rukou. „To je pořád to samé. Už nás to unavuje. *My* jsme neviděli ani stopu tak zvaného sjednocování vojsk, o kterém tak bombasticky vypravuješ!“

„To *proto,*“ netrpělivě popotáhla, „že se shromažďují na *panstvích* tří Vyšších lordů, která jste se *báli* pozorovat!“

„Kdo je ten tvůj informátor?“ zeptal se chytře Caellach.

Nejdříve neodpověděla. Nevěřili by jí, i kdyby třeba jen krátce poznali Renu. Nevěřili by, že by se Rena dokázala natolik vzchopit, aby se zmohla na špehování. „Nebudu nikoho jmenovat, když mezi vámi mohou být zrádci!“ vyštěkla.

„Tak? Jenom nás chceš odlákat od toho, jak jste uzavřeli dohodu s barbary. Dovoluji si dodat, že jste tak učinili bez svolení celé Citadely.“ Caellach vypadal až nechutně pyšný sám na sebe. Podívala se na Denelora a Partha Agona. První z nich bezmocně pokrčil rameny druhý se podíval kamsi nahoru. Caellach nezískal tolik hlasů, aby ji mohl vážně ohrozit, ale na jeho straně bylo mnoho čarodějů, které mohl zmást až do doby než se armáda elfů dostane před jejich dveře!

Znovu se podívala na jejich vykrmené, hloupé tváře. V duchu slyšela Merův hlas, který jí předával špatné zprávy od Sheyreny. V panice vyplýtvala mnoho energie, když se snažila předat stejnou zprávu Kemanovi. Neměla však potuchu, jestli ji vůbec slyšel nebo kde se vlastně nachází.

Měla štěstí, že Keman se svou přítelkyní odletěli kamsi z dosahu všech událostí. Možná se vydali na jih do *jejího* doupěte, aby si vyžádali od rodičů „požehnání“…

Všechno v Shaně vřelo, když poslouchala stále stejné idiotské argumenty, které ji věznily v této místnosti.

Den za dnem nebyla schopna dosáhnout *něčeho* rozumného.

Vstala uprostřed Caellachovy řeči a uhodila do stolu. Zmlkl uprostřed věty. Byl šokován její nevychovaností.

„Jestli chceš, můžeš si tady řečnit, dokud tě elfové nerozpářou mečem," vyštěkla. „Ale *já* se pokusím něco dělat."

„Jak?" zafuněl Caellach.

„My jí pomůžeme," odpověděl Kalamadea. Povstal, stejně jako všichni přítomní draci. „I kdybychom měli jenom vymyslet plán na útěk s těmi, kdo budou dost moudří a půjdou s námi."

Caellach jen zalapal po dechu nad revoltou draků. Čelist mu poklesla. „Ale…" zajíkal se bezmocně. „Ale…"

„Ale nemyslím si, že to bude nutné," ozval se hlas ode dveří. Čišela z něj taková únava, že ho Shana ani nepoznala. Otočila se a uviděla…

Kemana – a za ním tucet, dva tucty… tři… čtyři… Přestala počítat, kolik tam stálo cizinců.

Všichni měli dračí stíny

„Shano, tohle jsou naši noví spojenci," řekl. Alara vykřikla nadšením a překvapením. Vyběhla obejmout se nejen se synem, ale také s pěkným mužem s ebenovými vlasy, který stál vedle něj. „Jsou z našeho doupěte, z O'ordila'iova doupěte, z Hali'aova doupěte, z Teomenavova doupěte…

Vyjmenoval dalšího půltuctu doupat. Shana jenom stála, neschopna promluvit.

„Budeme tvořit pravé křídlo," pokračoval. „Dora odletěla k Železným lidem. Dirik by měl být schopen přivést své bojovníky na býcích, aby vytvořili levé křídlo. Měli bychom to stihnout dříve, než se tu ukáží naši nepřátelé."

„Můžeme udělat železné klíny, které by zabránily elfům, aby nám Portál postavili přímo přede dveřmi," prohlásil tmavovlasý muž. „Naši nejlepší taviči skal už získávají železo a přinesou ho v hroudách, které roztrouší po cestě. Počítáme, že je ho tolik, že bychom mohli vysázet les na den cesty od vaší Citadely."

„Tak budete moci vytvořit zadní část pasti," přispěchal Keman. Otočil se ke Caellachovi Gwainovi. V té chvíli si Shana náhle uvědomila, že Keman už dávno není chlapec. Myslel a jednal

samostatně. Bral na sebe zodpovědnost a byl ochotný přijmout následky.

Podle Alařina výrazu poznala, že i ona došla ke stejnému závěru.

Její malé děťátko už není ani děťátko… Jako všechny matky považovala svého potomka za dítě ještě hodně dlouho poté, co to přestala být pravda.

„Teď si můžeš dělat, co chceš, lorde Čaroději," pokračoval Keman. „Můžeš mi *věřit*, že budeš mít možnost. Ale armáda Železných lidí a armáda draků věří, že Shana má pravdu, když tvrdí, že jste blázni v nebezpečí. Chceme jí pomoci. Mezi draky se říká…"

Prořezával Caellacha Gwaina pohledem osným jako meč. Starý čaroděj se před ním doslova scvrkával.

„*…veď mě nebo mě následuj. Jinak zmiz z mé letové dráhy,*" řekl působivě. „Tak co si vybereš?"

Starý čaroděj těžce dopadl do svého křesla. Další protesty spolkl.

Keman se mu ironicky poklonil a potom se obrátil k Shaně. „Doufám, že ti to už došlo, sestřičko," řekl a unaveně na ni mrkl. „Nechám to tu na tobě a na našich přátelích. Během posledních hodin jsem toho hodně nalétal. Chci alespoň týden prospat!"

# # #

„Ještě ke shromáždění Rady," řekl Lorryn místnosti plné ztichlých mladých elfů. Pro dnešní noc byla taverna zavřena pro náhodné příchozí. Dovnitř měli přístup pouze majitelé železných náhrdelníků. Obsadili každé místo, každou lavici, každý prostor, kde se dalo sedět. Jenom Lorryn stál uprostřed místnosti. Všechny smaragdové oči byly upřené na něj. „Každý lord, kterého *oni* považují za důležitého, tam bude. Mají v plánu, že se hned po shromáždění vydají do boje. Zatímco *budou* všichni v budově Rady, máte volné pole působnosti. Budou míle a míle daleko, téměř bez dopravních prostředků, a nebudou mít způsob, jak komunikovat se svými panstvími. *Nebudou* tam pouze tři Vyšší lordi, kteří budou během zasedání otevírat Portály a posílat jimi jednotlivé armády."

„Ale na zasedání pošlou své dědice," potutelně se zasmál jeden er-lord, který byl do všeho zasvěcen už od začátku. „Budou stejně

odříznutí jako ostatní, až er-lordi zavřou jejich Portály, jakmile jimi projdou.“

„Ostatní si budou muset vymyslet výmluvu, aby mohli během zasedání Rady zůstat v sídlech svých lordů nebo otců,“ řekl Lorryn zbytku shromážděných elfů. „Každému z vás dáme železný klín, aby jím zablokoval Portál. Radím vám, abyste klíny dobře schovali. Vaši otcové a lordi možná budou mít několik věrných poddaných, kteří se nedají přemluvit, aby se přidali k nám. Neplýtvejte časem, abyste se je pokoušeli najít. Jděte k lidským bojovníkům a převezměte velení. Vyhoďte každého, kdo vám neodpřísáhne věrnost. A potom?“ Pokrčil rameny. „Dal jsem vám všechny rady, na které jsem přišel. Snažte se udržet vládu nad svými sídly. Měli byste to zvládnout… Každý, komu dáte šperky bude chráněn před přímým kouzlem, takže vašim otcům, lordům, strýčkům a všem jim podobným zůstane pouze moc. Budete mít lidi – oni ne. Bude příliš pozdě, aby zavolali zpět všechny bojovníky, které už tou dobou poslali Portálem.“

„Vyrovnané síly – to je to, co potřebujeme,“ řekl jeden z nich. Oči mu svítily. Nebyl to zrovna mladý lord. Musel patřit mezi ty, kteří mají slabá kouzla. Svou zášť musel určitě živit několik století. „Právě to jsme chtěli.“

„Ano,“ řekl jiný.

Lorryn kývl a unaveně si promnul spánky. Vyjde to? A co se děje se Shanou? Naposledy zaslechl od výrobců šperků, že Keman sehnal více draků. Ví však *Shana,* že se vojsko blíží? Dokázala by sebevětší mračna draků přemoci tak velké množství vojáků?

Poslouchají ji ještě?

Nebylo to důležité. Události se vyvíjely bez ohledu na jejich přání. Budou muset jednat nebo se nechat převálcovat.

„Všichni víte, co máte dělat…“ řekl a mávnutím ruky je propustil. Čekají ho další podobná setkání. Stejnou práci dělají draci v ostatních městech. „Je na vás, jak to provedete.“

A je také na nás ostatních, abychom toho co nejlépe využili.

Ach, Shano – potřeboval bych tvou tvrdohlavost a rozum!

# # #

Když lord Tylar Reně udílel rozkazy, byla velmi poslušná a velmi poddajná holčička. Doufala, že ukolébá všechna podezření, které by mohl mít. Nikdy se nezmínila o lady Viridině a nikdy se také na ni otroků přímo nezeptala.

Určitě ji z *něčeho* podezíral nebo se mu neustálé podezírání stalo druhou přirozeností, které se nemohl zbavit, i kdyby chtěl. Dával pozor, aby nikdy nebyla sama. Myslela, že bude křičet nevolí.

Nakonec si jí přestal všímat – i když to bylo téměř na poslední chvíli. Byl tak zaměstnán přípravami na zasedání Rady, že neměl čas, aby ji osobně hlídal. Jak soudila, neustavil nikoho, kdo by se jí měl ujmout. Poprvé od svého příchodu byla sama.

Mohla to být jediná a poslední šance. Hodlala ji využít.

Neodvážila si obléci šperky. Sama bude muset použít kouzla. Kouzla, která ochraňují matku v zahradní věži, pravděpodobně měla spouštět mechanická poplašná zařízení v případě, že by byla poškozena. Vzala tedy balíčky izolované hedvábím a schovala je v plášti. Vyklouzla z budoáru tiše jako stopující válečník Železného klanu.

V to pevně doufala a věřila.

Proklouzla halami jako opatrná kočka. Bez potíží prošla kouzelnými bariérami, které lord Tylar postavil kolem budoáru. Bála se, že by ji mohly zastavit. Otec jí řekl, že byly postaveny kvůli bezpečnosti – pro případ, že by se pro ni Lorryn vrátil – ale Rena mu nevěřila nic z toho, co řekl.

Nyní procházela chodbami, které byly postaveny spíše jako užitkové než obytné prostory. Mířila do zeleninové zahrady. Teoreticky měla právo tam jít, protože měla na starost celou domácnost. Ve skutečnosti by však jen stěží vysvětlovala, proč tam jde, kdyby se jí zeptal někdo jiný než otrok.

Doprostřed zahrady umístil nějaký architekt, který chodil často za školu, věž, která sloužila jako vězení a kam lord Tylar dával ty, které potřeboval držet mimo sídlo a zároveň je mít dostatečně na očích. Rena si nepamatovala, že by byla věž používaná. Slyšela však o vzpurných poddaných, kteří tam byli vysláni na krátké nepříjemné

návštěvy. O věži se tvrdilo, že z ní nikdo neunikne, pokud není v kouzlech silný alespoň jako lord Tylar.

Nebo pokud vězeň nemá venku spojence, kteří *umějí* používat kouzla.

Rena vykukovala ze dveří do ostrého denního světla. Připadalo jí, že v zahradě je ohromné množství zeleniny v úhledných záhonech, které tvořily geometrické vzory. Uprostřed čněla věž. Byl na ni hezký pohled. Bílý mramorový válec šplhal ke slunci. Jeho bílou barvu po celé délce štíhlé stavby nenarušovalo jediné okno.

Zdálo se, že otec odvolal všechny otroky, kteří mohli sloužit v armádě. Zřejmě záleželo na počtu bojovníků a ne na zdatnosti v zacházení se zbraněmi. U paty věže sbírala zelí pouze jediná otrokyně. Jinak v zahradě nikdo nebyl. Rena čekala ve skrýši, až otrokyně dokončí práci a odejde ke dveřím kuchyně.

Už vím, proč byl dům tak podivný tichý. Otec pravděpodobně odvolal všechny muže z řad otroků, které máme, a poslal je, aby tvořili jeho podíl v armádě. Možná použil také statné ženy! Vůbec nevadilo, že v životě nedržely v ruce nic jiného než kuchyňský nůž! Jemu to nevadilo. Vždy měl v zásobě další várku otroků.

Vzpomněla si na lidi, které poznala ve stanech Železných lidí: na Dirika, Kalu a novou vojevůdkyni. Přemýšlela o řemeslnících, kteří nebyli válečníky, a také o tom, jak se vůbec nehodí na boj. Přemýšlela o lidech, kteří byli shromážděni do stáda a odesláni, aby zemřeli jako dobytek. Nevěnovala se jim však taková péče, s jakou se o dobytek starali Železní lidé. Vzteky se celá rozhořela.

Už dříve otce nenáviděla, ale nenávist už pro ni nebyla osobní záležitostí. Nenáviděla jeho a ostatní lordy z Rady za to, jací byli.

Ještě chvíli počkala a potlačovala strach, vyčkávala, jestli se otrokyně nevrátí zpět do zahrady Také se potřebovala uklidnit. Dokud bude rozčilená, *nedokáže* se soustředit. Nesoustředěnost si nemohla dovolit.

Nakonec se ze zlostné výhně stal jen plamínek v srdci. Zhluboka se nadechla a vyšla do zahrady, jako by na to měla právo.

Dveře se nacházely na straně odvrácené od sídla. S předstíranou nedbalostí se procházela štěrkovými chodníčky. Došla k věži a vystoupila na stupínek. Pokud mohla soudit, nikdo ji zatím ani

nezahlédl. Zkoumala zámek se zavřenýma očima, jak ji učil Mero. Zámek byl mnohem jednodušší, než předpokládala. Pro muže, který nebyl zvyklý používat tak jemná kouzla, by představoval tvrdý oříšek. Ale pro ženu to bylo jednodušší než přeměňování pírek živého ptáka.

V mžiku měla zámek otevřený. Vklouzla dovnitř a zavřela za sebou dveře.

Přízemí bylo prázdné. Tvořila ho jediná mramorová místnost, která byla osvětlena stejně jako ostatní místnosti elfů. Prohánělo se tu jenom ozvěna. Rena naslouchala. Napínala uši a snažila se určit, zda ve věži nepřebývá více vězňů. Mezi otroky se povídalo, že lady Viridině nebyl povolen ani jediný otrok a že se o sebe musí starat sama. Jenomže takové zvěsti se málokdy zakládaly na pravdě.

Zaslechla kroky. Vzdálené a přicházející odkudsi zeshora.

Byly osamělé. Někdo neustále chodil kolem kulatých zdí věže, ale byla to jenom jedna osoba.

Rena tiše klouzala vzhůru po schodech. Před dalším poschodím se zastavila, aby mohla nahlédnout, co se nachází dál.

Místnost se podobala přízemí až na to, že v ní stál mramorový stůl a jediná židle. Nikdo tu nebyl. Když Rena vešla do samotné místnosti, uviděla na stole tác se zpola snědeným chlebem a džbán vody. Chléb nebyl právě čerstvý. Byl to celozrnný tmavý chléb, který se obvykle podával otrokům.

Chytré.

Zamířila k dalším schodům a znovu se zaposlouchala. Kroky nyní zněly, jako by byly přímo nad její hlavou.

Dostala se do poloviček schodiště, když kroky náhle ustaly.

„Kdo je tam?“ zavolala ostře lady Viridina.

Rena si nemohla pomoci. Vyběhla zbytek schodů. Nedbala na to, že matka nemusí být sama.

Lady Viridina však *byla* sama. Na sobě měla plášť z vybledlého flauše, který by mohl nosit leda otrok. Vlasy si upravila do úhledného copu. Nevypadala jako hýčkaná lady, kterou kdysi byla. Zírala na Renu. Pohnula rukou a Rena cítila, jak po ní přeběhlo kouzlo. Potom se Viridina rozběhla, aby objala dceru. Mumlala a popotahovala tak nesrozumitelně, jako by se *opravdu* zbláznila.

Rena na tom však nebyla o nic lépe.

# # #

Když se obě vzpamatovaly, což se jim podařilo mnohem dříve, než si Rena myslela, odstrčila lady Viridina dceru na délku paže a zatřásla s ní, jako by znovu byla nezvedeným dítětem.

„Co tu děláš?“ plísnila ji. „Copak nevíš, že sem *nikdo…*“

„Dostanu tě odtud,“ skočila jí Rena do řeči, ale neodtáhla se ze sevření. „Poslouchej – na vysvětlování nemáme čas.“

Lady Viridina poslouchala, když jí Rena ve stručnosti vyprávěla, jak s Lorrynem utekla, jak potkali Železné lidi, od kterých se naučili tajemství ochranných šperků. Skončila tím, jak se nakonec spojili s čaroději. „Něco takového tu mám,“ řekla, když s obtížemi vytáhla z pláště jeden váček. S moderními plášti to bylo vždycky tak – nedalo se do nich nic schovat. „Tady. Obleč si to. Přejdeme zahradou k místu, kde čeká Mero a…“

„Tentokrát ne!“ Reniny nervy se celé rozechvěly tlakem síly která sem přinesla lorda Tylara. Samozřejmě to bylo jedno z dalších kouzel. Rena znala transportní kouzlo dost dobře, aby věděla, jak je „cítit“.

Jestliže jeho tvář zrudla, když se dívka objevila na prahu, pak nyní byla šarlatová. Vyrazil na Renu ne pomocí kouzel, ale holýma rukama.

Snažila se mu vyhnout. Tylar však v mládí absolvoval bojový výcvik a neustále se udržoval v kondici. Jediným mocným máchnutím pěstí mrštil Renou přes celou místnost, až narazila na mramorovou zeď.

Nejprve narazila tělem a vyrazila si dech. Vzápětí to samé potkalo její hlavu, kolem které se začaly točit hvězdičky. Nemohla se hýbat ani se nadechnout. Ležela zkroucená bolestí, pokoušela se chytit dech, prsty ryla po mramoru. Někde v zadní části mozku uslyšela cinkání šperků, které držela matka v ruce a které se snesly k Tylarovým nohám.

Rena zatřásla hlavou, aby se jí rozjasnil zrak. Asi se v ní muselo pohnout i něco jiného, protože náhle mohla dýchat. Dlouze se

nadechla chladného vzduchu a zakašlala. Znovu se nadechla. Snažila se opět přemýšlet.

Její otec stál zády k ní. Vzteky se ani nehýbal. Matka se choulila u zdi. Tvář měla pokroucenou děsem a šokem. Pod elfovou nohou se blýskalo hedvábí a stříbro.

„Teď tě zabiju, ženská," zasyčel lord Tylar. „Konečně se tě zbavím a nikdo mi neřekne ani…"

Než si Rena uvědomila, k čemu se lord chystá, vystřelily jeho ruce a uchopily Viridinu za ramena. V příštím okamžiku jí mrštil na zem, kde zůstala bezvládně ležet. Otočil se a Rena mu pohlédla do tváře.

Už nebyla šarlatová, ani rudá. Byla bílá, světlá jako mramor na zdech. Kontroloval se, jako by si nezávazné povídal s přáteli na zasedání Rady Když znovu promluvil, jeho hlas byl také klidný a tak chladný, že se na mramoru málem tvořila jinovatka. Rena se otřásla a její matka schovala hlavu v rukou.

„Zabiju tě," zopakoval. „Ale nejen to. *Zničím* tě takovým způsobem, že z tebe nic nezbyde. Jako bys vůbec nežila. Dám si záležet, abych tvou smrt neuspěchal."

Usmál se.

Reninou myslí se rozezněl hlas. Teprve nyní poznala, komu patří a proč je jí tak povědomý.

Když můžeš změnit okvětní lístek, co ještě můžeš změnit? Mohla bys například zastavit srdce?

Z nedávná si vzpomněla ještě na něco: *není to věc, která se dá použít s lehkým srdcem, ale někdy… někdy nemáš na vybranou. Kdybys tak mohla zachránit nevinný život…*

První věty považovala za znamení, druhé za požehnání. Rena udělala pro matku, co by si nikdy neodvážila udělat pro sebe. Lord Tylar byl ozbrojen a byl ostražitý vůči kouzelným útokům…

Nohou se však dotýkal železného náhrdelníku. Hedvábí se při pádu rozmotalo. Mezi Tylarem a náhrdelníkem byla pouze kůže, ale *stále* to mohlo vyjít.

Rena zavřela oči a v okamžiku, kdy otec zvedl paže, aby přivolal kouzlo, udeřila.

Později si nemohla vzpomenout, jestli ho zachvátilo její kouzlo nebo hrozný efekt jeho síly, která se nacházela v přílišné blízkosti železného šperku.

Věděla, že uprostřed pohybu náhle *zalapal* po dechu. Obrovská síla, kterou vyvolal, se nečekaně obrátila proti němu. Jeho tělo se proměnilo v ohnivý sloup.

Reně se nějakým způsobem podařilo kolem něj projít – hrozně křičel, nehýbal se z místa, jako by ho přikoval železný náhrdelník. Dostala se k matce, strnulé hrůzou. Podařilo se jí postavit lady Viridinu na nohy a utíkaly po schodech dolů.

Hořel už i mramor a schodiště se jim roztěkalo hned za patami. Provrávoraly zahradou. Kolem hořící věže se začali sbíhat otroci a poddaní. Pokřikovali jeden na druhého a žen si nevšímali.

Tou dobou se už lady Viridina mohla pohybovat bez pomoci. Její tvář byla neustále bledá utrpěným šokem, oči se podobaly dvěma důlkům vypáleným do obličeje. Shana zamířila k otevřené bráně. Otevřely ji stráže, které uviděly hořící věž. Uprchlíkům věnovaly pouze jediný pohled. Rena neměla ani zdání, jak najít Mera, ale tohle byla jediná úniková cesta, kterou našla. Byla také nejsnadnější.

Nemusela však klopýtat kolem zdí panství, aby našla Mera. Jakmile se obě dostaly ven, přicválal k nim s dvěma koňmi. Beze slova pomohl lady Viridině do sedla a přivázal ji k němu pro případ, že by náhle omdlela. Vypadala, že k tomu každou chvíli dojde. Rena se vyšplhala na svého koně, i když ji stahovaly dolů sukně směšného pláště.

„Lorryn na nás čeká po cestě," řekl krátce Mero. „Nemohla sis to lépe načasovat. Opravdová spoušť teprve začne. Musíme odtud zmizet, než si někdo všimne, že tu nemáme co dělat."

Rena se ohlédla na hořící věž. Teď vypadala jako podivný sloupec ohně, který dosahoval do nebe. Měla to být předzvěst budoucích událostí?

Cítila, jak je strnulá, jak pomalu přemýšlí, jako by se brodila blátem.

Za chvíli dostanu hysterický záchvat, uvědomila si někde v zadní části mozku, kde se ještě dalo mluvit o rozumném uvažování. *Matka také. Měli bychom být raději hodně daleko, než k tomu dojde.*

Mero kývl, jako by slyšel její úvahy. Otočil hlavu svého koně a popohnal ho do klusu. Lady Viridina ho trhavě následovala, protože její kůň byl přivázán k sedlu Merova koně.

Rena se ještě jednou otočila, křečovitě se zachvěla a vydala se za nimi.

Lorryn se už přestal ovládat. Jeho srdce a mysl byly ve stejném zmatku jako okolní krajina. Krátce po setkání s Merem, Renou a matkou kolem nich země začala doslova vybuchovat. V duchu si dokázal představit, co znamená povstání…

Nikdy však nepřemýšlel o tom, jak může vypadat. Tryskem ujížděli šílenou zemí. Byli svědky scén z nejtemnějších nočních můr Vyšších lordů. Viděli armády otroků, kteří měli kolem krku připevněné kousky železa a kteří mířili zemědělskými nástroji na všechny příchozí. Smíšené armády vedené mladými elfy obsazovaly hradby obležených panství, zatímco malé skupinky starších elfů sršely kouzla na každého, kdo nebyl chráněn železem. Potkávali skupinky lidských bojovníků, kteří viditelně ochraňovali kořist, schoulené otrokyně, dokonce i jednu postarší elfí dámu s pohledem orla a jemnýma rukama, která měla kolem krku Lorrynův náhrdelník. *Poznala*, co jsou zač. Hlavně lady Viridinu. Zavolala na ně, než ji stačili minout.

„Chlapče!“ zakřičela. Pokynula svým bojovníkům, aby je nechali na pokoji. „Ty jsi určitě Viridinin syn… Pojďte s námi, za chvilku se dostaneme do mého sídla.“

Byli už všichni tak unavení a zvláště Lorryn, který se bál o svou matku, jež omdlela, že by přijal pomoc i od samotného Jamala. Přes Merovy námitky ji následoval. Vedli je do chytře ukryté věže nejstaršího slohu, která mohla odolat jakémukoli obléhání.

Uvedla je dovnitř, lady Viridinu uložila do postele a ostatním přinesla jídlo. Zatímco je lidé pečlivě střežili, nechala si vyprávět celý jejich příběh. Dokonce se rozpovídal i Mero, který roztál pod vlivem jejího šarmu a mateřského chování.

„Hmm!“ řekla, když skončili. „Můj muž byl hrubián, můj syn je zvíře a má dcera mi přinesla jednu z těch vašich cetek…“ jedním prstem si pohrávala s náhrdelníkem, „aby mě ochránila před jeho rozmary. Nebyl spokojený, když měl *většinu.* On chtěl *všechno.*

Dokonce i tenhle malý koutek, který mi byl ponechán. Obstarala jsem mým chlapcům malé amulety, když jsem viděla, co dokážou. Všichni jsme se připravovali na to, o čem jsem věděla, že musí přijít.“

„Věděla jste to?“ řekl Mero. „Jak to? Byli jsme velmi opatrní…“

Rozesmála se. „Když je někdo mého věku a pochází z Evelonu, chlapče, viděl už tolik věcí, že hodně uhádne pouze z náznaků. Nikdy jsem s otroky nezacházela krutě. Chovala jsem se k mým lidským přátelům jako k lidem, že, chlapci?“

Jeden z nejvyšších stráží se usmál a lehce ji poplácal obrněnou tlapou po rameni. „To tedy ano, matičko,“ řekl spokojeně. „Kéž by takových bylo více.“

Vzdychla. „Často jsem říkala, že opět dojde na oheň a meče. A stalo se. *Myslím,* že můj syn je mrtvý. Naposledy jsem slyšela, že dcera s jedním dozorcem drží pevnost. Otroci, kteří neutekli, jim pomáhají.“

„Je jich většina, matičko,“ řekl další strážný. „Dobře jste ji učila.“

„Snažila jsem se.“ *Znovu* vzdychla. „Jak tohle všechno dopadne, nevím. Slyšela jsem, že armáda vyslaná pozabíjet čaroděje většinou utekla zpátky, aby se podle svého názoru přidala k některé z válčících stran. Všude vyprávějí o dracích a tmavých lidech. Vy byste mi mohli říct, jestli si to vymysleli nebo jestli je to pravda.“

Mero si odkašlal. „Mluví pravdu. Nevíme však, co se děje s čaroději. Bylo těžké poslat zprávu…“

Zastavil se. Rozesmála se charakteristickým jemným smíchem. „Já *vím.* Znám kouzla lidí, chlapče. Vím, proč nyní nemůžeš komunikovat myšlenkami. Stávalo se to i dříve. Čím větší nastane chaos, tím více je ve vzduchu myšlenek a tím hůře se tím prodíráte, i když máte kouzelné schopnosti.“

„Hm.“ Zdálo se, že Mero ztratil řeč. Stará dáma si je všechny přísně prohlížela.

„Vyspi se dnes v noci v posteli, chlapče,“ řekla mu a otočila se k Lorrynovi. „Přenocujte tu všichni. Jste unavení, že byste za chvíli padli. Zchromili byste si koně. I na srdci vám není dobře. Nechte lady Viridinu u mne. Postarám se o ni. Znala jsem její matku a

Viridinu jako děvče. Jestli někdo může upokojit její srdce, pak jsem to já. Mohu ji ochránit.“

Nyní ji Lorryn poznal: lady Morthena. „Lady Moth“, jak jí říkal jako dítě. Byla jednou z matčiných nejčastějších návštěv a vždy vyprávěla celé hodiny o nejrůznějších skandálech. Nikdy neznal tuhle stránku její osobnosti. Možná se schválně ukrývala pod maskou upovídané klevetnice.

Matka Lorrynovi nikdy nedovolila, aby se o ní špatně vyjadřoval. Teď už věděl proč.

Podíval se na Renu, která lehce kývla. „Prosím,“ řekl. Vložil do toho slova všechen strach o matku a její duševní zdraví. Lady Moth kývla, jako by tomu rozuměla.

„Všichni do postele. V cestě budete pokračovat až zítra,“ řekla pouze a uložila je do postelí jako malé děti. Všichni včetně Mera poslechli stejně, jako když byli dětmi.

Příštího rána ji potkali na prahu, když jim stráže přivedly odpočaté koně s proviantem. „Jeďte rychle a bezpečně,“ řekla jim. „Až se bouře přežene, přijeďte zpátky a já vám budu vyprávět, co se stalo. Myslím, že vás vaše matka ráda uvidí.“

Potom se usmála a Lorryn na okamžik zahlédl, jaká kráska to musela být, když byla v Renině věku a otevřela se Brána z Evelonu. „Přiveďte s sebou nějaké další míšence,“ dodala. „Budu jim vyprávět něco z historie. Mohou mi také ukázat nějaké divy a způsobit tak skandál.“

„Skandál, lady Moth?“ řekl Mero, který se v její přítomnosti cítil stejně lehce jako Lorryn a Rena.

Zasmála se. „*Vždy* se najde nějaký skandál, chlapče. Možná bys mohl nějaký s mou malou Sheyrenou způsobit, hmm?“ Když Rena zčervenala a Lorryn se usmál, mávla jim na rozloučenou. „Chvátejte. Chlapci mi říkali, že se tu potulují nějací raubíři. Nechci, abyste se s nimi setkali. Mohli byste jim ublížit.“

Z dálky ještě zahlédli její ruku, která jim mávala z hradeb malé pevnosti.

O dva dny později se nacházeli na kraji území posetého železem. Keman jim o něm řekl, než odletěl se vším momentálně nepotřebným

železem. Lorryn byl napjatý jako tětiva. Přemýšlel, jakého se asi dočkají přijetí.

Jak se asi vedlo Shaně?

Nečekal, že ho někdo osloví tak brzo.

„*Stůj!*“ vykřikl hlas. Do cesty jim vstoupila asi dvacítka lidí. Kolem krku měli železné náhrdelníky. Vedl je čaroděj, který si je pečlivě prohlížel. Patřil mezi starší. Lorryn se podíval na Mera, který zavrtěl hlavou na znamení, že starého muže také nezná.

Vypadalo to špatně. Zdálo se, že Shana vyhrála válku, ale podlehla Caellachu Gwainovi. Lorryn zaťal pěsti zlobou a strachy. Jeho kůň se začal vzpínat.

„Ty a ty,“ řekl studeně čaroděj, „jste vítáni. Ale *tahle…*“ ukazoval na Renu a tohle slovo pronesl urážlivě, „má eflí krev!“

Mero se naježil a Lorryn sáhl po meči, který neměl.

„*Samozřejmě,* ty blázne!“ zakřičel jedovatý a unavený hlas. Lorrynovi poskočilo srdce. „Odkud si myslíš, že se berou míšenci? Ze zelného záhonu?“

Shana odehnala čaroděje s jeho kumpány

„U všech bouří, už jsem si myslela, že se nikdy nevrátíte!“ řekla. „Ale…“ Přelétla je zrakem a objevila, že je jich o jednoho méně, protože zbledla. „Ach, Lorryne, tvoje matka…“

„…se má dobře,“ ujistil ji. „Možná ne zrovna dobře, ale nechali jsme ji v dobrých rukou. Lady Moth tvrdí, že bude v pořádku a…“

Povídal nesmysly a věděl to. Stejně jako ona. Zvedla ruce a přeťala tak proud jeho řeči. „Klid. Na to bude času dost. Teď… musíme všichni zmizet, než se tu objeví ta parta idiotů a pokusí se vyhubit všechny míšence.“

Otočila se k nim zády a ostatní se rozestoupili, aby mohli projít. Lorryn ztratil všechny naděje.

Celou dobu se bál, co by se stalo, kdyby podlehla… elfům nebo tlakům uvnitř vlastních řad a teď…

Co budu dělat? Vyhrála. Nepotřebuje mě. Nepotřebuje nikoho…

Ponořil se do svého zoufalství. Za celou dobu se mu nechtělo ani jednou plakat a nyní se dusil slzami. Hrudník měl stažený tak, že stěží dýchal. Uchopil otěže svého ubohého koně, aby s ním odjel někam hodně daleko… Zpožďoval se za nimi, aby mohl

nepozorovaně pláchnout… přemýšlet… zjistit, co podnikne se svým životem, protože ona ho ve svém nepotřebovala…

Lorryne…

Tohle jediné unavené slovo, které zaznělo v jeho mysli, ho zastavilo.

Ach, Lorryne, já… nedokážu ti říct…

Nemohla mu říci, ale on to cítil… že se o něj také tak strašně bála jako on o ni uprostřed potíží, se kterými se *musela* vypořádat. Přemýšlela o něm za bezesných nocí, když tupě zírala na prázdný strop…

Stejně jako on o ní.

Díky bohu, že jsi tady, řekla nakonec, když ucítila, co se skrývá v jeho srdci. *Já… chyběl jsi mi. U všech bouří, potřebuju tě!*

Potom typicky přešla během okamžiku ze sentimentu k praktickým záležitostem.

A zatraceně potřebuju také tvoji pomoc! Na rozdíl od tebe jsem nebyla vychovávaná, abych uměla vést davy! Bez tebe si neporadím s těmi nemožnými idioty. Vždyť jenom stačí, co způsobil Caellach Gwain, ten ptačí mozek! Kdybys byl se mnou, nikdy *by mi nezpůsobil takové potíže!*

Zoufalství se proměnilo v radost a až v opojné veselí. Samozřejmě se ho chystala rozzlobit – proto mu také udělala radost.

Proto jí také z mysli vyčetl, že ji potěšil.

Tak? zeptala se. *Pomůžeš mi s touhle bandou bláznů, než je vzteky pobiju?*

Uchopil otěže svého koně a zamířil s ním vzhůru po stezce. Chystal se podat Shaně pomocnou ruku.

André Norton
Mercedes Lackey
KREV ELFŮ

Ilustrace na obálce Boris Valejo
Grafická úprava obálky Martin Zhouf
Překlad Dana Burianová
Odpovědný redaktor Luděk Příhoda
Sazba MPN
Vytiskly Tiskárny Vimperk, a.s., Pasovská 55
Vydal D-Consult s.r.o., v nakladatelství DEUS
jako svou 31. publikaci
Praha 1999, vydání 1.

Prodejní cena včetně DPH 159 Kč